

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_228657

UNIVERSAL
LIBRARY

س

مطلع الشمس جلد اول

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مطلع الشمس انشهر بکجا	با وجودش مبینند در جنان
مطلع الشمس انفرج بکد	طبیق ظاهر امین و مستند
مطلع الشمس خا و ربحاه	مطلع الشمس مطاف مهر و ماه
مطلع الشمس وقع افراط	نجم شارق مشرق شمس الثموس
شهد و شاهد مشهود من	موطن من معنی نعم الوطن
کریم از عاشق صد حجت	منهم سر در ره این آستان
روضه شهد بخارا میست	خاره این کوه دیبای مست
تابخا بای فحبا با آمد	رفتیم از خود تا با بنجا آمد
چونکه مارا طی منزل یضید	قف خلی بنک من ذکر حید
کریم شادی اندک و صج	کریمه رفقه ز شدت در فرج

از نیش طر و ضه قدس رضا	نه سر و ساقط سق ط الله
تو بخاراى منى اينجا ك پاك	با ملاذى قدس الله ذك
جبل تو مارا با اينجا ميكشد	جبل تو با بد جبل من ميكد
خار تو ايستغفر الله خاركو	بود اگر ميبود باكل روبرو
تو همه رنجاني و باغ كلي ه	بوستان دليستان سبيل
ضميراني ارغواني نيك تري	عبراني كه تي سبيل
در صفار و خانها نراكشنه	مشهد اكفتم بخاراى منى
تا چراغ عشق تو افر و خشم	شمع كيشتم پاي تا سر سوختم
سوزم و خواهم رنشهد بشنوي	تا بخا فرموده باشد مولو

شمع مكرم را بهل افر و خنه
كه بخارا مبرود آن سوخنه

شهر مشهد از اماكن شريفه و مذهب مقدسه و اراضى مطهره و بلاد معتبره مما لك محروست ايران
صالحا الله عن طوارق الحدثان ميباشد هواى آن معتدل و منها آن وافر و باغات و بنايتن آن
بسپا و اشجار و اثمار آن در كثر و مرتب و لطف و حلاوت بدرجه اشتها را است چنانكه بعض
از ميوه هاى اين بلد در سابر بلدان و امكان و اقطار جهان اگر ناپاب نباشد هر اينه كه باب خود
بود روح و صفائى شهر مشهد بنزد رجه است كه نظيران بنظر نميرسد و گذشته از امور طبيعى
ظاهرى كه چندان باحقايق و دقايق معنوى باطنى ملازمه ندارد در روضه منون حضرت
ثامن الائمة و ضامن الائمة على بن موسى الرضا عليه الاف التحية و الشاير اى اين شهر شريف
و بلك طيب بنتى است كه هم متحلى مجلله ظاهر است هم انوار معانى از مطالع آن طالع و زاهر

وفی الحقیقه جامع مفاروخاوی سنای فاخرو بجای باهر است

سلام علی التریا الذی ضم جسمه فیا نعم شهود ویا نعم شهید

و برار باب خبر و اصحاب سیر پوشیده نیست که جغرافی مشهور و شرح بقاع و اماکن و رجال
و اعظم و مبانی مشیده و ابنیه مزیئه آن و وقایع و سوانح مهمه و افعه در این ناحیه مقدسه
با علی درجه اهمیت و زاید الوصف جالب نظر دقت است در عالم علم و حوزه افادت مهیا
معلوم و مرتبتی بکمال دارد تا امر و احکام استیفاء این حق نموده و باب این استکمال را
بوجهی که باید و شاید نکشود چه در زمانه که علم جغرافی و فروع آن در عرب و عجم رواج
و رونق داشته این شهر را اعتباراتی که بعد ها حاصل آمده نبوده و از آن پس که زوایا را
گذاشتن مان فترت حیران افراشت و مسافری بیاحتیاط کشف اینک این بلد نیز داخند
و چون از عهد قدیم بعضی جدا آمدیم همانا فاضلا و نویسندگان های داخله را این شرافت
روزی نبود چنانکه از عبارات منقوله از ایشان معلوم میگردد و سپاهان خارجه نیز آنکه
همتا اینکار میخواستند در امکانه مهمه منظور اذن دخول نداشتند و برای آنکه قد
این کتاب مطالب آن بدرستی معلوم شود گوئیم

در سال هزار و هشتصد و شصت و یک مسیحی که تقریبا بابت پنجمین سال قبل باشد دو مجلد
از سپاهان نامه موسوم معروف به (تور و مندر) در یار پس طبع و منتشر شده که در نزد
نکارنده موجود است در جلد دوم که متعلق بششماه ثانی سال مزبور است و صفحه دوم
و شصت و نه شرحی از مسیو نیکلا خان کوفت باح معروف و سی که بطرف خراسان و
افغانستان سفر کرده نوشته بود و در حاشیه صفحه اول آن شرح تفصیلی نگاشته که
عین عبارت آن از قرار ذیل است

روز بیستم ماه مارس سنه هزار و هشتصد و شصت يك مجلس جغرافیای پاریس
 منعقد شد مسو و پوپن دست مارتین را پوئی قرائت نمود و درازای خداست و خانیکو
 در کشف مسائل جغرافیائی و نقاط جدید خراسان که تا آنوقت مجهول بود امتیازی از اجزا
 مجلس طلب نمود مطالب مجهولات مزبوره را مسبو خانیکوف در ظرف سال هزار و
 هشتصد پنجاه و هشت پنجاه و نه معلوم نموده و تا اینوقت مشهد برای علمای جغرافیه
 از اسرار مکتومه و هیچ اطلاعی از وضع و طرز آن و هیچ دورنمایی از این شهر مقدس
 ایران در دست نداشتیم اگر بعضی اطلاعات سیافریین داده بودند طوری مختصر ناقص
 بمنمود که هیچکس را کافی نبود و آرزوی تفصیل آن اجمال و تبیین آن مغال را داشتیم پس
 شرحیکه نگاشته خواهد شد و بنظر مطالعه کندگان خواهد رسید لذت مخصوص
 بآنها خواهد داد زیرا که مشاهده کشف جدید بمنماید و اما اجرای مجلس جغرافیا باید
 نهایت امتنان را از مسبو خانیکوف داشته و قدر و منزلت او را بدانیم اسم خانیکوف
 بواسطه شرحیکه از هیئت جغرافیا و ادیان و مذاهب مختلفه و نسل و نژاد قبایل و
 سلاسل ساکنه در ترکستان و قفقاز داده معروف است انا بیشتر امتنان ما از او بجهت
 اینست که اختلالی را که در یک نقطه از عالم علم و دانش بود رفع کرده و آن اختلال را اطلاعی
 از نظر شمال و مرکز ایران بود و این بخیریه بمنماید و مبطل باکاهی گردید
 این بود تقریرات مسبو و پوپن دست مارتین در باب خانیکوف اما رساله خانیکوف که
 بواسطه آن این همه تمجید را درخور آمده عبارتست از نوزده صفحه که در غالب صفحات
 تصاویر مختلفه دارد و مطالب مندرجه عمد سرگذشت شخصی خود و استقامتی
 که برخلاف تکلیف اهل علم از اشخاص نموده باینفل قول و افسانه و توهائیل اصل و آنچه

در باب مشهد نوشته منها یکصد بیت کتابت در صفحه دو بیت و هشتاد و هفت از
کتاب مزبور خود اقرار میکند و میگوید اگر وقتی اهل ایران تعصبت کنار گذاشته اجازه
بیکفر معارفی دهند که با فرصت دقت و اخل سخن و حرم حضرت رضا سلام الله علیه
کرد و نقشه بردارد فایده بزرگی برای تاریخ معنای و تزیینات این ملت و مشرق از
قدیم الایام خواهد داشت چرا که شخص در یک موضع میتواند صنایع اعراب که بعد بواسطه
اتراک و مغول تعدیل و تکمیل شده ملاحظه کند تاریخ هرنارابطه صحیح بردارد آنهم

پس ما که بفضل الله تعالی شرف عالم اسلامت و اذن دخول در روضه مقدسه رضویه
داریم و با کمال دقت و اهتمام اینبیه مختلفه آنجا را دیده و ثبت برداشته و تمام کتبیکه هارا
خواند و نوشته و در جغرافیه و تاریخ و رجال مشهد نه یکصد بیت بلکه بیش از ده هزار بیت
تألیف نموده ایم و هیچ جای خالی در آن نگذاشته حتی کتابخانه مبارکه رضویه را که
مُسبوخانکوف از آن اجکما ذکر کرده ماصورت تفصیل از آن برداشته و جلد بجلد نوشته
جاء دارد که متأسف باشیم که لعضاً مجلس جغرافیای پاریس که بنده خود در آن مجمع از خواص
و بالسنه آنها ربط و آشنائی دارم بزبان ما ناطق نیستند تا این خدمتی که ما بعلم و دانش
کرده ایم و اختلالی را که بجای مسبوخانکوف و در صد بیت از پاره از ده هزار بیت رفع نموده
در منصفه قدر دانی جلوه ظهور دهند چه جای تأسف است حال آنکه در مالک محروسه
ایران و وطن عزیز ما امروز دانشمندان بزرگ و دقیقه باب هستند و قدر این زحمات بر آنها
مجهول نیست و وقع آن معلومست چون از روی بیغرضی نظر کنند ببینند دانند که تاکنون
احکچنین کاری نکرده و الی الان مفصلترین شرحی که در باب مشهد نوشته شده زبانه
از صد بیت و دو بیت نیست این کتاب با کبریت جمیل و مبتکران مستواج

جز بِل و اعلم اهل عالم باین گفته و این دزاری تازه سُننه بندگان آستان سپهر نشان
 اعلیحضرت قوشوکت شاهنشاه صاحبقران کهفامان و ظل بزدان السّلاطین
 ابن السّلاطین و الخاقان بن الخاقان **ناصرالدینشاه قاجار**
 خدا را شکر که و سلطانها میباشند که بهمت تربیت شاهانه این ناچیز را چیز کرده و از
 تنگنای نادانی بوسعت عرصه طمّین تمیز آورده پس از روی حقیقت بدون هیچگونه
 شایب کوبیم

این همه آوازه ها از شه بُو کرچه از حلقوم عبد الله بود

و بعد از تمهید این مقدمه مخفی نماند که شهر مشهد و این مکان مقدس بنیان ازیرگاه
 روضه مطهره رضویه اجلها الله تعالی کسوت قرینت بدینای بلدینت و صد نیت
 مبتدئ نموده و اصل آبادی قریه سنا باد بوده چنانکه در جلد اول در شرح طوس بیان
 اشارت رفت در سال دویست و دو باد و بیست و سه هجری چنانکه قاضی شمس الدین احمد
 ابن خلکان در وفای الاعیان گوید (و توفی فی اخر سنه اثین و مائین و قبل بل توفی
 خامس ذی الحجه و قبل ثالث عشر ذی القعدة سنه ثلث و مائین) کز امامت در این محل
 مخزون و مدفون گشت این خاکی پاک بلوامع اسرار ربوبیت مشحون شد پس سبک آبادی
 ابن ناجیه و خرابی طوس روضه مقدسه حضرت شمس الشّمس بود که عمارت آن در
 سنین چهار صد هجری بدست سوری بن معتر بن مسعود که بعهد سلطان محمود در
 بنشایور حکومت داشت و بقرّنی و نمایش گذاشت چنانکه حمدا لله مستوفی بدان
 تصریح نموده است و اگر حمله خانان ترکستان و لشکر کتی های بی در پی در آن سیامتا
 و وقوع حروب کثیره و فتن متواتره که شرح جمله بپایان مرز با استعداد را از مشی

باد در دویست و هجده
 چنانکه تحقیق آن
 بیاید

در طریق ترقی و از دبا جمعیت و کثرت آبادی مانع نمیشود امر و زرد را بنساختن فردوس
 مصری مشهور میشد از تمام امضا عالم بر سر و در ثروت و مکنش از بابل و نینوا و ای قدیم
 بهتر و بزرگتر و با وجود این همه آشوب و جدو و جادو و سیل و سیل و سواخ و از علامت شکو
 و دعای آبادی آن مسند و بانسبه رفیع و غالبه و مناجد و مدارس جوامع بی نظیر و بنا
 بناها منقنه آراسته و مزین است در نکارش شرح مشهد شروع بنمائیم بکفنه علماء
 جغرافیه و ستیاخان داخله و خارجه پس از آن بتحقیقات خود میپردازیم بیاری خدای
 مُنْعَال وَالْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى كُلِّ مَعَالٍ

از علمای جغرافیه عرب بعضی مثل ابن خردادبه و مؤلف کتاب معجم ما استعجم و نقش الدین
 محمد بن احمد مقدسی ابوالفدا صاحب قویم البلدان از مشهد نگری ننموده اند
 ابواسحق ابراهیم بن محمد الفارسی الاصل طبری المعروف بالکرمی در کتاب
 ممالك الممالک گوید

اگر طوس را از اعمال بنشانیور دانیم شهرهای آن نادکان و طابران و بزدغور و نوقان
 و قبر حضرت علی بن موسی الرضا علیه السلام در نوقان میباشد همچنین قبر هرون الرشید
 لیکن باید دانست که قبّه حضرت ضا سلام الله علیه در ربع فرسخی شهر در قبره سناباد
 در نوقان کوهیست که از سنگ آن دیک و بعضی ظروف بکرمین سازند

در کتاب ممالك الممالک ابوالقاسم بن خوقل نیز همین شرح مسطور است
 زکریا بن محمد بن محمود قرطبی در آثار البلاد و در احوال سناباد گوید

سناباد قبره ابنت طوس در یک میلی آن واقع و قبر رشید را نیز به اسناباد منجین
 خیر دانند که هرون در طوس خواهد مرد هرون گفت من هرگز قدم باین خاک نخواهم گذاشت

یکی از چندی افع بن لبت در خراسان رایت طغیان برافراشت کار او بالا گرفت هر روز
عرضه داشتند که تا خود بدفع او نری دفع این فتنه نخواهد شد هر روز از توجه باین
ناحیه آکراه داشتند گفتند مصالح ملک ذابجه حکم منجمن مهمل نتوان گذاشت
ممکن است بخراسان رفتن دون ورود بقطر طوس بنا بر این هر روز بخراسان آمد و چون
بنیشتانور رسید شبی زاهر که کرده بشدت تانند صبحگاه نزدیک دروازه طوس بودند
هر روز چون این ناحیه بدید بر خود بلرزید و هر چه خواست خود را از این اندیشه منصرف
سازد نتوانست بر اضطراب و افزود قادر گذشت عباس بن احنف که با او بود گفت
قَالُوا خَرَّاسِيَانِ اقْصِيْ بَارِئِنَا ثَمَّ الْفُؤْلُ فَقَدْ جُنَّا خَرَّاسِيَانَا
اِنَّ لِّلّٰهِ كُنْتَ رَجُوعًا وَاَمَلًا ذٰلِكَ الَّذِي كُنْتَ اَخْتَا فَاَقْبِلْ

مامون بارتبیدد خراسان بود قبر رشید و قبر علی بن موسی الرضا علیه السلام را در یک
قبره قرار داد انتهی

شهاب الدین باقوتی همود در مجمل البلدان گوید سناباد قصبه است متعلق بنوقان
و در آنجا مرقد حضرت علی بن موسی الرضا علیه السلام و قبر هرون الرشید مشاهد میشود
از سناباد تا طوس یک میل است در اینجا باقوت از مشهد بتقریب اسمی میبرد و در لغت
نوقان گوید این بلده یکی از دو شهر است که دارالملک طوس را تشکیل داده و شهر دیگر
طابرانست و نوقان در بعضی سنگی میسازند و آنرا بعربی برمه مینامند انتهی

قاضی شمس الدین محمد بن بطوطه طنجی که در سینه هفتصد و سی و چهار هجری خراسان
سپاحت کرده در کتاب تحفة النظائر گوید از جام آمدیم بطوس این شهر اعظم و اکبر بلاد
خراسان و شهر عالم فاضل ابی حامد غزالی است ابی حامد در همین بلد مدفونست و از اینجا

بشهر شهد الرضی علی بن موسی الکاظم بن جعفر الصادق بن محمد الباقر بن علی زین العابدین
 ابن الحسین الشهید بن امیر المؤمنین علی بن ابی طالب سلام الله علیهم رفتم این شهر نیز
 بزرگ و پرجمعیت است مهوه و آب آن بسیار آبهای زیاد در آن مشاهده میشود
 طاهر محمد شاه در این شهر است ظاهر در اینجا بجای نقیب است در مصر و شام و عراق و اهل
 هند و سند و ترکستان چنین شخصی را پیدا جل بگویند و در مشهد مکرّم قبّه عظیمه
 در داخل زاویه و در جنب آن مدرسه و مسجد است که همه از ابنیه غالبه مطبوعه است
 دیوارهای این ابنیه را باخشت کاشانی مزین کرده و بر روی مرقد حضرت علیه السلام صنایع و
 چوبی نصب شده و بر روی صندوق صفحات نقره کوبیده اند و قندیلهای نقره بالای مرقد
 آویخته و آستانه در قبه نیز نقره است بر در مرقد پرده از پارچه حریر مذقبت مشاهده
 میشود و انواع فرشها در قبه گسترده اند و در برابر مرقد حضرت ضایع هرون الرشید
 که بر روی آن نیز صندوقی نصب شده و شمعدانهای روی آن گذاشته اند انته

این بود تمام آنچه در کتب علمای جغرافیه و مسافری عرب از مشهد مقدس نوشته شده
 اما کتب فارسی حمد الله میستوفی در کتاب تریق القلوب رضی شرح طوس همین قد گویند
 از مزار عظمای ائمه معصوم مظلوم شهید مسموم علی بن موسی الرضا علیه السلام در ربه سنا باده
 چهار فرسنگی طوس است

میر محمد الدین محمد در زینة المجالس گویند شهر مشهد مقدس که مدفن امام همام مظلوم معصوم
 ابو الحسن علی بن موسی الرضا علیه التحية والثناء است در زمان خاقان مغفور بغایت آباد
 و معموری رسیده بود اما در این ایام که بتصرف چشم اوزبک درآمد خواجه تمام بحال آن
 راه پافنه از ارتفاعاتش اقسام مهوه ها بغایت خوبت غله بسیار حاصل میشود و شرح

بخصوصاً مشهد را دفتری علیحدّه باید این مختصر را کنجا پیش آن نباشد و در حد و دمشهد و
طوس کو هبست در آن کو غاربست بر مثال ابوانی و دهلیری دارد چون در آن دهلیر تارید
منافعی بروند بروشنی رسند و چهار صّفه پیدا شود و در آنجا چشمه ابست که چون آبش قُد
راه برد سینک کرد چون از آن چشمه پیشتر روند بادی عظیم ^{و بید} گیرد و مانع دخول شود (خاقا
مغفور مقصود شاه ظهاسب اول است) انتهی

قاضی نورالله ابن شریف الحسینی المرعشی الشوشتری در مجالس المؤمنین گوید مشهد مقدّس
رضوی در اصل دهی بود که سنا بآدم داشت از توابع طوس و بعد از آنکه مرقد منور حضرت
امام رضا ^{علیه السلام} بنا واقع شد باندک مدتی از اغاظم بلاد خراسان شد شهر طوس منسوخ بلکه منسوخ
و مطوس گردید و بسبب برکات مرقد منور حضرت امام رضا ^{علیه السلام} اهتمام سادات فیض الدرجات
موسوی و رضوی اهالی آنجا همیشّه تابعان دین مصطفوی و ناهجان منافع مرصوب بوده اند و
شرح رواج و رونقی که در زمان پادشاه صاحبقران مغفور در آن آستان ملائک پاسبان ^(شاه ظهاسب علیه السلام) بظهور
رسیده حاجت بینان ندارد (بما هتاج به حاجت شب تجلی) در فضیلت مشهد مقدّس و ثواب
زیارت آنحضرت و اهلان بسیار است اگر خواهند بکُتب زیارات اصحاب رجوع نمایند آنحضرت
امین احمد رازی در کتاب هفت اقلیم گوید مشهد مقدّس از عظام بقاع عالم و کعبه طاعت
طوائف بنی آدمست این ولایت را زمنه سابقه بطوس شهرت داشته و در احادیث آمده که
هر کس از سرزادگان مرقد معطر را در بابد ثواب هفت حج در دیوان اعمال او نویسد و در جوار
شهر بزار فیض آثار میر علی امواته که هر کس در آن مرقد سو کند بدو رفع خورده البتّه هلاک گردد
و مشهد مقدّس منقسم بدوازده بلوک است که یکی از آن جعفر غنی و ارغوان درّه که جای بذران طاعت
و شکر در تمام خراسان بنست از ضمایم این بلوک است و دیگری بلوک اخلاص است و آبشار آن نیز

از جاهای نیک آن ديار است انهي

ميرزا حسن ز نوزی در رباط الجنة در ضمن طوس کوبد قبر منور امام الجن والانس علی بن موسی
الرضا علیه السلام در دبه سنا باد بچهار فرسنگ طوس است لله الحمد از برکت قبر منور آنحضرت از
اعظم بلاد خراسان است نیز کوبد در مدح آن بقعه مشرکه مفاد حدیث بن حبل طوس رضى
من رباط الجنة کافی و وفی است و احادیث در مدح آن ملک بسیار است انهي

نواب مستطاب اشرف و الاحاجی معتمد الدوله فرهاد میرزا دام اقباله العالی در کتاب خاتم جم
مبفر مابد یا تخت خالنه خراسان مشهد مقدس روضت که مرقد منور سلطان علی بن موسی الرضا
علیه السلام در آنجاست و آن مقام در صفر المظفر دویست و دو برزاقی دویست و سه هجری باز هر
شبهه شد و در قریه سنا باد طوس مدفون گردید و اکنون آن قریه جزو شهر است مشهد را قدما
طوس مینامیدند و طوس مشتمل بر دو قصه بود که یکی را طابران و دیگری را نوقان مینامیدند
که اکنون هر دو حکم واحد دارد و هر دو آنها مشهد گفته میشود و تذکیر کنند مظهر از نادرشاه
و در حرم محترم جمعی از اکابر دین مدفون شده اند و وایعهد دولت ابران عباس میرزا طاب
نیز پس از فتح خراسان و سرخس در شب پنجشنبه دهم جمادی الاخر هزار در دویست و چهل و نه
هجری در آن بلد طبعه و فات یافت و در آن حرم محترم مدفون گشت و از عمر شریفشان چهل
و پنج سال و شش ماه و شش روز و یک روز گذشته بود انهي

کاتب حلی در کتاب جهان نما که بشرکه نگاشته شده کوبد در سال دویست و سه هجری
حضرت علی بن موسی الرضا علیه السلام در طوس رحلت فرموده در قریه سنا باد مدفون شد و آن
روز آن قریه بمشهد موسوم و مشهور گردید و شهرت عظیم یافت بعد از باب مکتب صاحب
ثروت و ریاست و حوالی آن مرقد مظهر مقابر برای خود ساختند باینکه غالبه آنجا را زمین کردند

و آنقره قصبه معمورند خاصه در عهد سلاطین صفویه آخرم و روضه محترم چندان
 بتزیینات آراسته آمد که پیر از قنادیل و شمعدانهای طلا و نقره گردید و اسم طوس بکلی فراموش
 و تمامی لایب بنام مشهد معروف گشت

اینست تمام آنچه در کتب فارسی ترکی از جغرافیه مشهد نگاشته شده اما اهالی اروپا که در
 قرون آخر بغاوب علم آگاه و مطلع و از مواید و منافع آن بهرمند و منفعه شد و در کتب اطلاع
 و در کتب جغایق و فهم دقایق و کشف موز و استخراج کنوز آن اقدای بسزا نموده و این را هر ایتقد
 را نسخ پیموده شرحیکه علمای جغرافیه و ستارخان ایشان در این باب نوشته اند از قرار
 ذیل است

در سال هزار و هفتصد و هشتاد و سه مسیحی که تقریباً یکصد و پنجاه سال قبل باشد فوراً بر نام سیاح
 انگلیسی سیاحت ایران پرداخته و در عبور از خراسان شهری از مشهد نوشته در جلد دوم کتاب
 در صفحه صد و پنجاه و پنج آن شرح از قرار ذیل مسطور است

هرات در عهد شاه اسمعیل صفوی از دارالملکی خراسان خارج شد و مشهد که مصلح حضرت امام رضا علیه السلام
 میباشد قاعدتاً این مملکت گردید شاه اسمعیل خود از نژاد امام رضا علیه السلام که یکی از ائمه اثنا عشر
 امامیه است میدانسته و از زمان این پادشاه مشهد بواسطه هدایا و توجّهات جماعت شیعه
 بارونق و معمور گردید و نادرشاه که از سلاطین قتل القلیب اعتقاد ایران بوده بترین این
 شهر کوشید و صحنی عالی برای حرم حضرت رضا علیه السلام بنا نموده و ضریحی از نقره بدور مرقد مطهر نصب
 کرده و فندک بلی بسازد و زمین از همین فلز بالای مرقد آویخته است همین سیاح در صفحه دو و بیست
 هفت همین مجلد مینویسد نادر میرزا از شاهزادگان نادری خزانه حضرت امام رضا را غارت کرده
 و بمصر جنک و جدل میرساند و علما و اوزالعت مینمایند

سپه‌رؤن ملکم ایلچی انگلیسی که در عهد خاقان مغفور فتحعلی شاه طاب ثراه از جانب کیانی حکومت
هندستان بایران آمد و صاحب تاج معرُوفت صاحب منصبی هزاره داشته موسوم به فاکد و نال
کبیر که جغرافیه ابراز آن نوشته و در آنجغرافیه تفصیل مسطور در دبل را از مشهد بنگارد
مشهد بای تخت خراسان ابران است در دوفرسخی شهر قدیم طوس واقع است هزار این شهر بواسطه
دومقبر است یکی مرقد حضرت امام رضا علیه السلام دیگر قبر خلیفه هفون الرشید سکنه مشهد پنجاه
هزار نفردارای اقسام فواکه و ماکولات که جمله حاصل مزارع و باغات اطراف شهر است و بواسطه
این شهر را احاطه کرده که دایره آن سه فرسخ میباشد بازار بزرگ در تمام طول شهر بخط مستقیم از مشرق
بمغرب امتداد سه میل نمند میباشد شهر منقسم بدوازده جمله است که پنج از آن باهر و باقی دایره است
بنای ابنیه و بیوتات شهر چندان امتیازی ندارد و دیوانخانه حکومتی نیز از بناها عالی شمرده نمیشود حاکم
شهر محمد ولی میرزا پیرزاد شاه است مالکات خراسان بعد از وضع مخارج آنچه بخزانة طهران غایب میشود
نود هزار تومانست مشهد با بخارا و بلخ و قندهار و هرات و بکر تجارت معتبر دارد و در کارخانه های
آن مخمل خوب میبافند و پوستهای میشه که بمصرف پوشش میرسد رکال امتیاز است
میسو فرزند سباح انگلیسی که تقریباً شصت یکسال قبل بایران آمد گوید مشهد که اکنون دارالملک
خراسان ابرانست یکی از شاهزادگان خانوادۀ سلطنت خالیه (قاجار) در آن حکومت مینماید از
شهرهای قدیم ابران نیست دشتی که در آن مشهد را بنا نموده اند و قرای حول و حوش آن بلکه همان
مکانیکه خالاروضه حضرت ضاعلیه السلام و از اماکن شریفه است بنام مقدس یاد میشود و قدیم
طرف توجه نبوده و اهمیت نداشتند است و جز حکمرانی طوس بوده که خالارباب میباشد گویند و قتی
هانیون شاه پادشاه مغول هندستان را خلع کردند و او فرار نموده پناه بشاه طهماسب صفوی پادشاه
ایران برد در عبور از اینجا دشت سیعی را که خالاشهر مشهد در آن واقع شده دید و پسندید و نذر کرد که

اگر باز سلطنت اقتدار خود نابال شود این مکان را که دارای مختلط طبیعی و برای تجارت کمال شایستگی
 دارد آباد و در آن شهری بنانماید بعد از آنکه بامداد شاه طهماسب علی اللک خود را هابون شاه مالک شد
 تا فندها را آمد که نذر خود را اذینماید در اینجا معلوم شد که شاه طهماسب از قصد او آگاه شد و بانجام
 این عمل مبادرت نمود و بوسیله نفیسه سلطان هند را از معازان او گرفته شهر مشهد را ساخته
 اما این قول ضعیف است چه معهود نیست پادشاهی نذر کند که شهری در مملکت سلطان دیگر بنامماید
 آنچه صحیح است اینست که در ایام هابون شاه رو با بادی نهاده و این پادشاه را این بلد قبل و علاقه بود
 چنانکه در تاریخ فرشته گوید هابون ششصد سال داشت و از پنجهت در او ان توقف را بران زیارت
 قبر شیخ صفی سفری بار در پیل رفت هابون ششصد سال پیش در کسره هزار و هفتصد و چهل و سه
 عیسوی که تقریباً صد و چهل و شش سال قبل باشد بساحت دس و ابران پرداخته گوید در عهد
 سلاطین صفویه روضه خضر رضا علیه السلام زیارت گاه شده و این پادشاه عباس هم میراث این هم
 صحیح نیست چه در روضه الصفا مسطور است که میرزا شاه رخ پسر میرزا تیمور در همان وقت که در
 او کوهرشاد آغا مسجد کوهرشاد را در جنب حرم مطهر رضو میساخت برترین روضه خضر پرداخت
 و هر دو مدتی در این شهر ساکن شدند و اقامت نمودند پس باید قبل از صفویه اینجا شهری شده باشد
 نیز در همین گوید هابون شاه که از هندوستان ببران آمد در ایاب ذهاب هر دو در مشهد بنامند و
 بعد از زیارت مشغول شدند و هیچ ذکر و از مرتبت تا توسیع این بلد بامر هابون شاه نشده است
 و مسووفی از این تحقیقات میگوید چون تا ابتدای سلطنت صفویه خلافت شیعه و سنی این
 درجه نبوده احتمال می رود که مرقد خضر رضا علیه السلام نیز چندان زیارتگاه نشده باشد از آنجا
 که شاه طهماسب شیعه بسیار متعصبی بوده و در اعلامی شعار مذکب خود کمال سعی را می نمود و بارها
 بمشهد آمده و همت بآبادی این شهر گماشته عمارات اینجا رو بفرزینی نهاده و چون در همین اوان شهر

طوس هم بتزل و انحطاط مایل آمده بود اهالی از آنجا با پنجا نقل مکان کرده در مشهد سکنی
گرفتند

بعد از شاه طهماسب پسر سلاطین صفویه همین توجه را نسبت بمشهد داشتند اینست که پیوسته
بر عظم آن افزوده تا حالا نظیر کربلای معلی و نجف اشرف میباشد مخصوصاً شاه عباس اول
و ثانی همچنین شاه سلطان حسین در اینبه شریفه این شهر و مدارس از خیل اهتمام نموده و نیز بنده
آن افزوده و موقوفه کثیره برای اینبه مزبوره قرار داده اند

چیزی که هست اینست که توجه سلاطین مشارالهم مانع بعضی صدقات و حوادث مقدس این شهر
نکردند و بارها طوائف غارتگران در صحرای حمله بمشهد ساپریل در خراسان آورده چنانکه در
اوایل سلطنت شاه عباس بزرگ یعنی در سال نهصد و شش هجری اوزبکها این بلده را
میخرب کردند و بسیاری از اهالی را کشتند جمعی را بکربلای مقدسه عباس را مستخلص اینچگان
شریف تعجیل نموده متوجاً آنجا لایق و بته خود رسانید

در انقضای صفویه صدقاتی که از افاغنه بمشهد وارد آمد بزودی رفع آن نشد بلکه هنوز چیزیها
و کسبکهای آن طایفه از انظار محو نشده ذکر شایسته آن در اینست و افواه است اگرچه
میکوید افغانها حرم حضرت را محترم داشتند بجز آنکه آن بزرگوار در سیه تعبد از آن نکردند بلحمله
میتوان گفت که قدرت و ثروت نادرشاهی خرابه افاغنه زاد مشهد مرمت و تلافی کرد و باز آنرا
آباد ساخت

اگرچه سکنه مشهد نیز مثل اهالی ساپریل ایران دوچار و گرفتار بیرحمی و حرص نادرشاه بودند
اما در آبادی این شهر سعی شد بارها در اینجا اقامت بنمود و قلعه را که بسیار آن تعلق خاطر
داشت نزدیک این شهر بود (مقصود کلاست) نادرشاه در اینجا مقبره برای خود بنا کرد مقبره

پسرش رضاقلی میرزا نیز در محاذی مقبره نادرى ساخته آمد و واقعه رضاقلی میرزا مشهور است
که بواسطه سوءظن نادرشاه از حلبه بنائى عاقل شد و چون نادرشاه باو گفت که تو بواسطه
نقصات خوابین بلبه مبتلا شد رضاقلی میرزا گفت تو چشمهای مرا از حدقه بیرون نیاوردی بلکه
چشمهای ایرانرا نابینا ساختی و این حرف ز نادرشاه زیاده از حد اثر نمود

بعد از فوت نادرشاه در قلیل مدت ساطت خانوادۀ نادرى بواسطه کثرت اغتشاش و تموج موج
فتن بازخرابها بمشهد وارد آمد که هنوز تلاطم آن نشده و اگر اندک آسایشی اهالی را است ابتدا
جلوس پادشاه خالیه ایران میباشد (مقصود خاقان مغفور فتحعلیشاه طاب ثراه است) آمد شد
دائمی و از بنر آبادان و معتموی مشهد آمد و مینماید

همین شهر را بیلنگ خوابیده تشبیه کرده اند گویند محیط دیوار بلد سفر پنج پاد و از ده میل ^{انگلیست}
از روی نسبت قطر این محیط چنین بنظر میآید که این کفنه اعراف عرض اطول شهر که از شمال
مشرق بجنوب مغرب امتداد دارد بیشتر از دو میل نیست و در هر حال این بلد بقدر کجایش خود
سکنه و آبادان ندارد و خرابیهای ارده اغلب بمان حالت مانده است

مشهد سی و دو محله دارد و هر يك يك خداى سپرده شده است بی سکنه بعضی محلات خیلی کم
میباشد بعضی جاها خاصه در طرف شمال و شمال مغرب زمینها دیند میثو که باغ و جای عزت
شده است خیابانی موسوم بچهارباغ است که از آن بمنتهی غارت میآیند و آن راهی میباشد که
در میان دیوارهای بلند که قریب با هم است از تمام شهر خانه ها و بناهای د و حرم حضرت رضا
خوب آباد است عمارات باخشت ساخته شده و اسباب اثاث البت اهالی با خانه ها متناسب است
اعتنائی بوسعت و ذینت راجع بودن اماکن و معابر نشده است بعضی جاها روی معابر را با
تخته و حصیر پوشیده و بالای آن عمارت ساخته اند

در بختانه های مشهد چندان خوب نیست و نمایش ندارد اما غالباً از این درها داخل میشوند به
 حیاطهای پاک و پاکیزه و باغچه های با صفا که پیش از ورود شخص کمان نمیکند از چنین مدخلی
 بچنان مکانی داخل خواهد شد کویچه عمده مشهد همان کویچه ایست که تمام عرض بلد را در آن
 طمبنامد و از شمال غربی تا جنوب غربی امتداد یافته است در وسط این کویچه نهری جاریست
 اما آب آن بواسطه اختلاط با کثافات صفائی ندارد کنارهای این نهر قفلی ناسیک پوشیده
 بوده است تخته سنگهای بزرگ بجای پل بناصله بر روی نهر انداخته اند ولی اغلب زهر افتاد
 و تمام نهر محتاج بمرمت است از صفهای اشجار که در کنار این نهر برپا و سایه افکن بوده هنوز یکی
 درختی دیده میشود و بکزمانی حوالی این نهر از جاهای با صفا بوده است و مدخلیت کلی در حفظ و نظارت
 اهالی داشته در همین خط راه کاهی چند خانه یادگان پیش آمده بلکه بعضی اوقات وسط معبر زاهم
 گرفته است این همان بازار است که راهنمای ناکد و نالد کینبر گرفته است سبیل یا تفریبا بکفریج است
 بازار عمده که حقیقه واحد شایسته اعتنائ است یا صد شعبه در طول آن میباشد در یک طرف شهر
 امتداد میباشد از جنوب مغرب در یک گوشه صحن بزرگ شروع مینماید منتهی میشود بکویچه تنگی که
 بطرف میدان میرود

اینکه عمومی مشهد شایسته اعتنائی مخصوصی است و مقدم بر همه حرم و صحنهای حضرت ^{علیه السلام} رضا
 میباشد که مزین بتزیینات مذهبی و صنعتی است کیندها و منارهای بلند دارد و این جمله در مرکز
 شهر واقع شده و تمام طرق و شوارع بدان نیت میرود و منظور زیارتگاه مسافرین و زواریان است
 که از بلاد بعیده بدینجا میآیند

هنگام وصول باین نقطه ابتدا یک صحن مربع مستطیلی بنظر میآید که صد شعبه در طول و هفتاد
 و پنج بار عرض دارد و در این صحن دو مرتبه حجره ساخته شده و در بر و ابواب قشنگی و طیب با طاق

دیده میشود در وسط هر طرف در حرم یک در بزرگ بسیار باشکوه است که تمام آن منبت و مزیّن است
و کاشیهای اطراف آجرهای آنرا برنگهای خوب و اشکال مرغوب و کمال سلیقه ترتیب داده اند سطح
زمین صحن مفروش بکاشیهای قیور است و لی غیر سطح و مقبولین و اهالی ایران از هر جا اجساد اموات
خود را با اینجا حمل کرده دفن مینمایند در وسط صحن سقاخانه عالی ساخته اند که زمینها و طلاکاشیها
دارد و حوضچه ها در اطراف آن هست که آنها را از آب نهر سابق الذکر برمیکنند این آب برای وضو مینماید
درهای حرم نمونه بسیار باشکوه است و وضع معماری مشرق زمین مثلاً در پی طرف جنوب غرب است
دخول و خروج و در برابر آن همان شکل چیزی ساخته شده که فقط برای قرنیه است و کمال زینت و اعتبار
دارد و حشتهای مظلّم در اینجا و هم در حوالی در بکار رفته است خوبی معماری جلوه در اول و ثروت
و تزئینات آن باغلی وجه است از خود حرم از بیرون چیزی پیدا است کتب حرم درخت مظلّم است
و دور آن کتیبه های عربی با خط مظلّم دیده میشود و بعضی من بهترین زینت اینجا و مناره است که
بوضع قشنگی ساخته اند یکی از آنها متصل بحرم و یکی دیگر در طرف دیگر و قرینه آن و در انتهای هر دو
کلدیسنه خوب نظر بفرمایید منبت شده همچین یک قسمت عمده آنرا در کمال خوب مظلّم کرده اند
حرم بنای بزرگی است در طرف جنوب مغرب صحن و وسعت شکل آنرا باسانی نمیتوان دریافت نمود زیرا
که بعضی بنیه در اطراف آن هست و هر صورت بر حسب ظاهر و بانظر که که من بداخل آن داشتم وضع
داخله حرم قریب بیستمین باید باشد وسعت آن کمتر از صحن است و صحن بمنزله حجاب بیرونی حرم میباشد
بواسطه در نقره که هدیه و پیشکش نادشاه است داخل رواق میشوند که منتهی بحرم و زبر کتب طلا
میکردند پایه این کتب هم بسیار مجلل است و باشکوه زیادی بالامبرود کاشیها که در حرم نصب شده
رنگهای بدیع و الوان مطبوع دارد و لاجورد های مظلّم از این رنگها نقشها بر روی کاشیها ظاهر
ساخته و بر روی بعضی آیات قرآنی نیز رسم شده است از وسط چهل چراغی بزرگ شاخه دار که تماماً

از نقره است و پنجه است بواسطه يك مدخل قوسی که در طرف شمال مغربست داخل الطاق مشتمل
 میشوند که کنبه بسیار خوب دارد و شکوه و زینت آن نیز با عالی درجه است در زیر این کنبه يك
 قالی خوب چمن است و در مرقد حضرت رضا علیه السلام ضربت از فولاد منبت شده ضخیم و در این ضریح
 کتبه از طلا بنظر مبادا شباهت در خشنده دیگر هم در آنجاست که باروشنی که حرم تسبیح دارد میشود
 در انتهای شمال شهر در پشت بطن ضریح پوشیده از طلا و مضع بجواهر که از دور خیلی قهنتی فرض
 میشود و نیاز پادشاه حالیه ایران (خاقان مغفور فتحعلی شاه طاب ثراه) میباشد ظروف نقره که
 خطوط عمری بر آنها رسم شده بضریح او پنجه است و باز هم چهرهای مشعشع است که بواسطه کمی نور و نور
 بدرستی آنها را نمیرد هم و خطر این حقیقت برای من مانع از دقت پاده از اینست و بروی درجواهر
 زاهر و بیت که پیرده جلو آن او پنجه و از این زاهر و میرند يك الطاق مشتمل کو چکتر که آن هم دارد و مزین
 بکاشی است اگر چه درجه آن کمتر است از آهنای من بمن کفایت عظام اشخاص معظم بسیار از اینجا
 مدفونست اما ایامی آنها بخاطر م نیست در طرف مغرب حرم یک دست عمارت است و بروی الطاق مرکزی
 نیز چند باب عمارت است که در بعضی داخلشد امکان نداشت از میان اینها دیگر چون با سرعت عبور
 کردم نتوانستم بخاطر نگاه دارم و وضع آنها باین گام

از رواق طرف جنوب مغرب در میان الطاق بزرگ مرکزی معبر و سپیدست که از حرم عبور کرده میرود
 بعضی مسجد کوهرشاد و این بهترین مسجد بیت من در ایران دیدم اما بانی مسجد کوهرشاد زن میرزا
 شاهرخ است که پسر امیر تیمور بوده در این مسجد فقط يك کنبه است و طاق بسیار بلند دارد و کلدسته
 که در هر طرف آن مناره های بسیار بلند میشود و جمیع مسجد با کاشی بسیار ممتاز مزین و در هر
 سمت کنبه مزین بود طاقها هست که زمین آنرا با حصیر فرش کرده اند که طلاب و معتکفین و آنهایی که در مسجد
 تلاوت قرآن مینمایند وی این فرش بنشینند درجا و حرم در این مسجد بواله است که آن نیز برای اهل

عبادت با حصیر مفروش است و اکثر مردم در زیر طاق و بروی حرم باز بر طاقهای کوچک اطراف
بنماز و دعا مشغول میشوند و در طرف صحن مسجد بناهای دو مرتبه دارد و زمین از سینک فرش شده
در وسط جای آبست و طرف آب متعدد هم برای وضو آب خوردن در هر گوشه هشت تمام این بناها
که بمنزله یکدست عمارت نیست عمد و واحد آن کاشی کار است و خیلی باشکوه بنظر میآید مثل یک کان
چینه فروشی یا یکی از جعبه های منبت شده در بمبئی که خیلی بزرگ باشد

از زیر طاقهای طرف شمال شرقی صحن داخل مدسه میرزا جعفر میشوند و این مدسه بهترین بنا و مدارس
مشهد است صحن آن مربع مستطیل که تقریباً شصت بار در طول و چهل بار در عرض دارد و در آن دو مرتبه
حجرات که هر یک ابو انچه های طاق دارد در وسط با انچه کوچکی طرح نموده که دور آن سکوی
سینک فرش است این مدسه هم با کاشیهای خوب مزین شده و درهای حجراتشک میباشد

پادشاه خالیه (خاقان مغفور فتحعلیشاه طابراه) در طرف جنوب حرم صحن جدید میبنازد که آن نیز
دو مرتبه است و مدسه دیگر با یک باب حمام نیز متعلق بر وضه رضویه است یکی از دو مدسه مذکوره
در خلف صحن جدید در جنوب غربی مسجد کوهرشاد است از مدسه دیگر و حمام اطلاع حاصل ننمودم

اما تاریخ این روضه مقدسه آنچه در زمان توقف مشهد معلوم کرده ام اینست عادت بر این جاری است
که اماکن شریفه و زیارتگاهها را یک ابتدای بهیشت مردم بر آن قدمت معتقد اند بنابراین عادت
گویند ایستند کبیر که اهالی ایران آنرا ایستند رومی مینامند در استیلائی بر این مملکت سلاطین خود را
در محل روضه رضویه زده خواب میدادند با صورت هولناکی بنظر او رسیده آنرا بوزیر خود ارسطو گفت
از سطود در جواب اظهار داشت که بزرگی از فصل پاکان در اینجا مدفون میشود بنابراین ایستند خواست
از پیش در اینجا پادشاهی بگذارد و بنائی در اینجا نمود و قریباً این بنا ماند و کمی از التفات بدان بنویسند
الرشید حکایت کند که در کتاب ارسطو بخواند در او آخر عمر خود وصیت کرد جسد او را در آن مکان

دفن کنند در محاذی آن جانی برای مدفن آن بزرگ معین ننمایند و دانست که بزرگ ازال علی علیه السلام است
و همانست که در کمال سختی او را تعاقب مینماید باری هر و باین ناجیه آمده در گذشت در بنای اسکند
مدفون شد در زمان مامور شیعیان حضرت رضا را داشتند استباخی حال خلیفه کردند چون پای تخت
مامون مرو بود برای اینکه جالوطغیان شیعیان حضرت رضا سلام الله علیه را بکشد آنحضرت را بطوس طلبید و
سلاطین محض را مجبوس داشت و مانع ملاقات شیعیان با آنحضرت بود مع ذلک هواخواهان و دوستان حضرت را
میشد لهذا مامون قصد هلاک آنحضرت نمود و بناظر خود سپرد که چون حضرت رضا نزد من آید بپای
انگور مجلس آرد که بجهتین آنها را بسم آوده کرده باشد ناظر چنان کرد و مامون بدست خود از آن انگور
بحضرت داد و ناچار تناول فرمودند و فوراً احساس سم نمودند صورت خود را بالباس عری پوشانیدند و برخاستند
مامون گفت کجا میرود فرمودند بهمانجائی که مرا فرستادی چون بمنزل خود رسیدند بایبوستی از
امنای حضرت بود گفتند امر و زور و زمره منست وانی که مرفون الرشید قتل نمود بپسرش وصیت نموده که
او را در محلی دفن کند که قبر او روی مرقده من باشد اما چنین نخواهد شد تعیین مکان قبر من از
اینقرار است و قتی که آنجای معین را بکنند چشمه آبی در آنجا نمایان میشود و فوراً منماید در آن آب راه
بزرگ و کوچک بسیار است ولی یکی از ماهیها از باقی بزرگتر خواهد بود و حلقه طلائی بگردن خواهد
داشت و سایر ماهیها را با آب چشمه تماماً خواهد خورد و ناپدید خواهد شد و آنجا با بد جسد مرا دفن کنند
پس ازین گفته حضرت رحلت فرمود و همچنین دستوالعمل مدفون کردند پاهای امام بطرف سر خلیفه واقع
شد این هر دو قبر در میان چهار دیوار اسکندرومی است سبصد سال که ازین تاریخ گذشت و قتی که
سلطان سنجر در مرو سلطنت داشت پسر و زبیر اول او بنا خوشی جدام مبتلا شد و با چنین شخصی از خوف
سزائت ملاقات نمیکردند مگر اینکه مریض از اعظم باشد بمرحال جوان را بمسافر و ادا شدند و همیشه
رسید و زی در این مکان شکار و آهوی را تعاقب میکرد آهوی میان چار دیوار اسکند پناه بر جوان

خواست داخل چار دیوار شود اسبش اطاعت نکرد و هیچکس که اینمکان شرافت دارد از اسب پیاده
 شده تعظیم و دعا و کریمه کرد که جدام او را خدا شفا دهد چون از دغا فارغ شد فوراً صحت یافت و با
 پید خود نوشت و خواهرش کرد اسب لبنای روضه برای مرقد حضرت رضا از سلطان درخواست کند
 این استدعا قبول شود و بنائے که بالای مرقد مطهر است از سلطان سنج میباشد مصالح آن بسیار کم
 و بادوام است گویند در این بنا کل ارمی را باب انکور و کشیم بر مخلوط کرده اند اینست که این طوسخ
 و محکم شده بدرجه که نمیتوان مینخی بر دیواری فرو برد

و قتی که شاه طهماسب شاهرشد از بنا کرد بابتو بیع آن پرداخت کبند مطهر را با آجرهای مطلقاً تذهیب نمود
 و بنا را قشنگی بناخت و آنرا نیز تذهیب داشت و در مرقد ضریح طلائی نصب کرد و همین سلطان صحن
 روضه را بحالت خالبد رسانید و شاه عباس هم همان توجه شاه طهماسب در کار مشهد و روضه حضرت
 رضا علیهما السلام داشت ضریح را بجواهر و ظروف آراست و موقوفه زیاد برای این محل قرار داد و سایر سلاطین
 صفویه هم پیروی سلاف خود را نمودند اما نادری شاه بعد از تاخت تازا فاغنه شکو و جلال مشهد
 بدرجه کمال رساند و موقوفه زیاد بر موقوفات سابق اینمکان افزود و در بزرگوار که در طرف جنوب
 غریب صحن واقع است مطلقاً نمود و در بصره با ضخامتی که زوار از آن داخل حرم میشوند نادری شاه خیمه
 و مرقد را با جواهر و تزئینات مزین و ضریح فولادی منبت سابق الذکر را بدو از نصب کرد و در بزرگوار
 حرم منار قشنگی بنا نمود که طراح چون مناره شاه طهماسبی خیلی بزرگتر است اما بعد از نادری شاه
 شکو مشهد و بنکس گذاشت و حرم محفوظ بود نادری شاه بعضی از زینتهای حرم و قسمتی از ضریح
 مطلقاً و در مرقد را برداشت و بمصرف محاربا خود رسانید پس از آن کوی طلائی را که در بالای مرقد
 او پنجه بود تصرف نمود و برادرش نصرالله میرزا غارترا تکمیل کرد و طلاهای روضه را سکه زدند که
 بشکران خود دهند اما آنها بواسطه تقدس بطور مخفی طلاها را بمهر نامی محمد بن محمد پس دادند و او

برو و آنها جمع کرده خبری را که امروز بر دوش قیامی از مرقد مطهر است بیاخت

میرزا مهدی مجتهد مخصوصاً طرف میباید این دو شاهزاده نادبی شده زیرا که از نفوذ او اندیشه داشتند
بنابر این روزی این شخص عالم از سخن بیرون نیامد تا گاه بنصر الله میرزا بر خورد بعد از چند کلمه قشایه
باشمیر نصر الله میرزا مهدی مجتهد را بدو نیم کرد

آقا محمد شاه خجالت و فرصت توجه با اینمکان شریفین نمود و مکاتب مدارس نیز در عهد او رونق داشت
سلطان خالیه (فتحعلیشاه طاب ثراه) برخلاف مراقبت دار و علاوه بر سخن جدید مرتضی داری مطلقاً
و مرصع بجواهر هدیه روضه رضویه کرده که شانزده هزار تومان آنرا قیمت مینمایند و قبته که من در
مشهد بودم مشغول تعمیر این در بودند

دخول روضه حضرت رضا سلام الله علیه زیاد است اما آنقدری که بنظر میآید و علما و مباینین از آن
بیشتر بهره دارند تا خود روضه مقدسه جواهر و ظروف و فرش و چیزهای دیگر از هر طرف برای روضه
هدیه مینمایند اما آنچه از هدایا تقدیم شده خدمت میرزا عبد الجواد از علمای بزرگ است که بندگان
دخول ایجاد در عهد شاه سلطان حسین صفوی سالی پانزده هزار تومان خراسانی بوده و آن از اینک و
املاک موقوفه حضرت که در هر ناحیه هست حاصل میشود ولی این اواخر اوقاف برده اند چیز قابل از آن
نماند و آنچه هست در ظرف سال دو هزار الی دو هزار و پانصد تومان است

خرج اینمکان هم زیاده نیست اگر چه هفتصد نفر خادم دارد اما اغلب محض ثواب بخدا متشغولند
و مواجبی ندارند با وجه بسیار قبلانی ناکندم میگیرند و مرتبت با هم لازم نمیشود زیرا که ابتدا مستحکم
ساخته شد و بالفرض تعمیر هم اتفاق افتد متمولین مخارج آنرا میدهند چراغها را هر شب
روشن میکنند شمع آنها مومی است این یکی از مخارج عمده میباشد از صنعت کرباب کاروانسرا
بازاری حاصل میشود که وقف روضه مقدسه میباشد در دو طرف بازار مذکور زنجیر آویخته اند

و کسی سواره ماذون نیست آنجا عبور کند اطافهای پائین صحن را هم بطور دکان کرايه میدهند و از این هم مبلغ معتدبه حاصل میشود متولین ابران هم مبلغ کثیری برای دفن اموات خود در صحن و رواق و زیر حرم میدهند یعنی از بیست الی دویست تومان و زیاده برای دفن بکف داده میشود و ایند تعلق بمولی دارد نه بروضه مقدسه و متولی برای اداره کردن اعمال متعلقه بمحضرت است و ایند مذهبیه او زیاد میباشد

متولی همیشه با فتنه بدین که در این صحن نماز می کنند متحد و متفق است چه آنها خائب مقتداند و پیش از حاکم و مأمور دولتی میسلط میباشد از اعمال و مشاغل خدام نیز با وجود صعوبت بعضی اطلاعات بهم رسانیدم اما چو ز اهمیت ندارد بشرح سایر اینک مشاهد میفرماید گذشته از اینک مذکوره بنامی واحد که در خور نگارش است مسجد بزرگین خراب باد و مناره که آنهم باقی خیل باشد که بود و از حرم چندان دور نیست در محلات مشهد مساجد کوچک بسیار که شرح آن لزومی ندارد اما مدارس معتبره هیت که اشارتی باشد و وضع آنها منما بستم پوشیده نباشد که مشهد را شانزده مدرسه است اول مدسیه نواب میرزا صالح که بنامی بزرگ است با املاک موقوفه و از شصت تا صد نفر طلبه در آن سکنی دارند

دویم مدرسه حاجی حسین که چند باب کار و وقف آنست و طلبه آن معتمد سیم مدرسه ملا محمد باقر که کار و انرا با چند باب گان بر آن وقف است و امور آن خیل منظم و از هشتاد تا نود نفر طلبه دارد

چهارم مدرسه فاضلخان که املاک و دکا کین زیاد بر آن وقف کرده اند این مدرسه کثرت انجانه دارد که هفتاد هزار تومان قیمت میباشد بانی مدرسه شخصی است که در هند با ثروت شده که سندها به شری برای سکونای مدرسه قرار داده و آنرا بر روی سنگی رسم و در محلی که در

نظر است بضم نموده و آن شرط اینست که سه طایفه نباید در این مدرسه منزل نمایند و آنست که
و عرب چه فندیها بجهت دروغگو میباشند و مانده اند از اینها جنکی و اعراب نامبر و کثیف از شر
مذکور طلبه عربی مهمل آمد و خواست رمدسه فاضلخان ساکن شود در بیس مدرسه گفت ممکن نیست
و جهت با و اظهار داشت عربی ستای خود را بسوی آسمان بلند نموده گفت ای فاضلخان خدا ترا
رحمت کند که حرف راستی زده

پنجم مدرسه ملاناجی که حالا هیچ طلبه ندارد و فقط جای توقف و ارمینا باشد
ششم مدرسه میرزا جعفر که پیش بدان اشاره نمودیم این مدرسه دامیرزا جعفر نابی ساخته که میرزا
در هند تحصیل مال و مکنی کرده است گویند این شخص در هندستان نوکر شخص هند شده بعد از
قلیل زمانی هند در گذشته اموال او را ضبط مینمایند و در هر حال مینموشند از جمله صندوق
کهنه پراز جواهر و نقود داشته بزرگنکی ظاهر صندوق بدون رسید که بنام صندوق آنرا مینموشند
و میرزا جعفر که از نفایس داخل صندوق خبر داشته آنرا خریداری مینماید و نقود و جواهر صندوق را
سرنا به خود قرار داده بتجارت مشغول میشود و چون مال وافر بدست میآورد در منزل معاودت بوطن
خود مینماید ولی حکمران ولایت او را مانع از مراجعت میشود و مسکود کرهیل بازگشت داری باید
همانطور که دستگیر بدینجا آمد باز کردی میرزا جعفر جواب داد که این تکلیف را با آنکه شاق است قبول
مینمایم بشرط آنکه بیست سال عمر عزیز خود را که در این شهر مملکت صرف تحصیل اینمکنتم نموده ام بمن
نمایند این جواب پادشاه را پسند آمد و میرزا جعفر را اجازه داد که با مال و عیال خود
بهرجا که میخواهد برود اگرچه عمر میرزا جعفر و فائز که بوطن خود عود نماید اما قبل از وفات قسمتی
از اموال خود را خاص خیرات و مبرات نمود و از وجوهی که بمشهد فرستاد اینمدرسه بنیاد شد با اسم او موسوم
گشت فی الحقیقه مدرسه میرزا جعفر بنانی است عالی و باشکوه و املاک زیادی بر آن وقف است

پنجاه الى شصت نفر طلبه شگنی دارند و قتیکه من در مشهد بودم وزیر اول ایران این مدرسه را مرمت
و تعمیر میکرد

هفتم مدرسه سعدالدین یا مدرسه پائین پاست که در طرف پائین روضه مقدسه واقع شد
این مدرسه هم خیلی منظم است بکتاب حمام و کاروانسرا و بعضی کاکین و املاک بر آن وقف است پنجاه نفر طلبه
در آن ساکن میباشد گویند بانی این مدرسه هم مثل اشخاص مذکور در فوق بهند فته که تحصیل مال
نماید اما ابتدای ورود بهندستان چندان پیچیده بوده که در کوچه کدائی مینموده روزی یک فقره
مرد هند او را دیده گفت اگر قبول میکنی که چشمهای مرا بیندم و بخانه خود برم در آنجا کار و اجرت
خوب خواهی یافت آن فقیر با خود گفت بقیه از قبول این تکلیف بدتر از این که هستم نخواهم شدن
در داد پیرم چشمهای او را بست از راههای پیر پیچ و خم او را بخانه خود برد آنجا چشم او را باز کرده او
خود را در فضائی یافت که دیوارهای بلند آنرا احاطه کرده بودند و گفت حاضر کن چون حاضر
گردی هند مسکوکات طلا و نقره بسیار آن دهن نمود اما این کار روزها طول کشید در این مدت شصت
مزد و در خیال بود که و سپله بدست آرد و بداند که روزها او را چشم بسته بجا میبرند تا روزی
گربه در آنجا دیده آنرا بگیرد و بکشت و پوست آنرا از طلا پر نموده و موقعی پیدا کرده گربه را از دیوار
با نظری انداخت و صدای افتادن آنرا شنید و فهمید که در جانی که کل است افتاده و قتیکه کارش
تمام شد چند و پیه اجرت گرفته و باز چشمهای او را بسته بجای هر روزه بردند پس از آن او بر پیدا
کردن گربه پرداخت و آنرا در میان حوضچه کلی یافت و باین واسطه دیوار خانه هند برایشناخت
چیزی نگذشت که هند در گذشت و ورثه او خواستند خانه او را بفروشند و مزد و مخز نور با همان طلا
که در پوست گربه بچسب آورده بود خانه را خرید و مالک کنج و نفوذ مخزنه هند کرد بدجله زابه
ایران حمل کرد و قتی از آنرا بمصر بنای این مدرسه رسانید اینست آنچه در بنای مدرسه سعد

الدین کُفنه اند

هشتم مدرسه بالاسره در طرف بالایی و ضه مقدسه است مدرسه استپاک و تهنواز
املاک زدکاکن موقوفه دارد و تقریباً بیست نفر طلبه سکنی دارند اینمدرسه را بعضی از شاهزادگان
اوزبک اخلاف امپراطور بنا کرده اند

مسووزر امپراطور
اوزبک کان کرده است

نهم مدرسه پرنزاد خانم که بنای کوچکی است این زن از جواری کوهرشاد آغا است در همانوقت
خانم اومسجد کوهرشاد را منساخت و نیز اینمدرسه را بنا کرد و موقوفه برای آن قرارداد بیست
سی نفر طلبه در اینمدرسه سکنی دارند

دهم مدرسه دودر که آن نیز از اینمدرسه شاهزادگان اوزبک از اولاد امپراطور است
و موقوفه دارد

یازدهم مدرسه سلیمانخان اجتضاد الدوله از امرای معظم قاجار است قبل موقوفه دارد
از پانزده الی بیست نفر طلبه در آن سکنی دارند

دوازدهم مدرسه خیرالنجان است که بنائی بزرگ بوده و حالا خراب است و زیاده از پانزده باب است
نفر طلبه ندارد موقوفه آن عمده از اجاره دكاكن حاصل میشود

سیزدهم مدرسه عبدالخان که حالا خالی از طلبه است گویند بانه قرار داده بود طاقچه برای
حجرات مدرسه قرار دهند زیرا که طلاب از فقر تنبلی حالت برخاستن و کتاب از طاقچه آوردن
و نگاه کردن ندارند باید کتاب آنها روی زمین و در دورد و اطراف آنها باشد و از این برهنا بیدگی
در این قسم طلبه ها چندان ذوق تحصیل نیست اگر کسی را محرم بدانند خود بهیچ معنی اعتراف میکنند
چهاردهم مدرسه عباسقلیان است بانی آن از طایفه شاملو و موقوفه آن از حمام و دكاكن
واملاک بسیار و بنای جامع کاملی است وقتی من آنرا دیدم بتعمیر آن مشغول بودند

پانزدهم مدرسه حاجی رضوان است چندان وسعت ندارد ده نفر طلبه در آن ساکن و موقوفه آن
چند بابی کان و حمام است

شانزدهم مدرسه اینست ذبک چهار باغ که اسم آنرا یاد نکرده ام اینمدرسه زادروزمان نادرشاه
اصطبل کرده بودند و حالا بمناسبت بافت و تقریباً بیست و پنج کاروانسرای دایره را بنشیند و بدینش
بعضی کاروانسرای باهر هم هست آنچه دایره است اینک و عمارات است و سبع و نیکو و چند باب آن وقف است
میباشد برخی را هم محض ثواب ساخته اند اما از آنجا که موقوفه برای دایره داشتن آنها قرار داده اند
و باینها در گذاشته بمحالت خرابی افتاده است

بنام دیگر که از آن نیز باید اشارتی بنمایم آنرا است که عمارت شاهزاده حکمران باشد این بنا چندان
عالی نیست و در طرف محله غربی وصل بسور بلد که همین است بنا حصان عمارت میباشد وضع دیوار دور
شهر را درست توانستم معلوم نمایم همینقدر گویم چندین بر دور دیوار است خاکریزی هم دارد در طرف
داخل خندق دیوار را از بالا سراسیمه کرده اند و خاکریز یکسوم عمارت دیوار حقیقی را حفظ میباشد در
میان دیوار داخلی و این سنگ کعبی خاکریز معبری برای عموم مردم و حمل اسلحه قرار داده اند چنانکه
در میان دیوار و خاکریز خندق در تحصنها منظمه معمولست و این موضع محافظت برای مدافعه لازم این
مملکت کافست چه دشمنانی که با اینجا حمله میاورند توپ قلعه کویت با اسلحه بسیار ممتاز دارند

بلی بر روی خندق برای عبور قرار داده اند و عمداً طوری ساخته که بزودی بتوان خراب کرد و برای حفظ
این پل بگونه دروازه هست ولی دروازه های حقیقی و محکم غیر از این است و آنها را معبرهای تاریخی چنانکه
در مشرق زمین رسم است خراش میکنند و اشخاصی که حمله باین اماکن میاورند اگر نزدیک بیایند
دو چار شلیک و هدف کلوله میگردند و از زمان بچه های تنگ آنها را بتر میزنند و لابد قوه
مقاومت نخواهند داشت

در طرف خارج خندق روبروی این دروازه (بمعنی دروازه ارك) میدانچه هست و اطفاها دارد که در صورت لزوم سربازان در آن منزل بینایند بعضی چرخهای توپ چند عراده توپ هم در اینجا دیده میشود اگر مقصود از اینجا بخواهند بقتل رسانند در اینجا میکشند از در ارك که داخل میشوند بعد از گذشتن از يك قوم معتبر تك بمبارتی داخل میشوند و از آنجا از يك دری يك باغچه کوچکی میروند که دیوانخانه با حیاط بیرونی حکومتی آنجاست پرده بردردیوانخانه او پنجه اند که شخصی که شاهزاده او را بار میدهد از دور حکمران خود را بیند چه از هر جا که شخص خاک را دید باید تعظیم کند و این فقره اسباب اشکال میشود

باغچه دیگر هم با نهر و حوضهای آب بوضع معمول مملکت در عقب حیاط مذکور است و این باغچه بخانه بیشتر شبیه است هر وقت شاهزاده بخواهد با کسی ملاقات محرمانه نماید او را در اینجا بیاورد و این است که اطفاهای حرم حکمران در آنست قدری دور تر از دیوانخانه است و راهی از آنجا با اینجا نیست این ابنیه کلبنه محتاج تعمیر است

خرابه قبر نادر شاه و رضا فلی میرزا پسر او در مشهد دیده میشود اگر چه جسد نادر در این قبر نمانده است از روضه حضرت رضا علیه السلام تا دروازه شهر که در شمال غربی میباشد خیابانی طرح شده و خلأ قبرها مزبور در نیمه راه این خیابانست قبر نادر شاه در طرف شمال شرقی و قبر رضا فلی میرزا در طرف جنوب غربی و این هر دو بقعه را خود نادر بنا کرده و قصد او این بوده است که بنای باشکوه بسا اعالی مانند ابنیه معتبره هند را و بنیاد کار بنیاد چنانکه استحکام این دو بقعه زیاده از استحکام جمیع ابنیه این مملکت است قبرها در وسط بقعه و مصالح بنا آجرهای ممتاز و سنگهای حجاری شد و جلوه طرف مشرقی قبر نادر شاه يك درب مرئیست که آنرا با خارج زیاده از فراغ مدینجای آورده آنها که قبل از خراب شدن این بنا را دیده اند خیلی از استحکام و قشنگی

آن تعریف مینمایند بقیه آن نیز مصدق قول آن اشخاص است اما حالا هر دو مقبره جای
کثافات است

تعداد نفوس این شهر را نتوانستیم بدرستی معلوم کنیم چه از اشخاصی که جو بامیشدم غالباً اغفل
میکشند چنانکه بعضی اظهار داشتند که سکنه این شهر کلبه صد هزار نفر میباشد اما از ظاهر
چنین معلوم میشود که جمعیت بلد خیلی کمتر از اینست تخمین من باید چهل هزار نفر باشد بنا
جاییکه یکی از صاحب منصبان ابرایه برای من نمود تعداد نفوس شهر مشهد سی و دو هزار نفر میشود
و در هر حال طبقه که در این شهر از همه کس بیشتر و زیاده تر اند طلاب و اهل علم میباشد و اینجاست
جست و جارت با اهل علم فرنگ تفاوت و مبادت کلی دارند طلاب ابرایه حرفه مخصوص دارند و فقط
ماهیه معاش آنها توکل است علما از مدارس و طبفه ندارند تحصیل با محض الله است برای حصول شهرت
که چون مجتهد شوند مقلدین بسیار خواهند داشت و اعتباری کامل حاصل خواهند کرد از سوتوفه
مدارس اگر چیزی زیاده بماند و واقف قرار داده باشد بطلاب فقیر و موطفاً مبلغی داده میشود بزرگ
تدریس مدارس و جعفی و اجری مقرر و معمول نیست مگر طلبه اطفال شخص بزرگی را درس دهد در
این صورت ماهانه خواهد گرفت در مدارس ایران علوم دینی از قبیل فقه و اصول و کلام و
حکمت الهی خوانند میشود نیز منطق که فقط حرفت و برای مناقشه و مناظره و حاضر جوابی خوبست
از علوم متدوله است نجوم نیز میخوانند اما همان نجوم بطلمیوس که چیزهای غریب و عجیب در آنست و شهر
ثمیری نیست اما احکام این علم در نظر مردم اهمیت دارد و برای اغلب کار عوام ساعت تعیین مینمایند و
منجم کامل خیلی خوشحالت میباشد اما عمده فایده علم راجع با شخصی است که فقه و اصول و تحصیل
مینمایند و طب عبارتست از بعضی تجارت معرفت خواص ادویه و طبیبی واسطه بکند و معالجه که
اتفاقاً سودمند شده با طبیعت دفع مرض کرده مشهور میشود اما حق العلاج چندان چیز فایده نیست

و علوم دینیه که آنرا غالباً بانجوم مخلوط کرده اند مفید تر است یعنی حاصل مالی آن زیادتر میباشد
مسئله گوها هستند که کندان آنها بتعارف و هذا بامیباشد که هذا بطور و فور غایب آنها
میکردد طلاب فقیر در مدارس بخدمات استابت خود باطله هائی که ممکن دارند میپردازند و از
این راه چیزی بآنها میرسد مدارس شیکلاچندان با کار و انسر ها فرزند دار و جز این که عاده صغه ها
برای نماز و مدارس ساخته میشود

در مشهد تجارت و ارباب مکاسب باندازه کفایت میکنی دارند یک محله مشهد مخصوص بهبودهاست
و جمعی دارند جرعه آنها کهنه فروشی است از منی در این شهر نیست هندی هم ندیدم مگر چند نفر فقیر
از اهالی شکارپور و قندهار و ملتان که برای بعضی معاملات جزئی با اینجا آمده اند مسافرت و تجارت
و تجارت همیشه در محلات دیده میشود اعراب و اترک و آفاغنه و تراکمه و از یک در کار و از آنها
و بازارها بسیار اند و البسه مختلفه آنها به تماشا نیست تجارت مشهد عمده است این بلد بمنزله
بندرگاهی شده است هر روز قوافل عمده از بخارا و خجند و هرات و کرمان و سمرقند و کاشان و اصفهان
و غیرها بمشهد وارد میشوند و امتعه عمدتاً مبادله میشود حق کرک که که کخانه مشهد بدو ان میدهد
بیشتر پنجاه تومان است لکن ممکن است همینقدر هم مباشرت از میانه ببرند حق جواز امتعه در صد
دو نیم میباشد امتعه زیاد هم از کرک میگردانند بنا بر این مقدار تجارت مشهد را نمیتوان
معین کرد بعضی امتعه این شهر بخوبی میشود است محمل مشهد بهترین محمل ایران است تیغه ها
شمشیر خوب پیدا کنند که از پانزده الی دویست بال میفروشند تیغه هائی که از استاد های قدیم
مانند بقیمتهای گران بفروش میرسد یعنی گاهی دو هزار دینال و بیشتر در بهای آنها داده میشود
صانع شمشیر های قدیم اینجا صنعت کارانی بوده که امپرتیور از دمشق بخراسان آورده است و قیمتی از
اختلاف آنها هنوز بصنعت سیلاب خود اشتغال دارند اسلحه غیر آتشه دیگر نیز در اینجا بفروش میرسد

پارچه های ابریشمی و پنبه در این بلد و سایر بلاد ایران بافته میشود
 نزدیک بودن معادن فیروز برای عدک کثیری از سبک تراشهای این شهر شغل و مکسبی ترتیب داده و
 انکسیرها و فیروزه های پیاده در هر طرف شهر دیده میشود چندان کاروانسرا مخصوص تجارت فیروزه
 که فیروزه ها را بفیروزه تراشها میدهند مناسب هر جائی میباشند آلات فیروزه تراشی خفله ساز
 فیروزه بعد از آنکه تراشیده شد جلا بکمر سانید تجارت آنها را نوع نوع جدا مینمایند آنها که از معدن
 عبد الرزاق است بهترین انواع فیروزه است و بخارا حمل میشود و از آنجا بروس و فرنگستان و هندستان
 میبرند ولی فیروزه خوب در مشهد دیده نمیشود آنچه خوب است بطور مخفی بجاهای بکر فرستاده میشود
 یعنی از راه قندهار و هرات بحد حمل میشود قدری هم بزوآر مشهد فروخته میشود زیرا که هزارانی
 بقدر امکان کوشش مینمایند که یک انکسیری فیروزه در مشهد ایتباع و تبرک کرده با خود داشته
 باشد سنگهایی که از معدن کمری و کوخ استخراج مینمایند اگر چه خوش رنگ تر است ولی قیمت آنها
 کمتر است زیرا که لکه سفید دارد و گاهی این لکه ها بقدری زیاد است مثل اینکه بر روی این سطح
 بود که سفید رنگی پاشیده باشند این سنگهای لکه دار خیلی بخارا و عربستان میبرند چه اعراب
 چندان اعتقاد بزرگ ندارند هر چه فیروزه بزرگتر باشد نزد آنها مرغوب تر است عربها بک خاصیت
 طلبی در فیروزه معتقد اند از یخمت سنگهای مرغوب و در فروش میرسد از آنها مهر و بازو بند سازند
 رسم فروش این فیروزه ها اینست که آنها را انکسیری ساخته هر دو از ده حلقه آنها در یک لوله از
 گهنه قرار داده در دکان میگذارند و بادور میگردانند از خلیج فارس نیز فیروزه بحد حمل میشود
 از فیروزه تراشها گذشته در مشهد جماعتی سبک تراش هستند که با سنگ سبزه بعضی آلات و ادوات
 از قبیل قنجان و بشقاب قهق جوش و قوری و آفتاب و غیره مینازند و این جمعه خفله در نظر
 اهالی ایران با قدر و بهر جا میبرند

مغادر نك بقدر كفايت شهر دزد يكي شهيد است از اضيء و در شهر خالص است و از اينجهت از نجا
و فراوانى اهالى را آسوده دارد قيمت ما كولات و اجناس در اينوقت از قرار ذيل است
(نان چهار من و نيم بزرگ بركنال) (برنج خوب يني پانزده شاهی) (جود و ازده من بركنال) (گاه
بينست چهار من يك ربال) (گوشت كوسفند كاومنى بكفران) (روغن منى سه هزار) (سپه براى شمع
منى بركنال و نيم) (هيزم از بينست الی بنى من بركنال)

سبزی هر قسم فراوان و ارزان و ميوه غير از انگور هاى كشمش شده و انار و ميوه هاى خشك و گرد
كه از هرات بياورند كم اما در فصل ميوه جميع فواكه ممتاز ايران در شهيد بطور وفور هست مخصوص
هيزم در شهيد جميع بلاد ايران چون قيمتى ندارد بونه هاى خشك و خارها نيکه در تپه ها
اطراف ميرود و سرشاخه ها اشجار ليجاي هيزم بكار ميرند در قيمت عذ از دره ها اشجار سهل
التموغرس مينابند كه چوب آنها را بمصر هيزم و تخنه رسانند كاشتن اين درختها منفعيت دارد
وقت صبحي بمجماعى رفتم در اينجا با بعضى آشنا شدم در مشرق زمين حمام بمنزله فقهى خانه است
مخصوصا صبحهاى سرد در آنجا ميرند و در گرمى حمام صحنه ميكنند در حمام بعضى اطلاعات براى
سفر آيند خود حاصل نمودم از حمام كه پيرن آمدم با يكي از اهالى بيلسك آشنايى بهم رسانيدم
اين شخص روسى رقيقتيكه بقصد تجارت سفر ميكرده او را اسير نموده بخارا برده فروخته بودند
و از آنجا بشهد آمد و داخل در خدمت ايران شده داخل توپچهها بود اهل و عيال داشت و از
زندگانه ساكرولى هنوز ياد از وطن خود ميكرد و افسوس ميخورد بنيز ميرزا يوسف نامى را ديدم كه
با انگليسى حرف ميزد خيلى تعجب كردم كه كسى در اينجا انگليسى بداند معلوم شد در بمبئ در خدمت
دولت انگليس شغل مختصرى داشته و در آنجا قذرى هند و فدر انگليسى ياد گرفته است
اميدوار شدم كه زبان دانى اين شخص بكار ميآيد و با او گرم صحبت بودم كه سيد حسين كه يكي از
خدام

خدام حضرت رضا است از در درآمد و بعد از چند کلمه حرف متفرقه گفت حالا برای بدن حرم
 حضرت بهترین وقت است بزا که خلوت میباشد و خطری ندارد من فوراً بالا پوش خود را بر داشته
 از عقب او روانه شدم و دگر بر کبند طلا داخل کردم و با طاق مرکزی رسیدم جایی باز قشنگ
 و عظمت کمتر دیده ام نمیدانم بزرگی و عظمت این بنا بیشتر اسباب تعجب است با ثروت و مکنند
 کرا اینها از تزیینات آن درویشانی که اجسام درخشند چنانکه باید دیده نمیشود بعد از تماشا
 این محل نزدیک شدیم بحرم مطهر در آستانه راهنمای بعلی شبیه مسجد نمود و اذن دخول مفصل
 خواند آنچه گفت کردیم تقبیل نمودم اگر چه با کماله از آنچه گفت نفهمیدم بعد داخل
 حرم شدیم و در هر چهار طرف مرقد مطهر زیارتها و دعاها خواندیم و تعظیمها نمودیم بعد از آن این
 بنای عالی را تماشا کردم اما کن دیگر را باز دیدم نمودم و با آنکه راهنمای من گفته بود در این وقت
 خلوت جمعیت بادی در در مرقد مطهر مشاهده کردم بسیاری هم در دروازهها نشسته و
 میخواندند جماعتی بالباسهای دراز و عثمیه در این اطافهای بزرگ آمد و شد داشتند مردم
 همه ساکت و خرسدای ملایم زیارت و تلاوت قرآن چیزی شنیده نمیشد اما این صدا یک اثر خاصه
 داشت خیلی میل داشتم قدری بیشتر اینمکان را که فی الحقیقه در طبیعت مؤثر است ببینم اما
 واهمه اینکه عبوی در این مکان نباید داخل شود و اگر بفهمند و چار خطر خواهد شد مرا
 بجله میبنداخت و خیال میکردم که مردم بنظر ربیب تردید بمن نگاه میکنند کمی روشنائی
 برای مستور ماندن وضع حالت من نافع بود در وقت زیارت ادای اعمال چون من خیلی نابلد
 بودم اگر کیبه درست ملتفت من بود میفهمید که من مسلمان نیستم خادم راهنمای من نیز همین
 جهت عجله داشت که زود از حرم مطهر و صحن خارج شویم خلاصه پس از تماشا از حرم خارج
 و از میان صحن عبور کرده از چشم انداز مدرسه میرزا جعفر دور شدیم و اگر در وقت جمعیت

از دحام با اینجارفته بودم بهتر و با احتیاط نزد بکتر بود چیزی نکدشت که ورود من بمشهد مشهور
و معلوم همه کس شد و اگر قبل از شهرت اناکن مزبوره زانده بودم دیگر ملبس نمیشد
(بواسطه عدم مراقبت که در آن عصر اجزاء توکلت داشته مسافرمند کور جرئت دخول بحرم مطهر
نموده اینست لیکن از آن بعد علی الخصوص در اوان سلطنت اعلیحضرت همايون شاهنشاهی دحام
ملک که خیلی مشکل بلکه محال است که چنین عملی صورت پذیر شود و خادم جسور بی تعصب
طرف سیاست و تنبیه نکردد)

میسو فرزند کو بد و قبیله من بمشهد آمدم حسنعلی میرزا خا که خراسان و میرزا موسی و زبیر او
بود ابتدا من در خانه میرزا موسی منزل داشتم بعد بجای دیگر نقل مکان کردم بکروز میرزا موسی
مارا بحضور شاهزاده برد یعنی شاهزاده شهبند بود من دوربینی همراه دارم با اینملاحظه
مرا الحضر نمود بعد از مذاکره در باب جلوس قبول شاهزاده که من در مجلس او بنشینم بامیرزا
موسی بحضور رفتم حسنعلی میرزا بمن جانان داده در مقابل میرزا عبد الوهاب منجم باشی
نشانید صحبت مجلس همه مطالب نجومی بود و از علم نجوم بطریق و حرفهای غریبها بحث بنیدم
بکروز هم بدیدن میرزا عبد الجواد مجتهد رفتم و مرا نجومی پذیرفت این شخص پسر میرزا مهدی
مجتهد مشهد است و دو برادر بزرگتر از خود دارد ولی بشان او بنشینند فرش اطاق میرزا عبد
الجواد حصیر بود و جمعی در آنجا بودند خیلی با احترام مینمودند این عالم مشهد بواسطه کمال
دانائی با من صحبت مذهبی نداشت چه میدانست که موافقت آرا فیما بین حاصل نخواهد شد
بعضی مطالب نجومی و جغرافیائی پرسید از دوربین سئوالها کرد که علم و اطلاع من برای
جواب کافی نبود چرا اتفاقا خوب میدانست بعضی آلات ادوات که از فرنک برای او آورده بودند
بمن نشان داد بکدست اسباب ساعت سازی تمام داشت که برای او بی ثمر بود از فرنکستان و

سیلطنهای آنجا سؤال کرد چند کتاب بن نشان داد که یکی از آنها سبلت نامه ملا محمد
 اصفهانی در اروپا خاصه در انگلیس بود ملا محمد شصت سال قبل این سبلت نامه بوده است
 و مطالب کتاب و مجملی از تاریخ فرنک و اطلاع کمی از انکشاف بنکی بنا و تغییرات بعد از
 انکشاف بعضی مطالب بکرات اقلیم خلاصه خیلی ممنون از پیش این شخص بیرون آمد و خوش
 رفتاری و معرفت اگر چه گویند خبیث است شنیدم شاهرخ میرزا جواهرزادای میرزا عبد
 الجواد و برادران او سپرده و آنها دیکر یا وردن نموده و این جواهر نامه مکتب این سه برادر
 کرده است

بکروز میرزا عبد الجواد بمنزل من آمد و قدری خصوصیات را باز داشت بعد شهادت بن من آخت
 و من آن زبان جاری کردم و معلومست که بعدها من مسلمان محسوب میشوم و گفتن شهادت بن سبب
 شد که بامیرزا عبد الجواد بار دیگر داخل صحن و حرم مطهر شدم و با سودگی این اماکن را دیدم
 در اوقات توقف من در مشهد و روحوالی چندان نظمی نداشت از قرار مذکور صبد محمدخان
 کلاهی اطراف مشهد را غارت میکرد راه هرات را هم بمویر بها و هزاره ها مغشوش داشتند
 محمدخان تربتی هم در طرف جنوب بچیو مشغول بود و ترا که بنر تا نزدیکی شهر آمد بودند آنکه
 کلام مسو فرزند

دکتر اول دبتر المانی از مجلین دارالفنون برلن از اجزاء آکادمی علمی که جغرافیای ایران را
 مشروحاً بزبان المانی نوشته گوید اسم قدیم مشهد سنا باد بوده این شهر بقدمت طوس نیست
 بلکه باجمع قرای حوالی از اعمال طوس بوده است

تحقیقات این دکتر المانی غالباً نقل از مسو فرزند است چه کتاب تقریباً پنجاه و سه سال
 قبل نوشته شد و بعد از فرزند اقدام باین نکارش نموده بنا بر این آنچه را از فرزند نقل

ماند نکروت کُردار آن نمیکردانیم

دکتر و پیر کو بد بواسطه معجزاتی که از حضرت ضاعلتی و روضه مقدسه او بظهور
رسیده شهر مشهد جای معتبری گردیده است پیر امیر تیمور مرقد حضرت ضارا
زینت کرد و شاه طهماسب و شایع عباس و نادر شاه بر این زینت افزودند در عهد شاه عباس
و شاه سلطان حسین مدارس در این شهر بنیاموده اند اما در زمان شاه عباس اغلب کشته شهر را
از بیکها بکشند مسبو ملک معروف (مالکام) در سال هزار و هشتصد و نود و هشتاد و یک
در پاچه ارومی سنگهای مرمر زیاد دیده که آنها را برای ابنیه غالبه مشهد حاضر کرده بودند
بعد از قتل نادر شاه و سیزده نفر از اولاد و نواده فقط مشهد بقصر شاهزاده نادری ماند
در عهد نادر شاه بکینه مشهد شصت هزار نفر بوده اند مسبو کوفی در سال هزار و هشتصد
و بیست و سه در مشهد خیال رفتن به هندستان داشته شرحی از محله که صحن مقدس در آن
واقعست بنکار و مدتی از مردم اینجا کرده بعد میگوید دیوار شهر مشهد از هرات عظیمتر است
ولی جمعیت آن از هرات کمتر میباشد خیابانهای از مشرق شهر بغير امتداد یافته و در جنبین آن
دکا کهن است اینجا آن دروازه معتبری دارد که از ابنیه غالبه است بکاشی زینت یافته شهر
مشهد شانزده مدرسه و تقریباً صد نفر ملای عالم دارد جمعیت شهر با اعتقاد کوفی چهل و پنج
هزار و بعضی بکوفی چهل هزار نفر میباشد مسافرین زیاد از هر ملکات اینجا میآیند مخصوصاً
زوار بکه از راه شاهرود بمشهد مشرف میشوند در سال از پنجاه الی شصت هزار نفر میباشد
انواع محاطات را بجهت قبض زیارت متحمل میگردند تجارت مشهد برونق نیست جای از سده
بعضی از بخارا و روسیه و هندستان باین شهر حکم میشود قند و آدویه و بارها شال و ماهوت
و غیره با شتر و قاطر باینجا میآوردند قرار رسم کمرک مشهد در صد و دو نیم است و در سال تقریباً

يك كرو تومن داد و ستد تجارتي شهد ميشود بغير از تجارت فروزه و معاملات بزرگ و كو سفند
 و نداشت از شهد محل و پارچه هاي پشمي بجاها دگر ميبيرند از كاشان براق و جوراب پشمي و
 دوات و چراغها فلزي و ظروف مس و از شيراز خرمات و تنباكو كه هم و اسبها و تميزي و حصير و
 شال و تريك و حنا و پنبه بايشهر مياورند و از هند و سند قند و ادويه و مشك و عنبر و مرجان
 و خواهر و جرم و پارچه ها تازك هستند و انگليشه و پنبه و از بخارا و كشمير شال و زعفران و
 كاغذ چينه و روسي و از روسيه سالي صد بيست هزار پوستر بزرگ و پارچه هاي پشمي شتر و چاي
 و جرم قرمز و ماهوت و اطلس و ظروف چينه و شيشه و اسباب آهني و سرب و براق و غيره با اينجا
 حمل مينمايند از هنرات هم فرش و سرب زعفران و پسته و مصطكي و ترنجبين و شيرش
 و صمغ بمشهد فرستاده ميشود قيمت مال التجاره زياد نيست و ماكو لاك فراوانست اما كندم
 از نيشابور با اينجا آورده چه در اراضي مشهد بقدر كفايت راعت نميكند در مشهد اسبكه
 و قاطر خيلي كران است

مسافر به مسافر فرانسوي كه در سينه هزار و هشتصد چهل و پنج از مشهد عبور كرده شرح
 ذيل را در جلد اول سفرنامه خود در صفحه دو و پيشت سيه درج نموده است
 جاكه كه شهر مشهد را آن واقعه خالي از آبادي است و علت آن تاختر و تازك كه و
 افغانه و طابغه او زبك است در تمام صحرا بروج كوچك ديده ميشود چنانكه در شرح سكر
 مذكور شد و جهت بناي برج را هم نوشتم دامنه كو هستان اطراف برخلاف دشت هانيسنا
 آباد دارد كه غالب آذوقه اهل مشهد از آنرا بشهر حمل ميشود و قتيكه شخص از طرف نيشابور
 بمشهد ميبايد در راه ده رود (دررود) طرف است و پيه ديده ميشود كه اهالي بلد آنها
 كوه طلا و نقره ميبويند زيرا كه از اين دو فلز در اين دو پيه زياد يافت ميشود اما اشخاصكه

دراين

در این معادن کار کرده اند بعد از چند کسوف نظر نموده اند زیرا که دخل ایشان خیل کمتر از خر
 بوده است عقیده اهالی ایران اینست که در ازمنه سیالیه از رگهای طلائی معادن مذکور
 فایز زیادی حاصل نمیشد است و حالاً هم که سنگهای طلائی از این معدن بچند مباد خیل
 منفعت از آن غایب میگردد اما بقول بعضی چون از موقوفه حضرت رضا علیه السلام است این طلاو
 نقره را چون در بوتۀ ریزند بواسطه آنکه آن بزرگوار راضی نیست این هر دو فلز قیمتی بجا
 مستحیل میگردد من بظاهر تصدیق قائلین این قول را نموده ولی باطناً حل این مسئله را مصمم
 معلوم کردم که علایق شدن خرج بر دخل بجهت عدم تکمیل علم تجزیه و اعمال معدن است
 و دوری آب و هیزم نیز در این کار مدخلی دارد

میسوفریه در اینجا چند صفحه از سرگذشت شخصی خود درج کرده بعد در صفحه دویست و سی و یک
 بنای شهر مشهد را چندان قدیمی نیست منتها هزار سال است که نباشد است و بزعم بعضی آبادی در
 همان محل شهر طوس که در قدیم الایام سالیبه مینامیدند و افعیید و باعقاد اهالی ایران طوس را
 جشد پشادی پنجم پادشاه پشاداد بن ساجنه است خرابه های شهر طوس در شش فرسخ شمال
 مشهد پیدا است (مقصود فرسخ جغرافیائی است) اعتبار شهر مشهد بواسطه روضه حضرت
 رضا علیه السلام است چند خانه بدوادر روضه ساخته شده که مسکنی برای مقدسین زوار باشد
 رفقه رفقه بر آنها افزوده و سنا باد آباد شد (در اینجا میسوفریه بعضی سکوها کرده و چون
 خلاف آن معلوم بود مابذکر آنها نیز داخیم) سکنه طوس اینجا آمدند و آنجا را خالی گذاشتند
 اوقاف و نذورات سلاطین و اکابر متدینین مشهد را اینجا رساند که یکی از چهار شهر معتبر
 خراسان گردید در سینه هزار و پانصد هشتاد و هفت میلادی مطابق سال نصد و نود و نه
 هجری مشهد بواسطه استیلای عبدالؤمن خان اوزبک بلخیه غریبه گرفتار آمد و تمام مکنت

اهالی بیغمارفت و ثلث سیکه مقتول شدند ده سال بعد بخت اهتمام شاه عباس بزرگ با
 و بنا بادی گذاشت نادر شاه مشهد را پای تخت خود قرار داد شاه رخ مبرزای نادری نیز چند
 سال در مشهد حکومت کرد مرحوم آقا محمد شاه قاجار انشهر را از تصرف و منزع ساخت (این نیز
 یکی از خطهای مسووفیه است) در آنوقت مشهد نیز در تحت حکمرانی سلاطین حالبه ایران درآمد
 حالا این شهر در نهایت آبادی است تجارت آن بارونق و زوار بادی را اینجا میآیند چون این بلد
 در سرحد تافارستان و افغانستان واقع و مرکز و محل عبور و مرور است و مال التجاره وارد و باهران
 اینجا آمده و از اینجا بممالک داخله میرود رونق و آبادی دارد سالی پنجاه هزار نفر زوار وارد
 مشهد میشوند و ذخایر خود را در اینجا بمصرف میرسانند سکنه این شهر بواسطه مهاجرین مرو
 سرخس و هرات و قندهار شصت هزار نفر همیشه سی هزار نفر زوار نیز در اینجا هستند از جمله
 نفر یهودی را این شهر میباشد که محض حفظ جان خود قبول دین اسلام نموده اند (در اینجا مشغول
 بعضی حکایات محجول ذکر مینماید که یهودها برای او نقل کرده اند بعد در صفحه دو و بیست و سی و شش
 گوید) شهر مشهد را دیواری از کل احاطه نموده و دور دیوار هم چند قی جفر کرده اند و بیست
 استاد دیوار تقریباً هفت هزار متر و این قلعه و خندق برای مدافعه چندان شایستگی ندارد
 و مثل سایر اینکّه دفاعیه این مملکت است آنکه در ضلع جنوبی شرقی واقع شده و چندان آباد
 نیست در داخله شهر چندین قبرستان است که اموات را اینجا دفن میکنند بنائے که در مشهد قابل
 ذکر است روضه حضرت رضا و مسجد این روضه است و آن در وسط شهر واقع شده در وسط خیابان
 نهریت عظیم که در دو طرف آن درخت چنار کاشته اند تجارت مشهد خاصه داد و ستد
 که از هر دیار اینجا حمل میشود و از مشهد با سبای مرکزی میگردند بارونق است پارچه های پنبه
 و ماهوت و ظروف چینی و بلور از طهران مشهد حمل میشود در این بلد قابلهای خوب و شالیه

شبیّه بتال کشمیر ننج میشود شمشیر خراسانی هم معروفست اقسام ظروف از سِنک
در مشهد در کمال خوبی ساخته میلاد دُبُکَر میزند

مَسْوَخانِکوف سَباح معروف رُوسی در جلد هفتم کتاب مخصوص که در مجلس جُغرافیایا بطبع میسر شد
و سفرنامه ها و مطالب منکشفه سَباحان در آن درج میشود در صفحه سبصد سی و ششم منوبند
مشهد در منتهای خراسان واقع شده (در این مطلب سَباح دانستند رُوس سَهو کرده منتهای خراسان
بلخ است مشهد) این شهر در نهصد پنجاه کیلومتری طهران و هزار و صد پنجاه کیلومتری بخارا و
پانصد چهل کیلومتری خبوی و هشتصد پنجاه کیلومتری قندهار و چهارصد سی کیلومتری
هرات واقع است (هفت کیلومتری فرسینک است اطراف شهر اراضی غیر مزرع و بابر است
در سال هزار و دویست و هشتاد و سه که مَوکب اعلیٰ حضرت شاهنشاهی دام ملکه تشریف فرمای خراسان
شد نیز در سفر سال هزار و سبصد که در هر دو نگارنده ملتزم و کاتب علی بود اطراف شهر مشهد
در کمال آبادی و اراضی و مزرع و خرم دُهد) تابستان در اینجا حرارت آفتاب سورت هوا است
که شبیه اسبیلاد واقع در تحت خط استوا (مَسْوَخانِکوف زیاده از این نواحی عجبو کرده
و مؤلف خود دو مرتبه در وسط تابستان در مشهد بودم هوای تابستان آن از طهران بلکه
از اغلب نقاط ایران بهتر و معتدل تر است) در زمستان بار شد بد که از طرف شمال جریان دارد
از اراضی اطراف مشهد زاد کربف مستور می دارد و بر عکس بخارا و پائیز اینجا در نهایت اعتدال است
اما امتدادی ندارد و بعد از این چند کلمه مطلب تبدل صورت داده کلمات علی تبدل بار اجیف
میشود تا در واسطه صفحه سبصد سی و چهارم گوید) شهر مشهد شکلا طولانی و امتدادش
از مغرب بمشرق نهر بزرگی بهین امتداد از وسط شهر جاریست که در اطراف آن اشجار غرس
شده و بهترین شوارع و معابر عامه مشهد جنبین همین نهر است و ثلث طرف غربی یعنی از

در دوازده مغری ناحیه مقدسه و امشید و شکلا مرع و هر طرف آن از چهار صدالی پانصد
 ذرع طول دارد از اینجا محض احترام سواره عبور ننواند کرد بلکه عبس و مذهب و هود و هند
 پیاده هم قدرت دخول باین محوطه ندارند خانان و کاروانسراهای خوب و حمامهای مشهور و آب
 و مدارس معتبره که هر يك را موقوفه زبادت در حوالی ناحیه مقدسه میباشد در وسط
 روضه سرقد حضرت رضا علیه السلام است و قبر نرون الرشید در طرف جنوب مقبره آنحضرت مسجد
 کوه رشاد واقع شده باقی ابدیه روضه محل گنهای خدام و متولی و کارگذاران این روضه
 و حکومت خراسان در این ناحیه تسلطی ندارد (در اینجا باز مطلب سباق خود را تغیر داده
 و از طریق علی خارج میگرد) مسبو خانیکف هم سکنه مشهد داشت هشت هزار نوشته و روزا
 که در طرف یکسال باین بلد میآیند پنجاه هزار نوشته است کتابخانه حضرت ترامسبو خانیکف
 گوید مشتمل است بر دو هزار و نهصد و نود و هفت نسخه در سه هزار و شصت و پنجاه و چهار جلد
 و خود از غان میباشد که باید چند ماه در مشهد ماند و حق دخول بجن و حریم را داشت الما اقا
 کامل حاصل شود اما وقفنامه های اوقاف روضه مقدسه اقدام از همه وقفنامه است که یکی از
 زائرین که جناب الدین نام داشت فرشته و قریه احمد آباد را وقف کرده و تاریخ آن نهصد و بیست
 و هشت هجری است و سایر وقفنامه ها از قرار ذیل است

دو وقفنامه در زمان شاه طهماسب سه وقفنامه در عهد شاه عباس بزرگ یک وقفنامه
 در سلطنت شاه صفی چهار وقفنامه در دولت شاه سلیمان هشت وقفنامه در عصر شاه سلطان
 حسین یک وقفنامه در استیلای افغانه بر ایران سه وقفنامه در زمان نادر شاه
 یک وقفنامه در عهد نادر شاه یک وقفنامه در سلطنت شاه افشار نه وقفنامه در سلطنت
 نیرنگان زند چهار وقفنامه در سلطنت شاه شهید آقامحمد شاه هفت وقفنامه در عصر خاقان

مغفور فیحک علی شاه ده وقفنامه در عهد شهریار میر و در ماضی محمد شاه غازی شش وقفنامه
تاکنون که دوازده سال از سلطنت اعلیحضرت شاهنشاهی ناصرالدین شاه گذشته است
در دیوارهای صحن توارنج بنای آنها کتیبه شده و این توارنج از سلطنت صفویه نمیکند
(میر خانیکف راجعاً اشتباه غریب کرده چه در کتیبه ها و کاشیها توارنج بسیار قدیم و قبل
پیش از صفویه هست و بعد واضح خواهد شد) در دیوار کتیبه ایست که از آن معلوم میشود
که تذکب کبند از شاه عباس است اما تارنج تذکب محوشه ابوان جنوب مسجد کوهرشاد بواسطه
زلزله هزارهشتاد و هفت خرابی پیدا کرده و شاه سلطانحسین در هزارهشتاد و هشت مرمت
نموده است (میر میر خانیکف اشتباه کرده چه جلوس شاه سلطانحسین در سال هزار و صد و
شش است و سالیکه این سفر معین میکند هجده سال قبل از جلوس شاه سلطانحسین است)
از آن مشهود طرف جنوب غربی شهر واقع شده میدان و سبچی که غدغن است و بنای در آنجا عمارتی زیاده
جلو از واقع شده و بعد از فتنه آخری شهد از آن را خوب تعمیر نموده اند خانه های شهر خندان
و سعی ندارد و بعضی را دوجای است و سطح آنها از سطح کوچه ها عمیق تر است و بعضی خانه ها عمیق
و تنگ و تاریک است شهر در جلگه ساخته شده جز اینکه در طرف شمال شرقی بالنسبه بلند
دارد و کمان میکند این ارتفاع بواسطه پتّه مصنوعی بوده است کوههای اطراف شهر در دیوار
در یکی و سه هزار ذریعی واقع شده و اغلب سنگ آنها چقماق یا بلور معدنی است در این کوهها رگهای
بسیار ضعیف طلا یافت میشود و مکرر خواسته اند در این معادن کار کنند ولی صرفه از آن
نبرده اند غیر از این به داخله صحن بعضی بناهای کهنه در خارج صحن دیده میشود چنانکه در بازار
کهنه وسط شهر مسجدیست معروف بمسجد شاه که بالای ابوان تارنج هزار و صد و نوزده مسطوره
در طرف راست هم نوشته شده است عمل احمد پیرشمس الدین محمد معمار تبریزی در سمت یسار تارنج

هشتصد و پنجاه و پنج خوانده میشود نیز در طرف شمال صحن مقبره خرابه ایست معروف به پیر
پالان دوز بنای او از محمد خدابنده است تاریخ آن نهصد و هشتاد و پنج و باید از شاه محمد صفوی
باشد در جلوار کعبه سبز است و روشنی میگفت شیخی اینجا مدفونست که در نهصد و چهل و گذشت
تاریخ مسجد شاه واقع در خیابان که شاه عباس بزرگ ساخته است هزار و سی و دو میباشد
مقابل همین مسجد مقبره نادر شاه بوده و از اینبه غالبه محسوب میشود و این بنا را نادر در
حیات خود ساخته است

کهنه ترین مدارس مشهد مدرسه دودراست که شاهرخ کورگانی ساخته و تاریخ آن هشتصد
بست و سه میباشد دویم خیراتخانه است که در سلطنت شاه عباس نایب در هزار و پنجاه و هشت بنا
شد سیم مدرسه میرزا جعفر که تاریخ آن هزار و پنجاه و نه است چهارم مدرسه نواب که در
و هفتاد و شش در عهد شاه سلیمان ساخته شد ششم مدرسه دیکر هم در سلطنت این
پادشاه ساخته اند و اسمی آنها از قرار ذیل است

مدرسه عباسقلخان و مدرسه پابن پاد هزار و هفتاد و هشت مدرسه ملا محمد باقر در هزار
و هشتاد و سه مدرسه امیر ناصر و بالاسر که بانی میرزا سیدالدین بوده در هزار و نود و یک
مدرسه حاجی حین که تاریخ ندارد

شانزده کاروانسرا در شهر مشهد است و اسمی آنها از این قرار است
کاروانسرای کاشانها کاروانسرای دررود کاروانسرای قزوین کاروانسرای سیالار
کاروانسرای ضابطی میرزا کاروانسرای کمرک کاروانسرای بنورچی کاروانسرای بدخان
کاروانسرای امام جمعه کاروانسرای غالی چهار باب کاروانسرا از این شانزده باب در حواله
صحن مقدس است با اسمی مسطون در ذیل

کاروانسرای سلطان که در سلطنت شاه طهماسب شاه اسماعیل نباشد کاروانسرای مهرچین
کاروانسرای آرا از باره در هزار و نود و یک در دولت شاه سلیمان کاروانسرای شاه
وارد بخان در هزار و نود و یک

در خارج شهر مشهد تنها بنائی که دیده میشود مُصَلّا است که در هزار و هشتاد و هفت در عهد
شاه سلیمان ساخته شد و شبیه است بمصلاطرق که در هشتصد و هفتاد بنا کرده اند آنهم
در یلو از نو بسند های معروف فرنک در ضمن شرح حال بابر بن سنقر کورکان در صفحه صد و
پنجاهم از کتاب خود گوید بابر در ابتدای سده هشتصد شصت و پنج مریض مبتلا شده اطباء حاق
در معالجه او هنر نماند کردند سلطان برای استقامت مزاج خود از هرات بطوس سفر کرد و
امامی الورد و حضرت رضا علیه السلام شتافت و این شهر را مقدس نامید و پیش از آن باین اسم معروف
بود و هدا باین باد پیش کش و روضه مقدّم نمود و بعد از ترك شراب و توبه در مسجد جنب حرم
طهر بر پا داشت مشغول شد و نقان خانه مخصوص خود را در باغ جنب صحن قرار داد که در آنجا توبه
نکرد در هشتصد و شصت و یک بقصد شکار و تفریح به النک زادگان رفت و چند روز آنجا
بفکری بواسطه حادثه که روی داد و آنرا با من ندانست مراجعت نمیکند نمود و توبه خود را
باطرینا و زده بزندگانی عادی خود که شراب خور باشد مجدداً شروع کرد و روزی پس از افراط در شراب
بغیر یکی از امراء در محقه نشسته بخارج شهر رفت و باز گشت بغیر حالی او را عارض شده
پای آنروز در گذشت و در کبند یکسکه نزد یک بروضه حضرتش مدفون گشت

ان بود تمام اقوال میافزین و سبّاخان فرنک در بیامشهد و ما تحقیق و نفر د بکرا

اقوال مذکوره مبافزایم

موسوم بعبدا لکبره
قتبه که نادر شاه از هند مراجعت بایران مینمود شخصی هند بجزم حج باز دوی او از هند

مشهد میابد تفصیل ذیل را در سفرنامه خود از مشهد مینویسد.

روز نوزدهم ذی قعدة سال هزار و صد و پنجاه و سه وارد مشهد شدم در این شهر بعضی چیزها دیدم که از آنجمله حصا بلکه میباشد در خارج دیوار سینه های آن مثلث شکل ساخته و برای مدافعه مجربین اشکالست بر آنکه منکام محاصره و قبتکه در این سینه ها قشون گذاشته از هر طرف بمجمه آوزان میتوان تیر اندازی کرد در مرکز شهر روضه حضرت رضا علیه السلام بنا شده عالی است با کنگر و وسیع و این روضه در اطراف آن کنگر بازاری بر ک ساق بر این در جلوه این کنگر بود اما حالا دورتر است در طرف مغرب شهر هر روز یکی از وسط صحن جوان دارد قصر سلطنت در محلی واقع شده معروف بکوچه بالا (بالا خیابان) سه ضریح دور مقبره حضرت رضا علیه السلام است از طرف بیرون نولاجو کسب و گویند از فقر و قبت آن زیاد تر است ضریح دوم از طلا می خالص است که وصل بمقد است از چوب صندل میباشد عقبه بعضی اینست که در طاق این سیقف شده طلا بکار رفته و این عقبه باطل است خارج کنگر درخت های سی می طلایند و مثل مقبره صفرخان است شاه جهان آباد حصار شهر خراب شده بود و نادر شاه آنرا تعمیر نموده بلکه در بعضی مواضع از نو بساخت مقبره نادر و بالا خیابان است قبتکه این مقبره تمام شد شخص شوخی می پوید آن نوشت (اسم تو در تمام اشعار مندرج است و دنیا را پر کرده اما جای حقیقی تو از تو خالیست) مردم املا حظه این لطیفه بسیار بخندیدند اما بعد از ترس اینکه نادر شاه مطلع شود و جمیع را بجلالت رساند با کمال دقت عبارت مزبور را از دیوار تراشیده و محو کردند آنی که از وسط شهر میگذرد قبل از داخل شدن بشهر بناده از حد صاف پاکت بعد بسیار کثیف میشود اینست که همانا مشهد بخارا همچو نموده اند آبادی مشهد سبب حراجه طوس شد طوس شهر دیگر خراسان بوده و در چهار فرسخی مشهد واقع است آن شهری

مرحوم رضا قلیخان امیر الشعرا از امر او مصنفین معظم این عهد جاوید مهد تَعْلَمُ اللهُ لَعْمُراً
 نیز شرح ذیل را در باب شهد از روضه الصفا فی ناصری نگاشته است
 شهید مقدس شهرت است لکنا و مدینه روح افزا سابق بر این قریه از توابع طوس نامش
 سناباد بود و حضرت امام و الامقام علی بن موسی الرضا علیه الاف التحية والتنادیر سناباد
 فرمود که روضه من رباض الجنة و چون آن قریه مضجع و مدفن امام شد بتدج آبادی یافت و شهر
 طوس و بران گردید و تا بجائی رسید که کردا کرد بار و بیش دو فرسنگ شد مدتها بواسطه
 لشکر کشی و زبکته خرابی تمام یافت چنانکه در مجلد هشتم مفصلاً نگارش یافته پس از استیلال
 شاه عباس صفوی صورت آبادانی یافت علی الجملة شهرت است اقلیم چهارم و حواله بشکنده
 آتش خوشکوار است هواش سازگار و دو بیت سبب قریه آباد در اطراف آن واقع است
 و فور نعمت کونا کون در این بلد مجد کمال رسید دوره شهرش اکنون ده هزار و هشتصد و هشتاد
 ذرع و شش مائت و شش دروازه دروازه عیدگاه مبنای جنوب مغرب دروازه ارك مبنای جنوب
 و مغرب دروازه سراب و می مغرب دروازه نوقان مبنای شمال و مشرق دروازه پائین خیابان مبنای
 جنوب و مشرق دروازه بالا خیابان مبنای مغرب شمال واقع است و سبب تسمیه این دروازه ها
 اینکه از دروازه پائین خیابان خیابانی ساخته اند که طولش دو هزار و نهصد ذرع و عرضش
 بیست و هشت ذرع و از دروازه پائین تا مرقد مطهر امام واجب الاحرام نهصد ذرع است
 و روضه مطهره در وسط معنوی شهر اتفاق افتاده و در سمت جنوب صحن جدید مدسه
 پائین پا واقع است و در سمت دیگر که مبنای جنوب و مغرب است مسجد کوه رشاد و در سمت دیگر
 فیما بین شمال و مشرق مدسه میرزا جعفر است و دروازه نوقان کوی است پر آب طولا و
 عرضاً شصت ذرع آتش بحسب اقتضای هر سال کم و بیش بگردولی هرگز خشک نگردد و
 و بعضی

وعرض شهر دوهزار و سبصد ذرع و مساحت شهر چهار هزار و هشتصد پنجاه و یک جریب این
 شهر صد سی و دو برج دارد و ارك آن در يك طرف اتفاق افتاده ديوار ارك ميانه مغرب و شمال
 چهار صد ذرع و از طرفي كه ميانه مغرب جنوب است و پست و ده ذرع است و اين ديوار را
 روى ببرون شهر است و تمام اطراف ارك يك هزار و دو پست و چهل و شش ذرع است و پست
 برج دارد و وضع شهر را بشري خفته تشبيه كرده اند و بعضى ميگوست كوستند بزمين كستر
 تشبيه دانسته اند و ناگون بدین تحقيق هيچكس ايشهر را تشريح نكرده
 مؤلف گويد اين بود تمام احوال علمای جغرافيه و سياحان عرب و عجم و مصنفين و رحالين
 فرك و هند شرح مشكده مقدس و تحقيق مطلب جل مسئله و دقايق و نكات آن با ادله قاطعه
 و اسناد معتبره از قرايت كه در ذيل ذكر كاشته ميشود

سينا باد بلد كوچكى بوده است و حميد بن قحطبه كه از جانب هرون الرشيد حكومت اين ولايت
 مبنموده در سنا باد عمارت باغى داشته است چون هرون در طوس در گذشت در خانه حميد
 ابن قحطبه مدفون گردید و قبّه باراده عبد مامون بر فراز تربت و ساخته شد و قبّه هرون
 استهار بافت چون حضرت امام ابو الحسن على بن موسى صلوات الله عليه در طوس رحلت فرمودند
 در قبّه هرونيه مدفون گردیدند و اينكه در افواه عامه شهرت تامه دارد كه قبّه اوليه را
 اسكندروا القرنين افراخته با چهار ديوارى در اين محل ساخته ميستند صحيح ندارد بلى از
 برخى روايات بر ميآيد كه بلد سنا باد و القرنين آباد كرده چنانكه در طى روايتى در باب
 دفن حضرت ضاع عليه السلام اين عبارت اشارت شده كه (تدفن بمدينه بناها العبد الصالح
 الاسكندر و القرنين بلكه بارض طوس يقال لها سنا باد بضعة منى) و حكايتي بر وزن
 باينضمون در كتاب كمال الدين و اتمام النعمه تاليف صديق عليه الرحمه ديده ميشود و

خافظ ابو دركاه غير معتبر
 زبدة التواريخ نادر يعقوب
 مقدمه بابا بدسترس دهر را
 مستنكر
 موضعيك حاليه ايشهر را
 قريه آسنا باد ميگویند
 و بسبب نزد ميتر كه سلطان
 خراسان شمرده كرفت سنا
 در اينجا مقام گرفتند و علم
 و سلاطين تعظيم و توفير
 و غلبه ارك مستطوره داشته
 الهالى ارك از زمان توكلايد
 مغانگ شدند ميرك آن
 جاني معتبر شده عامر و از
 شهر هاي مغر خراسان كمي
 است و قات على بن يوسف
 در سوال مسئله دعابتن
 بود و از آنوقت باز مشكدا
 مومت غرت پيدا شد و از
 ممالك مصر شام مردم برآرد
 او صرت ميگویند و اكابر
 اشراف در اينجا دولت خالي
 بنا نهادند در اين باب هلال
 امرا و اركان دولت عمارت
 ساختند و جخصيص حضرت
 مهدي عليه السلام در خواص
 جهان فاضل امارات الهيك
 نتيجه مقدسات العادات
 صفوة الدين و الذين غصه
 الاسلام و المسلمين كوشيد
 آغا الله خلا الله احواله
 بسط على الماهدين و اوصفها
 و انشا الله از سر ضاع عليه
 و كالمن ليمان كرايتا كمر
 مستلحه الله من امن و ايقه
 اليوم الاخر بينا مسجد
 در حوزة امير متبرك مشهد
 مقدس اشاره فرمود و در
 تاليد اركان و تشيد اسفل
 مبالغة بود قاعد آن سان
 و دولت و زلفزون و نسخ
 پلر نشاء طاف پير آساي
 از غایت معرفت غير محبت
 برن و در كالا و سنا باد
 چين شده و پيشا ريز و پايه
 مفضوكه (توان از آن
 كرين عجم سر و كفت كوچك
 و اشكال آسان و)

فی المنام و هو یقول له ایمنی هذا فعلم انه یزید امر المشهد فامر بعمارتیه هانا ابن بناء فانه
 در تطرفات قبائل غز سناحه و برای بدید آمد پس در عهد سلطان سنجر سلجوقه شرف الدین
 ابوطاهر قتی آنرا اصالة از مال خاص خود بنا و کاله از جانب سلطان سنجر اگر قصه انکشاف توبه
 مطهر استوار بوده باشد عمارت نمود و خلاصه آنقصه بر وجهیکه در السینه خلق مشهور و
 بعضی کتب تاریخ منقول است اینست که گویند سلطان سنجر را پسری بود مبتلا بر مرضی مزمن معالجه و غیر
 آب هوار اسفندی بطوس نمود در ارضی طوس روزی در اثنای شکار آهوئی را تعاقب میکرد
 آهو داخل چارد هوار روضه مقدسیه پناه با بنمکان شریفی دیر سلطان هر چه کرد که اسب
 داخل چارد هوار شود نشد دانست که اینجار روضه مقدسه حضرت ضاع علیکم است بل غا و ملکین
 خود پیر داخت روان انا هم را شفیع ساخت و در حال شفا یافت واقعه را بفرض سلطان
 رسانید بجد عمارت و ضه را استد غا نمود سلطان بشرف الدین ابوطاهر مثال داد
 و اینکار پیر داخته شد شهر بند کوچکی نیز بنا نمود و بعضی بجای دیر سلطان سنجر دیر و بر سلطان
 سنجر را گفته اند و هر حال مقتضای ظن مناخیم بعلم اینست که اینقصه را را صاحب ندانیم
 بلکه شرحی موضوع در مقابل انکشاف ترتیب حضرت امیر المؤمنین علی علیه السلام باشد ولی در
 عمارت بنا شرف الدین ابوطاهر قتی شکی نیست چنانکه قاضی سعید نور الله شهید در مجلس
 المؤمنین آورده و سقم قصه مزبوره کردند بر صحت اصل ترتیب که مقصود ما است نمیرساند
 و این شرف الدین ابوطاهر بن سعد بن علی القصبی بانه کبند مطهر مردی مدینه فاضل بود
 در جوانی از قم بغداد رفته ملازم عارض لشکر ملک شاه سلجوقه شد و چون رعایای مرو
 از عامل خود شاکی بودند خواه نظام الملك او را عامل مرو نمود و مقرر داشت که در مشور
 از وی بوجه الملك تعبیر کنند پس چهل سال تمام در مرو عامل بود آنگاه دیوان دار و الد

سلطان شد و بعد از فوت شهاب الملك بوزارت سلطان بنجر رسید و سه ماه و زهر بود که در کتک
 و از قرار مذکور در جوار روضه عمرش درجه مدفون گشت و بعد از فوت او امیر قماج وزارت
 سلطان را به هزار دینار برای طغان بیک محمد بن سلیمان کاشغری بخیر بد چنانکه در خلاصه سیر
 الوزرا بنظر رسید خلاصه این بنای شرف الدین ابوطاهر قری را که بنیاد سیم بود در فتنه کنگر
 و بورس قوی و برای سیم طاری کرد بد چه تو لنگان پسر چنگ کپرخان بعد از قتل بنشای بوریطوس
 رفقه روضه مقدسه حضرت رضا علیه السلام و آبادانی این ناحیه را نیز منهدم ساخت و این
 بتصریح دو عالم معتبر است که عزالدین عبد الحمید ابن ابی الجدید در شرح خطبه ملازم که امیر
 المؤمنین علیه از خروج ترك و صفت سیرت ایشان خبر داده است در طی شرح عماد و قایع و خلا
 حروب تا نار سبکوبد (ثم عمدوا الى طوس فنهبوها وقتلوا اهلها و خربوا المشهد الذي به
 علي بن موسى الرضا عليه السلام و الرشيد هرون بن المهدي و ساروا الى هرة) دیگر عزالدین
 علی بن ابی ثر الجری که گوید (فلما فرغوا من ذلك سبوا طائفة منهم الى طوس ففعلوا بها
 كذلك ايضا و خربوها و خربوا المشهد الذي فيه علي بن موسى الرضا و الرشيد حتى
 جعلوا الجب مع خرابا ثم ساروا الى هرة) و همانا عمارت این خراب عادت صورت سابقه آن بود
 احسن بدست آن کازد و آن سلطان محمد اول بجای آورد و این شعبه شعبه مغول شده است و بعضی
 از سبأ خان فرنگ نیز باینجای تصریح کرده اند و چون خرابی قبّه و بارگاه در بورس تو لنگان
 ثابت و مسلم است و آبادی آن نیز در زمانیکه قاضی شمس الدین بن بطوطه طنجی از جام بدین مقام
 رسید محقق است غالباً معین میشود که عمارت چهارم را سلطان اول بجای تو خان بهادر نمود
 چه ابن بطوطه در سال هفتصد و سی و چهار هجری در عهد سلطان ابوسعید مغول بمشهد آمد
 و ما بین زمان چنگ کپز و عهد سلطان ابوسعید پادشاهی که اینگونه آبادی و تزیینات و این را

که قاضی شمس الدین بن بطوطه روایت نموده ملایم عقیدت شخص و سیرت عهد او بدانی غیر
 اسلاطین محمد خدابنده دیگر نیست کلاً لا یخفی علی الخیر لئلا یطلع فی الاخبار المنطاع علی السیر
 والاثر و عن عبارت ابن بطوطه اینست (والمشهد المکرم علیه قبة عظيمة فی
 داخل زاویه و تجاوزها مدیة و مسجد و جمعها مبلج البناء مصنوع الجطان بالقاشان و علی
 القبر دکانه خشب ملبسه بصفائح الفضة و علیه قنادیل فضة معلقة و عتبة بالقبنة
 فضة و علی بابها سحر بر مذهب و هی مبسوطة بأنواع البسط و از آوازه هذا القبر قهر و زلزله
 و از تاریخ مفصل صبی و چهار باز در جانی ندیدیم و از کبی نشیند ایم که خرابی اخذ می بر قبه و
 بارگاه حضرت ضاع علیهم و سبک باشد مکرر عهد سلاطین صفویه که بزلزله شد کبد
 ایستاد در کنبه مقدس بمهر رسید و بر متان برداختند پس اول قبه آنحضرت قبه هرونیه
 بوده و آخر قبه که هم اکنون بر قرار است از بناها ^{عهد} الجایتو بخوار خاست که قبه چهارمی میباشد
 ولی بعد از الجایتو پیش از او دایم سلاطین و بزرگان بتزیینات و ضه و قبه برداخته اند ^{نکته}
 ذکر جمله بیا بد و از مضمون این کلمات استفاده می کرد که اهمیت این شهر بواسطه روضه مقدسه
 حضرت رضا سلام الله علیه است بلکه بهمین جهت خلعه متصرف در بر نموده و اما تغییر اسم و وضع
 و آبادانی کامل آن بموجب استقرا و استقصا کامل معلوم میشود از عهد سلطنت میرزا شاه
 کورکانی است چرا که پس از خرابی بلاد خراسان در اسفار و لشکر کشیهای امیر تیمور این پادشا
 فرزند خود شاه رخ را حکومت خراسان داد و او در صدد آباد نمودن بلاد منهدم شده برآمد
 خاصه بعد از فوت امیر تیمور و اغتشاش میفرمند که شاه رخ خود غازم آن صوبه درخواست
 اول متصرفات خود را مضبوط کند بعد بجانب میفرمند زانند لهذا در سنه هشتصد و هشت
 جلال الدین فیروز شاه امیر متبرج و باره هرات ^{خواه} رسید میرزا ابغارت طوس مانور نمود و قبه که

او بطوس آمد دبد در کوفه های امیر بهر چون طوس خرابند بقیه السیف ان مردم بردور
 مرقد سنا باد اجتماع نموده برای خود خانه های گلی ساخته اند آنها را تکبیف بگویند از
 آنها و مغارت بطوس کرد قبول نکردند و انجا را مامن خود شمردند بنا بر این با اجازه شاه خرج
 هماغه ببرد و ریونات آنها حصاری کشید اینجا شهر معروف بشهد شد و طوس بکاره متروک
 ماند و با وجود لطمه های اوزبک و ترکمن پیوسته بر آبادی آن افزود و اگر احیاناً دوروزی نکر
 و توقف در آن پدید آمد بزودی باز اسباب تر آن فراهم شد و اینک این شهر شریف و کمال عموم
 و رونق و جلوه است از ارضی اطراف آن همه مزرع و خرم و قری بسیار در هر طرف آن دبد میشود
 و حاصل غیری مینمای خراسان مسلم و لیاقت استعداد هر قطعه آن مشهود طواف نام کردیده

صفت غرارت میناه و لطافت هوای آن بجز خار سبد و هر که برای العین ندیده بمعقول شبیده
 در کسری و مقدس حضرت ضیاء السلام الله و این بزرگوار

حرم مطهر که تفریبا در وسط شهر واقع شد بنا بر اینست مربع و اینبه چند آنرا احاطه نمود
 بعد از آن اینبه در سه طرف صحن نباشد است یکی در طرف جنوب آن صحن هم متعلق بحرم است
 هم بمسجد کوه رشاد صحن دیگر معروف بعینو که در سمت شمال حرم و محاذی مسجد کوه رشاد است
 صحن ششم که آنرا صحن جدید گویند در طرف شرق واقع شده و شرح دخول و خروج حرم از این
 قرار است که چون از درب طلای پیش روی که در سمت واقع شده بیرون آیند داخل دار الحفظ
 میشوند پس دار الحفظ در جنوب حرم است از دار الحفظ بطرف دیست است که سمت مغرب
 باشد از درب نقره که مرحوم حسام السلطنه سلطان مراد میرزا ابن نایب السلطنه رضوان
 جاپگاه عباس میرزا طاب ثراه ساخته با یوان معروف بابوا حسام السلطنه آمد و وارد دار
 السیاده میکردند و از دار السیاده بطرف جنوب فنه با یوان مسجد کوه رشاد ورود نموده از این

ایوان از دُستِ پُستار و پهن مسجد کوه شاد میروند پس ایوان مسجد کوه شاد طرف جنوب
 غربی حرم و صحن مسجد کوه شاد نیز در همین سمت واقع شده است این بکراه خروج از حرم است
 برای دخول از این راه میتوان گفت از صحن مسجد کوه شاد که در جنوب غربی حرم است داخل ایوان
 مسجد کوه شاد میشوند و آن نیز در همین طرف است این ایوان بسمت شمال رفته داخل دارالستیا
 میگردند و از دارالستیا به طرف شرق روانه شده از ایوان حنام السلطنه گذشته از در
 نقره حنام السلطنه بدارالحفاظ ورود می نمایند و میسرند بدربیش رو که رو به شمال است
 از این در داخل حرم مطهر میگردند راه دیگر که از حرم بیرون می نمایند نیز از دارالحفاظ است
 بدارالستیا بوضع مذکور از آنجا بطرف شمال رفته از راه رستاقاخانه ایوان طلای صحن عتیق
 که در گوشه این ایوان واقع است با ایوان آمده بصحن عتیق ورود می نماید و قریبه این در گنجان
 مبارکه است پس ایوان طلای مذکور در شمال غربی حرم و صحن عتیق نیز تقریباً در شمال حرم
 واقع شده است برای دخول از این راه میتوان گفت از صحن عتیق که تقریباً در شمال حرم است
 از کفش کنهائی که در سمت مغرب ایوان طلای صحن عتیق میباشد با ایوان که در شمال غربی حرم است
 داخل شده و از این ایوان دو راه بجرم مطهر است یکی از در گوشه دِست است ایوان که مخدای
 کتابخانه مبارکه است وارد راه رستاقاخانه ایوان طلا گردیده از سمت جنوب بدارالستیا
 و از دارالستیا به در بقره حنام السلطنه بدارالحفاظ آمده از در بطلای پیش رو بجرم
 مطهر مشرف میشوند راه دیگر از طرف شرق ایوان و نزدیک کتابخانه که از آن بوجهی خانه
 رفته از آنجا بسمت جنوب میاید بل شده میسرند بصفه شاه طهماسب از آنجا داخل حرم میگردند و این
 در بقره طرف شمال واقع است ^{روضه} راه سیم که از حرم خارج میشوند از در طلا و نقره پائین پا که در
 طرف مشرق است وارد کبند حاتم خان شده از آنجا بسمت مشرق یعنی بخط مستقیم بدارالستیا

آمد از آنجا با یوان طلای صحی جدید که در مشرق حرم واقع شده می‌رسند و از طرفین بهین و بنا
 ایوان صحی که در طرف مشرق حرام است و رود می‌نمایند و از برای دخول از این راه نیز می‌توان گفت
 از صحی جدید وارد ایوان طلای این صحی شده پشت بمغرب بخط مستقیم وارد دارالاسعا و از
 آنجا داخل کنند خاتم خان گردید و از در طلا و نفی پائین پائین تا به تاسیستان حضرت رضا
 سلام الله علیه نایل می‌گردند

بنای حرم چنانکه ذکر شد مربع است و سعت داخله آن ده ذرع در ده ذرع و ارتفاع کند
 مطهر کفینا بیست و چهار ذرع است داخله کند با مرها یون شاهنشاهی (اعلیحضرت ناصرالدین شاه)
 دام ملکه مرحوم مهر صادق قاسم مقام نوری در کمال خوبی آئینه کاری کرده و دیواره و آرائه
 حرم کاشیها نیست که فی الحقیقه از چینیهای بسیار ممتاز بهر و با صفات و کراشها تراست بعضی
 از این کاشیها مربع و بر روی آنها خطوط رقاع و اسلیمی برجسته دیده و خوانده میشود
 و برخی خشتهها مسدس سفید است که با خطوط طلا در آنها آیات و احادیث رسم شده گویند
 خیمه این کاشیها از معدنیست که فعلاً در مشهد موجود میباشد

صورت کتبه ها حرم مطهر

در دیواره در پیش روی مبارک این عبارات بر روی کاشی چینی مانند بسیار منظر
 بخط ثلث برجسته کتبه شده است (بسم الله الرحمن الرحيم هذه الروضة المقدسة
 المعظمة المكرمة المطهرة لولانا الامام المعصوم الشهيد المظلوم الرضا علي بن الكاظم مؤ
 ابن الصادق جعفر بن الباقر محمد بن زین العابدین علی بن الشهيد بکر بن ابی حمزة
 الحسن بن علی بن ابی طالب امیر المؤمنین و امام المنین و وصی رسول رب العالمین محمد بن عبد
 ابن عبد المطلب صلیوات الله علیه و علی اله الطیبین الطاهیرین و اصحابه المنجبین و رحمة الله

وَبَرَكَاتِهِ) در همین موقع ستمبار کسی که وارد روضه میشود رَم کتیبه می‌شود و چنین شده
 (مَنْ عَمِلَ الْعَبْدَ الْمَذْنِبَ الرَّاحِي رَحْمَةً رَبِّهِ مَوْلَى الْأَمَامِ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى نَبِيِّهِ الْمُقَرَّرِ
 غَفَرَ اللَّهُ لَهُ) و در ذیل همین عبارت بفاصله ثانیاً رَم شده است که (اضعف عباد الله مُحَمَّدًا
 ابی طاهر بن ابی الحسن بعد ماعمله و صنعَه فی تاریخ غرة جمادی الأولى سنة اثني عشر
 و ستمائة غفر الله له و لوالديه و لجميع المؤمنين و المؤمنات بِمُحَمَّدٍ وَ غُفْرَتِهِ الطاهرین)
 از این دو عبارت مستفاد میشود که علی بن محمد مقری بانی است و محمد بن ابی طاهر استاد و خطا
 در پیشانی همین در ب مقدس در دو عبارت (و رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ) شعر ابونواس نوشته
 که در مدح حضرت ضا سلام الله علیه میگوید

مُطَهَّرُونَ نَقَبَاتِ جُيُوبِهِمْ	تَجَرَّى الصَّلَاةُ عَلَيْهِمْ ابْنَادُ كُرَا
مَنْ لَمْ يَكُنْ عَلَوْهَا جُنْبُهُ	فَمَا لَهُ مِنْ قَدِيمِ الدَّهْرِ مُفْتَحِرٌ
اللَّهُ لَمَّا بَرَى خَلْقًا فَاتَّقَهُمْ	صَفَاكُمْ وَ اصْطَفَاكُمْ أَهْلَ الشَّهْدِ
فَانْتُمُ الْمَلَأُ الْأَعْلَى وَ عِنْدَكَ	عِلْمُ الْكِتَابِ وَ مَا جَانِبُ السُّورِ

و در پائین (و رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ) نوشته است (تَقَرَّبَ بِهَذِهِ الْعِمَارَةِ الْعَبْدُ الضَّعِيفُ
 الذَّلِيلُ الْمُحْتَاجُ إِلَى رَحْمَةِ اللَّهِ تَعَالَى مَوْلَى مُحَمَّدٍ عَبْدِ الْعَزِيزِ بْنِ آدَمَ بْنِ أَبِي نَصْرِ الْقُمِّي
 حَسْرَةً مَعَهُ وَ مَعَ إِلَهٍ

نیز در دو ردیف در پیش روی مبارک این عبارت بکاشی معرق کتیبه شده است
 (قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ أَسَلَّمَ يَا عَلِيُّ إِنَّا نَذِيرُكَ أَنَّ هَذِهِ هِيَ الْحَسَنَةُ وَ الْحُسَيْنُ قَانِدَا
 وَ الْحُسَيْنُ سَائِقَا وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ جَامِعُهَا وَ مُحَمَّدٌ بْنُ عَلِيٍّ غَارِيهَا وَ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ صَارِفَا وَ مُوسَى بْنُ جَعْفَرٍ
 مُجْبِبُهَا وَ عَلِيُّ بْنُ مُوسَى مُنْجِبُهَا وَ مُحَمَّدٌ بْنُ عَلِيٍّ قَانِمُهَا وَ عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدٍ غَالِمُهَا وَ الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ مُنَائِمُهَا

وَالْقَائِمُ الْخَلْفَ مِنَّا سَائِقِيهَا) سبقت این حدیث محل نظر است همچنین در این مقام این عبارت بخط کوفی کتیبه شده (از فی ذلک لآیات لِلّٰهِ سُبْحَانَ اللَّهِ أَنَا الْبَلَدُ وَأَطْرَافُ النَّهَارِ سُبْحَانَ اللَّهِ بِالْعُدُوِّ وَالْأَصَالِ سُبْحَانَ اللَّهِ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَارِ سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَبِهِ الْحَمْدُ عَلَى مَا هَدَيْنَا وَالصَّلَاةَ وَالسَّلَامَ عَلَى نَبِيِّنَا وَشَفِيعِ ذُنُوبِنَا وَمَوْلَانَا الْح))

و در حرم در بالای ازاره در دوره بر روی کاشی چینه نمای بسیار ممتاز کتیبه اینست بر جسته و آن عبارتست از سوره مبارکه اِنَا فَتَحْنَا وَاِبْدَیْ آن در پیش رُو از دست شروع شده تا (وَلِلّٰهِ جُنُودُ السَّمٰوٰتِ) و از در باین از اول سُورَةُ هَلْ اَفِیْ اسْتَا (حَسْبُهُمْ) و تَمَّةُ سُورَةُ اِنَا فَتَحْنَا از (الْمُؤْمِنِیْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ) تا (اللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ) در بالای ازاره پائین پاز سمت راست نوشته شده تا پشت صُفَّة شاه طهماسبی و از کرمیه (اِنَا اَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا مُّبِیْنًا وَنَذِیْرًا) تا (شَعَلْنَا) در بالای ازاره پس پشت صُفَّة مسطوره ثبت میباشد و از (السِّنَّم) تا (بَلْ ظَنَنْتُمْ) مخادی بالای سربار کت و تا رنج این کتیبه در صُفَّة شاه طهماسبی پانچها واقع شده (اشبهن مخلائی الاخری سینه سپین و سبعمائة هجریه) در کاشیهای ازاره دور روضه که بشکل مُسَدَّس است بعضی از احادیث و آیات و کلمات فصار چکمانه و امثال وَفَّحَا و اشعار بخط نسخ عربی رسم شده از جمله در صُفَّة شاه طهماسب رسمت پان شخص که مواجهه ضربی باشد این عبارت نوشته شده (عز کلام رسول الله صلی الله علیه و آله انکم لن تیعوا الناس باموالکم فضعوهم باخلاقکم و قال ابرهیم بن العباس الصولی لو وزنت هذه الکلمة باحسن کلام الناس لرحت علی ذلک و قال صلی الله علیه و آله خافوا من عقوق ذوی المروة (من شهور سنة اثنی عشر و ستمائة) در چهلوی آن حدیثی است نبوی که

(لا یجوز عاز فی قلب المؤمن الخجل وسوء الظن وبعد نوشته است صدق رسول الله
صلی الله علیه و آله) هم در این مقام این دو شعر را هم شاعر و تاریخ سیطوراست

بأذا هزار بار فرزون تر سلام حق بر تو ای غریب خراسان امام حق

مُثَنِّق حضرت تو ام ای سید شهید حقاً که هستم از دل ناز جاغلا می

قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ مُحَمَّدٌ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فِي شَهْرِ رَجَبِ سَنَةِ اثْنَيْ عَشَرَ وَ سِتِّمِائَةٍ وَ دَرْدَبِلِ بْنِ إِسْعَاقِ رُوِيَ
أَرَأَيْتَ الَّذِي اسْتَبَسُّورَةً قَدْ بَدَّ وَ دَرَسَمَ لِبَارِكَةٍ مَوَاجِهَ ضَرْحٍ بَاشِدَ نَوَشَةٍ اسْتَبَسُّورَةً (قال

رسول الله صلى الله عليه و آله الدنيا سجن المؤمن و جنة الكافر سنة ستين و سبعائة) و

در خشت بکر این حدیث این رقم است که (من قتل دوزنیه فهو شهيد من قتل دوزن اهل

فهو شهيد اللهم اغفر علي بن محمد بن معد) در یکی از خشت های جدید که تا نقی ندارد

نزد یک محرابی که در بنار مصلی تحت قبّه واقع شد و قرینه محراب پیش روی مبارکت

قریب برین و زاویه پائین پا نوشته است (للحاج عابد العزیز بن آدم القسّی

الشمس شرع و شوهر ناک بتول وی بازوی تور و نق بازار رسول

در عالم علوی و جهان سفلی و حب و ولای تو عا نیست قبل

دو محراب رجدار جنوبی حرم در جنبین در پیش روست چنانکه در عین ارات سابق بدان است

رفت و دور هر یک ازین دو محراب چند کتیبه دارد از این دو محراب و رآنکه در بنار

شخص مستقبل واقع میشود کتیبه اول که بر روی کاشی چینی مثال بخط کوفی برجسته

رسم شد اینست (بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ آمَّا وَ كَيْسُكُمْ اللَّهُ وَ رَسُولُهُ إِلَى آخِرِ وَ كَرَمِهِ

بِأَبْنَاءِ الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَحْزَنُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَكُمْ تَأْخِرًا) کتیبه دوم بخط ثلث

برجسته (بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ اِقِمِ الصَّلَاةَ لِذُلُوكِ الشَّمْسِ إِلَى وَاجْعَلْ لِي مِنْ لَدُنْكَ

سُلْطَانًا نَصِيرًا) بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلَأُكَةً إِلَى عِنْدِ اللَّهِ الْإِسْلَامِ) در پیشانی محراب بخط
 کوفی نوشته است (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ) و کتبه دیگر خفی تر برآمد
 سفید (بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ إِلَى هُمُ الْعَادُونَ) کتبه دیگر
 خط زرد خفی (أَمِنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ أَلِ فَا نَصْرًا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ)
 در آخر نزدیک زینین بخط خفی نوشته است (سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَلِيمِ وَبِحَمْدِهِ) در پیشانی محراب
 نوشته است (کُنْ فِي صَلَوَاتِكَ خَاشِعًا)

و از این دو محراب ردوره آنکه در طرف یمن شخص مستقبل است بخط کوفی نوشته (إِذَا الْحَسْبُ
 بِذُنُوبِ السَّيِّئَاتِ إِلَى لَا يَضِيعُ أَجْرُ الْحَسْبِينَ) کتبه دیگر بخط ثلث که (بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 قَدْ نَرَى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ إِلَى وَلِئِنْ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ) کتبه کوفی هلالی محراب اینست
 (بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ أَمِنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ إِلَى غُفْرَانِكَ رَبَّنَا)
 و کتبه خفی سفید در دوره هلال این محراب بوده که ریخته چهره که از آن باقیست اینست
 (قَالَ الرِّضَاءُ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَنْ زَارَنِي عَلَى بُعْدِ ذَارِي وَمَزَارَنِي أَتَيْتُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فِي ثَلَاثِ مَوَاطِنَ
 حَتَّى أَخْلَصَهُ مِنْ أَهْوَالِهَا إِذَا تَطَاهَرَ الْكُتُبُ يَمِينًا وَشِمَالًا وَعِنْدَ الصِّرَاوَةِ وَعِنْدَ الْمِيزَانِ)
 نیز در پیشانی محراب از حدیث دیگر در ثواب حضرت ضاع علیه السلام این عبارت باقیست که (وَالْف
 غَمَّةُ مُتَقَبَّلَةٌ كُلُّهَا قَالَ أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدٍ ابْنُ بَصْرٍ فَلْتَلَا بِجَعْفَرِ الْفَحْجَةِ قَالَ ابْنُ دَاوُدَ وَاللَّهُ وَ
 الْفَ الْفَحْجَةِ لِمَنْ يَزُورُهُ غَارًا بِحَقِّهِ) و هم در دوره این محراب بخط کوفی نوشته شد است که
 (بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَنَبَذِ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ)
 سفید برجسته نوشته است (بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْوَالِدُ

و در پیشانی بخط کوفی نوشته است (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ) و در این مقام اسم نقاش ابن الواح رسم شده با عبارت (اللَّهُمَّ لِمَنْ اسْتَغْفِرُ لَابِي زَيْدِ بْنِ مُحَمَّدٍ ابْنِ زَيْدِ النَّقَّاشِ) و در زیر آن بخط کوفی نوشته است (كُنْ فِي صَلَوَتِكَ خَاشِعًا) و در دُرّه طاق کُوجک این محراب بخط خفّی نوشته است (عَنْ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ سَيِّدِ رَجُلٍ مِنْ وَلَدِي يَأْتِي خُرَاسَانَ الْآخِرَ) و هم سوره توحید بخط خفّی در هلال کُوجک محراب رسم شده و در آخر محراب قُرب فرش زمین بکاشی برجسته تاریخ نوشته است با عبارت (فِي ربيعِ الْآخِرِ سَنَةِ اثْنَيْ عَشَرَ وَسِتَّمِائِدْ) در میان کتیبه کوفی اول بخط جلی است بچ سطر خفّی بخط ثلث نوشته است این عبارت که (خُداوند اَبَحُّ ابنِ امامِ پاك معصوم بر آن بندۀ رَحمت كن كه بكار سوره فاتحه الكتا بخواند از بهر اینضعیف عبد العزیز بن آدم و بگوید خداوند اَكنا هاتش عفو كن و اوزار حمت كن بفضلِكَ و كرمِكَ و رَحمتِكَ)

و محراب ثانی در بالای سُرْمبارك در مكانيكه محل نماز را برین است و اضع میباشد و در دُرّه این محراب نیز کتیبه های ممتاز است از جمله این کریمه بخط ثلث بر کاشی خفّی مثال رسم شده که (اقِمِ الصَّلَاةَ لِذُلُوكِ الشَّمْسِ الْآخِرِ وَ بَرْدِ دُرَّةِ هِلَالِي كَرِيمَةٍ) (شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ) هم بخط ثلث در دُرّه محراب کریمه (إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَ اخْتِلَافِ اللَّيْلِ نَارِنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ وَ قِنَاءَ عَذَابِ النَّارِ) نوشته شده است و عبارت (عَمَلٌ عَلَى ابنِ مُحَمَّدٍ ابْنِ طَاهِرٍ عَفَرَ اللَّهُ ذُنُوبَهُ) رَکَم شده هم در این مقام برخشتهای سبز کُوجک که گویند در مرتعی الحاق کرده و بکار برده شده است این چند فقره رسم کرده (حَبَّ عَلَيَّ حَسَنَةٌ لَا بَصَرُ مَعَهَا سَبِيَّةٌ) (أَنَا مَدِينَةُ الْعِلْمِ وَ عَلَيَّ يَا بَهَا) (يَا عَلِيَّ أَنْتَ مَبْنِي بِمَنْزِلَةِ هَرُونَ مِنْ مُوسَى) (مَنْ كُنْتُ مُوَلَّاهُ فَهَذَا عَلَيٌّ مُوَلَّاهُ)

صَوْنُ إِجَابَتِكَ إِيَّائِي كُلِّ مَا قَضَيْتَ وَأَمَّا أَنْ نَصِلَ لِي كَرَمُكَ كَاشِفًا لَهَا الْغَمَّ وَرُبُّ رُضِي مُقَدِّمًا لِي رُشْدِي

(لَوْ كُنَّا مَنَسَاوًا لَتَفْتَنَّاكَ) (فَلَيْتَ الْأَجْمَعُ فِيهِ وَلِسَانُ الْعَافِلِ فِي قَلْبِهِ) (مَنْ جَالَسَ الْأَهْلَ
أَسَاءَ الْعَمَلِ) (كَفَرَانُ النِّعَةِ مُزِيلُهَا) (غَيْرُ الشَّيْبِ لَا تَشْبَهُوهُ بِالْهَيُ) (أَعْمَالُ الْعِبَادِ
فِي عَاجِلِهِمْ نَصَبَتْ عَنْهُمْ فِي آخِرِهِمْ) (طَلَبُ الْأَدَبِ لَوْ أَنَّ مَنْ طَلَبَ لِلذَّهَبِ) (تَرَكَ اللَّوْاطَ تَكْتَبِرُ
النَّسْلُ) (مَنْ أَصْلَحَ أَمْرَ آخِرَتِهِ أَصْلَحَ اللَّهُ أَمْرَ دُنْيَاهُ) (مَوَدَّةُ الْأَبَاءِ قَرَابَةٌ بَيْنَ الْأَبْنَاءِ) (طَوْبُ
لِمَنْ رَزَقَ بِالْعَافِيَةِ) (قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) (الْمُؤْمِنُ مَنْ آمَنَ مِنْهُ النَّاسُ) (الشَّرَفُ
بِالْعَقْلِ وَالْأَدَبِ بِالْأَصْلِ وَالنَّسَبِ) (قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) (إِيَّاكَ وَمُضَادُّكَ لَكَ كَذِبًا)
(إِذَا تَمَّ الْعَقْلُ نَقَصَ الْكَلَامُ) (قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) (لَا عِلْمَ كَالْتَفَكُّرِ) (غَيْرَةُ الْمَرْءِ
كُفْرٌ وَغَيْرَةُ الرَّجُلِ إِيْمَانٌ) (صِيَّتُ الْبَدَنِ فِي الصَّوْمِ) (جَهْدُ الْقَلْبِ كَثِيرٌ) (جَمَالُ
الْمَرْءِ فِي الْعِلْمِ) (الْإِنْسَانُ عَبِيدُ الْإِحْسَانِ) (فِي كُلِّ قَلْبٍ شَيْءٌ) (مَنْ رَضِيَ عَنْ نَفْسِهِ كَثُرَ
الشَّائِطُ عَلَيْهِ) (فَقَرَّ الْفَقْرُ الْحَقُّ) (أَهْ مِنْ قِلَّةِ الزَّادِ وَبُعْدِ السَّفَرِ) (رَسُولُ الْمَوْتِ
الْوَلَادَةِ) (أَوَّالِيَّانِ لِسِحْرٍ وَأَوَّانِ مِنَ الشَّعْرِ لِحِكْمَةٍ) (ذَلَّ الْمَرْءُ فِي الطَّمَعِ) (رَاحَ النَّفْسُ
فِي الْبَاسِ) (مَنْ ضَيَّعَهُ الْأَقْرَبُ بَاسَ لَهُ الْأَبْعَدُ) (الْمَرْءُ يَنْجُو بِتَحَلُّ لِسَانِهِ) (أَرْحَمُ تَرْحِمُ)
(الْخُلُوعُ غَارُ الْجُبْنِ مَنْقُصَةٌ) (الْأَدَبُ حُلٌّ مُجَدِّدٌ) (الْمَرْءُ عَدُوٌّ مَا جَهِلَهُ) (الْمَرْءُ يُعْرِفُ
بِإِيْمَانِهِ) (قَالَ الصَّادِقُ عَلَيْهِ السَّلَامُ) (يُقْتَلُ حَفْدَتِي بِأَرْضِ خُرَاسَانَ فِي مَدِينَةٍ يُقَالُ لَهَا طُوسٌ
مَنْ زَارَهُ فِيهَا غَارًا بِحَقِّهِ أَخَذَتْهُ بِيَدِي يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَادْخَلَتْهُ الْجَنَّةَ) (وَإِنْ كَانَ مِنْ أَهْلِ الْكِبَالِ
فَلَنْ يُجْلِكَ فَذَلِكَ وَمَا عَرَفَانِ حَقِّهِ) (قَالَ تَعَالَى) (إِنَّهُ أَمَامُ مُفَرِّضِ الطَّاعَةِ شَهِيدٌ مِمَّنْ زَارَهُ غَارًا بِحَقِّهِ) (عَظَّمَ
اللَّهُ تَعَالَى أَجْرَ سَبْعِينَ أَلْفَ شَهِيدٍ مِمَّنْ اسْتَشْهَدَ بَيْنَ يَدَيِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى حَقِّقَةٍ

و در کاشتهای ازاره دور و روضه شریفه خطوطی رسم است بلا ترتیب و گسسته که علی التحقیق و بالبداهه این تفرق از باب تلاحق مرمتها بمرسیده و هر دفعه که این مقام اعمارت کرده اند چون کاشتهای ازاره در نهان نفاست و لطافت امتیاز بوده است لهاها داخله حرم امنین ساخته اند و ملاحظه ترتیب و ربط عبارت از آن نموده اند و چون این خطوط با وصف انقضائا و ارسالات و سیقطها و تفرقات که از نیجهت بمرسیده است بفراید عذبه از قبل اعلام با سامی بعضی از ملوک و توارنج مرمتها و اسامی یابنها و غیر ذلک اشتغال داشت و مصالح کشف الآثار و ضبط الاخبار و قید الاولاد و صبد الشوارب بسیار از آنها را ثبت نموده در این مجلد مجلد ساختیم قطعات عبارات منصرفه را همه جا بنامین الهلاک این محلد داشتیم بدینصورت (الدهر عصمه الدین صفوی) (برهانها توفیق فی سنة) (والسلاطین سلطان) (بن محمد طغرلخان انار الله برهانهم) (سنجر ای الفتح محمد بن سلطان) (سید سلاطین العرب) (المعظم السلطان) (جری محمد بن هذه العارة) (السید الاجل) (سنة اثني عشر) (دستور خراسان ابی) (المعالی بن الحسن) (صاحب) (بردا الله مضجعه) (بن محمد بن علی بن جعفر الموسوی انار الله برهانها) (ابرهة الله الحسینی) (الفقیه المحتاج الی رحمة) (الحسن علی بن محمد بن یحیی) (والمسلمین اعدا الملوك) (العبد المذنب) (صد العالم) (الدینا و الدین غنائ الاسلام) (بدر الاسلام و المسلمین) (الکبیر ذبذ) (فناء اهل البیت بنت ظاهر الموسوی) (برئاسة الامیر السید الصدا الکیه قوام الملة و الدین شرف الاسلام) (اعظم مالک رقاب) (والعجم المنصور من السماء) (المظفر علی الاعلاء علماء) (شاهنشاه الاعظم) (بتاریخ شهر الله المبارک) (عمت بركه) (وخمسة عشر للحجر النبی علی السلام) (ترکان زمره ملکه بنت سلطان شهید محمّد)

نکارند گویند پس در طی خطوط کاشائات منقحه از ازاره مقدسه سه تاریخ فعلاً موجود است
یکی پانصد و اندی و دیگر ششصد و دوازده و دیگر هفتصد و شصت و از این تواریخ ثلثه
بر وجه یقین استنباط میکنیم که داخله این مقام گریه در هر کدام از مائه سادسه و مائه
سابعه و مائه ثامنه تریزین یافته و آئین پذیرفته است

کتبه بالای حرم که در زیر کبند واقع شده و منتهی الیه دارد یوا حرم میباشد سو
بِسْمِ اللَّهِ است بخط ثلث برقم خطاط مشهور علی رضای عباسی در میان تاریخ طلایی که در
بالای پیشانی در پائین یاست این عبارت رسم شده (قد زینت هذه الروضة الرضوية في أيام
نولبت عضد الملك الدولة العلية ميرزا محمد حسين الحسيني هزار و دویست و هفتاد
و پنج) در طرفین این تاریخ دو تاریخ دیگر است میان آنکه در سمت چپ واقع شده نوشته اند
(الحق مع علی و علی مع الحق صراط علی حوتمسک) و میان آنکه در طرف همین است
نوشته است (لویوازن ایمان علی ایمان اهل الارض کرج ایمان علی) کتبه بالای این
در اینست (قال النبی صلی الله علیه و آله انما مدینة العلم و علی بابها صلوات الله و سلامه علیه)
نزد در این مقام است (قال صلوات الله و سلامه علیه من زار ولدی بطوس کانتما زار بیک الله
سبعین مرة صدق نبی الله صلی الله علیه و آله) در پیشانی در پیش روی مبارک در سه سطر
بطلانوشته اند که (لقد تشرف بتذکیر و کضة الرضوية التي تيمم العرش امر النبابة و
ارواح القدس تخدم جنابه السلطان نادر الافشار رحمه الله الملك الغفار سنة هزار و
صد و پنجاه و پنج) بعد از همین سطر نوشته است که (ثم بمرور الاعوام ظهر علیها الاندلس
فامر السلطان بن السلطان و الخاقان ناصر الدین شاه قاجار خلد الله مملکه بالبرکین
بالزجاجة و البلور لتصیر نوراً علی نور) در یک طرف این سه سطر نوشته است (فاطمة

بضعة مبنی من اذاها الخ) ودر طرف دیگر (الحسن والحسين سيد شباب اهل الجنة) ودر
پیشانی بالاسر مبارک نوشته است (قال النبي صلى الله عليه واله وسلم ضربة علي يوم الخندق
افضل من عمل امتي الى يوم القيامة) در يك سمت بن عبارت نوشته است (حب علي بن ابي طالب
جسنة لا يضر معها سيئة) ودر سمت دیگر (ولا يترك علي بن ابي طالب حصني من دخاني حجة
امن من عذابي) ودر پیشانی دیوار پشت سر در بسته سطر نوشته است (قال الرضا عليه السلام
من زارني بعد داري الى اخر هزار و دويست و هفتاد و هفت) در يك جانب اينكته نوشته است
(لو اجتمع الناس على حب علي بن ابي طالب لما خلفت النار) ودر جانب دیگر (الا مئة من بعدك
اشي عشر اولهم علي بن ابي طالب اخرهم القائم) ودر وسط بالاي صفة شاه طهماسب نوشته
(قال النبي صلى الله عليه واله مثل اهل بيتي كمثل سفينة نوح من ركبها نجي ومن تخلف عنها
غرق صدق صلى الله عليه واله)

در آستانه درگاه

و در بالاي ازاره تمام دور حرم در زير آئینه کاری بر روی سنگ مرمر قصيد بنظم مرحوم
ديبر الملک فراهانی و خط ميرزا حسين قلي خوشنويس حجازی شده است و صورت آن
از اين قرار است

۵ تبارك الله از بن روضه ها نور	كه بر تر از دوجهاست اهل نظر
مشتد بناش بسان شرع نبی	مؤبد است بقايش چو سلك حید
چه كعبه يك بجز طواف او همه عمر	بيوه است در اسير سپهر پنهان
بود بر بت هر زكن آن بجای خطيم	بود بجز مت هر سنگ از آن بجای حجر
چه قبر يك معمار عقل و طاير وهم	ز سر كره اش مانند واله و مضطر
چه بقعه يك بالذازان بخلد زين	وزان بنا زد بر عرش توده اغبر

کدام کاخ بخت است این نجیب حرم
 که هست کد از خاک سیدن او بجز
 کدام قصر رفیع است این بنای متیز
 که عرش است کین رکن و فرش زالنکر
 نه نخل طور است ایا بهی بکوش رسد
 از آن ندای انا الحق هماره تا محشر
 نه کوه سبنا باشد ولی بعجز و نیاز
 گرفته است کیم اندازن مقام و مقر
 ز هر چه عقل تصو کند بود افزون
 ز هر چه و هم تجل کند بود برتر
 فروغ نورش باشد چنانکه کوه از
 نه چرخ باشد و نه عرش و نه سپهر
 کشده سر نیز تا چنانکه پند
 بدورد آتش کردش فلک بپاید
 سپهر نیست مگر روضه لبک فریب
 یکی شکفتی بکر که این نجیب
 بعقل کفتم این جای کینش چیست
 چه گفت گفت که چند این قیاس کج بین
 قدم گذار یکی برو ساده وحدت
 بکوش هوش شو این ندان خیل ملک
 که عرش دجمن است این در آن گرفته مقام
 سپهر حلم درین جای که بود مدفون
 گزیده است این جای خواجه امکا
 بحق ولی خدا و وصی ختم رسل
 که هست کد از خاک سیدن او بجز
 که عرش است کین رکن و فرش زالنکر
 از آن ندای انا الحق هماره تا محشر
 گرفته است کیم اندازن مقام و مقر
 ز هر چه و هم تجل کند بود برتر
 کسد کبضه جرم ماه و پیکر خو
 هزار مرتبه جانش نه فلک برتر
 وقایه اینست این طاق طارم اخضر
 چنانکه کوئی افلاک را بود محور
 بدورد قصرش باشد مدار شمس و قمر
 گرفته جان جهان را بتک اندر بر
 که اندازان متجرب بود عقول و فکر
 چه گفت گفت که چند این خیال بوی و مکر
 بچشم دل سوی این بقصر تکرار نکور
 که ملبس ایند این نکه بر بشام و سحر
 خدای کیهان یعنی خدا بر اظهر
 جهان علم درین بار که بود مضمهر
 سعی شپرخدا پور موسی جعفر
 سپهر مجد و علا و جهان علم و هنر

توان روح و روان روان و جان جسد
 قوام عرش و مدار سپهر و لنگر حرج
 جیب خالق و مجنوب خلق و منبع فیض
 دیزینه فضل و درم دینه علم
 دُنبذ اند بدگاه او مه و خورشید
 بکوش جان بشو ایندیش لغز که کند
 برون خرامد پال از نواب عصیا
 چو راه او را کبری نکیرت تالک
 فرشته طاعت خواند که میثاق
 بوسنا و لایست کوفه سپراب
 بعهد دولت حجاب ناصر الدین شاه
 ز بحر قوت دین و معونت اسلام
 جهاز را پیش روشن چو آسمان نجوم
 بقلب خویش همی پرورد باز صد
 روانه ساخت ز راهی ز روی لطیف
 کمینه خادم این آستان دبیر الملک

صفای قلب دم نطق و عقل را جوهر
 ضیائش و ثبات مین و فیض مطر
 سخاوت جنت بزدان و قدس را پیکر
 سلک پال بنی و سلاله جدر
 دو خادم اند بدربار او قضا و قدر
 بحکم باری از بهر خلق پیغمبر
 در پنجریم در آید کُناهارا اگر
 چو مهر او را ورزی فوزت آذر
 سیاترتب او کرده توتبای صبر
 بر آسمان هدایت سیاتان ازهر
 که نام و کتب او اصل نصرت و ظفر
 چو کس از همه شاهان فرو بست کمر
 جفا ز عدلش پُرمان چو شخص از اند
 خلوص غرت خیر الا نام چو ز کوه
 برای خدمت این آستان عرش سحر
 بنا نهاد ز شوق این کتبه مرمر

نوشته کَلک دبیر از برای تاربخش
 که نصب شد کوئی در حریم کعبه حجر

در بالای سر مبارک در مسجد بالاسر کتبه خالی از تکلفی است بخط مشنل بائه (انما
 بعمر مساجد الله الى اخره) و کرمه (واي المساجد لله) و حدیث (من فی مسجد)
 و بعضی اخبار دیگر مخنوم باین رقم و تاریخ که (کتبه محمد رضا الخادم المثنی
 هزار و صد و نود و نه)

نیز قصید مسطور در ذیل از سر خوش هر وی در همین مسجد بطلا کتبه شده
 اند برین رخسند منظر و اندین فرخنده ^{مکن}
 نامو فرزند موسی که وجود اقدس او
 آمد این ارض مقدس غیبت سپینا و
 قبله هفتم امام هشتم که نشبه مثلش
 هفتگون آبا عقیلم چار ما در شد و
 علت عالم علی عالی اعلی که آمد
 خازن در بستر زاکند مهرش چو خازن
 تقه او تواند آب سوزد چو آذر
 بانقا حکم او شکفت کرد سخن گیت
 هر که جوید کین او را شر او باشد مشخ
 آن بواز دوستان او که ایلاش مسلم
 من کجا و مدح آن حضرت که الحق نیست
 درین اوصاف این مسجد که از عرش است
 هیچون بنبی الحرام و مسجد قصی حجت
 در هوائش طاهر رضوان را بکوشه
 از نهادن ذکر نهادش که برین اندازند

مضجع پاکیزه پوریاک پیغمبر که آمد
سجد هر شامش بنظر پوسه در و زش برود
غار فان حق اوزا افسر عفو است بر سر
ز آثران کالخ اوزا کست و فخر است بر تن
مسکن بد فروزان منزل خوشید خوش
افقایش کوئی زین آسمان سیمین محج
موسی عیسی اسمعیل و ابرهیم و یوسف
خوشه چهند دنیا کاش خداوند بخیر
دکزمان شاه جمعا سیکند در که داف
هر غلام قصر اوزا قصر قارون و قارن
سایه نازان و خورشید لایه نازان
در نمی ماند بکد باز زینماند معجزن

(مقصود از حضرت هماون شاهنشاهی ناصرالدین شاه جلدا الله ملک و سلطان است)

در چنان عهد سعید و چندان دوزانیکو
کامد از نور سعادت دید اجرام روشن
اندازد آنکه از شهره با جو و احسان
بود این ملک جوین با این کشور کلتر
والی اهل خراسان که عزیم و حرم
طعن باید بصر خداید برهاون
گشایر از انصاف عدلش ساحت او هامو
خالی از احسان و بدش دامن در باو معد

(مقصود مرحوم حشمة الدوله جعفر میرزا است)

اندازان و قبیله شغل تو لبت زبون ناظم
خواجیه پاکیزه خصلت فرخنده دین
انجمن اسم و حسن نیت که خلایک و او
چون شوکران بخند بر نوال ابر بهمن

(مقصود میرزا محمد حسین عاصد الملک است)

داورد و اقوام الدله ابران که کرد
زیر طوق حکم او چو چاکران بنما کردن
نامود سور و شن دل محمد کز قضا
روح افلاطون تویند از جلالش کرد در
اصفهان نظام ملت و دولت که اند
چون شهنشاه طایف از ملک سلیمان آهمن
در خراسان است اقا قصید تدبیر عقلم
ز بهر انجمن در کشور یارین و لند

زاینه آراشت فرخنده مسجد زاکم بیبه
 از صفا بر آستانها شهنشین خوشتر توان کن
 خامه صورت کران و کلان نقاشیا کردند
 مانع بجزاد را مانند در این حرف و فن
 خنجر اشکال کونا کون مصفا و را
 چون طراوس بال مرغ بوقلمون ملون
 شامکه گانند شعاع شمس آینه بها
 راستنداری که کرد و نیست نه هید و
 گر سبها از سیف این صرح میورای بپند
 بآیدش بر حسن این صنعتی سر دین صلا
 الغرض چو درها نوز ساعی که در بدخل
 زین این مهو و مقام و زین این فرخنده مسکن
 جسته خوش سائار بخیر روح القدس
 از قوام دولت و الا شد اینست کن
 (این فصیح از روی میوه مغشوش ردی بلا نظم ترتیب و تصحیح شد)

ذکر ابواب و ضریف مقدس و ارفقه مبارک

کلبه درهای حرم و حوالی آن که فی الحقیقه باز مدخل روضه محسوب میشود و از ده
 زوج است سه در خاص حرم است اول در پیش رو که طلست ویم در پائین یا ابضا سیم
 در محاذی پیش رو که نقره است چهارم در دارالعباده که از مسجد کوهر شاد بواسطه آن بهمت
 روضه میروند و این در نقره است و ابواب کلبه اینس الدوله دامت شوکتها آنرا تقدیم کرده اند پنجم
 در مقابل این در که از چوب شمشاد است ششم در نقره که از دارالعباده بدار الحفظ میروند
 و واقف آن مرحوم سلطان مراد میرزای خنام السلطنه میباشد هفتم در بروی همین در که نیز
 از نقره و از واقف میر و مرزبور است هشتم در توحید خانه که از ابوان طلای نادر بی^{سطه}
 آن وارد میشوند و این در نقره است نهم در کنا بخانه که از نقره است و وقف مرحوم مظفر
 الدوله میرزا ابرهیمخان زنجانی دهم در توحید خانه که از چوب شمشاد و وقف میرزا
 مصطفی خان مؤتمن الدوله نایب التولیه سابق است یازدهم و دوازدهم درها نیست که از

ابوان طحای صحن جدید وارد دارالستاده میشوند و هر دو نفره و محاذی یابین پای کعبه

کتابکها ابواب منبر

در طحای پیش فری مبارک در ترنجهای بالایی آن نوشته است (بسم الله الرحمن الرحیم قال النبوی صلی الله علیه و آله انما دیننا العلم و علی بابها من زارنی فی تلك البقعة کان کما زار رسول الله صلی الله علیه و آله) در ترنج وسط آیه (الله نور السموات و الارض) طرف دیگر آیه (فی بیتی اذن الله ان ترفع الی غیر حجاب) در چهارچوب نوشته است (قال الله تعالی اوردنا ال کتاب الذین اصطفینا من عبادنا فمنهم ظالم لنفسه الذی هو الفضل الکبیر) و کرمیه (وقالوا الحمد لله الذی اذهب عنا الحزن ان ربنا لغفور شکور) و کرمیه الذی احلنا دارالمنامة الی و هو ارحم الراحمین) در مقدم چهارچوب بکاشی این اشعار که بخواجه نصیر الدین طوسی علیه الرحمه منسوبست کتبه شد است

لوا زعبدًا الی الصالحی غداً بود کل بنی مرسل و ولی

وصام ما صام صوام بلا مکل و قام ما قام قوام بلا کسل

وعاش فی الدهر الا فامولفة غار من الذکر عسول لاله

فلیس فی الخیر يوم البعث نفعه الی یحب امر المؤمنین علی

در این مقام از این اشعار همین چهار بیت است سه بیت مسطور در ذیل از مابین شعر دوم

و سبهم حلف شد است

و حج که حجة لله واجبه و طاف بالکعبه خاف غیر مشعل

و طار فی الجوا باوی الی احد و فاص فی البحر ما مونا من لکلا

واکفی البنا من الدنیل کم و اطعمهم من الذبذبه البریاعل

بعد از مضاع اخبر چهار بیت مسطور نوشته است (حاج آستانه عضد الملک میر محمد
 حسین الحسینی) و در بالای چهار جوب مرقوم است (قال الله تعالى جَنَاتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا
 وَأَنزَلَ فِيهَا مِن آسَافٍ مِّن ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ) نیز در اطراف در پیش
 روان قسیده مرحوم میرزا محمد علیخان سُروش مرقوم است

این دراز کعبه است بنا باشد خلد بن	آخرین باد ابر این درگاه و این در آفرین
باز بر روی تو خواهد شد هفتم	روی کرسیانی بدگاه امام هفتم
زاده موشی جعفر کار خیرای قلند	بوالحسن فرزند فرزند امیر المومنین
باد در جنب بود بر روی کتیبه کشته باز	کز ترا حجت کتیبه باید آید پست این
هر چین کوشه شود بر این سبب آستان	خوب بنا کا نرا آمد آن رشک بجز
حلقه زرین سرد از بھر این در افتاد	مشرقی سیمایین لاف خوراد و لایز
پاسبان در دربان درگاه او	فخر روح القدس باشد پاسبان روح الامین
شد بفرمان ملک آراست این در بزر	ناصر الدین شاه غازی آفتاب داد و دین
کوشد اند خرمی تانک بگذارد اثر	خیر اسلام کردارش چنین باشد چنین
ملک تازی بپیشش همی کمر تو	دولت عالی باقبالش همی کرد پیش
خوردین پرور است و پادشاه دادگر	آخرین نادر او از این داد آفرین
ز نور این در بغارت بفر کافر غیبه	دید پاداش عمل از شهر نازم بجز
داد فرمان تابان را بید باز او را بزر	شهریار بی همال و پادشاه بی قرین
حُصْنِ سُلْطَانَتِ باید بدین حضر ^۴	منصب رضوانت باید بدین در که نشین
آنکه دارد او کلید این نهاد در بست	خو کلید جنگ آفر دوس دارد در کیمین

زائران روضه اوراقی کوی خدا هذه جنات عدن فادخلوها امنين
 حاجت اين در كه بدار و ملك شمس كرم اينست براي سبط خیر المرسلين
 كوتاه اين خرم خرم جلد بود پرنده بوی لبت جلد بود در تن بگداست بیدلین
 ملك مشكین سرش از بهر نار بخش نوشت بوزن بر این درو پانز نفیر دوس برین
 در حلالی یابین یابی مبارک باین اشعار که با نامی سامیه امته اطهار مشتمل مطر زشه
 صَلِّ يَا رَبِّ عَلَى ثَمَرِ الصَّحَى احمد المخبار نور الثقلين
 وَعَلَى نَحْمِ الْعَلَى بِدَرِ الدُّجَى من علك الشمس دت مرتین
 وَيَسْفَهِنَ وَرُجْحَيْنَ غَزَا وله الفتح بيد روحن
 وَعَلَى الزَّهْرَاءِ مَشْكُو الصَّنَا توكب العصاة ام الحسنين
 وَشَهِيدَيْنِ سَعِيدَيْنِ هُمَا للرسول المجتبه قرة عين
 وَعَلَى الْبَاقِرِ مِقْبَاسِ الدُّجَى وعلى الصادق حقا دوتین
 وَعَلَى الْكَاسِمِ مُوسَى الرِّضَا شمس طوس و ضياء النافعين
 وَابِي جَعْفَرِ الشَّاهِدِ النَّفَى مطلع الجود سراج الحرمين
 وَعَلَى الْهَادِي عَلِيٍّ وَالزَّكِيِّ وعلى المهدي خاتم المصطفين
 نُورِ حَقِّ تَهْدِي عَيْنِي بِهِ عجل الله طلوع النبرين
 هُمْ اَزَاهِبُ بِهِمْ فَاخَ الشَّاهِدِ هم رباحين رباح الحسنين
 تَطْلُبُ الْجَنَّةَ مِنْ رِضْوَانِهِمْ لا بنا و نهائير و نجين
 نَظَّمَ الْعَبْدُ قَوَامَ لَهُمْ صاوا المتك كما لفردين
 سَمَّاهُ بِالْمُصْطَفَى

حَارَتِ الْاَفْهَامِ فِي اَوْصَافِهِمْ غَابَتِ الْاِبْجَادِيَّةُ الْعَالَمِيْنَ

دَرْ تَرْجِ وَسَطِ هِي اَز مِصْرَاعِيْنَ نُوْشْتِه اسْت (بَابُكَ مَفْنُوْحٌ لِلطَّالِبِيْنَ يَا نُوْرَ اللهِ قَالَ اللهُ
تَبَارَكَ وَتَعَالَى وَلَا يَهْ عَلَيْهِ عَلِيٌّ حُصْنِي وَمَنْ دَخَلَ حِصْنِي اَمِنْ مِنْ عَذَابِي يَا وَجْهَ اللهِ جُودُكَ مَبِيحٌ
لِّلرَّاعِبِيْنَ) وَدَرْ تَرْجِ مِصْرَاعِ دِيْكَرِ نُوْشْتِه اسْت (بَابُكَ مَفْنُوْحٌ لِمَنْ عَصَاكَ يَا حُجَّةَ اللهِ
قَالَ رَسُوْلٌ صَلَّى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ اَنَا مَدِيْنَةُ الْعِلْمِ وَعَلِيٌّ يَا بَهَا يَا اَبَةَ اللهِ وَحَلِيْلِكَ مُعَرَّضٌ
لِمَنْ نَاوَاكَ) وَهَسْمِ اِيْنِ قِصِيْدِ كِه تَارِيْجِ وَعَهْدِ تَقْدِيْمِ اِيْنِ دَرْ بَ مُطْمَئِنْجِيْدِ خَيْرِ مَبْدُودِ نُوْشْتِه اسْت

وَهِي بَرُوِي خَلَا بِقُودِ رِ سَعَادَتِ مَقَرِّ	دَرْ حَرِيْمِ عَلِيٍّ نَبِيٍّ مُوسَى جَعْفَرِ
دَرْ يَكِه خَوَاهِدِ رِضْوَانِ زِيَّ رِ اَثَرِ	دَرْ يَكِه سَابِدِ كِبُو اَبَرِ اَسْتَاثِرِ
سِيَّ خَوَانِكِه يَاشَدِ بَرِ اِيْنِ رَا زِ حَبَلِ	بِدِجِه كَفْتُمِ كَفْتُمِ حِجَابِ خُوْشِ مَدَرِ
هَسْتِ كَفْتِ كِه هَسْتُمِ بَصَحْنِ اَوْ مَانَتَدِ	بِدِجِه كَفْتُمِ كَفْتُمِ كِه اَبِ خُوْشِ مَكْرِ
بِحَايِ حَلَقَه زَرِيْنِ وَحَلَقَه سِيْهِيْنِ	زَنْدِ بَرِ دَرِ اِيْنِ بَارِ كَاهِ شَمْسِ وَقَرِ
بَعْرَشِ بَالِدِ اَزِ بَرِ بَقْعَه عَالَمِ سَفَلِ	بُخْلِدِ نَازِدِ اَزِ بَرِ رُوضَه تَوْدَه اَعْبَرِ
دَرْ حَوَائِجِ خَلْقِ اَشِيْخِ خَلْقِ رُوْنِيْ هِيْنِ	زِ بَاخْشِرِ سُوِيْ اِيْنِ بَارِ كِه اَتَا خَاوَرِ
كُنَّا كَارِ دَرِ اَيْدِ بَرِ بَرِ خِيْسَتِ حَرِيْمِ	بَرُوْنِ خَرَامِدِ جُوْنَانِكِه زَادَه اَزْ مَادَرِ
هَمِيْ فَرِ اَيْدِ اِيْنِ بَارِ كَاهِ دَهْرِ اَيْتِيْنِ	بِعَهْدِ خَيْرِ دَوْلَتِ فَرُوْزِ دِيْنِ پَرُوْرِ
اَبُو الْمَظْفِرِ پَرُوْرِ نَاصِرِ الدِّيْنِ شَاهِ	كِه نَامِ وَكُنِيْتِ اَوْ اَصْلِ نَصْرَتِ ظَفَرِ
كُنْتِ يَا بِيَّ تَخَشَّنِ زِيَا بِيَّ كُنَّا	رَسِيْدِ كُوْشِ تَاخْشِرِ كِيُوْشِ اَخَرِ
بَلَنْدِ كُنْتِ بِلُوْنَامِ دَوْلَتِ اِسْلَامِ	قُوِيْ شُدِ اَسْتِ بِلُوْشْتِ دِيْنِ پِيْغَمْبَرِ
بَرِ زَنَابِ بَحْرِ بَقَايِ شَاهِنشَاهِ	كِرْتِ خَاوَرِ شَاهِنشَاهِ اِيْنِ مُبَارَكِ دُرِّ

یَنُودُو سُلَیْمَانَ عِیْسَى دَانِشْدَنِ کَهِم فَرِشْتَه خُصَاوَهُم خُجْتَه سَیَر
 نَوَ شَکَلِکَ یَسِرْشَ از بَرای تَارِخِشَر دِیْن دُعَا یِ شَهْنِشَا مَعْدَلَتِ کُیَسِر
 هَزَار و دُو صَد هِشْتَا و چَارَا ز هِجَر فَرُود اَز دَر اِیْن کَاه قِیَمَتِ اِیْن دَر
 دَر نِیْضَرُجْ کِه از تَوَ حَیْدِ خَانَه بُو اَسْطَه اَن و اَر دَر رُوضَه مِیْشَوَنْد بَا اِیْن قِصِدَن مُنْهِن اَسْت
 اِیْن دَر اَز کِبِی کِه اَز رُوی بِنَا ز عَرِش دَا دَا رُو زَا بُر دَه بِنَا ز
 اِیْن دَر اَز کِبِی کِه جَبْرِیْل اَمِیْر کَر دَه دَر بَا نِی اَن از اَعَا ز
 اِیْن دَر اَز کِبِی کِه هَر مَنَاش بَر سِتَا رَه ز شَرَف دَا رَد نَا ز
 شَمْس طَالَع نَشُود اَز مِشِیْرُق تَا بَر اِیْن دَر نَشُود رُوی بِنَا ز
 مَاه رَا رَه نَد هَد رَاس و ذَنب تَا دَر کِبِی دَر نَبَر دِخْط جَوَا ز
 کُوْیِ اِیْن بَاب هَمَا یُون بَاشَد بَافِضُ مَلِک بَنَکُ نَوَا ز
 اَرَبِی نُو دَر دَر فِض اَسْت کِه هَسْت دَر کِه شَاه عِرَاقِیْن و حِجَا ز
 شَبَل حَیْد رَه دَر دِ پِکَر خِصَم نِیْز شَیْر حَرَمِش اَز اَعْجَا ز
 اَمَد اِیْن دَر کِه دَر عَهْد شَیْخِی کِه بَدُورِش دَر عَدْلَسْت فِرَا ز
 نَا صِر اَلدِیْن شَه غَا زِی کِه هِی بَا اَبَد دَوْلَت اَو کُو بَد رَا ز
 اَن دَر اَن عَصَر کِه اَز صَد رَجَبِیْلَد تَوَلِیْت بُو دَقَرِیْن اِعْزَا ز
 ذُو اَلْهَمَم مُؤَمِّن اَلْمَلِک سَعِیْد کِه بَمَلِک اَز وُزْا شُد مُتَمَلَا
 اِیْن هَمَا یُون دَر کَر دُون فِرَا خَوَا سْت تَا بَر دَه دَا ز سِیْم طَرَا ز
 نَا یِبِ اَلتَّوَلِیْه فَتْرُخ پِشَرِش مُصْطَفِی خَا ن خَلَف بَی اِنْبَا ز
 سِیْم مَتْرُک کِه اَن دَو خْتَه بُو دَر خِرَازَنَه هَمَزَا کَر دَر فِرَا ز

چرخ شد ز کرم شرق کوره شمس شد بونه و جوزا شد کاز
 اندران کوره و آن بونه همی نقیصه ز ادادند کزاز
 پس بمسما و نجوم آوردند نقیصه بایپگر این درد مسلا
 پی تارنج صبوری بسرود در رب توحید خدا آمد باز
 در دور پنجه همین در اشعار دینار قوم است
 جهانان ناصر الدین شاه غازی که بار او خداوند بکانه
 بسوزد خرمن هستی سراسر کشد کراتش قهرش زبانه
 بی رسم نکو آئین فرخ درین دربار ماند از دی نشانه
 برای خاکبوس خسرو طوس بسوی خاورستان شد روانه
 بدل طوف حرمش بود مقصود عدو را کوشمال آمد بکانه
 غرض این فیض را چون کرد ادراک جبین قمر سود برای آستانه
 بامر شاه و سعی خواجه عصر کج ز مدجش سخن بکسرفانه
 جهان جود مجد الملک نازل که کج همتش را بی کرانه
 در توحید خانه کشت پیمن ز شه مانند این اشکران در خانه
 کمر آن میان بخدمت دارد که خود را می نیند در مینا
 چو بود از طاهران قدس زان رو گرفت آستانه آشیانه
 چو حیرت خواست تا نامش بماند در این درگاه عالی جاودانه

در کربن نفس که از مسجد کوهر شاد بدار آسپاده باز میشود و وقف نواب علیّه غالبه
 انیس الدوله دامت شوکتها هر مصرع عشر شمل است سه مریخ در تریج بالا مصرع این بجز

فَيَسْجُدُ لِي وَنُوشَتَهُ اسْت (قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) وَدَرْتَرِجِ يَا بَيْنَ (أَنَا لَتَهُ
 الْعِلْمُ وَعَلَى يَابُنْهَا) وَدَرْتَرِجِ وَسَطَ بَحْطُ ثَلْثَ (الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي صَدَقْنَا وَعَدَهُ وَأَوْرَثَنَا الْأَرْضَ
 نَبْتَوُ مِنَ الْجَنَّةِ حَبْثُ نَشَاءُ فَنَعْمَ أَجْرَ الْعَامِلِينَ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ يَا صَبْرَةً فَنَعْمَ عُقْبَى الدَّارِ)
 وَدَرْتَرِجِ بِالْأَمْرِ مَضْرَاعِ ابْتَرِجْ فَيَسْجُدُ لِي مَكْتُوبَتِ (قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى) وَدَرْتَرِجِ
 يَا بَيْنَ (سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَأَدْخُلُوهَا خَالِدِينَ) وَدَرْتَرِجِ وَسَطَ بَحْطُ ثَلْثَ (وَسَبِّحْ آلَ الَّذِينَ
 اتَّقَوْا رَبَّهُمْ إِلَى الْجَنَّةِ زُمَرًا حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوهَا فَفُتِحَتْ أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا سَلَامٌ عَلَيْكُمْ
 إِلَى الْآخِرَةِ) وَبَرْدُ وَرَأَيْنَ دَرَجَاتٍ فَيَسْجُدُ لِي بِسَارِ نَغْرَيْنِ اشْعَارُ كَتَبَهُ شِدْهُ اسْت

اینمبارك در كه بر عرش برین ساید سزا	میتوان زد کام بر نهیخ و بر هفت اختر
تا بنوسد با سبنا آسادر این در آستان	آسمان كه خفته در دشت و كا هفت خنجر
هر شب و هر روز خاك اندین در بند و آزار	چهره میساید بگردون ماه و مهر خا و زار
تا ز سیم زرد درین در زینت ز نور دهند	از مه و مهر آسمان كه سیم آرد كه زار
از در فخر و شرف در این هابون آستان	خاك میبوسد اگر آزار او كرسنگند
حاجت این در كه ساید سر عرش از فخر و فر	باج از غنوم میبوسد كه خراج از قضا
كه درین درگاه رو بخواك ازین آستان	خوابش را كان و جبریل امین باشه پرا
ناشار آید بر این در طبقها نور پاك	قدسنا آید پی در پی ز عرش و آزار
خاك میبوسد فلك صد جا تا زین در	پای در كریاس كاخ زاده پیغمبرا
نور حق طور تجلی یور موسی شاه طوس	شبنم زهر اسبط پیغمبر سبیل جبار
مظهر بزدان خداوند قضا فریان و ضیا	كاشا غا البش از عرش اعظم بر ترا
علی الحاد عرش و كرسو لوح و قلم	باعث تكون خاك و باد و آب و آذر

می‌نابد شباهت غواص قدرت تا ابد کمرون آرد ز بحر آفرینش کوهر
 قلم ایجاد راهم کشتی و هم ناخداست کشتی ابداع راهم بادبان هم لشکر
 درهماون عهد سلطان سلیمان درمباله دوردارای سکند چاکر
 ظل نیران خسرو این خداوند ملول ناصر الدین شاه جم خرگاه آفرین فرا
 موکب مسعود و زش درین خرم سفر
 بانو از بانوان حضرت بافراو کرچی طوف حرم زد خیمه در این کشور
 عالم عفت انیس الدوله مریم سرشت کرچا بلقیس خواندش بعصمت
 سیم وزرافشانند از این دربارین عالیا شوکت فرو شکو آفرود وزین و زیوا
 الغرض چونند تمام این رفیر و فرخی اندان دوران که ملک این ز آشوب
 چون مبرکت هر کس با کاخ خدی نام نیکش ماند باقی در جهان تا محشر

خانه زاد بو الحسن مینا بتارنجش شود (مصرع تاریخ محو شد ولی معین است که سال هزار و دویست و هشتاد و چهار)

در شمشاد که در در رب توحید خانه واقع است با شعاری از قصیده دعبل نیز علی
 خراعی و خطبه مشتمله بر القاب اسامی مقدسه دوازده امام منبت و مرین است و چون
 قصیده دعبل معروف مشهور در کتب مرآت ثبت است بدکر آن نیز داخیم
 و دیگر خطبه که امارات تولد از عباوات آن پیدا است بعضی از کلمات فقرات آن بطول
 زمان محو گردیده در این در منبت شد (بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي بِنِ
 سَمَاءِ النَّبِيِّ الْغَرَاءِ الْمُصْطَفَوِيَّةِ بَرْنَةِ الْكَوَاكِبِ الزَّهْرَاءِ الْمَرْتَضَوِيَّةِ مُصَابِيحِ الْقُبَّةِ
 الْخَضْرَاءِ الْعُلَوِيَّةِ وَحَلَى أَرْضِ الْوَلَايَةِ الْبَيْضَاءِ النَّبَوِيَّةِ بِجَلَّةِ الْمَوَاكِبِ الْعُلَمَاءِ الْعُلَوِيَّةِ
 مُشَاعِلِ الصِّفَةِ الْغَبْرَاءِ السِّفَلِيَّةِ ارجات معارج بروج الاولیاء و درجات

مذابح عروج الأجتاء شمس نفوس ائمه المعصومة اخبار البشر
اشيعه الأمة المرحومة بئارك الذي جعل في السما
بروجا وجعل فيها سراجا وقمرًا منيرا وشهدان لا اله الا الله الذي جعل الشمس ضياء
والقمر نورا وقدره منازل لتعلموا عدد السنين والحساب كتاب انزلناه مبارك للذ
ابائته ولبدكرا ولوالالباب وشهدان محمد عبد الذي قال
اِنَّ تَارِكُ فِيكُمْ الثَّقَلَيْنِ كِتَابُ اللَّهِ وَعِزَّتِي وَنِعَمَ مَا قَالَسَبَدَ الْبَشَرِ الْأُمَّةُ مِنْ
بَعْدِي اثْنَيْ عَشَرَ وَلَهُمْ عَلَى بَنِي طَالِبٍ آخِرُهُمْ مُحَمَّدٌ الْمَهْدُ إِنْ عَدَّ الشُّهُورُ عِنْدَ اللَّهِ اثْنَيْ
عَشَرَ شَهْرًا فِي كِتَابِ اللَّهِ يَوْمَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ مِنْهَا أَرْبَعَةٌ حُرُمٌ ذَلِكَ الْيَوْمُ الْقِيَمُ
..... خصوصاً على الأئمة الأئمة الأئمة الحسن بن الحسن وعلي بن الحسين
وآبي تراب علي بن أبي طالب الذي عنده أم الكتاب وعلى المحبط والعنان واللو
والمرجان الشريفين بكل شرف وذن أبي محمد الحسن وآبي عبد الله الحسين وعلى
البيات المعمور والبلد الأئمة الإمام المير علي بن الحسين زين العابدين وعلى
البحر المسجور والجبل النور وناج المائر ورأس الفاخر آبي جعفر محمد بن علي الباقر
وعلى الصبح الصادق والكتاب الناطق آبي اسمعيل جعفر الصادق وعلى طور
تجلى الربوبية ونور تجلى العبودية أحمد الأماجد وأعظم الأغاظم آبي علي موسى
ابن جعفر الكاظم وعلى برهان محكمات السبع المثاني وترجمان مقطعات التنزيل
بمقطعات التاويل لبیان بدیع المعاني قطب العرفاء والشرفاء اللطفاء الأعزّة على
الكافرين صدرا الخلفاء الخنفاء حب الله وسيف الله المسلول المنصفي آبي الجواد
آبي الحسن علي بن موسى الرضا وعلى جودتي الجود ومركز آية الوجود شاهد

شهد الاِشهاد ابي الهادي محمد بن علي الجواد وعلى من ابد به الكامن والبادي
 خبر الندي يوم التنادي ابي الزكي علي بن محمد الهادي وعلى مفتاح كنز الفتح و
 سكينه سيفه فوج الروح صاحب منطق السكري ابي المهدي الحسن بن علي العسكري
 وعلى الخلف القائم والشرف الدائم حجة الله البالغة ونعمة الله الشاغبة خليفته الله
 بالحق وبقية الله في الخلق محمد بن الحسن بن علي بن محمد بن علي بن موسى بن جعفر بن
 محمد بن علي بن الحسين بن علي المرتضى عمدا كمال الدين كربلاءي واحمد كربلاءي وشاهجهز
 كتبها علي بن احمد البستانى (قد روى بالانراين اشعار نوشته شده

زهی آستان تو کرسی نشان توجون لوح محفوظا الجنب
 سر سجده آرد برین آستان سرفراز سلطان بی فتح باب
 بتاریخ از آن باقم بایند که نذر است این باب ضوابط

دوره چهارچوب از سمت قوحدخانه نزدیک دیوار سورة مبارکه عم میباشد سو
 سج اسم و دوره نزدیک درب (و كذلك نوبی ابرهیم ملک کتب السموات والارض
 الى ما كانوا يعملون) و (اللهم صل على النبي والوصي الى اخر) برعته در نوشته
 (عمل خواجه احمد و استاد كمال الدين كربلاءي و استاد احمد كربلاءي و شاه حسين)
 و در طرف دیگر این عبارت رقم شده که (قد فاز بخدمة کتبتہ اضعف عباد الله تعالى
 محمد بن عبد الخالق القادرى (القرآن) الشهير بالامير تقبل الله منه)

که بر نفس که از دار السباده بدار الحفاظ بواسطه آن وارد میشود این قصید
 صوری که ملک الشعراى آستانه مقدسه است باسم مرحوم جناب السطنه
 سلطان مراد مہر ز ابرآن مکتوبت

این درِ قدس از ذوق کیست که
 این درِ رحمت کاخ کیست هر دم
 سطح متحد بلند عرش برین را
 حکم الهی ازین در آید صلا
 یشت ازین خلق کشته روی فلک را
 خاک درین باب آب خضر نماید
 ما نا این در که رضاست که رضا
 زاده موسی که از تجلی نورش
 عرش و شعی بن بد که او یز
 هشت چو در این جرم همچو ملک پای
 دین مبارک در پی که از کف زنجیر
 زهر لوای و لای و سوی کرد
 ناصرین شاه جم زین که مراد
 خور کپی ستان که از مدینت
 عم ملک خال چهر ملک که از
 اعظم سلطان مراد کنز قدم او
 فریزان جنام سیل طنه کاو را
 ذاتش بر جی که قزو فالش کو کب
 این شرف از دودمان ملک چو از

پاشنه برونه ذواق طارم اخضر
 مهر سدا از آن بخلق رحمت داوڑ
 گرده تماس اندازان بسط مقرر
 بر هر کپی چنان که فعل زمر
 تا که زندش بجای حلقه بر این در
 بیهوده بر کرد ظلمت است که کند
 روضه او را بید که بشت
 چشم جهان همچو کو طور منور
 دست ابد که داو شاه بدو د
 سود بر این در نخت همچو فلک سر
 جامه سپهرین نموده بودش در
 برده لوای ظفر خد پو مقرر
 ملک سلیمان و عمر خضر مقرر
 ملک جهنم از حنم او مستخر
 دولت پند که گرفت ملک ز نور
 خاک خراسان بنه سپهر زند
 فتح زند موج بر حنم چو جوهر
 شخصش رچی که فتح و نصرش کوهر
 رو چو خورشید بر فرخ زخاو

جامه سپهرین او در پد به پیکر	بسکه زده ز آبرین بدامن او دست
باز بر افشانند بدن بدن همی در	تا که بسپهرش و باره جامه طراز در
صبح سعادت بران دهمید مگر	رنج فلک سپهر مه بیوت خورشید
دوخت بر این دیمنج نقش اختر	صفحه سپهر قمر چو ناله شد از غتر
زین در اقدس خدا پیکان فلک در	بر رخ خود برکشود در رحمت
آمد مرضی کرد کار و پیمبر	گارش چون از در رضا و سرصد
این در عالم که با سپهر برابر	الغرض ایناست چون بسپهر بنظر است
اکوز سلطان مراد یافته زین در	گفت صوری برای سال طرازش

در نقیض مگر کیشکخانه خدام که محاذی در سابق الذکر است این قصید موشح است

که جن انس نجاك درش بود محتاج	بیارگاه سپهر اشتباه سبط رسول
هوای او مرض کرم را نموده علاج	بکاخ زاده موسی که چون دم عیسی
.....	امام ثامن شمس الشمس خسرو طوس

بود سراجی در بارگاه دین و هلاج	فرغ شمس هذابت که شمس طلعت
بود چوبیتی کش عنکبوت شد نجا	به پیش کاخ جلالتش نه آسمان بمثل
ز کوی او کشد از خاک سوچرخ عجل	بنان سر ملائک برند چشم بچشم
که تیغ او ز ملوک جهان ستاندلاج	بعهد پادشه تاج بخش ناصردین
زدوده است چو خورشید طلعت از شلاج	ستوده غم ملک آنکه رای روشن او
عقاب آمد هم آشیانه با دراج	حسا سلطنه سلطان مراد کز سخطش
ز پاس او زندگردد صد به برنج عاج	ز عدل او نکند شیر حمله به کوزن

بهر سفر که ز خاک و رچو آفتاب بپید
بگرد از جان شایسته خدای و نمود
چو کرد فتح خراسان بدید ازین درگا
تمام را بکف آورد از آنکه ضلش
بران فرود ز رو کوهر و مرصع کز
خلیل وارد زین کعبه کرد نصب حجر
از آن پس این کرد این حرم کز نور خدای
در این سفر که بجهان فتح و فیرود
دو در بزم بیند دو زین عمل بکشد
دری مقابل این در که عرش میگوید
چو بر داشت و زابر که مثل همت جوهر
در بزم بیند دکان آسمان هر روز
در چنانکه بد سال و ماه و صبح و منا
برای آنکه کشندش چون نقره اندر بر
اگر ازین در رحمت در آمدی شیطان
غرض جو یافتن طراز این در که تا باید
سؤال سال طرازش هم از صبور کشد
یکی نهاد بر این در سرادق کفند

فروخت چهره زانو از این حرم چو سراج
مقام در درجتا مقربین ادرج
ز رو جواهر کرد استخضیم و نالرج
ز صد پایک نشان کرده داده بود رج
در صخره یهین یور صاحب مخرج
په طواف چو آمد دوباره چو حجاج
در آن نمود چو مصیبا در میان خراج
سو خراسان نماند بجز شد و واج
بخویش صد در رحمت خالق

که کاج میبندد من مقابل از کج
برین دری که بطو آوری به کالج
بد فرستد از در شمع باج و خراج
بطوع ناصبه نایند قبر مخرج
فلک بود متجسس جز بقی رجراج
هکر از در بر دران نمیشدی اخراج
همی نیکند اغلاق و نیکو از تاج
که تیر خانه او را فضا است آماج
هزاره اندر این در شهان عالم تاج

علاء بن اسحاق بن عمار باشی عماد حاجی محمد و استاد باقر و استاد عیسی و محمد کاظم منبت کار شده

دوشهر می شود در ذیل در بالا و پائین تر بنحوا مرقوم است

بسی و اهتمام خازن شاه عطا بیک آسمان شوکت و فر

باقبال حسام السلطنه یافت زبسم ناب این در زینت و نور

در نفس ابوان طلای صحن عتیق باین اشعار و نگارش شده است

این درد لکش که خورشید بچ کب و شرف رخ همیابد بر آن در هر سر که حلقه

هر سر از حلقه ستار آن پوشید رخ در پس این جور که خیمه تابش و شین

کز نو که بخش کوان پاید که بی کلف اندین در بود این حلقه از نایب

تا بنام این که بر از کز دبد باز گرد کوته باز رضوان باب فردوس جنان

ز استان در جهان بی مدغای خویشتن هیچکس هرگز نشد سو مقام خور و

قدس با هر سلامش قافله در قافله عرش با هر طوافش کاروان در کاروان

بار بریندند هر دم جانب ارض و سما بال بکشاند هر که بر مکان و لامکان

مبده هر صبح کاهی از صبر جان فزا زائر از هر دکانی از نعیم جاودان

پادشاهان زمان از حد آن کام بخش گام بخشان جها از حضرت آن کامر

عی باول پایه قدرش رسد و هم ار همه باشدش بنیایه گردون گردان زرد با

با چنان رتبت بود پالبتی کند و رب عرش را بر خاکی که حضرتش و رد با

باشکوه پاسبان از سها کمتر ز حل با علو آستان چون زمین کشت آسمان

بذل و عدلش آبروی خاتم و شبر ...

انکه شد تیغ کج او راستی بر حفظ و آهین حصه حصین بر دور و اینها کلا

هم با مرخان موسی اسم و علی دم که او هستم جهان از خدمت این آستان

کَلِمَ مَشْکِنِ بِرِشَانِ سِیَالِ تَارِیخِشِ شَوِیْتُ در که شاه و لایب بوسگاه انوشجان
 ز اطراف چهار چوب همین در ایستاری رسم شده که سه مصرع از آن انکسرت استعمال نفرو
 تو کرد بد آنچه باقیست ایست

نظیر او خلف از چار نام و هفت

.....
 امام مشیم و فرزنده هفتین نور که روشن از دوزخ اوست این هم منظر
 بدورد اور هوشنک هوش فرخ که چو جناب و سکند دلست و از ادا
 خدا یگار سلاطین عصر ناصر دین که اختیار ملوک و افتخار بشکر
 در آن زمان که بهین عم شاه و الی بو بحکم شاه چو خورد در حوالی خاور
 جلال دولت دین شاهزاده افرید که کوه کوه شکوه است و بحر بحر
 بعد تو گشت حضرت وزیر نظام که داده معدلتش نظم کشور و لشکر
 در بیکه پایه بگرفت فرشته

.....
 خدا خاک خراسان و شاه خطه طور امین دین خداوند و شرع پیغمبر
 خرد بیک فلک و رای او بهین خورشید جها بکی صد و ذات او بهین کوهر
 به پیش خاطر او نور در لباس ظلم بجنب همت او بگرد شمار شمر
 فلم گرفت تا پنج سیال سرخوش و گفت پناه اهل زمین در دوزخ عالم است این د

در کتابخانه مبارکه تقدّمه مرحوم مظفر الدوله ابرهیم خان خسته است که در ابو
 طلای سخن عتیق و اقصیه بر صفحه دهم مصراع این باب بخط ثلث و فی تعلیق این احاد
 رسم شده (قال رسول الله صلى الله عليه وآله انما مدينة العلم وعلي بابها فمن أراد العلم
 فليأت باب المدينة وقال رسول الله يدعى كل قوم بامام زمانهم و كتابهم و سنة

نَبِيَّهِمْ قَالَ الثَّعْلَبِيُّ قَالَ أَبُو سَعِيدٍ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ إِنِّي تَارِكٌ فِيكُمْ الثَّقَلَيْنِ إِلَى آخِرِ الزَّمَانِ
 هَزَارُ وَدُوَيْتِ هَفْنَادُ وَچهار) دَرْدُ وَرِجْهَارُ جُوبِ كَرِيمَتِينَ آيَةُ الْكَرْسِيِّ است وَقُلْ اللَّهُمَّ
 مَا لَكَ الْمَلِكُ وَمَنْطَوِي بِرَقِصِدُهُ مَبِاشِدُهُ أَوَّلُ آن دَرْدُ بِرَايِنْدِه نَايِدِكِدِه كَرْدِيدِه
 آنچه پیداست این است

زهی جلالت شاهی که جبرئیل این	بر آستانه آنکه است به مقدار
کلید مخزن رحمت مدینه علم	ملاذ و بلجا امت شفیع روز شما
علیم دفتر ماکان و ما بکون که بو	ز بحر علمش یک قطر قلزم خلا
شهی که در کف او باب علم را مقنا	شهی که بر در او مهر رخ را رخنا
هنود دفتر خلقت نخورده بود رقم	که داشت به کم و بیش از رُموز استحصا
بعجز شجره تعلیم از و گرفت کلام	که شد عصا بکشت از دها سحر اوبار
سپح درس سخن خواند در دشتنا	وزان سپس دم جان بخش یافت در کشتنا
ز کفر پر تو علمش پدید کرد اسلام	چو خور که کرد عیان روز روشن ^{شاد}
گشود تیغ زبانش بدان صفت دین	که در زبانش تیغ جلد گزار
فروغ دیده زهرا علی بن موسی	سبیل جلد صفا قسیم جنت و نار
امین سر خدا حضرت رضا که بود	بنای شرع مشید حصا دین ستود
چه در دینی که بلند آسمان بروداد	همیشه از پی در پوزه دیده چون ^{سپا}
چه در دین که تواند خاکی او جتر	حکیم بو علی اکبر قطره بر قطار
در خزانه علم است و هست این مخزن	کتابخانه فرزند احمد مختار
چو هر یک ز تھان رسم بندگی کردند	در آستان جلالتش بخدایتی اظهار

بمهد خیر اسلام ناصر الدین شاه
گزشتا بابد فخر دوده قاجار
در ان زمان که درین بتولبت منصوب
فرشته فرعید الملک آسمان مقدا
جلال کشور و لشکر مظفر الدوله
که فتنه نصرت و فتح بیغ صاعقه
فخار فخر خوانین خیمه ابرهم
که از حرارت آذر مباد آزار
اینست آنقدریکه از این قصید با عدم ترتیب نمودار است باقی در زیر آینه و
غیره ناپدید است

در توحید خان از نضوه است و آنرا جناب امیر نظام حسنعلی خان کروی تقبل
کرده است بحضرت خود که نیز در کمال جود است فی فی نموده ترجیح یک مصراع این بر
بملمه و انا فحما مثل است و در این ترجیح (قال التبی صلی الله علیه و آله) و ترجیح
مصراع دیگر که قهریه ترجیح سیاق الذکر است بر بملمه و سوره قل اعوذ برب الناس نوشته
و در زیر آن (انا مدینه العلم و علی بابها کتبه تراب اقدام الزائرین حسنعلی کروی
هزار و دویست و هفتاد و یک) در پیشانی این در این رباعی نوشته است

این در که بود در عرش اعظم برتر
و افراشته بر فراز علی بن سر
از نام شریف متولی باشد
یعنی عضد الملک فروش بود
قصید این در از جنب توحید خانه شروع شده است با این صورت
ز آستانه این شاه کی سپا که کوفه
گمبته چاکرا و کوس بر سر کاوس
همانچ امانت که دزد و دزد نافر
ز قمر قدا و طوس چون پرتاوس
جهان مجد بهمین خواهی که خوانند
خدای طوس و این نفوس شمشیر
بدور داورا و اقام ناصر الدین شاه
که شمع شوکت او را فلک بود فانوس

دُرّان زمان که مهبین غم شاه افریدون
 فراشت زانکه فزاید بخت طُور
 بکائولت حضرت و ذر نظام
 کشت ملک خراشا رُعی و محو
 گمبختا کر این آستان عرش نشان
 که قاتل افواج و مفر کر و س
 حخته خان معظم حینعلی کاند
 قرین زخیر و خانه بقارن و قابوس
 فرو برد در توحید خانه آن زبور
 که ساختار زندان نایب مدور
 رُضع خانه نقاش سحر پیشه که داد
 چنان بدیع قوانین و غریب کرکت
 چه در دربی که باوج و حبض و نرسد
 چنن دربی که مکن حاجبش بیاموزد
 غرض چو شد در توحید خانه بازبور
 بعضی بوالحسن آن سرکشیک فرخند
 ازین کرم که طبعش بکرمش مانوس
 که صد او است در این عالی آستان حسو
 گند فم فلاطون و هم بطلهوس
 فنوز فلسفه بر بوعلی و جالبوس
 ازین کرم که طبعش بکرمش مانوس
 که صد او است در این عالی آستان حسو

نکرده فکر تارنج سال سرخوش کند

بحق حق که درین در نشد کبی مانوس

در بین دو مصراع در رقم شده است (کتابه الداعی لدوام الدولة السلطانی
 ال محمد حسین اصفهانی) نیز این عبارت در همین مقام بخط ثلث کتبه شده است
 «بشرف تبعی هذه البقعة المباركة الرضویة امیر الامراء العظام معتمد السلطان
 بهر از محمد خان سپهسالار اعظم دولت علیه ابرار ابن مرحوم امیر خان شهید
 ارقا جار سنه هزار و دویست و هشتاد و چهار»

رفیق ابوان طلا می سخن جدید که از کفش کن بواسطه وارد دارا السعاه شوند

باین اشعار منمواست

این درِ عالی که سوجیه بخواند
 بر درِ آن نه روافد کیند
 عکس فرغش همی چو تافت ابوان
 واله از کشت آفتاب چو حونا
 عرش برین تاشده است فرشتن مینشر
 کشت مقر جلال این دین کتا
 آمده آ که ز امر فاخلع نعلک
 آمد موسی کرفت فعل این زیبا
 وادی این کجا وساحت پاکش
 مرکز سفلی کجا و دروه علنا
 عیبی مبرم کند ز طارم چارم
 عزم طوافش همی ز روی تو لا
 در که پاکش بهرمیا و سحر که
 سجده که قدسنا عالم بالا
 نقره خامش بکاست قدرمه بد
 پایه قدرش شکست قامت طوب
 کشته مفضض بدورد اور عادل
 راد محمد شه آن بکانه دنیا
 شاه جوان بخت آنکه پافیه زین در
 شاه و اقبال و فروشو کو والا
 شد چو مفضض ز رشک سیم ز رسخ
 زرد شد از این فعال کشت مطلا
 بابجنان باز کرده دین حسرت
 سوی جنابش نظاره کرب منا
 کز قدم زائرین این درِ عالی
 زبب فزاید ریاض حبت ماوا
 دور ز جنت نمیشد ندان در
 راه اگر داشتند آدم و حوا

از پی تاریخ گفت حاجت این در

بابجنانی کسوده کشته از اینجا

در نفی که از ابوان طلای سخن جدید بواسطه آن وارد دارالیتاده میشوند
 در تولیت مرحوم میرزا ابوالقاسم معین الملک بناخته و باین احادیث قصیده پرداخته

(قال رسول الله صلى الله عليه وآله يا علي انت خير البشر لا يشك فيك الا كافر قال النبي صلى الله عليه وآله انك قسيم النار وتفرع باب الجنة وتدخلها بلا حساب صدق نبي الله وعن رسول الله صلى الله عليه وآله اول ما يسئل العبد عن جنتنا اهل البيت هزاردوست وشتاد وشتاد قال النبي صلى الله عليه وآله من احب ان يمتسك فليتمسك بالعروة الوثقى بحبي علي واهل بيته (قصيدة)

زهی ذہن در فیض و باب مواہب	فمن نحوه ام ما آب خائب
زهی ذہن در قدس کجہ آستانش	بود بر تر از ایمان در مواہب
زهی آستان بی کجہ بر پاس بانش	شہان عرض حاجت کنند مطالب
در بی کش بود صد سرافیل خادم	در بی کش بود صد جو جبریل حلیب
در بی ہر کہ داخل دروگان امن	در بی ہر کہ خارج از وکان ثائب
در کینت ذاتی کجہ باشد مرا ورا	کذا الرفع والفتح کسر الضم
دہد بوسہ بر عتبہ اش صبح شارق	ہند جہمہ برسدہ اش شام غارب
در بار کجہ علی بن موسی	کہ سابد بفرش دہش عرش خلجیب
بعہد خد بوزن ناصیر الدین	شہ ایمان جاہ وانجم رکائب
کہ بگذشتہ اکہلش از فری فرقد	شہان بردش چون بر خور کو اکب
چو از مرحمت داد مر تو لبک را	بمیرزا ابو القاسم ذی المناقب
نعمین مبین مہ ملک و ملت	سبیل جلیل نبیل اطائب
حسینی نژادی حسن خلق زاد	کز و پافنہ تولبت جان بقالب
ز سیم زر خالص این وقف در را	باہوان زرد ساخت از سیم دایب

امین مکن در او شفا یی ؛ بشد سال تا پنجش از عقل طالب

بمطلع سر مطلع افزود و گفتا زهی زین در فیض و باب مواهب

دربالا و پانین تریج هر دو طرف بخط نستعلیق مُبَنَّن است که (در عهد دولت ابو الفتح والنصر ناصر الدین شاه قاجار خلد الله ملکه و سلطانه بمحمد و الیه الاطهار تمام شد هزار و دویست و هشتاد و هشت و رزمان تولدت جناب معین الملک میرزا ابو القاسم الحسینی متولید باشی سرکار فیض آثار ادام الله اقباله اتمام یافت

دار الحفظ

این بنای عالی که در جنب حرم واقع شده از ابنیه کوه رشاد آغاز و جهة میرزا شاهرخ ابن امیر تیمور کورکانی باین مسجد کوه رشاد است شکلا مربع میت پیل طول آن شانزده ذرع عرض آن هفت و نیم زاهی از این بنا بحرم مطهر و زاهی بتحویلخانه مبارک و زاهی بخزانه و زاهی از طرف ابواز حسام السلطنه بدارالنباه و زاهی بکشتخانه دارد و در سه طرف آن نیز پنج شاهنشین مانند است شاهنشین طرف جنوب مضجع نایب السلطنه رضوان جاپگاه عباس میرزا طاب ثراه است در ممر تحویلخانه قبر مرحوم حسام السلطنه سلطان مراد میرزا و در ممر خزانه قبر مرحوم میرزا جعفر خان مشیر الدوله در شاه نشین قرینه ممر تحویلخانه که در طرف مغرب قبر مرحوم جلال الدوله سلطان نجف میرزا و در بروی آن در شاهنشین طرف مشرق قبر مرحوم فریدون میرزا یافت است آئینه کاری دار الحفظ از امرحوم حسام السلطنه سلطان مراد میرزا نموده جلوه و شکوه این عمارت بکمال و صفای ظاهر و باطن آن مقلب احوال خالی از تصلف از اده آن در نهایت تأتق و تکلف حفاظ اغلب اوقات در این مکان شریف محل منبت جلای قیمتی

گذاشته و از قرائنهای کبریم کتابخانه مبارکه حضرت که همه بخطوط خطاطین مشهور مکتوب
و با کابر و رجال عالم منسوبست بتلاوت سوز و آفات مبارکات میسر ازند و قلوب قاسیه را
چون موم نرم میسازند در آزاره اطراف دار الحفظ این قطعه از مرحوم حکیم قائم
کتیبه شده است

در زمان ناصرالدین شاه شهنشاهی که هست نه فلک در مطمح احسان او شستی رمداد
والی دنیا بصورت از چه از قدر جلیل نالی در بامعنی از چه از قلب جواد
تبغ او داسی است که فرق شهنان جوید و رو روح او کیلک است که خون مهان خواهد داد
بخل از جودش هر سان لایا و نه در کفو ظلم از عدلش که این روز و شبی کلا واد
هر دفعه دشمنان آفیان که او جنبد ز کین صرغاصف تجنبد بهر دفع قوم عدا
با ثبات حرم او بی ادعای مجرب آب چون بخی بر سر آتش پدید برد انجماد
با ثبوت حلم او بی اقتضای کیمیا زینق رجراج همچون سیم جوید انقصاد
نبسته بهک با عیار سیم دار الضرب او بدر زاکر ناقد بپند بچشم انقصاد
صاد در معنی ندارد در حالت چشم بتان کرچه در صورتی که کل چشم خوانی صادق
و رچه باشد بیلگون چون ظل چتر او سپهر هم بظل حیر او پیوسته جوید اعراضاد
صادق اندضاد را در شکل لپک کن در عدل هست چند بنضاد پنهان در بطون فرضاد
رای او در حل و عقد ملک قلاب الامور قهر او در طی و نشر در هر طلاع التجاد
نبسته در ظل ظلیلش نور و ظلمت نا جدال نبسته با عدل و جمیلش آب آتش زانضاد
اول ارد بهشتی در عالم دور او شد روز عمرش زان سبب هر دم پدید برد از دباد
پشته بن و بازوی دولت حسان السلطنه والی ملک خراسان عم شکه سلطان مراد

نهن کد د فقر از جودش چو او هام از بهیز
 خصم چو بکند برسد از پلنگ است از هندی
 فرق بشیران چون سرفلوج از او در ارتعا
 گشتی نوح ایستاد مش که طوفان جنک
 را ختران هر شب بدفع چشم زخم جاه او
 شام غمها عذویش از درازی اینچنانک
 زان سپس کند خراسان نارطغبان و فتن
 شاه آنکشور بد نفویض کرد و اورصد
 باکران جیشی که خارا از تنف شمشیرشان
 در عشان موج غدیر و قوسیشان ابر مطهر
 چو سبک سبیل زین کن کا بد از دریا همچ
 کرد گرد موبک او هر و هاد براتلال
 رفت باد چشم خصم از آتش خنجر نشاند
 کشت دشمن را چنان کنزیم تیغ او تنش
 شهد پاک رضا را باز کرد آسان ک کشد
 و ز برای آنکه آمد مضجع خیر الامم
 زاده خبر البشر فرمانروای خبر و شر
 بضعه موسی جعفر بوالحسن کنز غیر حق
 گزینش از کوئی عنده ام الکتاب

پست کرد خود از گزندش چو او رام از ضداد
 مال چو ز بخشید برسد از طرف است از تلاد
 جان مهران چون تن مصرع از او در ارتعا
 گشتش را کوه جودی کوه سب جواد
 آسمان آرد سپند و بخش خواند از یکاد
 هر زمان کو بد احاد ام سدا سدا سدا
 دم بدم چون آتش دوزخ پذیرفت اشند
 بار وانی شاه جو بر فضل حق کرامت اعماد
 همچو چو بخشک از آتش پذیرفت انتقاد
 خودشان چرخ ابر و خشمشان قلع زناد
 ز بر افتان در نیاید از تاختن خیل جناد
 ساختن فعل مرکب او هر تلالی را و هاد
 و آب تیغش پاک کرد آن خاک از لوث فساد
 باورم ناید که اندر جسر پدید بر دمعاد
 چون حرم دارالامان چون ارم ذات العباد
 شاید از خوانیش نار و زجر اخبر البلاد
 مهبط وحی و کرامت معد صدق و سداد
 جسته در مقصوده وحدت و اثنانقراد
 و ربی کاخش راه جوئی دونه خط الفیاد

مهنت مخلوق دارد و صف خالق لا جرم
 نه توانم خواندش مخلوق چون دامن که او
 نه توانم گفتش خالق که رصع وجود
 مومار و نور و نار و خش و طبر و انس و جان
 غم شه زان پس که از فراط از ادت و در شب
 دار حفظ حرمت که در تعبیر آن چنانند
 تا سحر کفنی فرود این در بجنات ثمان
 سقف آن بکبر آن سوتر که کرد دمنه بی
 بعد این از که کشان چون بعد کرد و از زهر
 خلق از آن بقعه کالد شک فردوس برین
 الغرض چون تازه شد این بقعه از تعبیری
 چون مرید کاو مراد خوش را جوید بجان
 پیر عظم گفت قانی بی تاریخ او

در مدحش بیکه بنمایم طریق افضا
 عکس حقیقت نباشد عکس باغاکر مضا
 ظل ذی ظل فرق دارد با کمال اتحاد
 جمله ز وجود در رزق و جمله ز خواهند
 بهر طرف کرد او رفت از چشمش رقاد
 چون فلک باقی است بنیادش الی یوم الدین
 نامی که گفتی قدر پیوست با سبع شد
 عالم اجسام را در ملک صورت امتداد
 فضل آن بر آسمان چون فضل انسان بر جان
 نام عقبی شد ز یاد و حب نباشد ز یاد
 اینچنان که عود صحت تازه مبه کرد دُفاد
 از بی تاریخ سال آن نمودم اجتهاد
 مصرعی گویم که هم بنمایند راه رشاد

گفتش ای آن مصراع دلکش چیست گفت
 که مرید جوی ازین در که وزیر سلطان مراد

فرش دار الحفظ کاشی است بر روی فرش کاشی زد و ده این قصیده رسم این بایست نشا
 چند فردی از آخر قصیده

زهی کلاهها بونی که رویندش ندام از
 نیش خفته کوئی سالها در بستر سوری
 خلافت خالک باثر کان ملائک کرد با شهیر
 غبارش بوده کوئی عمر هاد و طبله عیبر

بجای خاک در وی عو و مشک و عنبر لادن
 شبان تیر کرد و فی الجبر خیر کز هر سو
 زبس آئینه چون آئینه گون گردون بود لیک
 نور روزی اگر آئینه محتاج جلا کرد
 کلبه استخوان پرور که مرغان خوش الحان
 ز خاک در کفش خورشید دار چرخ نورانی
 گداین نور نور مشتهین و قبله هفتم
 خد بو خطه ایمان فخار عالم کان
 قضا حکمی که حکم نافذ او را از ازل جا
 هر گیتی صونفس نفیس او بود معنی
 من دعوی مداحی او خاشا زهی خجالت
 مرا این فخر بس کز هر نعمت رواق او
 بهین فخر سلاطین شاه ایران سائیه بیچون
 شهنشاه پنجین سلطان قاجار آنکه میگرد
 زمین بارگاهش سجده گاه جبهه طغرل
 چنان آسود بامدیر صدر اعظمش ایران
 ظلم و جور بیداد و جفا و فتنه و آفت
 که دارد جادو ظل خد پولا مکان خورک
 غنایدین و دولت جوهر تیغ جهان کبر

بجای سنگ در وی رولعل و لؤلؤ و کوهر
 کند روی هزاران مکه طلوع و صد هزار
 پی تعظیم او کبریده گردون چغنه و چنبر
 فردا بد فلک در ساجش جوزمش خاکستر
 فرو بگذند مرغان جناز انعمه در حجر

که آرد سجده بر خاک در او خسر و خاور
 قسم جنت و نیران سلک شاه از در در
 بمو و مار و جن و انس شرق و غرب بحر
 همه عالم عرض ذات شریف او بود جوهر
 چه گوید بندگان از مولا چه دانند صادر
 سخن زانم که در عهد شهنشاه فیردن فر
 که سبنازد با و اورنگ و مهبالد از و افسر
 خراج از کشور خاقان و تلج از تارک قصر
 غبار آستانش توتبای دبدبه سبخر
 که نتوان یافت در وی نام ز اشوب و نشان ز شر
 جهاد رسائیه عدل شاه امن خاصه انکشود
 که زاند حکم انوی شهرار معدن کسر
 پناه ملک و ملت عثم دارای جهان داور

حسام السلطنه سلطانم زاد در بادل که در بنا با کف در بانوال او کم از فرغ
 و در بنا بار دیکش بار هاد در روز بار آمد چو شت خاک در کعبه ذلیل و خوار سیم زر
 باقی این قصیده معلوم نیست کجاست اما کتیبه های قبور واقع در دار الحفظ
 در شرح مدقونین در روضه مقدسه نکاشته خواهد شد

دارالسیاده

دارالسیاده منار که بنایست طولانی تقریباً بطول سی و ذرع و عرض آن مختلف است
 بعبارۀ آخری میتوان گفت سه قسمت آفتاب بطی عمارت است صدس طرف مغرب آن
 ایوان حسام السلطنه است که از آن بدار الحفظ میرود مقابل ایوان حسام السلطنه قبر
 مرحوم حاج میرزا حبیب خان مشیرالدوله پسر کبیر العظم است در پشت این قبر طاق مانده
 که آنرا تحویل خانه کونبد اما دو سمت بکر دارالسیاده یکی در طرف جنوب قسمت و بطی است
 که از آن بایوان مسجد کوه رشاد میرود و قسمت بکر در شمال و در بزر بر قسمت جنوب در قسمت
 جنوب جناب حاج میرزا رضای مستشار الملک که حالا ملقب بمؤتمن السلطنه است مقبره
 برای خود ساخته است و قریبۀ مقبره مؤتمن السلطنه در قسمت شمالی مسجد بالاسراست
 واقع در دارالسیاده و این غبر از مسجد بالاسراست که متصل میشود بضرع مطهر و بروی
 در ایوان مسجد کوه رشاد راهرو سقاخانه ایوان طلاست دارالسیاده نیز از این کوه
 شاد آغامی باشد در بالای دری که از دارالسیاده بدار الحفظ میرود بخط نستعلیق
 جلی قطعه مسطورۀ در ذیل کتیبه شده است

سلیمان زبان چشم و چراغ دود شاهان که کنجیا کرگاه او غفور و خاقان شد
 بنانا کر قصر و لث از صنع بزدانی بنای ظلم در روی من بکبا و پراشد

شهنشاهی که کُرک از کوزه بزم شبان دایم
 گماشیربان دارد بعهدهش دشت صید
 بفرق شاه کوناج شهی ناز دروا باشد
 بحد الله عطا فرمود این سُلیمان را
 ترزل چون باین عالی بنا افتاد از لور
 بتجدد بنایش داد فرمان شاه دین پرور
 چون بنیان کف جودش نمود آغاز در پاشی
 چراغ دولت شاه باد روشن تا ابد یارب
 خرد گفت از زبان قدسبان تاریخ تعمیرش
 از این اشعار معلوم میشود که در عهد شاه سلیمان صفوی زلزله بدارا آسپاده خواجه و
 آورده و آن یاد شاه بمرومت آن پرداخته و شعری در رد و طرف ز دیک همین در که از
 آن بدارا الحفاظ مهر و ندرسم است که از مباشر مرمت خبر میدهد و اینست شعر

هزار شکرت که تعمیر بخشد مقام بسعی نیک در کمال کشت تمام
 در بالای ازاده دارا آسپاده در که ناظری که در بحرم مطهر است این چند شعر بخط تعلیق
 ممتاز حجاری و رسم شده است

بکاخ عالی شاهنشاهی که بر او
 چراغ دوده چند فروغ دیده دین
 همین نتیجه موی که کل خط طوس
 بعهده دولت سلطان عصر ناصر دین
 نموده خیر انجم بمسکنت مسکن
 که چشم شرع شد از روی روشن
 زین مرقد او رشک وادی این
 که شمع حشمت او را هم سپهر لکن

بدورد اوی غم شاه افریدون
که بر نایفه کردون ز حکم او کردن

بگاه تو ایست این ملک فضل الله
که مفتخر بوجود و بند فضل حور

مکنه چاکران آستان عرش نشان
مکن سلاله منصو خانزاد حسن

سحران خراسان سترک سرقپی
که روز معرکه دشمن کش استپ شکن

چو داد زینت آفرین برین هماون در
که رفعت شرف و فیض را بود معد

چه در درمی که قلد سابه اش به سحر
چه ردی که بود پادشاهش قهرن قرن

ز نایبات مانع نایبات و املا
ز حادثات جهان میکتار امان

بوصف نیک و هم کر کشیده زبان
بشرح رفعت عقل اگر کشود هن

باعتماد من آن باد بسته در جبر
باجتهاد من این سوده در هاون

غرض چو شد در مشکوی بخشش دین
ز حسن سخنان شهر و مستخر

بدیها از پی نارنج سال سرخوش گفت
از نعل بحسن خواند بو الحسن

کُتِبَ الدَّاعِي لِدَوَامِ الدَّوْلَةِ الْقَاهِرَةِ السَّاطِغَةِ الْعَبْدِ الْخَفِيرِ الْفَقِيرِ مُحَمَّدِ بْنِ الْأَصْغَرِ

نیز در سال هزار و سیصد که نواب الارکن الدوله محمد تقی میرزا حکمران خراسان

و سپستان بودند بحکم هماون اعلیحضرت شاهنشاهی (ناصرالدین شاه دام ملکه)

دارالسلطانه مبارکه را بمرمت آئینه کاری مزین نمودند و صبوری ملک الشعراء

استانه مقدسه قصید مسطور در ذیل که حاکی از این اثر فرخنده است نظم کرد

در این مقام کرم و رسم شده

در کجی کابینه اش این عرش کبریا
قد سباردش پیوسته بر التیلت

در کجی کردون متمو بفعه کبوان علو
روضه روضه اغلام و کعبه حبیب صفا

سِقْفُ الْغَالِمِ پناه و فرزانِ عرشِ ثلثینا
 مهبطِ فیضِ اله و مرکزِ سر و جود
 بر فرازِ آن چو بنیادی مکانِ بالا
 میسورِ با عرش و بمناسبتِ نورِ خدای
 که حکیمِ ابعاد را حکمِ تناهی داده است
 بر درِ این کاخ اقدس حلقهٔ او بخت
 سجده گاهِ پادشاهان جهان باشد کج
 بوالحسنی باوه زهر که در باغ وجود
 حجهٔ پیرانِ رضا سلطانِ پیرِ جهان
 شاه او زین و لایقِ کرد و نِش و شرف
 اولیا و زامیرِ اصغیا و زامطیع
 معنی طوبی فحوی نون و قلم
 از خدا باشد جا بهیحه و برامسند
 حکم او در آفرینش بحکمِ الله مایند
 حب و بغض و بعقبی و جود و حیم
 آنچه مونسِ خود در طور از خداوند
 گویند در طوس اندر زادهٔ مونسِ مکر
 پاک جان و پاک زاد و پاک اصا و پاک
 عرق پاکش را که دارد ز آفرینش در رب

خاکِ آن غیرِ شری و خشتِ آن بیضی
 مشرقِ نورِ خدا و مغربِ نجمِ هدی
 بر زمینِ آن چو پوئی آسمان در زیر
 روشن از آن سیرِ الرحمن علی العرش استولی
 گویند از این فضا کاینجا برن از انتهای
 یعنی آن کونیواند حلقهٔ ما خود کج
 پیشگاهِ بادگاهِ پادشاهِ اولیای
 دوحهٔ ابداع از او همواره در شومنا
 بند امش قد فرزانِ بر خکش قضا
 مشعرازه خدا شمع بزمِ اصطفا
 گویند اولیا و پیشوای اصغیا
 در درجِ انما و نجم برجِ هل اتی
 از قضا باشد الطاعت هر چه ابرار اقصا
 فعل او در ماسوا الله بفعلِ الله ماینا
 قهر و لطف و بدینا مایهٔ خوف و رحمت
 کائنات لکن ترا به شاهدانِ ابد عا
 که مبارک روی او آینهٔ روی خدا
 آینهٔ نظم در قران بر این دعوی گویند
 آنکه جدش مصطفی جدِ کبریا

بک نیشاه ولایت افتخار اولیا
 نیشی اندام چندانش واجب بین
 من نکونم مکش خاشاکر امکان بر سر
 واجب مکن لباس مکن واجب اساس
 خال کاخ را بچشم اندک کشد چن ملک
 چون وز باد صبا از روضه جان بخش او
 بارگاه عالی او که عبداهل صفا
 در زمان دولت اسکنند از اغلام
 ظل نردان ناصر الدین شاخو رشید ملک
 خیر ضابط قرآن شهریار فیقرین
 نبرد را و با هو کرک و لچنکال جور
 روح او از راستی که است نشسته کفر خم
 در کجای از فتح میباشد بحر بخوی خیر
 اخش دولت فروز و کوشش بیضا و
 بند جامش جلال و زاده دیتش نوال
 از سخاوت و احسانش که بار در دجها
 فتنه عهدش مفا الله کجا و زانکه
 راپر بکند و چیز او را بجل و عقدا
 تابا حق بود او را بقا باشد بلی

بک نیشاه و سالک کاتب انبساط
 کرجه از امکان بیالای فهاوش و بیت
 هم نخوانم واجبش است غفر کان خطا
 هم برن از ما سوی الله هم در و از ما
 الله الله خاک در این آستان با تو بیت
 روح روح کوئی هم باد صبا
 آستان اقدس او قبله اهل دعا
 گز فروغ تاجش و ذک کمانه با بیت
 آنکه فجر دود ما و شمس ملک بیت
 که خداوند یک بد قرن زمین او را ستر
 نه بعهدا و به تبه و باز از لچنک جفا
 تیغش از خیمه کبر است قد ملک راست
 دایت مرفوع او قرآن خیر از مبتدایت
 منظرش بر جیش از خاطر شرح زیاست
 بست طبعش سخا و در نیم چشمش جفا
 از لبانین ریشه کلکهای امان جای
 خفته چشم پری و بان بکج از زوایه
 نه روی ابطال بند از وی کشور کشید
 روشن است سار این پو نیشا خیر بقا

واندین دوزان که در مشرق زمین یافتند
افتخار شرف رکن الدله کز فلد و مقام
اشرف و امجد تقی بن محمد پادشاه
چون بود مرضی این باب هابون خدش
ز اهتمام این شهید داده کاندراستان
این هابون کاخ گردون و تیرگی و شرف
همچو گردون از کواکب نبت و این کفر
شدن برین از کواکب کوی از نور آسمان
عکس نسیان اندین آینه ایسکندری
شب پنی در حجاج روشنش عکس سلج
نور جان ز آینه نور آینه از این امام
شهر ناردین سلیمانند خضرش
برد کاخ جلالت صد ملک چون جبرئیل
و این حرم در پیشگاه انبیا جهان
مبهرگی کمان آب بلقیس نظر
الغرض ز این چون آینه کفر این کاخ
ز بنجر ناکه و شرش غیبتش اند کوشت
دیده حقیقین کشای آینه حاجت نمائیت
در در رب از السیاده در صفة سقاخانه است و در آن صفة کتبه بخط نستعلیق

در سنگ رستم شده و کتیبه دیگر بر روی کاشی در دهنه صفه دُور میزند و مضمون کتیبه دوازده بند محتمل است و در بالای کتیبه در هر دو طرف صفه دُوی کاشی معرق بسیار خوب نوشته اند (عمل استاد صالح غابد متقی ابوبکر زید علی بن محمود نجیب بن ابوبکر خداش پیامر از آنکه بگوید خداش پیامر زد کاتبه رقی) کتیبه سنگ سقاخانه واقعه در ممر دار السباده اینست (السلطان المعظم شهنشاه الاعظم مولانا ملک العرب العجم السلطان ارض الله حافظ بلاد الله مجد الممالك علاء الدوله والدين غياث الاسلام والمسلمين ظل الله في العالمين كهف الثقلين سلطان الخافقين ابو الفتح قسيم امير المؤمنين اعلى الله سلطان السلاطين ذوالمنقب المناصب محمد بن مسعود اعز الله انصاره بسعي العبد المذنب الفقير الراجي الى رحمة الله محمد بن) و در زیر این کتیبه سطر دیگری است بدین مضمون (الصاحب اجل الکبر المؤيد المظفر المنصور العالم العاقل نظام الملك وحيد الدوله والدين بتاويج اوائل شعبان سنة سبع وسبعين وخمسمائة

در بالای چهارچوب رستم شاد بکه از ابواز طلا داخل دار السباده می شوند نوشته است (امر بتجديد الباب من خالص ماله العبد المذنب الراجي ناصر الدوله والدين نصر الله ابن شمس الدين التتائي تقبل الله منه في تاريخ سنة خمس وثلاثين وسبعائة بعمل استاد علي بنجار الكشيب ابوري

از دار السباده مبارکه از طرف شمال وارد می شوند به بنای مربع مستطیلی که عرض آن پنجاه و نیم و طول شش ذراع است ضلع شمال شرقی این بنادر زیر کلدسته طلاست و در مقابل این ضلع طرف مغرب سقاخانه مسطوره در فوق است خود این بنا بر اهر و سقاخانه ابواز طلا معروف است و پیش سقاخانه در طرف مغرب حوضخانه مثل فرش باشتی آستانه مبارکه میباشد که طوک

چهار ذرع و نیم و عرض سه ذرع و نیم است

مسجد بالاسره که در جنب قنات شمالی دارالاسه است در طرف مغرب اراک و بنا بلند
بطول چهار ذرع و عرض سه ذرع و محاذی آن در طرف مشرق دارالاسه مسجد بالاسره است
که بواسطه صفه و صل بنا لای سربارک می شود و هفتند ذرع طول و پنج ذرع عرض دارد
در صفه مذکوره در دو طرف این چند شعر بخط نستعلیق بسیار جلی حجاری شده است

این مسجد فرخنده که بر مسجد اقصی دارد شرف از شهد سلطان خراسانی

تعمیر و نقش شد زینت کربان در دولت پادشاه شاهنشاهی ایران

از قنات سر حلقه اصحاب شهادت عباس قلیخان فلک جاه و ملک

این نقش روان بخش جو افروید بر این طاق این خند شایسته چو آورد کینا بان

خرم بی تاریخ طرازش بشنا گفت بنکو علی ناند عباس قلیخان

از مسجد بالاسره بواسطه صفه میروند به مسجد پشت سر عرض این صفه دو ذرع و طول آن سه

ذرع و قبر مرحوم حاجی محمد ولی میرزا ابن خاقان مغفور فتحعلیشاه در طرف غربی این صفه

واقع شده است طول مسجد پشت سر هفتند ذرع و نیم و عرض آن سه ذرع است و در کاه منته

در طرف مغرب این مسجد است که یکی از آن دو پیجره دارد بر اهر و سقاخانه ایوان طلا در

محاذی این دو در کاه در طرف مشرق صفه اینست کوچک با تمرینت عرض دو ذرع و طول

دو ذرع و نیم در این مسجد حاجی میرزا موسی خان متولیشاهی که شرح حال آن بنیاید مدفون

از این قبر میبایند بروانی که در پشت سر واقع است و صفه ظاهری و جنوب آن میباشد حاجی

میرزا علی اکبر قوام الملک شیرازی نیز در مسجد پشت سر در کاه مانند دی در طرف شمال شرق مسجد

پشت سر بنجاک سپرده شده است در بالای از راه منبت کاری و واقفیت سر قصبه غرائز

مرحوم حکیم فآذ کتبه شد که مطلع آن اینست

زهی نزلت بر عرش برده فرشت نور و نق
 زین زین تو محسوس هفت کلخ مطبق
 اینقصیده فیک از ترین این رواق خبر میدهد که جنت عبان علی نام و استاد ی باقر نام
 انجام یافته و شعر تاریخ آن اینست

پس از دود سرد از برای سال طرازش

زهی زین تو مسجود نه رواق معلق

چون اینقصیده حکیم مشارالیه غفر الله در دیوان او طبع شده بنکارش تمامی آن پیر خت
 از رواق پشت سر بواسطه مموری که در دوزع عرض و پنج ذرع طول دارد بطرف مشرق حرکت
 کرده بمجد زنانه میبند و آن سه ذرع عرض و هفت ذرع طول دارد اما خود رواق پشت
 سر که پنجه توحید خانه دارد تقریباً بطول هفت ذرع و عرض شش ذرع و نیم است
 توحید خانه ضیاء کر

توحید خانه و صل بر رواق پشت سر در شمال آن واقع است طول این بنا شانزده ذرع و نیم
 و از مشرق بمغرب است عرض آن هفت ذرع و نیم و از جنوب بشمال است از طرف غرب آن به
 ایوان طلای صحن عتیق میر و نند از طرف شرقی راه با اعوجاجی بگنبد اللهویرد پنجان دارد
 جنوب آن رواق پشت سر و شمال آن صحن عتیق است قبر مرحوم میرزا محمد خان سپهسالار اعظم
 در شمال توحید خانه در محلی است که پنجه بعضی عتیق دارد نظم و نثری چند نیز در این محل
 نوشته شده چون متعلق بالواح قبور و تاریخ وفات مدفونین است در جای خود نگاشته شد

گنبد اللهویرد پنجان

گنبد اللهویرد پنجان در مشرق توحید خانه و شمال شرقی حرم مطهر واقع و بنا نیست متن و مرتفع

بأعمال تائق واستحکام و خاکی از علو مقام بانی که از امرای دولت صفویه میباشد عرض
 الطول زمین اینکند بازده ذرع و اقصر آن تقریباً هشتاد و نیم و هشت صنفه دارد در
 بمط ثلث کاشی معرق ممتاز و لادت رحلت ائمه معصومین سلام الله علیهم اجمعین و
 بعضی حادثات غیر بتدریج عبادات میطور در ذیل مرقوم شده است

در صنفه که بدار السعاده میفرسند نوشتند است (ولدا امیر المؤمنین و امام المتقین سلام الله
 علیه علی اولاده الطاهرین یوم الجمعة ثالث عشر رجب المرجب بعد مولد النبی ثلثین سنة
 و مضی الی ربه شهیداً لیلۃ الجمعة الحادی عشر من شهر رمضان سنه اربعین من الهجرة
 و ولد الامام ابو محمد الحسن بن علی بن ابیطالب منصف شهر رمضان سنة ثلثین من الهجرة
 و در صنفه بن مرقوم مسجد خانه و مرقوم است (ولدا الامام ابو عبد الله الحسن بن
 علی بن ابیطالب علیه السلام فی اخر ربيع الاول سنة ثلث من الهجرة و مضی شهیداً یوم السبت سنة
 احد و منتهین من الهجرة و ولد الامام زین العابدین علیه السلام خامس شعبان سنه ثمان و ثلثین
 و توفی ثانی عشر محرم سنة خمس و تسعين

(از اینجا و لادت و رحلت امام بزرگوار از سوق کلام بواسطه منامحه کتاب با جهه دیگر
 سقط شده بود برای رفع این منقصات از تالیف معتبر استخراج کرده افزودیم لهذا گوئیم
 ولدا الامام ابو جعفر محمد بن علی الباقر علیه السلام فی ثالث شهر صفر سنة سبع و خمسين للهجرة قبل
 قتل جده الحسن ثلثین و قبض سنة سبع عشرة و مائة و ولد الامام ابو عبد الله جعفر بن
 محمد الصادق علیه السلام سنة ثمانین من الهجرة و قبض سنة ثمان و اربعین و مائة و ولد الامام ابو
 ابرهیم موسی بن جعفر کاظم علیه السلام سنة ثمان و عشرين و مائة و مضی فی شهر رجب سنة
 ثلث و ثمانین و مائة للهجرة)

در صفت همدرد در ذار السعاده مکتوب است ولدا الامام ابی الحسن الرضا علیه السلام سنه ثمان
 واربعمین ومائه وقبض فی صفر سنه ثلث مائه و ولدا الامام محمد بن علی النقی علیه السلام فی
 شهر رمضان سنه خمس وتسعين ومائه وقبض فی ذی القعدة سنه عشرين ومائین
 در صفت مرمو صحن رسم است ولدا الامام ابی الحسن علی بن محمد النقی علیه الصلوٰۃ والسلام
 للنصف من ذی الحجة سنه اثنی عشر ومائین وتوفی فی رجب سنه اربع وخمسين ومانیز
 ولدا الامام ابی محمد الحسن بن علی العسکری فی شهر ربيع الاول من سنه اثنین و
 ثلثین ومائین

و در صفت مرمو حید خانه و یابن پای مبارک نوشته است ولدا الامام ابوالقاسم محمد
 ابن الحسن صاحب الزمان صلوات الله علیه لکله النصف من شعبان سنه خمس وخمسين ومانیز
 و سنه وفاته عندنا تعالی بعد ان کمال الارض فسطا و عدلا عما ملئت ظلما وجورا
 و در صفت مرمو یابن پای مبارک ابن رباعی بخط نستعلیق نوشته شده است

جبریل زعرش آمد و خور از نعیم از بهر طواف شه فردوس حرم
 عمدا پر خود بردم مقراض دهند شاید که بدین وسیله کردند

در صفت که پنجره بذار الصبا فدارد بخط نستعلیق ابن اشعار معرفی شده است
 خوش ناپایست این بنا که زند فرش اوت کعبه بر فراز فلک
 ناکند رفعتش نظر بنها د از مه و مهر نه فلک عجبست
 چون بود در جوار روضه شاه خردم گفت کاهم که بی شک
 سال تارنج این خجسته مقلا کعبه خلق و سجد کاه ملک

چند حدیث که در رد و در صفتها بخط ثلث معرفی شده بترتیب اندر می که از صحن بابنخل

وَأَرَادَ بِشَوْنِهِ كَأَنَّهُ مُبْشُودٌ

عَنِ الْأَمَامِ جَعْفَرِ الصَّادِقِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ يُقْتَلُ حَفْدَتِي بَارِضُ خُرَاسَانَ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا جَعْفَرٍ مُحَمَّدَ الْجَوَادَ مَا لِمَنْ زَارَ والدَكَ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِخُرَاسَانَ فَقَالَ الْجَنَّةُ وَاللَّهُ الْجَنَّةُ وَاللَّهُ
وَصَفَّهُ جَنبَهُ بِطَرَفِ زَائِنٍ نَوَاشَتِهِ عَنْ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَقْتُلُ رَجُلًا مِنْ وَلَدِي النَّفَرِ
وَرَوَى عَنِ الْأَمَامِ مُحَمَّدِ الثَّقَفِيِّ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ إِنَّ بَيْنَ جَيْدِ طُوسٍ قَبْضَتَيْنِ مِنْ الْجَنَّةِ مَنْ دَخَلَهَا
كَانَ امْتِنَانًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنَ النَّارِ وَقَدْ تَشَرَّفَ بِكِتَابَةِ هَذِهِ الْأَحَادِيثِ تَوْفِيْقُ اللَّهِ تَعَالَى فَخَرَارُودٌ وَدَوَابُّ
وَصَفَّهُ جَنبَهُ أَنَّ مَكْنُوبِينَ عَنِ الْأَمَامِ أَبِي الْحَسَنِ الرِّضَا عَلَيْهِ السَّلَامُ أَنَّهُ قَالَ بِخُرَاسَانَ بَقْعَةٌ بِهَا
عَلَيْهَا زَمَانٌ تَصْبِرُ مُخْتَلَفَ الْمَلَائِكَةِ فَلَا يَنْزِلُ فَوْجٌ يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَفَوْجٌ يَصْعَدُ إِلَى أَنْ يَفْخَ
فِي الصُّورِ فَيَقِيلُ لَهُ يَا بَنَ رَسُولَ اللَّهِ وَاتِي بَقْعَةٌ هَذِهِ قَالَ هِيَ بَارِضُ طُوسٍ وَهِيَ رَوْضَةٌ مِنْ رِجْلِ
الْجَنَّةِ وَمَنْ زَارَنِي فِي ذَلِكَ الْبَقْعَةِ كَانَ كَمَنْ زَارَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَكَتَبَ اللَّهُ لَهُ
ثَوَابَ الْفَتْحَةِ مَبْرُورَةً وَآلَافَ عُمْرَةٍ مَقْبُولَةً وَكَتَبَ اللَّهُ لِي وَأَبَايَ شَفَعَانَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
وَصَفَّهُ جَنبَهُ أَنَّ رَسْمَ اسْتِ قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ الْآخِرَ وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَهْلُ بَيْتِي كَمَثَلِ سَفِينَةٍ نَوْحٌ مِنْ رُكْبَانِهَا نَجَّى وَمَنْ تَخَلَّفَ عَنْهَا غَرِقَ وَقَالَ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِنَّمَا النَّاسُ رِجَالٌ تَارِكٌ فِيهِمُ الثَّقَلَيْنِ إِنْ تَمَسَّكْتُمَا هُمَا لَنْ تَضِلُّوا كِتَابُ اللَّهِ
وَعُرَّتِي أَهْلُ بَيْتِي

وَصَفَّهُ جَنبَهُ أَنَّ مِطْوَرًا سَمِعَ رَوَى مُحَمَّدُ بْنُ سُلَيْمَانَ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا جَعْفَرٍ الْجَوَادَ عَلَيْهِ السَّلَامُ
رَجُلٌ حَجَّ حَجَّةَ الْإِسْلَامِ ثُمَّ أَتَى الْمَدِينَةَ فَسَلَّمَ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثُمَّ أَتَى أَبَاكَ الْأَمِيرَ
عَلَيْهِ السَّلَامُ فَأَبْجَحَ فَمَسَّ عَلَيْهِ ثُمَّ أَتَى أَبَا عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ فَسَلَّمَ ثُمَّ أَتَى بَعْدَ ذَلِكَ عَلَى أَبِي الْحَسَنِ
مُوسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ ثُمَّ أَنْصَرَفَ إِلَى بِلَادِهِ فَمَزَقَهُ اللَّهُ مَا بَجَحَ بِهِ فَأَيُّهَا أَفْضَلُ النَّاسِ ابْضَاعًا مَخْرُجًا إِلَى

خراسان الی زیارة ابيك فقال بل باقی الی زیارة ابي

در صفه جنبت آن نوشته عن الامام ابی الحسن الرضا علیه السلام قال من زار فی علی بعد ذاری النور
وعنه علیه السلام قال لا تشد الرحال الی شیء من القبور الا الی قبورنا وانی مقبول بالسم
ظلمًا ومدفون فی موضع غریبه فمن شدد رحالًا الی زیارہ استجیب غائنه وغفر الله ذنوبه
در صفه جنبت آن نكاشنه شد روی احمد بن حنبل فی مسنده عن ام سلمه رضی الله عنها انه لما
نزل قوله تعالى انما يريد الله ليذهب الی آخر الاية اخذ رسول الله صلى الله عليه واله افضل
ثمنائه فكنابه عليًا وفاطمة والحسن والحسين عليهم السلام وقال اللهم هؤلاء اهل بيتي فاذهب
عنهم الرجس طهرهم تطهرًا قال ام السّلمه فدخلت الی آخر الحديث

در صفه جنبت آن مسطور است روی البخاری والمسلم فی صحیحهما ان النبی صلی الله علیه
خرج ذات غداه وعليه مِرْطٌ مَرَحَلٌ من شعر اسود فجاء الحسن فادخله ثم جاء الحسين فاخذه
ثم جاءت فاطمة فادخلها ثم جاء علي فادخله ثم قال انما يريد الله الی آخر الاية وروی احمد
حنبل عن النبی صلی الله علیه واله قال ابي تارك فيكم الثقلين الی آخر الحديث

عقبیه دُورُهُ دهنه کبند از میان سورهُ مبارکه جمعه میباشد و جای قم را بچ تعمیر نموده اند
از کبند اللهو بردنجان راهب نکبند خاتم خان و کبند خاتمان در مشرق حرم مطهر است
واشخاصیکه از دریا بن پا داخل حرم میشوند بکبند خاتمان میبایند وسعت فضای ابن
بناطولا باز ده درع و عرضا هشتاد درع است قبر حمزه سبزی حشمه الدوله ابن مبرور هاشمی
رضوانا بکاه عباس میرزا در ضلع شمالی کبند خاتم خان است و قبر مرحوم میرزا ابوالقاسم
معین الملک در ضلع جنوبی در محاذی آن واقعست در طرف شرقی کبند خاتم خان دارالسما
مبارکه است که از آن داخل ابوان طلای حصن جدید میشوند و مزیداً للتوصیح کوئیم اشخاصیکه

از صحن جدید میخواستند داخل حرم شوند با یوان طلا آمد و داخل دارالسعاده میگردیدند
 و از دارالسعاده بخط مستقیم وارد کبند خاتم خان شد از آنجا نیز بهین طریق بحرم مشرف میشوند
 دارالسعاده بنا آئینست قریباً مربع مستطیل که طول آن از شمال بجنوبست و دوازده ذرع و عرض
 آن ده ذرع اصلاً این عمارت از بناهای آللهیار خان آصف الدوله و در واقع عالی و محکم بود و
 در سال هزار و سیصد که موکب معودا علی خضر شاهنشاه حجاج ناصرالدین شاه خلد الله ملک
 و سلطانان غریب بارت شهد فرمودند و محمد ابراهیم خان امیر السلطان و زبردربار اعظم
 خزانه عامره و مکرم که دارای مشاغل عمده عده دگر نیز بود التزام رکاب اعلی داشت در منزل
 داور زن من اعمال سبز و ادعای حق را بلباس اجابت گفت بر حمت حق پیوست نفس مرحوم غری
 البه را بارض اقدس حمل کرده در ضلع جنوبی دارالسعاده بخاک سپردند جنب امیرزا علی اصغر خان
 امیر السلطان و زبردربار اعظم و خزانه عامره و مکرم و غیرها خلف مرحوم پناه امیر السلطان
 مرحوم از اعمال خیریه که بجهت ترویج روح والد بر کوار خود بنجا آورده یکی تربیت این روح
 مقدس (دارالسعاده) است که با آئینه و زینتهای مناسب آراسته و چندین هزار تومان بمصروف
 این کار خبر رسانیده اند و شرح آن را در قصیده مسطوریه در ذیل صبور پی ملک الشعری
 استانه مقدسه بنظم آورده و هی هذا

مرحبا کخ فلك منظر خورشید ظهور	حتدا دارها یون سعادت ستور
سر به چشم ملک غالب طر حور	بارک الله حریمی که بود خاک درش
سجدها کرد پی مغفرت از رب غفور	لو خوش الله مقامی که در آن ابرهیم
با چنین خجاکی ز همت بچنان باشد دور	با چنین کاخی رفعت بفک باشد کذب
که شود ذیل کنه پاک ازین خاک طهور	سوا این کاخ بچم خاک بیوس از سر صد

اندر اقلیم چهارم بود اینکعبه قد
 گنبدین دارستان بخت و وی امید
 ره بخت نبه در منکر این خضر قد
 غایب از خود شو بپند سو آنحضرت
 گر کلیم الله در طور بجای نعلین
 عوض یابی تعظیم ز گردون خورشید
 ار می انبطو تجلی که آن نور بود
 فی خطا کفتم نوری که پی دیدن آن
 موسی از طور سو کوس شد کاشک
 اولین جلوه داد از رضا اندک قضا
 اخبر بچ نبوت خلف پیغمبر
 نور مشک ابدی تو مصباح ازل
 جزوی از معرفت هر چه بقران مجید
 حضرت کعبه مال خواص است و عوام
 حکم او جابر هر که وضیع است و شفیق
 مغر سگان همو است و غرق عیبر
 راست در سگد بجز یک شو هم پرو
 چون نبود از پی تقدیم در یک کلاه
 در زمان ملاطفتان ناصر دین

راست چون در فلک چهارم بدت المعو
 همو آینه دین و صفا کن از ذلک غرور
 آب کوثر نخورد منست شراب انکور
 تاشو لایق اخضاد دین بزم حضور
 گشت از امر خداوند تعالی مامور
 سیر همنه کند از این حرم قریب مرور
 کامدا نند نظر موسی در وادی طور
 از پی گفت ولی دید بودش میسور
 منظر زاده موسی هم او را منظور
 پافنه ز امرها بونش در دهر ضد
 آن چو خورشید بانوار هدايت مشهور
 گزین جلیج حرمش نور دمد آدم صو
 رخساری از محمدش هر چه بتوریه و ذبور
 در کشت قبله اقبال انانیت و ذکور
 امر او ساری بر هر چه و خوش است و طهور
 از سرتیپ پاکش چو کند باد عبور
 گر نشیند بلباب جلالش عصفور
 خدمت شاه و کداد در خور همت مقصو
 که بود عبثش پابند و جیشش منصو

شهریار و یکدفعه فرق و قدش تاج و کبر
 آن شهنشا که تارنج هاپون عهد
 انکه بر در که اوتاج کُندار دختا
 عالم سلطنتش امن از آشوب فساد
 و اندر آن دوره که باتولین مطلقه
 اشرف مجد شهنشاه رُکن الله
 عزم فرمود در تبعه کدش بهر طواف
 خرکه سلطنت افراشته جوانی شوخ
 صد فرخ فرمود را مین السلطان
 آسمان رتبه خورشید مقام ابرهیم
 آن برومند سرختی که بیباغ دژ
 آن امینی که بهغانوز امانت کرد
 حرم او را هیر نظم زمین بود و زلف
 پیشتر از انکه کند و کبک شاهی خضد
 شاه چون باغبان الهام که از دست سپهر
 خواست از نده بود از جوتازنده شود
 داد فرماز که بار امی از راهی سحر
 خود ز راه طبرستان بسو شمس شمس
 قصه کوتاه که در راه بهین خواججه زاد

تا ابد هم شادی بود و بار سرد
 رونق افزای سنهین و شش بخش شو
 انکه بر حضرت اویاج سپارد غفور
 پایت مملکتش سال از آسیب فتور
 مرخرا سنا را در دست طاعت نظم امور
 که کشد خورشید بر ملک طاعت اهن بود
 بر در خورشیدین و زبچه تنظیم شعور
 رفت از ماهچه خرکه او جلوه هور
 گاندین دولت و زافزون بد فخر صد
 که فلک زانین و قدر و مقامش مقدور
 بر او بود کفایت بر او بود شعور
 گنج ناموس همه دولت و دین را کجور
 عزم او پیشرو باد صبا بود و دبور
 گشت از عارضه جسم چو جانش رنجور
 خواهد از پای در افتادن آن کوه و فو
 خود بدد بار شد دین که بود دار سرد
 سوی طوس آید همراه پزشکان خضو
 روی به خاف و زنده تراز بدد و
 گشت پاکیزه روان از بد پاکش دور

شَچو بَشَنَد کَزین کَشاک لَبَن فَرُو
 شَد الطاف شَهَنشاه اَیْن السُّلْطَا
 کَر دَعَوَ جَن دِشرا شَه زان رَتَبَ پَرْد
 شاه اَنجَم سَپَا نَکَه بید پَرانَ نَیْش
 اند پَران بَغْضَه با کَر شَه بَجرام چَشم
 عادت زار غُر و اَیْن بُو د و رَسم چَین
 سَو و شادی هَم ز باد جَهان شَد بِنِ غَم
 کُوش کَر دُون ز بِن اَفْکُوش نَید اَمَد کَر
 زاد فَرزند هَم مَنَدش اَیْمَن السُّلْطَا
 اَیْمَنش دَا صُبُور و شَکِیَا کَر دَید
 بار و غَم و اندو دَر بِن ماتم و سُو
 بادل پا کَ تر از اَیْنَه هَم تَ فرمود
 مَه مَها اَیْنَه کَشَن دَر بِن کاخ مَنبَع
 هَر صَفائی کَه فَلَک داشتَه هَر نور کَه مَر
 کَشَن اَیْن بَقعَ چِیان ز اَیْنَه روشن کَی چَیخ
 آسمان داشتَه هَر آن کِی ز نایندَه بَجوم
 اَیْن کَ اذ بَر و اَیْنَه اَیْن کاخ بَیچ
 عَکسَه اَیْنَه کَه هَر اَیْنَه نایندَه بَشَمُوع
 با صَفائی کَه دَر اَیْنَه اَیْنَقَصر بُو د

مَل فَرزندش از لُطف عَنایت مَر
 عَلی اصْغَر کَر مَدش اکبر و لاد دَکُور
 داد مَنشورش و تَوَقیع بَر کَ مَنشور
 اخْطَران ز مَلک داد بَجاورد کُستور
 نَیْش پا کَش را آورده سَپَر دَند بَکُور
 خُناک اَنکس کَر مَد بِن دَار نَکَر دَعَو
 دَل بَچَنک از بِن زخم اَل شَد ناسور
 چَشم اَنجَم ز بِن افْشاند سَیْر شَد اَمَد کَر
 اَنکَه هَمچُون پَر اَمَد بَکَفایت شَو
 حَبَد اَظْلَم شَکِیَا و طَبیع صُبُور
 اَز حَریم شَد بِن یافت چَو خطام و سُو
 کَ کَند رَا اَیْنَه اَیْن مَنظَر دَا کَن بَلُور
 آسمان اَیْنَه کَر اَمَد و اَنجَم مَر دُور
 شَد از اَیْنَه بید بِن کاخ هَمایون صُبُور
 نور از آن نایندَه اَنجَم بَشیان دَیجُور
 بَر داز بِن روضَه هَر اَیْنَه کَر اَمَد کُور
 اَیْن دَر اَیْنَه کَر دَید چَو لَو لَو مَتُور
 حُور نایندَه بَفر دَیجُور کَو مَقْصُور
 بَچَنان حُور خود اَقْران نَمایندَه بَقْصُور

اند بن روضه زین زینت آیین شکفته
 مردگان رقص نمایند سراسر یغور
 بل عجب نیست این روح که شد موثر
 نثار اموات شود پیشتر از بوم نشور
 یافت اینکعب صفا چون ز این لایط
 علم الله بودش سعی نارت مشکور
 هم از بن خدمت شایان پسر روح پدر
 شهد که بغفران خدا شد مغفور
 العرض بار که زاده موسی کردید
 چون ز این بن روشن بمثل غیر طور

ز در قم کک صبور ز پی تاریخش

اند بایسته این بقعه بیین این نور

نیز این قصیده در بالای زاره دار السعاده میطور

زهی اساس هابون آسمان کزار
 خبی بنای سعادت فرای خلدا تا
 سپهر کلبه که اینجا برد ز رفعت نام
 بهشت خبی که اینجا ز ندیم از مقلد
 شب عرصه اش از یام چرخ دارند
 فراز شمس از اوج شمس دارد نما
 برای سر از بن در بند حور العیز
 از آن غبار که خیزد ز مقدم زوار
 زهی شکر فینائی که تیر و برج پیشتر
 هزار ساجد این بقعه هشت آیین
 چهل چراغ نه روی کشید سر پسر
 چهل چراغی که رده است طوبی و بار
 خدوادی این شبنده این هست
 و لحظه سوری سوری که شعله آرد
 فرغ بخش بدانیان که مهر و مهر
 همان مقام هابون که نخلش آرد بار
 نرسد لور این سقینه عجب نه اگر
 صبا و شام کنند آفتاب از آن نور
 فلات چه عرش چه در جنب بقعه که بود
 مجاودین اربنی کوشند موسی و
 مقام بضاعت سر خیل انبای کیل

امام ثامن خاتم علی بن موسی
 شش بهی که بیک ذره از غبارش
 زد و زوایا فریاد کردند و سر
 بریندگی نشاند از موده تادور
 نه از ملارنتش دهر را بود اغراض
 نشان او است که در مپکشد برون
 بخش از آثر عفو مرسم نشود
 درین زمان که ز ناپیدا بود چو
 خدایو عادل حجاب ناصر الدین شا
 طراز دیده از و کار دولت ایران
 برای کسب غایت ملوک پاک آئین
 جبین بجا که درش شود اندر صبح و سنا
 بعد از ملک پاک دین و پاک آئین
 بدستار و گیتی نزار در خویش
 همیشه ساعی اعمال خیر و گیتی
 پیران و رود خراسان و نظم انبیا
 سیران بر این بجز سود و فساد
 نظر جو برد رود پوار این عمار کرد
 فشانند بی بی در تیغ تا ازین

شهر بر ولایت شیبغ روز شنبه
 که است حاصل کونین اگر کشند نثار
 رنج و بغض می انبختند جنت و نثار
 بخواجه کیش نه کردند کاینا اقرار
 نه از متابعتش خرج را بود انکار
 مثال او است که کلام کند برون از
 بود مجتبی که نه نقطه پرک
 عراض ملک از عدل شاه جم مقدر
 مبین سبیل سلاطین دوده قاجار
 رواج جسد از دین احکام ضنا
 در کسند و از ادب همان ملک
 کمر بند کیش بسته اند لیل و نهار
 بد را بر شایه نیکو شیرین بوکار
 بمجد و جاه محمد علی یک افشار
 هزاره طلب ادراک فیض از دادار
 دین و صواب این آستان عرش مد
 بفر کسرا نیکه کند خد در دین
 ندیده بقاء بند از ان دیوار
 نمود چون دل خویان خلق و فرخ

نشاند نخل امپد دین سراج سنج که هفت مغر قشربنده سعاد با
گنبد خیل ملک دین سعادت انلی برتک کارا و تابختر بیغما
چو این محکمه بنا یافت صورت انما با مچاک خاص انما اطها
مکین دبیر عطار د نظیر آقا خان برین قصید تم ز ذکاء گوهر

نوشته خامه خرم برای تاربخش

از وهان بناند بعال این آثار

بهر این عبارت در دار السعاده مکتوب است (قال النبي صلى الله عليه وآله لو عبد عبد الله
مثل ما قام نوح في قومه وانفق ذهباً مثل جبل احد في سبيل الله وحج الف حجة على قدميه
ثم اقبل بين الصفا والمروة ثم بولم..... لم يثم راحة الجنة

و طبق بتجبر هذا المكان الشريف سرکار شو که مزار مقرب الحضرة السلطان میرزا علیقلی
مستوفی مملکت خراسان ۲۹

در طرف شمال مایل بشرق دار السعاده و در سمت مشرق گنبد اللهو پر دین خان دار الضیافه
این عمارت بنا بشصفتساوی الاضلاع و لی در ضلع جنوبی و شمالی دو شاهنشین مانند
دار که شاه نشین شمالی بر سه ذرع و نیم در سه ذرع و نیم و شاه نشین جنوبی دو ذرع و نیم
در سه ذرع و نیم است از طرف مغرب دار الضیافه پنجن گنبد اللهو پر دین خان دارد
و مدخل آن در سمت مشرق است که از صحن جدید داخل میشوند بالحق مانند بطول چهار
ذرع و عرض دو ذرع و نیم و از آنجا بدار الضیافه ورود مینمایند در جنب مدخل دار الضیافه
در طرف جنوب کفش داری ایوان طلای صحن جدید است بطول پنچ ذرع و عرض چهار ذرع
اما ایوان طلای صحن جدید که اصل آن از بناهای خاقان مغفور فتحعلیشاه طاب ثراه است

و با سزها بون اعلیٰ حضرت شاهنشاه حجه ناصرا الدین شاه خلد الله مملکه و سلطان مبرزای محمد بن
 عضد الملک در ایام حکمرانی مرحوم سلطان مراد مبرزای حیات السلطنه مرثیه و مذهب خسته
 طو لاده ذرع است و عرضایش شد و در طرف دیگر ایوان نیز مثل سمتی که ذکر شد کفش داری
 دارد از ایوان برینا طولا فی داخل میشوند که است طاله آن جنوبا شمالا دوازده ذرع است
 این بنا سه قسمت است عرض دو قسمت طرفین دو ذرع و نیم و عرض قسمت وسطی سه ذرع و نیم
 و در قسمت طرف جنوبی حاجی ابوالقاسم اصفهانی ملک التجار خالیه مشهد مقبره برای خود
 ترتیب داده است خلاصه از این بنابر السعاده و از آنجا بکند به خان و از کبند جائنک
 وارد حرم میشوند چنانکه پیش شرح دادیم اما کتیبه ایوان طلای صحن جدید که
 معروف با ایوان طلای ناصری است یکی اینقصید است که باطلانکاشنه شده

این بادگاه کبیت که از خاک پاک طوس	انوار او فکنده بعرش برین عکوس
ایوان او چو ملک ملک غباری از عوا	بنیان او حجر ملک امین از دوس
هنر کاشان نو قیاسش فراز بنام	هر یک کاسه سر کاس کوزه کوس
چونخادمان خرکش آید ز باختر	هر پادشاه خیر خاور و بخاکبوس
خیزد همی خورش انا الخوا از و بیلی	این رشک طور مظهر حق را بود موس
کر خوانش عرش فراتر عجب مکن	کاینجا نموده ز پور عرش برین جلوس
هستم فرغ شمس نبوت ابوالحسن	گشتم زای او است مکن پرتو شمس
اصل وجود و ملک ایجاد کنایتا	گویند آفرینش و کوز و مکن عیو
کمرنگ گوی باین عنایت سویی جل	دیگر معبود را نبود فضل بر نحوس
مانند هم بخد متاخران جباه	سانند هم بجضر او سر و زان رؤس

تا خد متی بمطبخی کاخ او نکرده
 گر بکن رد شقاوتی خصمش بیوستان
 در عهد شهریار جهان که حرم میهر
 سلطان عصر ناصر دین کز پند او
 روزی که تیغ تیز برون آرد از بنام
 بادشمنان دولت دین در عزاکند
 در بزمگاه خامه او قاسم الکنوز
 بدان زمان که بود مهین غم شهریار
 رخسار حسا سلطان سلطان مراد داد
 این طاق سدر رفت کردون روزها
 فرزند بوالحسن عیضد الملت شجیه
 از امر شاه عادل و سلطان دادگر
 با عون حق و فاضل موقوفه امام
 از زر و زینب و زینت و زبور بی کز ما
 و زانمکاس شیشه زر سرخ او
 اندک ضیاء شیشه شکر
 الفضا چون تمام شد ایوان ناصری
 آتش نکش قبله که ملت مجوس
 پیدا شود بنای شقایق شقایق
 کز ستم او است و لوله دمر
 همچون پند پاره شود
 کرد زبانه سرخ تراز پند خوس
 کاری که کرد تیر تهمتن باشکوب
 در بزمگاه خنجر او قاطع النفوس
 از ای ملک خاورد و فرمانروای طور
 گزین طوتش لبو اجم زارم از تنوس
 گزین شک او بچهر کسی بود عبوس
 گوارا بصد تولیت اینک بود جلوس
 بنمو همچو شمس فلک ز در نشان لبوس
 شد آنچنان که چرخ برین خورد از قوس
 هر هفت کرد کشت چو زبانه عروس
 شد زرد روی خور خاورد چو سوس
 خورشید ماه جزه تراز پند کان کوی
 گزینو راست خلت ایوان آنبوس

سرخوش بدید از چه تاریخ سال کفت

تا بد شمس شمیه ایوان شاه طوس

در اول اینکتابه بخط ثلث نوشته اند (سلام علیکم طیبتم فادخلوها خالدين ودر آخر
نکاشه شد (سلام علیکم بما صبرتم فغمم عقبی الدار) در زیر چهار غره ابوان بنیر
این چهار شعر مکتوب است

بدور داد شهنا هزاره اعظم جلال دولت سلطانی حسن جم دربان
بفضل این دو عون امام و حکم ملک چو باز گشت روی صد پاسبان کویان
ابو التخاصم ملکیم نوال الحیار قیام کرد در اتمام این بلند ابوان

چو شد تمام بنارنج سال میناکند
هلا بشوکت ابوان فرزد صد خجاک

(بخط) العبد الفقیر حُسنقلی مازندران

در دو طرف دهانه ابوان نزدیک بازاره دو عبارت یکی بخط نستعلیق و دیگری بخط ثلث
نمیکه شده آنکه بخط نستعلیق است اینست (ایمانت خبر الحاج حاجی سید ابوالحسن
خان امین سرکار آستانه و بعضی خبر الحاج جعفر جیل زکر باشی با تمام رسید) و آنکه بخط
ثلث است اینست (ایمانت خبر الحاج سید ابوالحسن خان امین سرکار و بعضی خبر الحاج رجیع زکر
باشی آستانه تمام شد)

در دو ضلع دهانه ابوان دو پایه مرمر خجاری شده مقرنس منقش است در یکی بخط
ثلث این دو شعر میطور است

تجدد رسم العلم هذا فاستند دغایم مبناه وقد کان دارسیا
باقبال ظل الله من فضله ظل بخون دین الحق والملك جاریا
در پایه دیکر نوشته اند

زهی اسانس تو همچون دل بنان سبکین شکسته نیک تو فکد نگار خانه چین
 عمل العبد ثقیل الدین بن استاد شیخ علی محمد سیک تراش مشهدی
 در پیشانی ایوان در کاشی نگاشته اند (العظمة والجلال والغدرة والكمال الخالق اعلا
 الشاخرة والجبال الراسیب وهذا الطاق الرفیع والبنیان المنیع شاهد علی قدرة الصانع
 المبدع البذایع قد تشرف بعناء هذه الرواق والایوان بانی مبانى العدل والأحسان والى
 بملک خراسان صفا لآله العلیه العالیه وزیر المطلقه الموقوفات کتبه محمد حسین الشهدا^{۱۲۶۲}
 کتبه دوره ایوان سوره مبارکه عم میباشد بزبادی سبحان ربك رب العزة عما يصفون
 وسلام على المرسلين والحمد لله رب العالمين کتبه راجعا الى الله محمد حسین الشهدا^{۱۲۶۲} المشهد
 اما ایوان طلای صحن عتیق که تغییر بگردشمال حرم واقع است نه ذرع طول و هفت ذرع و نیم
 عرض دارد و در مغرب توچند خانه است و از این طرف کفش داری ندارد بلکه کفش داری آن
 در سمت شرق و بنایست طولا فی منقسم بیه قیمت که طولا باز ده ذرع و عرضا چهار ذرع
 میباشد و قریب حاجی مصطفی خان صارم الملك در انتهای مغرب این کفش داری است
 و کتبه های ایوان طلای صحن عتیق معروف با ایوان طلای نادری که اصلا از این بنایه
 علیش پراست طلای آن از نادرشاه از قرار ذیل است

او لا یخط ثلث در این ایوان کتبه شده است (بسم الله الرحمن الرحیم الحمد لله
 رب العالمین والصلوة علی خیر خلقه محمد وآله الطاهیرین وسلم تسلیما کثیرا روى عن
 الصادق جعفر عن ابائه علیهم السلام عن امیر المؤمنین علی قال قال رسول الله صلی الله علیه
 سید فربضعة منی بارض خراسان لا یزورها مؤمن الا وجب الله عز وجل له الجنة وسم
 جسدہ علی النار و قال علی بن موسی الرضا علیهما التحية والثناء من زارنی علی بعد دبر

اِنَّهُ يَوْمَ الْيُزْمِ فِي ثَلَاثِ مَوَاطِنٍ حَتَّى اخْلَصَهُ مِنْ اَمَوَالِهَا اِذَا قُطِبَ رُتَّ الْكُتُبِ مَبْنُوتًا
وَعِنْدَ الصَّرَاطِ وَعِنْدَ الْمَبْرَازِ قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِعَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَا اَبَا الْحَكَمِ جَعَلَ اللهُ
قَبْرَكَ وَقَبْرِي مِنْ وَلَدِكَ بَقَاءً وَبُقَاعِ الْجَنَّةِ عَرَصَةً مِنْ عَرَصَاتِهَا يَا عَلِيُّ مِنْ عَمْرٍو رُكْمٌ
دَرْمِ حَرَابِ اِيْوَانِ قَصِيدُ مَسْطُورُهُ دَرْ ذَبْلِ مَكْتُوبِ

چند این منظر اعلی که فردوس بن	بود در صحنش چو زائر از صد جبهه ستا
آسمان زین استافض سعادت میرد	و ز فضاثر عالم انوار را کب شستا
چشم انجم روشن از گرد غبار دگرش	دیده ستار اناث ازین در تو پلست
شهر ناز انرا ازین ایوان ایوان رویش	دیده امید چون کشتول بر دست گلست
ماه را از مهر میخند ضیا آینه اش	شکل خورشید که عیان اینجا زهر خشی است
رست از صحن جهان کلدسته زین مهر	اشبا مرغ آهین است باد کست دغاست
بافروزان شعل نور دشت دشت مهر	گرم فروغ آن منور تا ابد صحن بهماست
جان فکر و خضر فضل رب العالمین	مغفرت رجس جو و معصیت در دست است
قبض حقیقتی که اندک است در یک طرفه	دست کل های عفو از نیم عصا باجاست
گر بجد بد بنا انجاما سکنند طالع	گرفتار مان در سلطان علی موسی خاست
کلبه نگاه امیر المؤمنین نادر علی	انکه در مکرار امیدش توفیق خداست
والی ملک خراسان انکه از اخلاص صد	نه صافش بحق از روز اول آشناست
دیده تا مض نظر از ساق کوثر مدام	بر کفش ناند ز کس متصل جام طلاست
هم زین قبض او اند جهان افشارا	بر تمام خلق ایران تا قیامت فخر است
چون زد دست جود او ایضا بصر میرد	این طلار اهر که دست افشار میگوید است

تاج بخش عرصه عالم که از شمشیر او فتنه و آشوبها پنهان بکنج انزوا
 آنکه لچین جبین قهرمان صولتش رای هند و قیصر خاقان بجنبش
 لشکر او را خطاب از غیب اصحابین در حقیقت حاشیای شرع مبین مصطفی
 شمع عالم در آن ملک که شب بگریزند دزدان کی نباشد که دزد دخت
 آنجوا منبش از کمرکان بود در عهد شهر آموز از عدل او بیکر تجریر
 از قزلباشی علم ناکشته شخص همتش صفت کلدسته صحن مقدس از طلا
 شد بتوفیق خدا کلدسته ایوان تمام باد باقی تا اثر از کوشش دوران نیست
 از زبان کعبه کفتم بهتر از بخش ندیم دم بدم زان صفت ایوان هویدا صد صفت

کتبه محمد علی بن سلطان الرضوی غفر له بومانی تصور سینه خمس و اربعین و مائه و الف
 در زیر این کتیبه بخط خفی نوشته (کتبه ثلث فی تعلق که در این ایوان در نشان عالی
 بخط ابن بنده عاصی محمد علی الرضوی است قطاعی آن پیدا اهتمام محمد طاهر ولد استاد هیچ
 شیرازی با تمام رسید ۱۱۴۶

در جنب مسجد خانه زیر آئینه بزرگ بخط خفی نوشته (این ایوان در نشان عالی بر بنای
 استاد علی بنی شاکر استاد معصوم مشهدی با تمام رسید

نیز در این ایوان ابن قصیده بخط فی تعلق بر سنگی که پشت قبله است در هم شده
 بودی ازل ای سبب ایجاد علم تو دلاک العرش تو مقصود حرم را
 بربک کف دست تو نهاد اسخاوند گرداب عتاب خود و در بای کرم
 تا بید نصابت نهوی اگر اقبال بر لوح نه نقشی ز قضا بود قلم را
 در دو قول هر کس با قلم صنع دست تو نکارد قدم لا و نعم را

تا نطفه جودش بجهان نقش نبسته مولود ندادند که هر مادر بزم را
 خور طعمه دهد ز امر تو در مسلح کرد از مغر سرش بر فلک شبر علم را
 اندر طلب آب عطای تو بود بجر مستقی و از موج بر آورده وزم را
 ز انوف کندر بر سقارون چو کداز بر بخنی کردون قدری بار هم را
 تا خیمه اجلال تو افراخته تقدیر گردون همه دزدیده ز اندیشه شکم را
 توقع تو منشور جهان نقش جبین داشت روزی که نشان بودیم زانه عجم را
 در دبر بر باد ز کوب چو غباری رونق شکند غریب غرا و صنم را
 آنان که فی از جام ولای تو کشته شد در محفلشان راه ندادند عدم را
 از عهد ازل تا باده هست مباح بر کوهر پاکت چه حدث چه قلم را
 گفتا خرد این مدح که باشد که ملائک در داده صلائی ز بشارت هم را
 گفتیم که مدح علی آن ثامن اطهار کوشا بر روز عرصائت ام را
 گفتا که بکمال مدح خدامدح تو لایق بنود بشکن خامه فرو شو مرقم را
 برد که او ناصیه عجز فرو هل مینار در آن سده بسی اشک ندلم را
 شاهان بکف دست تو بکذاشته کردند مفتاح جنت و سقر و نار و نعم را
 این ظاہر اندر قفس جرم گرفتار گشای که پیادست خطار ششم را

سلطان عاصی است که در دام صیغه

رجی که عقوبت روا صید حرم را

نیز در همین ایوان بخط نستعلیق جلی بر سنک نوشته اند (بند معتبر از حضرت رسول خدا
 صلی الله علیه و آله منقول است که فرمودند زود باشد که پان تن من دزدین خراسان مدفون کردیم)

مؤمنی اوز از بارت نکند مگر اینکه حقتعالی بخت را برای او واجب گرداند و بدانش را بر
جهنم حرام سازد و در حدیث معتبر دیگر فرمودند که پاره از بدن من در خراسان مدفون
خواهد شد هر غمناکی اوز از بارت کند البته حقتعالی غم را از اهل کرداند
در کتبه مجازی این کتبه مسطور است (بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ) حضرت امیر المؤمنین ^{فرمودند}
زود باشد مردی از فرزندان من که بزهر کشته شود در زمین خراسان بظلم و عدوان که نام او را
من باشد و نام پدرش نام موسی بن عمران هر که اوز از در غربت اوز بارت کند گناه کبیره آید
اوزا حقتعالی بنام زرد هر چند مثل عدد ستاره های آسمان و قطره های باران و برك
درختان باشد

نیز در کتبه ابوان ^{بقلمه} که پشت واقع شد مرقوم است

در عهد دولت اعلیٰ مختصر قدر قدرت هما یون شاهنشاه جمجاه کبکی بستان دارا در بان سکنه
شان سید سلاطین زمان الموبد من عند الله الملك المنان السلطان بن السلطان ناصر الدین
شاه قاجار خلد الله ملکه و بفرمان فرمائی جناب جلالت و شوکت و ابتهت فضا بامیر الامراء
العظام و زبرد ربار هما یون و حکمران مملکت خراسان ظهور الله له العلیه محمد ناصر خان قاجار
ابشیک آقایی باثبی دیوان اعلیٰ با تمام رسد

کتبه دوره ابوان در کاشی سوره مبارکه که بعضی است الحک عیسی بن مریم قول الحق
و در آخر آن بخط خفی نوشته است اول و آخر این کتابت بخط فقیر محمد رضای امامی اصغر
و در دوره آن بخط کوفی زرد سوره مبارکه بس مرقوم است الحکم قوم میرفون

در پیشانی ابوان مسطور است فی ایام دولت سلطان الاعظم و الخاقان المعظم ملک
الرقاب و الامم مولی ملوک العرب و العجم شاه سلطان مجید مبرزای باقر قاجار خلد الله تعالی ملکه

ایوان دیگر روضه مقدسه ایوان مسجد کوهرشاد است که رو بقبله واقع شده طول آن
از مشرق بمغرب دوازده ذراع و نیم و عرض آن پازده ذراع و در دو طرف آن دو کفش کن است
در جنب کفش کن سمت مشرق دو صُفّه کوچکی بطول پنج ذراع و عرض چهار ذراع و نیم سینک
سپاه رنگ چهار پایه است عظیم بعقد عوام احوالی ابتدا این سنگ دوی مرقه مطهر بوده است
خطوط مسطوره در این ایوان فقط اعلای آن است قرار دادهای خبریه که روی سنگ نقش
کرده اند و در محل خود رنگاشته خواهد شد

بله بام حرم در صحن عتیق که صحن شمالی باشد در پشت گوشه مشرقی توحید خانه است قرینه
کفش داری در کعبه اللهور در میان و در حرم مطهر واروقه سبزه که با ستونهای ضریح که در بالا
نکران بناید بنائی نیست که ذکر نکرده باشیم مگر کتابخانه حضرت که تقصیل آن از این قرار است
آستانه رضویه زاد و کتابخانه است یکی کوچکتر که قرانهای کرم و صحیفه های ادعیه بخطوط
امّه ظاهرن سلام الله علیهم اجمعین و مشاهیر خطاطین عالم در آنجا گذاشته شده و آن در
گوشه جنوب مشرق ایوان طلای صحن عتیق است

اما کتابخانه بزرگ که مخزن جواهر کتب نفیسه است در بالای کشیخانه خدام است یعنی غارتبند
فوقانی و کشیخانه خدام در جنب شرق حرم در جنب تحویلخانه یعنی خزانه آستانه و در مشرق
آن میباشد و مدرسه علی بنی مبرزاد در مشرق کشیخانه و وصل بدانست جنوب کتابخانه
شستان مسجد کوهرشاد است مشهور بشکستنا گرم و شمال آن زاهر و کشیخانه طول کتابخانه
ده ذراع و نیم و عرض الحقیقه شش ذراع و نیم و سه قسمت مثل اینکه سه اطاق باشد در
مرمتی کتابخانه های ممتاز با چوب ساخته شده اند اخانه کتابها را در آن دسته کرده اند
یعنی کتب لغت یکجا و کتب اشعار عرب یکجا و تواریخ یکجا و دواوین یکجا و کتب طبیه یکجا و این قبیل

کتاب سایر علوم و برای اینکه صورت کتابها آنکه در سال هزار و سبصد و این کتابخانه
موجود بوده ثبت و مُخلَّد ضبط باشد ما اسامی تمامی کتب و صحف و قرآن و دعوات که در کتابخانه
بزرگ و کوچک است در آخر این کتاب بطبع مبرسانیم انشاء الله تعالی

ضریح مطهر

مرقد مطهر راسته ضریح است اولی از فولاد میباشد و هیچوجه کتیبه و تاریخ ندارد
مابین ضریح اول و دوم شبکه های من طلا هستند که برای حفظ جواهرات ضریح دوم مرحوم
میرزا سیدخان وزیر امور خارجه در ایام تولد خود تتبع و نصب نموده کتابت تاریخچه
ضریح دوم نیز از فولاد است ولی در هر کوی آن چهار دانه باقوت و یکدانه زعفران نصب است
که دانه هاد روی طلای ضخیم نصب است مثل یکین دان انکشترو آزاد روی فولاد ضریح
نصب کرده اند بطوری که طلا از دور نمایان است در این ضریح کتیبه منحصر بدو سطر خط
نستعلیق چهار دانگ است که بالای سر ضریح مبارک طلا کوب کرده اند باین عبارت (بنار
مند و حمت ایند مستغان و تر ابقدام زوار این آستان ملائک با سبنا (سبط) سلطان
نادر شاه رخ شاه الحکیم الموصی الصفوی بهادر خان بوقف و نصب این ضریح و بقعه

مرصع چهار گوشه ضریح مقدس مبارک موقوف کرد بدست الله)

ضریح سیم نیز فولاد است ولی سوره هل انی را تماماً بر پیشانی آن دوره بخط ثلث کتیبه
کرده اند ولی بطور ترج و ستر ترج باین طور که میانشتر نیجا و ستر نیجا را بکودی یک عرض جو
خالی کرده اند بعد صفحه طلا با اندازه ترج و ستر ترج بصفحات یک عرض جو ساخته مشبک کرده
خط ثلث پنج دانگ با اسلیمهای خیلی ظریف آورده آنوقت قالبی در آن میزان نصب کرده اند
و سوره هل انی را از پیش روی ضریح بالای قفل شروع کرده در ترج و ستر ترج ها بترتیب

نوشته تا در پائین پای مبارک تمام شده است

در پائین پای مبارک در بند وسطی یک برآمدگی دارد که در عقب آن در موضع خاق و مغفوف
فتح پادشاه طاب ثراه میباشد و اشعار کتیبه آن اینست

شاه خلد آشیان فتح پادشاه
که یازد اوج او بار و ج نوام
مدی از رخا صویش کسر کرد
بسبب اشرف اولاد آدم
جنان پیشه سالارش بیغما
ببر کرد از دینار و درهم
حیا السلطنه سلطان ارادند
بود عم شهنشاہ معظم
یک صراع پیش چارچوب خواندند
ز زرو کوه را و ردش فراهم
در پائین پای خسروی باش
بنارنج طرازش گفت خرم

کتبه آقاخان

این در در ضریح نیست محض نمایش آنجا گذاشته اند اصل در چوب نیست بلکه طلای ضخیم
بر روی او است که بدانه های یا قوت و زمر و لعل درشت بقدر بادام و کوچکتر بقدر پسته
و بزرگتر و کوچکتر مضع کرده اند در تریج در این دایمی نقش است

این در که در دی بود در دهکاهشت فضل از اخلاص دین روضه

فنی غلط است و نیست باشد نشد کاز هشت هشت از این در یکشت

چهار گوشه ضریح اول و دوم قبه های طلای غیر مضع دارد که هر گوشه دو قبه مجموعاً

هشت قبه میشود روی ضریح مبارک شبر وانی چوبه باتکه طلاست بالای شبر وانی

در وسط یک سرتون دو طرف دو قبه کوچکتر هر سه مضع اعلی

اما داخل ضریح مبارک فاصله مابین ضریح و صندوق مبارک طرف پائین پانصد و سه

دیکر شیش گن فرش خشت بلور صندوق مبارک چوبه و بر روی آن تنکه طلا بر
عقبه صندوق اسم شاه عباس در کمال اظهار مذلت نقش است

کُتِبَ مُطَهَّر

کُتِبَ طَلاَی حَضَرَت ثَمُنُ الْأُمَمَةِ دُرُودِهِ کِتَبَهُ ابْتِخِلَ جَلَّ بِحِطِّ عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ بِرُؤْي
خَشَنَهای طلا و چهار تنج دارد و ابتدای کتبه در ترنجهای پشت سر مبارک است و عبارت
آن از قرار ذیل است

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ مِنْ عَظَائِمِ تَوْفِيقَاتِ اللَّهِ بُخَانُهُ أَنْ وَقَّ السُّلْطَانُ الْأَعْظَمُ مُوَلَّ
مُلُوكِ الْعَرَبِ وَالْعَجَمِ صَاحِبِ النَّسَبِ الطَّاهِرِ النَّبَوِيِّ وَالْحَسْبِ الْبَاهِرِ الْعَلَوِيِّ تَرَابِ أَقْدَامِ خِدَامِ
هَذِهِ الرُّوضَةِ الْمُنُورِ الْمَلَكُوتِيَّةِ مُرَجِّ انْثَارِ أَجْدَادِهِ الْعَصُومِيْنَ السُّلْطَانِ بْنِ السُّلْطَانِ أَبُو
الْمُظَفَّرِ شَاهِ عَبَّاسِ الْحُسَيْنِيِّ الْمَوْسَوِيِّ الصَّفَوِيِّ بِمَهَادُرْخَانِ فَاسْتَسَعَدَ بِالْمُجَنِّ مَاشِئًا عَلَى
قَدَمَيْهِ مِنْ دَارِ السَّلْطَنَةِ أَصْفَهَارَ إِلَى ذُبَابِ هَذِهِ الْحَرَمِ الْأَشْرَفِ وَقَدْ تَشَرَّفَ بِرَبْنَتِهِ هَذِهِ
الْقُبَّةُ مِنْ جُلُوصِ مَا لَهُ فِي سَنَةِ الْفِ عَشْرٍ وَتَمَّ فِي سَنَةِ الْفِ عِشْرِينَ

دُرُودِ و محل از این کتبه دو عبارت نوشته شد یکی بخط ثلث خفی و آن اینست
(عَمَّا كَمَالَ الدِّينِ مُحَمَّدٍ بْنِ الْخَلِیْزِیْ فِي مَرْوِیْهِ) دیکری بنکست علوی خفیه با این عبارت (کتبه
علیه رضا العباسی)

عبارت کتبه ترنجها با نشاء علامه اجل آقا حسین خوانساری قدس سره میباشد که در معوق
و منقول از مشاهیر فحول آن عصر بشمار مینامد و در ادبیات و انشاء رسائل استادی و ادب و دین
و اورا ذوالجمالین گفتند که پدر و پسرش جمال الدین و مولانا آقا جمال الدین آقا حسین ابن
جمال الدین طاب مسه از اکابر فقهائ و اعظم علمائ عهد شاه سلطان حسین است

طبیات و مضاحک آن بزرگوار نهایت اشتهار دارد سید الافاضل صدالبین علی بن نظام
الدین احمد شارح صحیفه و صاحب جذائق الندیة اقا حسین مذکور از در سلافة العصر مستطو
داشنه و در صفت او فرموده است علامه هذا العصر الذی علیه المذار و امامه الذی تخضع
لمقداره الاقدار این رباعی بغیر از آقا حسین است

ای باد عجب طریقه را مینائی از طوف کداین کفیا مینائی
از کوی که برخاسته از شب کو ای گرد بچشم آشنا مینائی

فیحه اصل این کتیبه شریفه بروجی که در کتب تراجم و توارنج علما بنظر رسیده مضاعف این
عبارتست ولی چون مقام کنایش تمام آنرا نداشته با این مقدار اجتناب کرده اند و فی هذا
من مباین من الله سبحانه الذی بن السماء بزینة الکواکب و رصع هذه القباب العلی بدرد
الذی اری الثواب از انسعد السلطان الاعدل الاعظم و الخافان الاخم الاکرم شر
ملوک الارض حبا و کسبا و اکرمهم خلقا و ادبار و ج مذهب اجزاده الائمة المعصومین و
محبی مراسم ابانه الطیبین الطاهرین السلطان بن السلطان شاه سلیمان الحسینی
الموسوی الصفوی بهادر خان بتدیه این القبة العرشیه المذکوره و تزینها و تشر
بتجیدها و تحسینها اذ تطرق اليها الانکسار و سقطت لبنانها الذهبیه الی کانت شر
کالتمس فی رابعة النهار بسبب حدوث الزلزاله العظیمه فی هذه البلده الطیبه الکبریه
فی سنة اربع و ثمانین و الف کان هذا التجید التجید بد سنة ست و ثمانین و الف
کتبه محمد رضا الامامی

کتبه کلدینه روی ابوان مبارک صلوات بر خضر رسول صلی الله علیه و آله و ائمه
طاهرین صلوات الله علیهم اجمعین و در آخر آن نوشته است کتبها بنها الدین محمد الحاد

هزار و صد چهل و دو بعد آیه شریفه اِنَّ اللّٰهَ بِمَسْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ اَنْ تَزُولَا زَادَ
اخر نوشته اند در جای آجر منار پائین بخط بنائے يك آیه از اول سوره مبارکه اِنَّا فَنَحْنَا
نَكَّاشَةٌ شَدَه است

صحن عقیق

صحن عقیق که تقریباً در شمال روضه مقدسه و پشت سر حضرت نضت آن که در سمت
تُبدِ طلای نادری است از بناهای امیر علیشیر و وزیر شاه سلطان حسین باقر میباشد و نصف
دیگر از بناهای شاه عباس است طول این صحن تقریباً هشتاد و شش ذرع و عرض آن شصت
ذرع و از طرف طول نهری در وسط این صحن است آب چشمه کبلاس (گللب) از بالا خنابان
داخل این صحن میشود و از طرف دیگر خارج میگردد و پائین خنابان میروند سیاقخانه طلای
نادری در وسط این صحن است و اطراف صحن حجرات فوقانی و تحتانی دارد همه جا مرتب بکاشیگاه
ممتاز و از پنج درازین صحن بیرون میروند دری بخنابان بالا دری بخنابان پائین دری نیاز
بزرگ دری نیاز برآزان دری بیتم قتلگاه و بروی ایوان طلای نادری شاه عباس
ایوانی ساخته که کاشیکاری آنرا امتیازی تمام است و این ایوان را ایوان عباسی مینامند
در بعد رسته میرزا جعفر نیز در این صحن میباشد در دو طرف مشرق و مغرب صحن که دو
مداخل است بنا لاخنان و پائین خنابان دو ایوان میباشد که از وسط آنها خارج و داخل
میشوند در بالای ایوان طرف مشرق نقاره خانه آستانه است و در بالای ایوان سمت
مغرب که محاذی نقاره خانه است ساعتی بزرگ نصب شده اما کتیبه های صحن عقیق
از قرار ذیل است

در ایوان عباسی در دوره سوره مبارکه جمعه نوشته شده و بعد از آن این عبارت است

امریعجمیر هذا العظماء المباركة الرضوية السلطان الاعظم والخاقان المنظم مولی ملوک
العرب والعجم السلطان السلطان ابوالمظفر شاه عباس الثاني الصفوي الموسوي الحسيني
بهادر خان خلد الله ملكه كتبه محمد رضا الامامي في ۱۵۹۱ در اول و آخر سورة جمعه
دو عبارت نوشته شد یکی اینست (بسمی مقرب الخاقان خاجی قباد علی بیگانی خاجی
خانقوی بیگانی آقایی دیکری اینست) (ناظم امور سرکار فیض آثار جناب خاجی میرزا
خان از مال توقوفه موفق بتعمیر شد) دوره ابوان کوچک مبنای ابوان عباسی بخط
بسمله وصلوات بر حضرت سول و ائمة طاهرين صلوات الله عليهم اجمعين است و در
نوشته است كتبه محمد رضا الامامي الاصفهاني سنة تسع وخمسين و الف مبنای
ابوان کوچک بخشت کاشی نگاشته قد امر بتعمیر هذا البناء المباركة الرضوية لسلطان
والخاقان المعظم محمد شاه قاجار خلد الله ملكه واجسائه در زبر چهار غره واقعه در ابوان آبه
قل اللهم مالك الملك الى اخره در غره دیگر سورة کوثر در دو طرف مبنای ابوان پهلوی غره بخط
فستعلیق ناد علی و در آخر كتبه محمد رضا الامامي ۱۰۵۱ در گلدسته ابوان عباسی بخط
صلوات بر حضرت سول صلی الله علیه و ائمة طاهرين عليهم السلام است و در آخر سورة
في ذبقة الحرام ۱۱۴۵ بعد بخط فستعلیق خفی نوشته است غایب بیدل الی الی
العظام امیر سید احمد الحسینی سرکشیک و کلب عبته علیه و روضه رضویه محمد جعفر
الخادم في شهر رمضان المبارك ۱۱۴۶

در پیشانی در ب صحن بخیابان بالا آبه الله نور کتبه شد و در سردر صحن از طرف داخل
بخط ثلث بکاشی معرق چند حدیث نوشته اند که گیسنگی در عبارت دارد بدین صورت
(من صحیح البخاری عن غایبه قالت خرج رسول الله صلی الله علیه و آله ذات غداة

فِي صَحِيحِ مُسْلِمٍ عَنْ سَعْدِ بْنِ وَقَّاصٍ قَالَ لَمَّا نَزَلَ فَقُلْتُ تَعَالَوْا نَدْعُ ابْنَانَا وَابْنَاتَكُمْ
 قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا مَا فَعَدَا ذَا فِي وَمَنْ إِذَا فِي فَقَدْ
 أَذَى اللَّهُ وَمَنْ أَذَى اللَّهُ فَقَدْ كَفَرَ صَدَقَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَتَبَ عَلَيْهِ رَضَا الْعَبَّاسُ
 جَبَّ صَفْهُ دَرِصْحَنِ دَرِصْمِ بِسَارِ نُوشْتِ اسْتَقَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى وَقُلْنَا إِذَا خُلُوْا هَذِهِ
 الْقَرْيَةَ إِلَى آخِرِ دَرِصَفَةِ كَشِكْخَانَهُ دَرِبَانَهَا قَرْنِيَّةً طَرَفِيَّ كَذَكَرْشُدْ نُوشْتِ اسْتَكْتَبَ عَلَيْهِ رَضَا الْعَبَّاسُ
 دَرِبَا لَآيِ دَرِصْحَنِ بِنَجَابَانَ بِالْأَلْفِ بِخَطِّ ثَلَاثِ بَرِخْشْتِ كَاشِي نُوشْتِ اسْتَعْنَى عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ
 أَنْصَارِي رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ لَمَّا نَزَلَ قَوْلُهُ تَعَالَى يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اطَّبِعُوا اللَّهَ وَاطَّبِعُوا
 الرَّسُولَ وَأُولَى الْأَمْرِ مِنْكُمْ قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ قَدْ عَرَفْنَا اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَمَنْ أُولَى الْأَمْرِ الَّذِينَ قَرَنَ
 اللَّهُ طَاعَتَكَ بِطَاعَتِهِمْ قَالَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هُمْ خُلَفَائِي يَا جَابِرُ وَائِمَةُ الْمُسْلِمِينَ بَعْدُ أَوْ هُمْ
 عَلَى بَرِيطَالِ ثَمَّ الْحَسَنِ ثُمَّ عَلَى الْحُسَيْنِ ثُمَّ مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ الْمَعْرُوفُ فِي التَّوْرَةِ بِالْبَاقِرِ وَهُوَ
 بِالْبَاقِرِ أَقْرَأَهُ مَبْنَى السَّلَامِ ثُمَّ الصَّادِقُ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ ثُمَّ مُوسَى بْنُ جَعْفَرٍ ثُمَّ عَلِيٌّ
 ابْنُ مُوسَى ثُمَّ مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ ثُمَّ عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدٍ ثُمَّ الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ ثُمَّ مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ ثُمَّ دُرْدُورَةُ دَهْنَةُ
 ابْنَانِ كَتَبَهُ شَدَّ وَدُرُسْتُ خَوَانْدَه نَمُشُودْ مَكْرَدَرَا وَآخِرُ كَمَسْكَوِيْدُ قَالَ جَابِرُ فَقُلْنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ
 فَهَلْ لِبَيْعَتِهِ انْتِفَاعٌ فِي عِبَادَتِهِ فَقَالَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَالَّذِي بَعَثَنِي بِالْبَيْتِ لَهُمْ بِتَضْيُوتِ
 بِنُورِهِ وَبِتَفْعُولِ بَوْلَاتِهِ فِي غَيْبَتِهِ كَانْتِفَاعٌ بِالشَّمْسِ وَإِنْ تَخَلَّلَهَا السَّحَابُ يَا جَابِرُ هَذَا مِنْ
 مَكْنُونِ سِرِّ اللَّهِ وَفَخَرُونِ عِلْمَ اللَّهِ فَامْكُتُمَا الْأَعْنَ أَمْلِيهِ كَتَبَهُ رَاجِعًا إِلَى اللَّهِ عِنَابُ اللَّهِ
 دَرِيشَانِي سَرْدِ بِخَطِّ ثَلَاثِ جَلِي ابْنِ رِبَاعِي مَرْحُومِ مَهْرَ سَعِيدِ خَانَ سُوْلِيَا شِي وَزَكَرْ أُمُورِ
 خَارِجُهُ سَابِقِ نُوشْتِ شَدَّ اسْتَعْنَى

دَرِخْزَرْتِ شَدَّ چِه كَفْتُ بَا بَدَلِيكُ ابْنِجَانَهُ سَلَامِ رَسْمِ بَاشَدَنْدِ عِلْبَكُ

ابن وادی قدس است که دارادک ابن عرش مقدس است فاخلع قلبک

بعد از رباعی ابن عبارت مسطور است (بسم الله الرحمن الرحيم قد تشرف بعناق هذا الباب الاعلى
وترميم تلك العتبة العليا حال كونها مشرفين على الاندزاس والانظاس في ايام الخلافه
البهيه والسياطنه العلية السلطان العادل المعظم والملك المقدر المعظم معجر الاكابر
الماضين ومحسود قباصه الحاليين اسكندر العهد في مملكته وحشيده الزمان في سلطنته
القاهر على الخصماء المؤيد من السماء ظل الله الممدود في الارض ابو المظفر والنصر ناصر الدين
شاه قاجار لازالك مباني دولته مصونة عن حوادث الایام وجعل الله مواءم جلاله ...
لجناه الملوك وصناديد الانام الوزير المعظم والمشير الاجل الاكرم الاعظم
مؤتمنا لملكه معتمدا لقوام مملكته المقوم للفضائل النسيانية والمتمم للخصائل الانسانية
تاج الوزراء الفخام ميرزا سعيد خان حاجب هذه العتبة العلية دام اجلاله

در بالای درج خط ثلث عبارت در بل تجاری شده است امر تجدید هذا الباب المبارک العلیه
السلطان الاعظم والخاقان الاكرم مالك رقاب الامم مولى ملوك العرب العجم السلطان
ابن السلطان بن السلطان والخاقان بن الخاقان بن الخاقان ابو المظفر شاه عباس الصفوی
الحسینی بهادر خان خلد الله ملكه بسعی ذره خاکسار قبادیك ایشيك آقایی باشی حرم
علیه غالبه با تمام رسد به بخاری استاد محمد شریف ولد امیناد عرب معمار شیرازی
کتبه محمد رضا الامامی

در سردر طرف چپا باز سفلی نوشته است (بعد الانوان السلطان المغفور
شاه عباس الصفوی وظهر آثار الاندزاس علیها بمرور الدهور السلطان بن السلطان
والخاقان بن الخاقان ناصر الدين شاه قاجار خلد الله ملكه والمامور العالم عضد الملک

وَالدَّوْلَةُ الْعَلِيَّةُ وَحَاجِبُ الرُّوضَةِ الرُّضْوِيَّةِ مِنْ زَاوِيَةِ مُحَمَّدٍ حُسَيْنِ الْحُسَيْنِيِّ كُنْهَ مُحَمَّدٍ حُسَيْنِ الْحُسَيْنِيِّ
 الشَّهِيدِ ۲۷ دُرِّ بِلَالِی اِنْكِتَبَهُ بِخَطِّ ثَلَاثِ زِدَدِ بِسْمِ اللّٰهِ نَوَاشِدَ وَدُرِّ پِشَانِ دُرِّ
 بِکَا رَچَه سَنَکَ اسْتَعْرِضَ دَهْنَه دَرْمَلَالِی وَبَعْدَاز (هُوَ الْبَاقِ) اِنْزِ اشْعَارِ بِخَطِّ
 نَسْتَعْلِیقِ مَسْطُورِ اسْت

دُرِّ زَمَانِ شَهَنشَه دُورَانِ	آزَنَسِ بُوتَرِ ابْنِ کُورِ
خُمرُ..... شاه صَفِی	سَابَه لُطْفِ اَنْزِدَا وَرِ
دَرِی از بَهرِ صَحْرِ کَرْدَنَامِ	بِنْدُ نِیَمِ کُخَوَاهِ اَنْشُورِ
کَلْبِ اَلِ عَلِی خَلْفِ کُ بُوَد	حَلْفَه دَر کُوشِ دَر کُشِ قِصَرِ
وَه چَه دُرِ کُزِی ضِیَا هَر صُبحِ	بُوسِدَش اَسْتَانِ شَخَاوَرِ
وَه چَه دُرِ کُزِی شَرَفِ جَبْرِیلِ	کُزِی جَارُوبِ کُشِ از شَهِیرِ
چُونِ زِدْ دَوْلَتِ سِرَایِ شَاهِ رِضَا	بَاقِ اَبْنِ بَابِ بِنْدِی چَکَرِ
خَوَانَدِ مَعَارِ کَالِنَاتِ اَوْرَا	قَبْلَه کَاهِ دُعَایِ اَهْلِ نَظَرِ
چُونِی چِشْمِ زَخْمِ اَو کُزِی اَبْنِ	اَخِرِ اَوْرِدِ دُرِ بَیخَتِ دُرِ جَمَرِ
بَانَنِ تَحْسِینِ زَا سَمَانِ بَرِ خَلِیةِ	کُزِی مَرِزَادِ دَسْتِ صَنْعَتِ کُزِی
دَهْرِ کُفِی نِشَانِ دَوْلَتِ رَا	کُزِی مِیْنَادِ بَنَدِ نَامِ شَهرِ

هَاتِفِی کُفِی نَالِ تَارِ نِجَشِ

بَهْرِ فَرْدِ کُزِی دُرِ بَیخُورِ بِنِ دُرِ

دُرِّ دُورَه اَبْنِ اِیْنَاتِ بِخَطِّ رُقَاعِ بِنَادِ مَتَا زَا اَبْنِ عِبَارَتِ مَسْطُورِ اسْت (قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ اَنَا مَدِينَةُ الْعِلْمِ وَعَلَى بَابِهَا وَقَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ الدِّينُ مَرْعَةُ الْاِخْرِ صَدَقَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ)

بعد از آن صلوات بر حضرت رسول و ائمه هدی سلام الله علیه است در آخر صلوات نوشته
 منقذ عبد الله در بالای در کتبه سقره است کتبهات مبارک و عبارت آن اینست (ع)
 ابن مکنز را قال قلت لابی جعفر ع محمد بن علی الرضا جعلت فداک زیارة الرضا افضل ام زیارة
 ابی عبد الله الحسین علیه السلام قال زیارة ابی افضل و ذلك ان ابی عبد الله بزور کُل الناس و ابی
 صلوات الله علیه لا بزوره الا الخواص من الشيعة

کتبه دوره ابوان سون با آنها المزمّل است و آیه از الله و ملائکته یصلون و آیه سبحان
 ربک ربّ العزّة الی آخر و بعد از آن سنه احد و ستم و مانین بعد االف کتبه محمد حسین
 الشهداء الشهداء عمل محمد بن علی کاشی یز ۱۲۶۱ در دو طرف کتبه مرقوم است (بسمی ذره
 خاک را علی قباد بیك چوله ایشک آقاسی ناشی حرم علیه عالمه با تمام رستین و لک
 مد پشانی ابوان آیه نور و آخر آن کتبه محمد حسین ۱۲۶۰ کتبه بالای در شمعخانه جنب
 در خیابان سفلی اینست (قال الرضا علیه السلام ان یخراسان بقعة بآیه علیها
 تصیر مختلف الملائكة فلا تنزل افواج السماء تنزل و یصعد الی ان ینفخ فی الصور فقلت
 له یا بن رسول الله انه بقعة قال هی بارض طوس و هی و الله روضة من رياض الجنة من
 زاره فی تلك البقعة کن زار رسول الله صلی الله علیه و کتب الله له ثواب الف حجة
 مبرورة و الف عمنه مقبولة و کنت انا و ابائی شفعائه یوم القیمة کتبه عنایت الله بن
 محمد حسین حامد مسلماً در جنب ابوان خیابان سفلی قرینه شمعخانه اینخذ رسم است
 قال امیر المؤمنین علیه السلام یفضل رجل من ولدی الی آخر کتبه محمد رضا الایامی
 جلوه کفشکن کتبه الله یورد یخان نیزهین حدیث سطور است کتبه روی درودخانه
 ابوان خیابان سفلی از طرف داخل اینست روی عن صاحب الکشاف عن النبی صلی الله
 علیه

علیه و اله و سلم فی تقبیر قال الله تبارک و تعالی قال لا یستلکم اجر الا المودة فی القبر
 من مات علی حب ال محمد مات شهیداً مغفوراً الا ومن مات علی حب ال محمد مات ثاباً الا
 ومن مات علی حب ال محمد مات مؤمناً مستکمال الا یهان الا ومن مات علی حب ال محمد بشر
 ملک الموت بالجنة منکر و نکر الا ومن مات علی حب ال محمد یزف الی الجنة
 عذرا ف العروس الی زوجها الا ومن مات علی حب ال محمد عن النبی صلی
 علیه و اله و سلم انه قال فاطمة بھجة لقلبی و ابناھا ثمن فوادی و بعلھا نور بصر و الاله
 من ولدها و جله المدد و بدنه و بین خلقه من اعتصم بربحی و من تخلف عنه
 در طاق روبروی یختر جنب ابوان عباسی حدثت سید من بضعة منی و حدثت عن الرضا
 علیه السلام من زارنی علی بعد داری مسطور است و در آخر کتبه عنایت الله در صفحہ
 شیخ حر عاملی آیه الکرسی و در آخر کتبه استاد ابن ہم بنای مشہد در سردر و در
 میرزا جعفر حدثت بقتل رجل من ولدی مرقوم است و در آخر نوشته است کتبه
 عنایت الله ابن محمد حسن

صحن جدید

صحن جدید از ابنیه خاقان خلد ایشان فتحعلیشاه طاب ثراه است طول آن تقریباً هفت
 و دو ذرع عرض چهل و نه ذرع کاشی کاری صحن از حاجی میرزا موسی خان و در کنار
 امتیاز میباشد از آراء سنک آن قدری از مرحوم مشارالیه و قدری از میرزا عبدالحق
 منجم باشی و میرزا فضل الله وزیر نظام آنرا تمام کرده است در وسط صحن نیز حوضی است
 از ابنیه مشارالیه و در رھین جا حاجی میرزا رضای مؤمن السلطنة که سابقاً ملقب بمستشار
 الملك بود سقاخانه بنا نموده است این صحن را چهار در است یکی در مقابل ابوان مؤمن

بلدِ ضرابخانه یکی در خنایان پائین یکی بیازار زرکرها یکی بطرف مقبره مرحوم شیخ بهشتا
دوراد و در صحن حجرات فوقانی و تحتانی است برای اقامت طلاب در طرف جنوب و شمال
این صحن در وسط دواپوان است از اپوان شمالی میرود بچوبست پائین خنایان و از اپوان
جنوبی میرود بترتیب خانه و آشپزخانه خدام

اما کتبه های این صحن در مقابل اپوان طلایی ناصری کتبه در بالای راست با بعبادت
و فی التهذیب عن سلیمان ابن یحیی المازنی عن ابی الحسن موسی علی السلام قال من زار
قبر ولدی علی کان عند الله کسبعین الف حجة قال و من بات ليلة عند کان
کن زار الله فی عرشه فقلت کن زار الله فی عرشه قال اذا کان یوم القیمة کان علی عرش الله
عز وجل اربعة من الاولین و اربعة من الاخرین فاما الذین هم اربعة من الاولین فنوح
و ابنهم موسی و عیسی و اما الاخرین فمحمد و علی و الحسن و الحسین صلوات الله و علیهم
علیهم اجمعین کتبه محمد حسین الشهدا الشهدا ۱۲۷۱ عن الایام جعفر الصاق علیه قال
یقئل الی آخر (در هفت حدیث معروف است) و قال امیر المؤمنین علی بن ابیطالب علیه
سُبُقُلُ رَجُلٌ اِلَى اَخر در جنبین در سطر بیت بخط ثلث در یک طرف نوشته بسعی سلالة
النسبات اقامه زابا با مشرف سرکار فیض آثار انجام یافت در طرف دیگر با اهتمام عالیجناب
علی اکبر امین الشجرات سرکار فیض آثار اتمام یافت

کتبه دوره اپوان سون القیمة و سون و العصور و در آخر قد تم فی سبعین و مائتین بعد
الالف من الهجرة النبویة کتبه محمد حسین الشهدا الشهدا ۱۲۷۱ عمل استاد محمد تقی
در پیشانی اپوان بخط زرد مکتوبست قد زین هذا الصحن و الاپوان الذی افخر به غفر
الجنان من الموقوفات المطلقه فی ایام دولت السلطان الاعظم و الخاقان المعظم الغالی محمد

قاجار خلد الله ملكه الى يوم القرار كتبه محمد حسين الشهبان المشهدي ۱۲۶۳
 اما ابوان اشپرخانه و شربتخانه كه مقابل درخنا بانست درميان آن چهار غره ميناشد زير
 يكي قل با ابها الكافرون و زير ديگري سورة توحيد كه در آخر آن نوشته است كتبه محمد حسين
 الشهبان المشهدي في شهر ربيع الاول ۱۲۷۷ در زير پي قل اعوذ برب الفلق و در زير چهارم
 قل اعوذ برب الناس مكتوبست ميان ابوان روي در كتبه با عبارت دور ميگرد
 وفي الجون عن محمد بن ابراهيم بن اسحق الطالقاني رضي الله عنه قال حدثنا احمد بن محمد
 ابن سعيد الكوفي مولى بني هاشم عن علي بن الحسين بن علي بن افضال عن ابيه عن ابي الحسن
 علي بن موسى الرضا عليه السلام قال رجل من اهل خراسان يا ابن رسول الله رايت رسول الله
 صلى الله عليه واله في المنام كأنه يقول لي كيف انتم اذ ادفن في ارضكم تا آخر حديث
 كتبه درميان دهنه ابوان ميگرد كه عبارت آن بقیه حديث مذکور است و بعد از آن
 حديث قال رسول الله صلى الله عليه واله من زارني في منامه فقد راني از الشيطان لا
 يتمثل الى آخر الحديث

كتبه دوده ابوان شربتخانه سورة المنافقون است تا آخر بعد از آن نوشته است كتبه
 محمد حسين الشهبان المشهدي ۱۲۶۲

در بالاى ابوان ابن عبارت مسطور است قد امر باذاع الصحن المقدس السلطان المبرور
 والناقان المغفور فتحلى يادشاه من الموقوفات المطلقة لقد شرف بتزيينه في زمين سلطنة
 العادل والناقان الباذل محمد شاه قاجار خلد الله ملكه السبدا الجليل حاجب الروضة
 الرضوية حاجي ميرزا موسى خان اعلى الله كتبه محمد حسين الشهبان در اول و آخر ابن كتبه
 نكاشته شده با سبان آستان عرش نشان اشرف السادات ميرزا محمد حسين عضد الملك
 بانام

با تمام عمارت موقوف شد ۱۲۷۲ ناظم مدرسه سرکار فیض آثار مقرب الخاقان حاجی
میرزا موسی خان بتعمیرات سرکار موقوف شد و در ضلع دهکده ابوان نوشته است
بمحل اسناد رضای مشهدی بنا

در پیشانی ابوان در رب خنایان بخط ثلث در کاشی مرقوم است (قدّم تر بنی ثلث العا
الغالبه الّتی نزهو علی الجنان فی ابام دولت السلطان العادل المروج لدین الله السیاط
ناصر الدین شاه قاجار خدا الله سلطانہ فی تولیہ جناب المستطاب مؤمن الملک میرزا علی
خان لازال مستظلاً بظلال حضرة الامام وعنايه سلطان الایام کبیر احمد بن الشہد
المشہد فی ۱۲۹۵ کتبہ دورہ ابوان سورہ انا ارسلناک و در آخر آن نوشته است
کتبہ وجب علی الخادم ۱۲۹۵

قصید در بالای در است بخط و شعر مرحوم میرزا سید خان متولیان شی و وزیر امور خا
سابو که مطلع آن اینست و باقی چون بدستی خوانده نمیشود از نگارش آن صرف نظر نمود
بیال ایلا جور که طاق بر کرد و منشا که بسیار از افروزی آسمان است

مسجد کوه رشاد

این مسجد در حسن بنا و استحکام و زینت نظیر آن نادر آید و میشود از ابنیه کوه رشاد آغا
زوجہ شاهرخ ابن امیر تیمور است و فی الحقیقه صحن جنوبی حرم مطهر محسوب میشود
کاشیهای معرق و غیر معرق که در این بنای عالی بکار رفته بنفاست صفای چندینای
ممتاز است و سقف فضای مسجد طولاً قریب پنجاه و سه ذرع و عرض تقریباً چهل و هشت ذرع
و چهار ابوان دارد غربی و شرقی و جنوبی و شمالی که شمال آن ابوان حرم است و معروف با بوان
دار السباده ابوان مقصوره که جنوبی است کنگر بسیار عالی دارد باد و کلدسته بلندگاه

دهنه ابن ابوان دوازده ذرع و ارتفاع آن بیست و پنج ذرع و نیم و طول آن سی و چهار ذرع
ارتفاع کنبه‌ی که در وسط آن واقع چهل و یک ذرع و قطر په‌های ابوان پنجاه ذرع و ارتفاع هر
یک از گلدسته‌ها چهل و یک ذرع است و مخصوصاً این از سال هشتصد بیست که نباشد
تاکنون محتاج به مرت‌نکردن و در کمال صفا و بهمانند است درست‌طرف مسجد باستانه
جای ابوانها شایان است و شبستان جنوبی معروف است به شبستان مرحوم حاجی میرزا
و شبستان میرزا محمد و شبستان مشرقی یکی باسم ملا مصطفی موسوم و دیگری به شبستان
کرم مشهور است شبستان مغربی یکی باسم میرزا نصرالله دیگری بنام امام جمعه شبستان سیم
ملا محمد تقی معروف است در وسط سکوهاست که است بقبرها بشکل مربع متساوی الاضلاع که هر
ضلع آن دوازده ذرع است اینجا را مسجد بنو زن میگویند در چهار طرف آن چهار حوض است و
آب هر که از یک طرف آن داخل و از سمت دیگر خارج میشود و در این سکو گردیده از حوضها گذشته
بیرون میرود این مسجد را چهار در است یکی بنام بازار بزرگ دیگری بمحوطه بنامین پاکه مقبره مرحوم
شیخ بهائ علیه الرحمه است دری سمت خانه حاجی میرزا موسی خان معروف بدری قبل که بمعبور
شارع عام میرود حد شرقی مسجد منازل جعفر علیه السلام است که بنامین مسجد مدرسه بنامین پاکه
واقع است حد غربی بازار بزرگ حد شمالی رواق و حرم مطهر حد جنوبی بیوتات اهالی شهر
اما کتبه‌های آن در دور کنبه ابوان مقصود از سمت و حشی آن که سمت مسجد باشد سوره مبارکه
بِسْمِ تَاحْتِی عَادَ کَالْعُرْجُونِ الْقَدِیمِ بِحَظِّ ثَلَاثِ وِزْنِ مُحَمَّدِ رِضَایِ اِمَامِی و تاریخ هزار و هشتاد و هفت
مکتوب است در ابوان رو بقبله که از دارالاشاده داخل مسجد میشوند در پیشانی در و ابواب
علیه غالبه اینس الدوله دامت شوکتها بکاشی معرق بخط زر در وسط را بنعبارت نوشته است
(مَدَوَّقَ تَعْبِيرِ هَذَا الْمَسْجِدِ الْجَامِعِ فِي اَبْنَامِ دَوْلَتِ الْخَافَانِ الْاَعْظَمِ شَاهِ عَبَّاسِ الصَّفْوِی الْحَسَنِی مِنْ

عَبْنُ مَالِ الْمَغْفُورِ الْمُبْرُورِ خواجه صَفَرُ الْجَبَلَانِ بِسْمِ الْفَاضِلِ الصَّالِحِ النَّفِيِّ مَوْلَانَا حَسَنُ الْخَادِمِ
 الْجَبَلَانِ فِي طَلِبَةِ الْبَيْتِ ثَوَابِ الْآخِرَى كِتَابُهُ مُحَمَّدُ حُسَيْنِ الشَّرِيفِ (دَرْجَبِیْنِ اِبْنِ كِتَبَتِهِ خَفِیْ تَرَكْ
 بَهْمَانِ وَضَعِ نَكَاشَتَهُ اَمَّا خَطَّ طَرَفِ بِنَارِ قَدِيمِ اسْتِ عِبَارَتِ كِتَبَتِهِ بِنَارِ اِبْنِ (الْأَمْرِ بَعَارَةِ
 هَذَا الْمَسْجِدِ صَاحِبِ الرَّشْدِ وَالرَّشَادِ الْمَعْظَمَةِ كَوْهَرِ شَادِ) دَرْجَبِیْنِ نَوِشْتَهُ اسْتِ قَدْ وَقَعَ قَعْمِ
 هَذَا الْمَسْجِدِ الْجَامِعِ فِي أَيَّامِ دَوْلَتِ الْخَاقَانِ شَاهِ عَبَّاسِ مِنْ عَبْنِ مَالِ الْمَغْفُورِ خَوَاجَه صَفَرُ حَبَلِ
 دَرْجَبِیْنِ تَاسَقَفَ تَرْكِبِ تَرْجُمَهَا مُتَعَدِّ كَرَفَتِهِ بِاَخْطِ بِنَائِیْ كَاشِیْ مُعَرِّقِ زَرْدِ وَزِبَنِهِ لَا جَوْدِ
 سُبْحَانَ اللَّهِ نَكَاشَتُهُ شُدَّ وَشَكْلُهُایْ مُثَلَّثُ نَبَزُهُ اسْتِ كَهْ كَلَامُهُ جَلَالُهُ دَرِ آنْهَا مَرْقُومِ اسْتِ دَرْ
 جَبِیْنِ دَرِ دُرْدُودِ ذَاهِرُ بَهْمِ وَدُودِ ذَاهِرُ بِنَارِ بَكَاشِیْ مُعَرِّقِ صَلَوَاتِ بِرِ حَضَرِ رَسُولِ صَلَّی
 عَلَیْهِ وَآلِهِ وَآئِمَّتُهُ ظَاهِرِیْنِ عَلَیْهِمُ اسْتِ دَرْ ضَرْجِیْ بِخَطِّ بِنَائِیْ نَكَاشَتُهُ (قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى
 يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نَادَى لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ إِلَى الْآخِرِ دَرِ آنْهَا بِخَطِّ خَفِیْ تَرَزُّدِ نَوِشْتَهُ
 اِسْتَادَ عَلِیْ بِنَا ۱۰۵۲)

دَرْ پِشَانِیْ تَرَكُشْكُنِ سَمَتِ بَهْمِیْنِ بَكَاشِیْ مُعَرِّقِ مَرْقُومِ اسْتِ (قَدْ تَمَّ مَرَّةً هَذِهِ الْعِمَارَةُ
 سَبْدِ سَلْطَنِ الزَّمَانِ وَاعْظَمِ خَوَاقِیْنِ الدَّوْرَانِ السُّلْطَانِ بْنِ السُّلْطَانِ شَاهِ سُلْطَانِ حُسَيْنِ
 الصَّفْوَى الْحُسَيْنِیْ بِهَادِرْ خَانِ خَلْدِ اللَّهِ مُلْكُهُ وَافَاخِرْ عَلِیِ الْعَالَمِیْنِ بَرُّ وَعَدْلُهُ وَاحْسَانُهُ
 دَرْ پِشَانِیْ كَفَشْكُنِ سَمَتِ بِنَارِ كِهْ وَاقِعِ دَرْ بَهْمَانِ اِبْنِ اَنْوِاسْتِ بَكَاشِیْ مُعَرِّقِ مَسْطُورِ اسْتِ (حَبْنِ
 تَشْرِفِ بَزَارَةِ هَذِهِ الرُّوضَةِ الرُّضْوِيَّةِ وَتَقْبِلُ تِلْكَ الْعَتَبَةَ بِاهْتِمَامِ مُقَرَّبِ سَيِّدَتِهِ السَّنْبَةِ
 مُحَمَّدِ كَاطِمِ بِيكَ الْخَادِمِ وَالنَّاظِرِ هَذَا الْمَسْجِدِ الْجَامِعِ كِتَابُهُ مُحَمَّدُ رِضَا

دُرْدَهْنَةُ اِبْنِ اَنْوَانِ دُورِهِ لَفْظُ اللَّهِ الْبَاقِ بِخَطِّ ثَلْثِ مُعَرِّقِ وَالْمَلِكُ لِلَّهِ كَوْفِ مَكْرُ نَوِشْتُهُ
 دَرْجَبِیْنِ وَبِنَارِ دَهْنَةُ اِبْنِ اَنْوَانِ دَمِ اَزَانِ اِبْنِ چَنْدِ شَعْرِ بِخَطِّ لَيْسْتَ عَلِیْقِ مَرْقُومِ اسْتِ

در زمان پادشاه جم شکی شاه کرد و نرتبه در بانوال
 آنکه دارد از سواد مملکت سمره در دوز او چشم غزال
 از تزلزل مسجد جامع زهم ریخت در شهد با مرد و الجلا
 بمرعش بنام زال بیک از سلیمان از مان آمد مثال
 داد انماش باندک فرصتی بزرگ نقی که میبند کسپال
 در تفکربود معمار خرد از برای گفتن تاریخ سال
 ناکهان بر صفحه از کلاک قضا شد م تعمیر مسجد کرد زال
 عمل حقیر فقیر غاصی شجاع بناء اصغرها

در جلو ایوان دو کتبه است یکی سوره انا فتحنا نالبس علی الاعین حرج دیگری سوره
 تبارک کوچک تا فی عتو و نفور و رقم آن محمد رضای امامی اصفهانی است در جنبین بیضا
 ایوان در دو مربع کلمه جلاله بخط بنائی مرقوم شده پائین تر از آن در دو طرف مربعی است موشح
 بکلمه محمد پائین تر از دو طرف مربعیست مزین بلفظ علی در پیشانی ایوان بخط زرد زمینه
 لاجورد بکاشی معرق مرقوم است القدامر بارت هذا البیت و المقام الذی کالمسجد الحرام
 السلطان الاعظم و الخاقان الاکرم ظل الله فی العالم السلطان بن السلطان ابوالمظفر شاه
 سلیمان الصفوی الموسوی الحسینی بهادر خان ادام الله تعالی نور عدله علی سبط الازیز
 خلل ظلال عاطفته علی مفارق المؤمنین فی سبع و ثمانین بعد الف کتبه محمد رضا الانا
 الاصفهانی در دو ارجین دوترنج و سترنج بخط بنایست در ترنج لفظ الله اکبر و در
 سترنج کلمه محمد مرقوم است در سمت چپ ایوان سه طاق نماست در پیشانی طاقها
 اول که کفشکن است بکاشی معرق نوشته (اعوذ بالله من الشیطان الرجیم قال الله ربنا

تبارک و تعالیٰ هُوَ اللهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَالِمُ الْغَيْبِ الشَّهَادَةُ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ تَاهُو الْعَزِيزُ
لِحَكِيمِ تَرْجِي مُتَّصِلُ بِغُرُقِ اَوَّلِ اسْتِ كِهْ دَرِ بِلَايِ كَفَشَكُنْ مَرْبُورِ بَاشْد و دَرِ اَن بِحَطِّ كُو فِي الْمَلَكِ
لِلَّهِ نَقَشُ شُدْ دَرِ بِلَايِ طَاقِ كُو چِکِی کِهْ دَرِ زَاوِيَهْ مَسْجِدِ سَمْتِ مِیْنِ اسْتِ بِحَلَوِی مَرَمِ کِهْ اَز
بَا زَارِ مُقَابِلِ خَانِ نَاصِرِيَهْ اسْتِ لَفْظِ سُبْحَانَ اللهِ وَكَلِمَةُ طَيْبَةٍ لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ وَاللهُ أَكْبَرُ لَا إِلَهَ
إِلَّا اللهُ بِحَطِّ ثَلَاثِ مَسْطُورِ اسْتِ

دَرْ جَنْبِ مَرَمِ کُورِ سَهْ طَاقِ اسْتِ دَرِ پِشَانِی طَاقِ اَوَّلِ نُوْشْتِهْ (عَنْ اَبِي حَمْرَةَ عَنْ اَبِي جَعْفَرٍ
مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ الْبَاقِرِ صَلَوَاتُ اللهِ عَلَيْهِمَا قَالَ قَالَ لَهُ رَجُلٌ كَيْفَ تَسْمِيَةُ جَمْعِهِ قَالَ اِنَّ اللهَ عَزَّ وَجَلَّ
جَمَعَ فِيْهَا خَلْفَهُ لَوْلَا بَيْتُ مُحَمَّدٍ وَالْمِشَاوُ فِي وَصْبِهِ فَمَاءُ يَوْمِ الْجُمُعَةِ لَجُمْعُهُ خَلْفُهُ فِيْهِ فِي اَرْبَعٍ
وِثْمَانِيْنَ وَالْفِ اَمَّا نَصْفُ اَبْنِ عِبَارَتِ دَرِ پِشَانِی طَاقِ دَوِّمِ اسْتِ دَرِ طَاقِ سَمِ بِحَطِّ ثَلَاثِ
يَسْتِ نُوْشْتِهْ وَتَعْمِيْرُ شُدْ اَبْنِ عِبَارَتِ (دَرِ اَبَامِ دَوْلَتِ پَادِشَاهِ جِمَاهِ كَامِ كَارِ خَدَّ بُو كَشُو كِهْر -
مَعْدَلِ اَنَارِ مَحْبِي مَرَامِ شَرْعِيَّ اَحْمَدِ مُجْتَازِ مُحَمَّدِ شَاهِ قَاجَارِ خَلْدِ اللهُ مَلِكُهُ بِاِسَارَةُ حَبْلِ مَرْصُوقِ
اَنْتَابِ فُخْرِ الْحَاجِ حَاجِي مِيرْزَا مُوسَى خَانِ مُتَرَقِّبِ فُضُولَاتِ حَضْرَتِ اَلَّهِ وَقُدْرَةِ الْاَشْبَاهِ مِيرْزَا
عَبْدِ اللهِ مُسْتَوِيْ مَسْجِدِ جَامِعِ مُوَفَّقِ بَتَعْمِيْرِ كَرْدِيْدِي فِي ١٢٥٤ هـ

اَبُو اَن طَرَفِ مِیْنِ کِهْ اَبِ اَزْ مِیْنِ اَن مِیْکَنْدَرْدُو وَبِقِبْلَهْ سَهْ طَاقِ اسْتِ دَرِ پِشَانِی طَاقِ اَوَّلِ بَکَا
مَعْرِقِ بِنَارِ مُتَازِ نُوْشْتِهْ اسْتِ قَالَ اللهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ
وَاَنْ تَبْدُوْا مَا فِي وَدَرِ بِلَايِ اَن بِحَطِّ كُو فِي لَفْظِ سُبْحَانَ اللهِ مَرْقُومِ اسْتِ دَرِ طَاقِ دَبِکِرِ کِهْ تَعْمِيْرُ
پَسْتِيْ شُدْ دَرِ بَکِي اَبِهْ وَلَا بُكَلْفُ اللهِ نَفْسًا اِلَى وَاخْطَا نَا ١٢٥٢ هـ و دَرِ طَاقِ دَبِکِرِ
اَبِهْ وَاَنْ بَکَا دَرِ اَخِرِ مَسْطُورِ شُدْ اسْتِ دَرِ بِلَايِ دُو بَا بَهْ جَنْبِیْنِ طَاقِ وَسَطِ دَرِ دُوسَطِ
کِهْ بَکَاشِيْ مَعْرِقِ قَدِيْمِ نَکَاشْتِهْ اَنْدِ اَبْنِ اَبِهْ مَرْقُومِ اسْتِ قَالَ اللهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى قَدْ نَزَّيْ تَقْلِيْدَ

و جهت فی السماء تا آخر و در بالا می آن بخط کوفی ابتدا لفظ الحمد لله و بعد الملک لله علیه
در طاق اول از سه طاق پشت بقبله که تعبیر کرده اند آیه و آن بکار بخط ثلث معکوس مرقوم
و در دو طاق دیگر که بکاشی معرق قدیم است آیه لا یكلف الله نفلاً الی اخطانا در طاق
وسط و طاق دم ابوان بقبه آیه است از ربنا ولا تحمل علينا و اغفر لنا در دو سطر پایه ها
جنبین طاق وسط باقی آیه مقابل که قد نری تقلب باشد از وجهت ما کن الی من رهم و در
ضریع سقف ابوان در وسط ترنج بنائے نموده و بخط بنائی جلے نوشته اند راست و معکوس
توکل علی خالق پشت بقبله سترنج لفظ الله بخط بنائے بسیار جلی و در میان خط لفظ الله
علائقه چند است مثلاً در میان الف الله بسم الله الرحمن الرحیم اعوذ بالله من الشیطان الرجیم
نوشته اند و در خود لفظ جلاله سوره حمد که اول حمد در لام جلاله است و لا الضالین
بر مبرگرد و در همان لام تمام میشود در سترنج لفظ محمد معکوس مرقوم و همان شود در
آن مسطور و از هم شروع نموده اند و در دو طرف ترنج بخط بنائی جلے این آیه مسطور است
اِنَّمَا یَعْبُدُ الْمَلِکَ اِلٰهَ الْمُنْتَدِیْنَ بِزَادَیْ لَا اِلٰهَ اِلَّا اللهُ مُحَمَّدٌ رَّسُولُ اللهِ عَلَیْهِ السَّلَام
۵۹. در دیوار ابوان شمالی رکاشی بخط بنائی کوفی در ترنج وسط لا اله الا الله محمد رسول
علی و لی الله نوشته و بقبه لفظ الله اکبر الله ربی محمد نبی میباشد

در پایه دهنه ابوان دوره در شکلهامثلث با الله بخط کوفی مرقوم است و در پیشانی
ابوان سوره سج اسم تا بصلی النار الکبری بکاشی معرق و در دو طرف پایه ابوان بقبله
غرف لفظ با علی بخط بنائے مرقوم و در هر دو قل هو الله احد مرقوم است در آن سمت افهم
سه طاقست طاق اول و دویم تعبیر شده و خط کتبه زانافقی نیست در طاق اول نوشته
قال علی علیه السلام العالم یعرف الجاهل لانه کان جاهلاً قبل الجاهل لا یعرف العالم لانه

لم يكن غامقا قبل ودر طاق دویم نوشته (قد توفق بتوفيق الله الملك الصانع لتعبد هذا
المسجد الجامع العالم الجاه ذو الجاه امير الامراء الكرام محمد اسحق خان سردار قرانی ۱۲۱۴)
در طاق سیم بر کاشی معرق بخط محمد رضای امامی ولی در قم نگاشته قال الله تعالى
قل الحمد لله الذي لم يتخذ ولدا ولم يكن له تات كبير ودر دیوار پشت قبيله جنبین انوار
مقصوفه که از بازار داخل میشوند بالای طاق ممر بازار و شبستان بکاشی معرق ترنجها
لفظ سبحان الله است در سر ترنجها لا اله الا الله الله اکبر و در پیشانی طاق وسط قال الله
تبارک و تعالی اتمنا بعمر مساجد الله تا آخر کتبه محمد رضا الامامی بالای مرقیوی منار
نهمین کتبه را دارد منارین را دو کتبه و ترنجهاست یک کتبه زیر مقرنس بخط ثلث
تعبریت و در هر دو این آیه مرقوم است (قال الله تبارک و تعالی یا ایها الذین امنوا اذا
نودى للصلاة تأملکم تعلمون کتبه محمد حسین الشهید المشهد ۱۲۷۴)

در جمیع ترنجها اسماء الله مرقوم بعضی تعبری بعضی بر کاشی معرق بخط قدیم در آخر ترنجها
چند ترنج دیگر است مشتمل بر چند حدیث بدین ترتیب که در ترنج اول نوشته است قال النبی
عليه السلام الصلوة معراج المؤمن صدق قال النبی علیه السلام من ترك الصلوة شعثا فلقد كفر
و در ترنج سیم قال النبی علیه السلام الدنيا ساعة فاجعلها طاعة و در ترنج چهارم که تعبریت
قال علی علیه السلام عجّلوا بالصلوة قبل الفوت و در ترنجها بخط بنائی جلی کلمه طیبه لا اله
الا الله مرقوم و محمد رسول الله از کمر لا اله الا الله بعد است و در بران قصیده بخط
نستعلیق نوشته شده که نصف آن بر منار بارانوان نگاشته است و قصیده اینست

در آستان ملک پاسبان خرو طوس رضا ولی خدا شاه آسمان خروگاه
علی سلا له موسی که کاینات بر کند بر آستان جلالش خاد ثانیانه

منبر مهر خراسان ابو الحسن که بود ز بار منشا و پشت نه سپهر دوتاه
 بدر داور جم چاکر فریدون فکر بعهده خیر و مهر افسر ستاره سپنا
 سهر بخش سلاطین عصر ناصرین فخار خطبه تیغ و نکیب افسر و گاه
 بدر داور ی صد اعظمی که جهانه ز احشای ز عدلش بر اخند ز فاه
 در آن زمان که در اینحال یال و لاله حسا ساطنه غم شهتیه جمجاه
 بگاه تولیت سید جواد جلیل فرشته فر عصفد الملک صد گاه آگاه
 ز باب تولیت مسجد از قضا چو زده سلک ال علی ظاهر بن عبد الله

نقشه قصیده که در منار پسا را بنوان نوشته اینست

بزرگ چاکر شاه جهان شهاب الملک در جم دیو کند ز استان شوکت شاه
 حسین خان حسن خلق هم نواز کبر که کوه در نظر همتش که است گاه
 چو از حوادث گردون دون بوقلمو مر این مناره ابو انوار بکشت و تاه
 در دم فشانند نمود اتمام در تعمیر که ذکر جنش ماند در السن افواه
 بقای شه طلبید و سعادت ابدی چو شاهراز سر صدق بود و لخواه
 بنامد زین عملش نام نیک جاوید درین چمن که نه کل مانند از خزان گاه
 جبین چو سود بدگاه شاطوش خست نمود سعی و نهاد این اثر درین درگاه
 چو شد رفعت تاریخ سال تعمیرش کند فکر مبتخر و بهین کوئنا
 ساز در بجه مؤذن برون نمود و تر اذان اشهدان لا اله الا الله

در اینان مقصوده دو کتبه در خاشبه محراب است یکی منبت در سنگ مرمر و یکی کاشی معرق
 در کاشی معرق آیه ال کرسی تا الی التوریز باری صد الله العظیم و صد رسوله الکریم

بخط کوفی زرد در میان همین کتبه نوشته باین مضمون سُبْحَانَ اللَّهِ حُبِّ تَسْوَنَ وَحِبِّ
تُصَحُّونَ إِلَى وَحِبِّ تَظْهَرُونَ وَيُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ
مَوْتِهَا وَدَرَكْتِيهِ مَرَمَرِ ابْنِ آدَمَ مِنْبَتٌ شَدَّ اِقَامَ الصَّلَاةَ لِلدُّلُوكِ الثَّمَرُ إِلَى غَسَوِ اللَّبَلِ وَقِل
الرَّوْحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي دَرَكْتِيهِ مَرَمَرِ بِحَطِّ كُوفِي سَخْتِي نَقَرِ شَدَّ اِسْتَأْوَلَ أَنْ اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْنَا
وَأَوَاخِرَ اللَّهُمَّ اجْعَلْنَا مِنَ السَّعْدَاءِ وَلَا تَجْعَلْنَا مِنَ الْأَشْقِيَاءِ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
دَرِ خُرُوجِي جُلُوبِ ابْنِ سَمْتِ يَمِينِ بِحَطِّ ثَلَاثِ بِكَاشِي مُعَرِّقِ مَسْطُورِ اسْتَأْوَلَ قَالَ النَّبِيُّ عَلَيْهِ
الْمَوْزَنُ فِي الْمَسْجِدِ كَالْيَمِّكَ فِي الْمَاءِ وَدَرَسْتِ بِنَارِ نَوَاشَةِ الْمَنَافِقِ فِي الْمَسْجِدِ كَالطَّيْرِ فِي الْقَفِيرِ
فِي شَهْرِ سَنَةِ أَحَدٍ وَعِشْرِينَ وَثَمَانِمِائَةٍ دَرِ يَهْلَوِي هَمِينَ حَدِيثِ بِفَاصِلَةٍ بِكَزَعِ تَرْجِي اسْتَأْوَلَ
بِحَطِّ تَعْلِقِ زَرْدِ بِكَاشِي مُعَرِّقِ مَتْنِ لَا جُورَ دِيَابِ بَعْبَارَتِ

بِتَوْفِيقِ حَقِّ ابْنِ مُبَارَكِ مَقَامِ سَبْعُمِائِي كَثِيرِينَ شَدَّ تَمَامِ

مُحَمَّدُ بَاقِرِ هَزَارِ وَهَشْتِ

دَرِ يَابِ دِيوَارِ خُرُوجِي كِه جُلُوبِ ابْنِ اسْتَأْوَلَ لَفْظِ اللَّهِ أَكْبَرِ بِحَطِّ بِنَائِي وَلَفْظِ سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ
وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَبِكُوفِي دَرِ مِثَالِ كَتَبِهِ آيَةُ الْكُرْسِيِّ تَابِكِ آيَةُ بَعْدَازِ فِيهَا خَالِدُونَ نَوَاشَةُ
يَابِ دَمِ هَمَانَ خُرُوجِي كَتَبِهِ اسْتَأْوَلَ كُوفِي تَعْمِيرِ نَاشِدِ وَآيَةُ نُورِ تَاوَالِي اللَّهِ الْمَصِيرِ بِحَطِّ مُحَمَّدِ بْنِ
أَمَامِي مَرْقُومِ اسْتَأْوَلَ دَرِ سَمْتِ يَمِينِ سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى وَبِحَطِّ كُوفِي زَرْدِ دَرِ مِثَالِ نَوَاشَةِ
لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيمِ وَدَرِ سَمْتِ لَفْظِ سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى وَبِحَطِّ كُوفِي نَوَاشَةِ
شَدَّ دَرِ مِثَالِ أَنْ سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَاللَّهُ أَكْبَرُ اسْتَأْوَلَ يَابِ دَهْنَةُ ابْنِ ابْنِ مِثَالِ أَنْ
دَرِ قَدِيمِ كَارِ شَدَّ عَوْضِ كَاشِي سَفِيدِ سَنَكِ مَرَمَرِ شَكْلَاهَا مُخْتَلَفِ تَرَاشِدِ شَدَّ وَنَضَبِ نَمُودِ اللَّهِ
وَلِي دَرِ تَعْمِيرِ آن بَعْضِ جَاهَا بِجَايِ آنهَا كَاشِي قَرَارِ زَادِهْ اَنْدِ دَرِ هَمِينَ يَابِ بِحَطِّ مِثَقِيمِ دَرِ وَسْطِ دُرُودِ

بفاصله یکدفع یکدفع چند تریج است یکی زد و یکی سفید بخط بنائی الحکم لله نوشه
در پیرون دهنه ابوان کتبه است بخط بابنغر با بن عبارت بِسْمِ الله الرحمن الرحیم
قال الله تعالى انما بعثنا محمداً الله تآخرا به وقال النبي عليه السلام من بنى لله مسجداً ابته
الله فيه بنى الله له بيتاً في الجنة وبعد فعلى مضمون (نا ابنما خط بابنغر است از اینجا
بعد تعبیر و کو با خط محمد رضای امامی است بابن عبارت قال الله جل جلاله وعم نواله و قول
النبي صلى الله عليه قد انشأ هذا المسجد الجامع الأعظم والبيت المحرم في أيام دول
السultan المعظم والخاقان الأعلا الاكرم مولى ملوك العرب العجم السلطان بن الخاقا
بن السلطان ابو المظفر شاهرخ بن تیمور کورکانی بهادر خان خلد الله ملكه و سلطان و افاض
على العالمين بن وعدله واجساره الحضرة العلما والجليلة الكبرياء شمس سماء العفة
والتداد الموصوفة بالشرف والعز والرشاد كوه رشاد ابدت عظمها ودامت عصمتها وكثر
بركاتهابالنبوة الصادقة القصوة والعقيدة الراسخة العظمية لحصول المأمول والرجوة
من الله باحسن القبول من عين ماله الحسن ماله اواصلاح بالها يوم تجري كل نفس اعمالها
ابتغاء لوجه الله (از لفظ الله خط بابنغر است) و طلباً لمرضاته وشكراً على الانه
وحمداً على نعماته فقبلها ربها بقبول حسن وخبر بها باحسن اجر المحسنين وخصها باكملها
اعدت لعباده الصالحين كتبه واجبا الى الله بابنغر بن شاهرخ بن تیمور کورکانی في
درمیان کتبه بخط کوفی الملك لله است در سر کتبه بابنغر و وسط است بخط خفی بر
کاشی معرق با بن عبارت اتفق تاجرهماني و اهل شهر الله المبارك رجب المرجب سنة احدى
عشرين وثمانمائة در آخر کتبه بقرینه سر کتبه بنزد وسط است بابن عبارت عمل العبد الضعيف
الفقير المحتاج لعنايت الملك الرحمن قوام الدين ابن زين الدين شيرازي الطيان

در پیشانی ابوان بخط ثلث دردمعرق مرقوم است بِالْعِظَةِ وَالْكِبَرِيَاءِ وَالْعَزَّةِ
 الْبَقَاءِ لِخَالِقِ الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ هَذَا الطَّاقُ الرَّفِيعُ وَالْإِبْرَانُ الْمُبِيعُ الْعَالِي شَانِ هَذَا قَدْ
 عَلَى الْكِبَرِ الْمُتَعَالَى الْحَمْدُ لِلَّهِ الْمَلِكِ الْوَاحِدِ الْبَاقِ بِأَخْفَى الْأَلطَافِ نَجْنِي مِمَّا خَافَ
 إِلَهُ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ فَاسْتَجِبْنَا لَهُ وَنَجِّنَاهُ مِنَ الْغَمِّ وَكَذَلِكَ نُنْجِي
 الْمُؤْمِنِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ الْعَظِيمِ كَتَبَهُ مُحَمَّدٌ رِضَا الْأَمَافِي الْأَصْفَهَانِي سَنَةِ ١٠٧٠ وَتُرْجَعُ زَرْد
 مُعَرِّقٌ دَرْدُ وَكُوشَةُ پِشَانِ دَارِدٌ بِخَطِ ثُلُثٍ دَرْتُرْجَعُ بِهَيْئِ سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ
 إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ دَرْتُرْجَعُ بِسَارِ الْأَحْوَالِ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ دَرْمَنَارِ سَمْتِ
 اخَادِشْتِ بِلِ دَرِ بِلَا لِحَى كَتَبَهُ فَيَسْتَعْلِقُ مَسْطُورًا اسْتِ دَرْتُرْجَعُ أَوَّلُ قَالَ النَّبِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ الدُّنْيَا
 مَرْجَعَةُ الْأَخْرِقِ دَرْتُرْجَعُ دُوبِمِ قَالَ النَّبِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ الدُّنْيَا جَنَّةٌ وَطَالِبُهَا كَلَابُ دَرَسَمِ
 قَالَ النَّبِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ الدُّنْيَا سَجْنُ الْمُؤْمِنِ وَجَنَّةُ الْكَافِرِ دَرِجَهَارُمُ كَرْتَمِيرِ سَبْتِ قَالَ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 عَجَلُوا بِالْتَّوْبَةِ قَبْلَ الْمَوْتِ دَرِجَلُوى مُنَارِ كَرْتَمِيرِ مُنَارِ بِهَيْئِ اسْتِ دَرِ نَوْشْتِ دَرِ طَاقِ وَسَطِ
 ابْنِ آبِه مَسْطُورًا اسْتِ كَه قَالَ اللَّهُ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ فِي سَنَةِ
 دَرْدُ بَوَارِ سَمْتِ بِسَارِ سَهْ طَاقْتِ دَرِ پِشَانِ أَنَا ثُلُثُ بَرَكَا شِى مُعَرِّقِ قَدِيمِ سَهْ جَدِ نَوْشْتِ دَرِ
 طَاقِ أَوَّلُ قَالَ النَّبِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَنْ كَسَحَ مِيتًا مِنْ بُيُوتِ اللَّهِ فَكَأَنَّمَا حَجَّ أَرْبَعًا مِائَةَ حُجَّةٍ وَغَزَا
 أَرْبَعًا مِائَةَ غَزْوَةٍ وَأَعْتَمَقَ أَرْبَعًا مِائَةَ نِيْمَةٍ وَصَامَ أَرْبَعًا مِائَةَ يَوْمٍ وَدَرْمَنَانَ كَتَبَ بِخَطِّ كُوْفٍ لَفْظِ
 سُبْحَانَ اللَّهِ مَرْقُومٌ اسْتِ وَدَرِ طَاقِ دُوبِمِ قَالَ النَّبِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ الْمَسَاجِدُ بُيُوتُ اللَّهِ فِي الْأَرْضِ
 وَقَدْ ضَمِنَ اللَّهُ لِمَنْ كَانَتْ الْمَسَاجِدُ يَبْتُهُ بِالرُّوحِ وَالرَّحْمَةِ وَالْجَوَازِ عَلَى الصَّرَاطِ إِلَى الْجَنَّةِ
 دَرِ طَاقِ سُبْمِ قَالَ النَّبِيُّ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِنْ الْأَرْضَ الَّتِي يَتَخَذُ مَسْجِدًا تَبَشَّرَ قَبْلَ ذَلِكَ بِسَبْعِينَ
 سَنَةً وَهِيَ تَدْعُو لِنِ عَمَرِهَا وَتَجْمَلُ دُعَائُهَا الْمُؤَدِّتُهَا وَأَمَامُهَا وَدَرْمَنَانَ كَتَبَ لَفْظِ الْمَلِكِ اللَّهُ

مِطْوَر است در این چند طاق در داخله آنها بر کاشی مُعَرَّق شیش ذابره از اسما حُسنی
 بدین وضع با حُتّان یا مَنّان یا دُبان یا غُفران یا سُبْحان یا بُرْهان یا امان نیز بخط کوفی المَلک
 مِطْوَر است در ابواب که پهلوی میزنند یا میبارکت جمع خطوط مُعَرَّق قدیم
 در دیوار پشت بقبله طاق اول نوشته است قال النبی علیه السلام بین العبد و الکفر ترک الصلوة
 صدق فی الله در میان آن بخط کوفی مِطْوَر است یا کریم یا رحیم یا عظیم یا حکیم یا الله
 در طاق دوم قال النبی علیه السلام من بنی سَجِداً بنی الله له بیتان فی الجنة در طاق سیم قال النبی
 علیه السلام الصلوة عماد الدین فمن اقامها اقام الدین ومن ترکها فقد هدم الدین در دیواره
 طرفین طاق وسط و وسط است سطر اول قال الله تعالی وَاِنَّ الْمُسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُو مَعَ اللَّهِ
 احداً سطر دوم وانه لما قام عبد الله بدعوته كادوا يكونون عليه و در هر دو بخط کوفی
 سُبْحان الله و الحمد لله مِطْوَر است در دیوار و بقبله طاق اول قال النبی علیه السلام
 در طاق دوم و کتبه و رُسِله لو تعلمون ما اعلم لضحكتم قبلاً و لکینم کثیراً در
 طاق سیم قال النبی علیه السلام احب الی الله مساجدها و ابغض البلاد اسواقها و
 در این دو کتبه بخط کوفی لفظ الحمد لله است در سقف جلوسه این آیه بخط بنائے
 جله مرقوم است قال الله تعالی لقد صدق الله الرؤيا بالحق الی فتخاف رباً حسداً
 در سقف ضریح هشت شکل مربع است بلفظ علی و در آنها در هر یک سوره توحید مرقوم
 که ابتدای آن اعوذ بالله و بسم الله است از دهنه عین علی و بسلام ختم میشود
 کتبه پیشانی ابواب بقبه سوره سبح اسم است که در ابواب روبرو نگاشته شده با سوره
 و البصر و در آخر کتبه ابرهیم فی سوره در طرفین ابواب لفظ علی بخط بنائے شکل
 و سوره توحید نوشته شده در پیشانی محراب این ابواب در ستک مرمر سطر بخط کوفی

بعبارت قال التَّيَّ عَلَيْهِ السَّلَامُ مِنْبَتٌ اسْتَوْسَطَ سَطْرِي بِحِطِّ ثَلَاثِ جَلِيٍّ اسْتَوَى بِهَا بَعْبَارَتُ عَجَلُوا

بِالصَّلَاقِ قَبْلَ الْفَوْتِ وَعَجَلُوا بِالتَّوْبَةِ قَبْلَ الْمَوْتِ

دو منبر در اینجا است مثبته کاری ممتاز بزرگ معروف بمنبر صاحب شاه دیگری منبر مرحوم حاج
میرزا عسکری امام جمعه در پهلوی منبر بزرگ کاسه سنک بزرگی است و در اطراف آن نخلها
دارد بحیط ثلث بعبارت یا کافی المصنعات و یا غافر الخطیئات ۹۵

در پیشانی عرشه نوشته است الخطبة وعبد المؤمنین در همین عرشه منبر در دو گوشه
موقوف است اذ اصعد الخطيب على منبر ولا يتحدث احداكم و در پسار قال التَّيَّ اورد منبر مرحوم
حاجی میرزا عسکری که هشت پله دارد در پله بالا بشکل کلاه فرنگی مشبک و منبت و مقرنس
چیزی ساخته اند و تمامی منبر در کمال خوبی و امتیاز منبت است و امام جمعه خالیه بنر حسب الزمانه
خطبه جمعه را بالای همان منبر میخوانند در پله بالای منبر دو تریج است موشع و منبتان بکا
فی ۲۴۲ در پایه اول دربی دارد دوران قطعه مسطوره در ذیل خاتم کاری شدن است

بعهد آفتاب بن و دولت خسرو عادل که کندان در زمانه دست عدلش ظلم زانین

ش صاحبقران فتح علی شاه راورد گیتی که زبید جبهه نباید بود در کوفه خفا

قد قدر که باشد و ز کارش دهند بی جا که قضا حکمی که دارد آسمانش کوش بر

بدر آن شهنشاه کز سطوتش لرزد تن شرفلک ز هیبتش گاو زمین را جان

شجاع السلطنه شام طفرش بود نصرت و سلطان خراسان پادشاه واجب الامت

که بخشش نخل از دستش خاتم و جعفر که گوشش کر زبان از خیمش رستم دستان

در ابامی که مصعبا شبنامها بخت بد فروغ منبر محراب انداخته ابرو

بکانه کوه و رخسار درج علم و معنی آن که در اقلیم عقل و نکتہ دانی آمد سلطان

تمام اینمیز از سعی جبل آمد کفناشد حطینة فلك فی دبد
 چه منبر سلی بھر غروج هر دعا واضح چه منبر نزد بای برهبط رحمت بزدان
 بر اینمیز دوتن از شیعیان متقی بانی که در پر هیز کاری هر یک چون بود
 جواز نوزیب و غیر بکفت اینمقصودین ز رشکس مسجد اقصی قرین محنت و غم
 رقم زد کلاک حیرت از پی تاریخ اتماش بنائے تازه ز منبر پیغزوده بر این ایوان
 بنجاری استادی هنر و ریافت انجام این که ز بید خوانش استاد کرب جله استاد

در پایه اول در تریجی نوشته است این منبر محل فقیر حقیر محمد خراسانی است
 در پیشانی در منبر بخط ثلث در تریجی منبت شده انا مدبنة العلم و علی نایها در سر بختها
 نصره الله و فتح قریب مسطور است

در دهنه ایوان جنوبی نزدیک بازاره بخط نستعلیق زرد بکاشی معرق این عبارت مرقوم است
 (تعمیر این عمارت مسجد جامع منون با شراف میرزا شکر الله فراتشباشی حرم محترم روضه رضوی
 و در آئینت ایوان قرینه عبارت مذکور بخت کاشی نوشته (تعمیر این عمارت مسجد جامع با شراف
 نتیجة السادات و النجباء العظام میرزا ابوالقاسم مشرف سرکار فیض آلاء (تاریخ معشوش است)
 در پایه دهنه دوره آزاره تا سقف از سقف آزاره دایره ها از اسماء الله بکاشی معرق
 رسم شده است و در دهنه ایوان مثل ایوان دیو و لفظ سبحان الله بخط کوفی مرقوم است
 در سطاق که یکی نماز است بنایین یاو یکی شستان و یکی کتبخانه فراتشان مسجد دوا به و
 حدیثی بکاشی معرق مسطور است در بالا کمر آیه انما ولیکم الله است تا آخر و بخط نستعلیق
 نوشته است (تعمیر این مسجد جامع مبارک بیکاری اقل عیاد الله میرزا احمد غامری این
 باشی با تمام رسید کتبه محمد رضا ۱۰۸۴ بالای شیدستان قال النبی صلی الله علیه و سلم

مِنْ طَهْرٍ فِي بَيْتِهِ ثُمَّ مَشَى إِلَى بَيْتٍ مِنْ بُيُوتِ اللَّهِ فِي أَرْبَعٍ وَثَمَانِينَ وَالْفَ بِالْأَيِّ كَيْسُكَ إِنَّهُ
 قَالَ اللَّهُ سُجَّانَهُ وَقَالَ قُلُوبُ الْعِبَادِ إِلَى الدِّينِ اسْرُفُوا تَا أَخْرَجَتْهُ مُحَمَّدٌ حُسَيْنٌ ۱۰۱۷
 در پایه های این طاقها و در روی آن مقابل غره ^{شکل} مربعی است عبارت الحکم لله بخط کوفی
 دو طاق که در کنار ایوان دارالعباده است یکی بالای مسجد است که سنک چار پایه در آن است
 و حفاظ معین در آنجا بجهت کوه رشاد تلاوت قرآن مینمایند و طاق دیگری بالای کفشکن است
 در سنک چار پایه بخط ثلث خفی منقور است (الفقیه شمس الدین بن جعفر الموسوی سنه
 اثنی و ستین و ثمانمائیه طاق بالای مسجد مزبور تعمیری و خشت کاشی است و سوره انا انزلنا
 تا والروح در آنجا مسطور و تتمه سون دبا لای کفش کن است و سطر کتبیه تعمیریست بخط کاشی
 آخر کتبیه نوشته است کتبیه محمد رضا الف کتبیه دوره مسجد که نزدیک بنام دوره میگردد
 بخط محمد رضای امامی بوده ولی خیلی جاهای آن بخت کاشی تعمیریست و بخط وسطی است
 و سه سون نکاشته شدن باین معنی که سون هلاک از پهلوی منار دینار شروع شد و دبا لای
 کفشکن سمت همین باختتام رسید و از آنجا سوره جمعه ابتدا کرده بنا لای سمرقمر باز اتم
 شد و از آنجا سوره قدر مرقوم گردیده که قدری از سوره بخط محمد رضا است بای رقم او
 در جمیع پایه های مسجد تا لب غره بند روی از اجر گرفته شده و در میان آنها یک کاشی معرقه
 لفظ الله الباقی مرقوم است و از لب غره در تمام دوره در چهار سطر که بفاصله یکدفع
 از هم میباشد یک کاشی معرق کلمه طیبه لا اله الا الله محمد رسول الله علی ولی الله مرقوم است
 و در پائین پایه خادام از ده شکل محسوس تبیل گرفته و در دوره آنها ابیات قرآنیست از سون
 جمعه و غیره و در دو گوشه پیشانی جمیع طاقها و دایره از لفظ جلاله ترکیب شده و در محلو
 مری که پائین پاست تعمیری و خشت کاشی وسطی و این عبارت در آن مسطور است قال الله

تعالی یا بنی آدم اطعونی بقدر حوائجکم واعصونی بقدر صبرکم علی النار و تزودوا للآل
بقدر سکونکم فیها و تزودوا للآخره بقدر مسکنکم و در وسط بخط فیتعلیق نوشته
عمل فقیر کربلانی ابرهیم کاشی پز مشهد ۱۲۱۴

این بود تمام خطوط و کتبه های مسجد و از تعلقات معتبر آن وقف نامه است که بانه
این بنای نبیل و جامع شریف پرداخته و نسخه آن که بس چهار واسطه بنسخه اصل میرسد
در مشهد مقدس دیده شد توضیح آنکه نسخه اصل و دوسه نسخه دیگر هر یک بمرو
دهور قریب بانداز شده لهذا متولیهام و مباشرین امور مسجد محض حفظ بادق تمام
تجدید نسخه نموده اند و نسخه حاضر ابتدا حمد و ثنای صلوات سلامی است بامقدمه و
بعد از آن عین عبارت اینست

الحمد لله که نوبت ولایت ایتام حضرت پادشاه شاهنشاه عالم و عالیشان الخاقان المعظم مالا
بنی آدم شهریار عرب و عجم خسر زمین و زمان اسکندر کشور کشای دوران

پادشاهی که زهرست جهاندار و دفتر نه ورق چرخ بیدیم رقم

حسینا الله کنی ناله طلبش در زیر قل هو الله احد نعره کوشش دریم

مظهر سیر الملک و الدین قوامان مظهر از الله بامر بالعدل و الاحسان السیطان بن السلطان
و الخاقان بن الخاقان معین الدوله و الدین شاه رخ بهادر خان خلد الله تعالی فی
المشرقین خلال سلطنته علی مفارق المسلمین الی یوم الدین مصداق این نسبت آتش که
عالمان را معلوم است که بهمان معدن و محاسن رحمت آن خضر حکومت و ریاض سلطنت
تازه و فیض آن از برکات اندازه و دلهای مشایخ کرام و صلحای انام بجمعیت و فراغت تمام
مستغفر طاعت و عبادت و علماء اعلام بطلب علوم بجد جهد تمام مشغولند رغایا

شادمان و ممالك و ممالك امن و امان و آبادانت و ارکان دولت و اعیان حضرتین
تربیت خاقانی در افاده حیات و رونق جمیع و جماعات و اقامه صلوات و صدقات غایت
و ثنات سعی مبذول میدارند و ثواب آن با تمام دولت هماهون قاهر و اصل میشود چنانچه
در این ایام نجسته فرجام خیرات و مبرات الحق که بر همگان روشن و هوایداست که عالینجا
عصمت مآب عفت ابا خورشید منکرت مشنری طلعت مهد علیا و ستر عظمی بدن نیاید
الغالبین بنبیة اعظم الکبراء و الخواصین مهر سپهر دولت و بختاری و سپهر سعادت
و کامکاری عصمت الدنیا و الدین کو هر شاد خلد الله ظلال خیراتها و حیسانها الی یوم الفیام
که جمالی اوقات شریفه اش بر پنج مراد و بمنهج رشاد است موقع همه اوضاع طریقه قومه و جاده
مستقیم و خاطر خطره بتسبیح احوال اخروی مایل و ضمیر منیرش مواکب خیر و احسان را مستقیم
خلود سعادتش و علامت و دلالتش آنکه همت بلند پرواز بران مقصود گردانند و اکرام تمام
انعام عامش همچنانکه در ایام حیات بخاص و عام میرسد بعد از وفات نیز همان فواید موید بزیاد
همگان غابد و خیرات جاریه شایسته از اعمال حسنه جمیع دفع درجات و محوسبات موافق
کلام معجز نظام لن نالوا البر حتی تنفقوا و اما تجبون بجمع جان استماع فرموده و از اطلب المآل
و اسباب بجهات شرعی و وجوهات مرضیه و انتفالات دینی بجناب شریفش منتقل شد
و در تحت تصرف و کلام حضرتش بلا مانع و منازع و مزاحم و معارض و مساهم استمرار و استقرار
یافت و سجلات قضاة اسلام و احکام حکام ملت مصطفوی علی الصلو و السلام بمقتضا
و تجاری ناطق و مشتمل گشته و وقف و تسبیل کرد عالینجا مشارالینا بر مسجد جامع مبارک که شهر
طیبه در مشهد مقدس و مرکز اقدس الرضو علی رافدها السلام و النجاة که داخل روضه مطهر
و تربیت عطریا فرمود که در شک هشت برین است مطاف ملائک مقربین مشمول بر خلد و معینه

شرقیها برترت مقدس و روضه منور داخلینها و غریبها شارع غام و رباطی که بانی آن
جناب مغفرت مآب آصف صفات خواجه نظام الملک ابن خواجه حسن علی طوسی است و دکاکن
جناب مرحوم شهابها منتهی شود بینا زار چه که وقف مسجد جامع و اراضی که معا وقف مسجد
مذکور است جنوبیها باراضی وقف مذکور و شارع غام و مستقالات و منصرفات و موقوفات
بر این مفصل محدود و معین بدین نوع تفصیل خواهد شد

در ذیل این عبارت در اینجا دفعا ثبت که املاک و مستغلات چند کوهر شاد بیکم بر این جامع
شریف وقف کرده که بعضی از آنها الآن معدوم الاثر است بعد از آن شروط موقوفه و
وقفنامه را از قرار ذیل نکاشته است

و شرط کرد که متولی بقاء متبرکه و اوقاف مذکوره اولاد اولاد حضرت مشارالیهما بطنا بعد
بطن و قرنا بعد قرن باشد و نفوذ بالله که نسل حضرت ائمه مشارالیهما منقطع گردد اولاد اولاد
غالبیناب شریعت پناه تقوی شعار فضا بل دستگاه افتخار الاکابر النجباء مولانا علاء الدوله
والفضیله والدینا والدین علی حمید العلوی الشهدا الرضوی متولی اوقاف بقاء مذکوره باشد
بدستور اولاد حضرت ائمه خبره مشارالیهما و اگر نسل غالبیناب مشارالیه نیز منقطع گردد
و انا ابکی از صلوات سادات عظام مقدس الرضوی متولی باشد بدستور اولاد غالبیناب مشارالیه
از مجموع ربوع محصولات و موقوفات مذکور حق التولیه بقرار عشر کامله بپردازند و عشر دیگر
بجهت کارکنان و ضابطان و عمال و معمار بقاء مذکوره که نظام رتق و فتق و شق و مهرها
و معمر بقاء مذکور و اوقاف آن بصحی ایشان وابسته مقرر است

و شرط دیگر آنست که در اوقاف مذکور صد ر عظام و وزرای کفایه انجام مدخل ننمایند
و رسم الصداره و رسم الکفایه و حق التولیه و محصلاته و ضابطانه بپردازند و عمال و ضابطان

نسخه جمع و خرج نطلبند و بحساب فقر تعرض نوسانند و هیچوجه من الوجوه من القليل و
الكثير ذرا و اوقاف مذکوره دخل نمايند و عزل و نصب از باب ظاهف و صلاح و فساد و همما
ان بدنه متولى شرعى اند تا يوم الحزاه

و شرط ديكر آنست كه اوقاف مذکوره را زباده از سه سال باجارت ندهند و تا آنكه مدت اجاره
منقضى نشود عقد اجاره ديكر نكنند و مستزاد را بعد اجاره شرعى اعتبار نمايند و متغلب
و طالب حيله و تاويل ندهند

و شرط ديكر آنكه از دُبوع اوقاف مذکوره چيزى كه زبادت آيد بزوار مرقد نشاء رضوى از صلحا
و اغراب مكه و مدينه رسول صلى الله عليه و اله و مسافران بروجيه كه زاي و صوابد
متولى باشد شرعا بغير عشرين حق التوليه و عشر ديكر بشرح صدر بر اين موجب كه مفصل ميشود
بر ارباب ظاهف بوجه استحقاق صرف نمايند عبارت منجد مذکوره در اينجا بنر چند دفعه
تفصيل اين شرط مسطور شده بعد كويد و شرط ديكر آنستكه موقوفات مذکوره را فروشنده
و فخرند و استبدال نمايند و يكى بنجشنند و در هر چند سال سوادى از وقفه تان سازند
از حاصل مستغلات و بقود و شروط مسطور مذکوره عمل نموده خلاف نمايند فمن بدل بعد
ما سمعه فانما ائمه على الذين يبدلون فاعلم ان الله و الملائكة و الناس اجمعين
كتب هذه الوقفه الشرعيه في اوسط شهر رجب المرجب سنه تسع و عشرين و ثمانمائة
چند مهر و سجل در آخر اين وقفنامه بوده بشرح ذيل (مهر حضرت پادشاه)
سجل از مهدي علما باين عبارت (اين وقف از من صادر شده بشرط مذکور صدر
مهر نقابت پناهى مهر از مهديا

مهر نقابت پناهى علاء الدوله

سجده باینهضمون (الطلع بمضمونه وحکمت بصحتها حکما صریحا شرعيا حرره العبد
المحتاج الى رحمة الله سبحانه جلال بن نصر الله المطهر الساماني حمد لله رب العالمين (بامهر)
سجده باین عبارت (حکمت بصحة هذه الوقفة لسجد الجامع الشریف المبركة المذكورة حکما صریحا
شرعيا وانا العبد محمد بن عبد الرحمن بن عبد الله الامام القاضی (بامهر)

الشاهد بمضمونه نصر الله بن جلال القاضی (بامهر)

الواقف بمضمونه وحکمت بصحتها وانا العبد ابن خشم بن عبد الله القاضی

الشاهد بمضمونه محي الدين بن جلال الباهلي

ثبت مضمونه عندك وحکمت بصحتها شرعيا نافذا وانا الفقير نظام بن عبد الله ابراهيم الصاعدي
صد عن الوافقة المذكورة الاعتراف بما اشتملت عليه هذه الوثيقة الشرعية وحکمت بمضمونه
حكما صریحا شرعيا وانا العبد نعمة الله

پنج وقفنامه دیگر علاء براین وقفنامه نیز اینسجد شریف ارد که بعدا صاحبان خبر
موفق گردید موقوفات برای این مکان قرار داده احتراز از اطناب را متعرض آنها نکردید

مقبور مرحوم شیخ بهائی علیه الرحمه

از اینکه متصله باستانه مقدسه مقبره شیخ بهائی رحمه الله علیه شرح حال او در مجتهد
احوال رجال بنیاد ابن بنادر ضلع جنوب مغرب صحن جدید است توضیح آنکه در طرف
پایین پای مبارک در میان شبستان مسجد کوه رشاد معروف فی شبستان کرم و آشپزخانه صحن
جدید و مدرسه پایین پافضا نیست تقریبا بطول بیست و شش ذراع و عرض شانزده ذراع از
این فضا راه نیست صحن جدید و راهی دیگر مسجد کوه رشاد بعضی کاهن در اطراف این فضا
هست در ضلع شرقی شمالی فضا مقبره مرحوم شیخ بهائی است در اطراف بطول هشتاد و عرض

چهار ذرع و نیم که شاهنشینی هم بطرف فضا دارد و قرنیه این شاهنشین شاهنشین کوچکتر
 هست قبر شیخ نعمان الله بغفرانه در گوشه مشرق و جنوب این طاق واقع است و صندوقچه چوبی
 دارد مشبک تقریباً بارتفاع یک ذرع و قبر تقریباً میسایوی باز من و سیک مرمی بر روی آن
 قرار داده اند در بقعه کتبه است بخط طلا با این عبارت (قال الله تبارک و تعالی و من تعظم
 شعائر الله فانها من تقوی القلوب و لما کان العالم الربانی و الخیر الصمدانی شیخ المله
 و الاسلام بهاء الدین العالمی نعمان الله بغفرانه و اسکنه بمجوحه جنانه من العلماء
 الدین قال رسول الله صلی علیه و آله فیهم العلماء ورثه الانبیاء و علماء امتی کانباء بنی اسرائیل
 فابدا الله الملك الاعظم مالک رقاب الامم رب الفق و الریق و الی مملکه الشرق مؤبد الملك
 و الدین مؤبدًا بالعز و التمجید و سد عضده بالصدا الاعظم و الصاحب المعظم رب المرتبة
 العلیة المتولی بخدمة الروضة الرضویة علی مشرفها الاف السالم و النجیة حضر عضد
 الملك دام اقباله و اجلاله لهذا الطاعة العظيمة و عمار هذه البقعة الکريمة ان الله
 لا یضیع اجر من احسن عملاً قد تم بغير هذه البقعة فی اواخر شهر رمضان المبارك من شهور
 سنة اشین و ثمانین بعد الالف کتبه رجعی الخادم المذنب

در صنف پهلوی قبر بنیاد اول از مرآت محتم بخط نستعلیق وسطی کتبه شد و در صنف
 بروی آن کو با قبر بست و مناسبت آن قبر این ابیات رسم است

شد از فراق تو جانا قد کشیده خیمه هزار خار مغیلان بیاد بد خیل
 شکسته بیاد تو مردمان دو چشم هزار غوطه بخون خور تا سفید شد
 بشوره زار بود بیشتر چرا که آهوه بجز که غزاله جران دهنه و سبک
 اینجا که تیره دلمه زان کاه دار این نور چشم ما ست که در بر گرفته

درهین صقه بنز قمر محوم حاجی رجعی نبلی است از مشایخ عرفای عصر و بر سر تربت او
نوشته اند را قدم قد شریف و ضجیع ابن مضجع منیف قلند العارفین و زبد النیال کین
کاشف الاسرار و البهین حاوی لاسر الحقایق و الدین الکامل فی معرفه الله و الهادی فی ضراط الله
اشرف الحاج و المعتمرین المستغفرین فی انوار رب العالمین حاجی رجعی نبلی البه الله تعالی
حلل النور و اسکنه فی دار السور فی شهر ذیحجه الحرام ۱۲۱۴

اما بر سنگ قبر و تربت شریف شیخ بهاء رضوان الله علیه ابن عبارت مسطور است
هو الحی الذی لا یموت

بهاء الله و الدین شیخنا بهاء علیه الرحمه سلسله انتساب ابن جناب بخارث همدانی منته
میشود و در سن هفت سالگی در خدمت پدرش شیخ حسین بولانی عجم آمد و صید فضل
بشرق و غرب رسید و آوازه محامد ذات ملک صفتش بجا ملکوت پیچید و طلوع نور لادتر
در غروب پنجشنبه شهر محرم الحرام در بعلبک در سنه نهصد و پنجاه و سه واقع و در هزار
وسی و یک در سوال بر حمت خدا ارتحال نمود

شمس العلوم بهاء الدین و الحلیم من کان باهی بهاء الفرس العربا
لما تو فی اصباحا بوفاته نور الهدی و ضیاء الدین قد غریا
لوشنت کرمی له فی عام و حلت له فا ذکر منی و بهاء الدین قد دفننا
صوت خطوط و الواح من صوب بر در انبیا رشتان منعت بجهت
ایشاعرا مؤخرین و رفع بعضی بدعتهما

در ایوان رو بقبله مسجد کوهر شاد که در رب دار السیاده در آفت در درگاه دست راست
مرفوعه ذیل بخط فتعلیق بر سنگی رسم شده است
باعث

باعث بر تحریر و ترقیم این کلمات شرعیه الدلالات است که در باب حمام اَرک مشهد مقدس
از برای سرکار نواب اشرف الاجلال الدوله روحی و روح العالمین فداء و جناب جلالت
سرکار ظاهر الدوله التفات فرموده که مخارج آنرا از دیوان اعلیٰ بکنند و دخل تجامهای ارض
اقدس نداشته باشد و این بدعت را از میان برداشته تا زمان قائم محمد خداوند عالم وجود حق
پادشاه اسلام پناه را از جمیع بلیات محفوظ داشته و شاهزاده را هم سالم داشته و سرکار ظهیر
الدوله و امنای دولت قبرین صحت بوده بحق محمد و اله و من بعد الیوم اگر کسی از جمامهای
مذکور دیناری توقع کند بلعنت خدا و نفعی برین رسول گرفتار شود آئین یارب العالمین

بتاریخ یوم دوشنبه اول شهر جمادی الثانی ۱۲۸۴

نیز در دیوان اربوز که رو بقبله آیین شرح بخط نستعلیق نگاشته شده
چون اراده خیرات و اشاعه میراث باعث دستکاری جاودانست و چون مشهد مقدس مدام
محل مجاورت فقر و عبور و مرور و آراست باید امر معاش آنها باسانی بگذرد و محصل
دعای خیر و از یاد عمر و دولت و عظمت سلطنت سلطان نشان و خاقان قانک
غیاث الاسلام و المسلمین مروج المله و الدین کف الملوك و الخواصین السلطان السلطان
و الخاقان بن الخاقان ناصر الدین شاه قاجار شهادت تعالیٰ خیر سلطنت با و ناد الخلود
مستطاب من الک رقاب مشید ارکان الدوله القاهره مروج المله الباهر شاهزاده جوخت
نامدار غم شاهنشاه معدلت دستگاه تاجدار امیر تومان معظم کما مکار حسام السلطنه علیه
سلطانمرد میرزا فرمانفرمای مملکت خراسان ادام الله ابام ابالت مالکات دیوانی ضحیٰ
مشهد مقدس بحسن آئین را که مبلغ نهصد و سی و سه تومان رایج خزانه است از ابتدا
هذه السنه او دیل نجسته دلیل مطابق سال فرخنده قال بکهرار و دویست و هشتاد

مُحَمَّد بنی صَلَّی اللہ علیہ وَاٰلہٖ وَاٰلہٖ سَلَامٌ وَاَبْعَدُهَا بِصِبْغَةٍ تَخَفِيفٍ مَّقَرَّرٍ دَاشْتَنَدَ کَہ اَمَالِی اِبْرَاضِ
 اَقْدَسِ اَز ذَاتِ رُوحِ وَاوَرِی وَاَبْرَی اَیْستَانَهُ مُتَبَرِّکَہٗ بَدْعَاۤیِ ذَاتِ بَعْضَالِ شَہَنشَہٗ جَمْعَہٗ آسَمَانِ خِرْکَا
 خَلْدِ اللہ مُلْکَہٗ پُر دَانَدِ تَوَقُّعِ اَز دَفَا تَوَخُّرِ اَسَانِ بَدِہٖنِ فَنَیْجَہٗ شَرْفِ صُدُورِ بَافِشِ دَر جَرَادِ
 ثَبَتِ کَشِ وَاہَرِکَہٗ بَعْدُہَا اَبَدًا تَغْیِیرِ وِتَبْدِیْلِ دَر اَبْنِ حُکْمِ جَابِزِ ثَمَرِ بِلْعَنِ خَلْدِ وِتَقْرِیْنِ رَسُوْلِ
 کَرَمَارِ کَرْدِ وِبِجُوْنِ اِمَامِ شَرِکِ نَمُوْدَہٗ ۱۲۸۱

دَر سَنَکَ پَہْلَوِیِ هَمَا نِ سَنَکَ بِخَطِّ فِی تَعْلِیْقِ جَلِیْلِ کُنَاشِیْنِ شُدْنِ اَسْت
 دَر عَہْدِ دَوْلَتِ اَبَدِ مَدَنِ سُلْطَانِ سُلَاطِیْنِ رُوْزْ کَارِ وَاخَا قَانِ خَوَاقِیْنِ کَرْدِ وِرَافْتَارِ اَعْنِ
 اَعْلَیِّ حَضَرِ قَدَرِ قُدْرَتِ شَہَنشَہٗ جَمْعَہٗ دَوْلَتِ عَلِیَّہٗ اَبْرَانِ السُّلْطَانِ بِنِ السُّلْطَانِ
 اَبُو الطَّغْرَا نَا صِرَالِدِ بِنِ شَہٗ قَا جَا ر خَلْدِ اللہ مُلْکَہٗ وِدَر اَیَامِ حُکْمَرَانِجِ وِمَمْلَکَتِ دَارِیِ نَوَابِیْطِ
 مُلْکِ جَنَابِ ثَالِکِ دِقَابِ کَبُوَانِ رَفَعَتْ غُرْنَ اَفْرَیْ دَوْلَتِ عَلِیَّہٗ اَبْرَانِ نَوَابِیْطِ شَہَنشَہٗ فَرِیْدُوْنِ
 مَبْرَا اَدَامِ اللہ بَقَاۤئِہٗ وَاَجْلَالُہٗ وِدَر اَوَانِ وِزَارَتِ وِزِیْرِ فَلَاطُوْنِ تَدْکِیْرِ وُشْہَرِ سَطُوْنِظِیْرِ
 کَہ اَز سَعِیِّ جَمِیْشِ بِنَا بَدْعَتْہَا اَز زَمَانِہٗ بَر اَفْتَادِ وَاَز رَاۤیِیْ نِیْلِشِ بِنِیِ خَرَابِہَا اَبَادِ شُد اَعْنِ
 وِزِیْرِ اَعْظَمِ وِدْکِیْرِ اَجَلِ اَفْخَمِ مُقَرَّبِ الْخَضِرِ الرُّضْوِیَّہٗ مُؤْتَمَرِ السُّلْطَانَةِ الْبَہْیَہٗ جَنَابِ اَلْاَمَا
 مِیْرِ اَفْضَلِ اللہ وِزِیْرِ نِظَامِ اَدَامِ اللہ اَجْلَالُہٗ بَا فُضْلَاۃٖ تَوْیِیْقِ اَهْلِ صَنْعَتِ وِرْفَاہٗ خَالِ کَبِیْرِ
 رَعِیَّتِ حُکْمِ وُسُقَرِ شُدِ کَہ اَز جَمَاعَتِ ثَالِیْفِ اَرْضِ اَقْدَسِ اَز غُرَبَا وُسُوْطِیْنِ کَرَنَ اِجِ وِکَثْمِیْرِ
 وِغَیْرِہٗ کَہ دَر اَبْنِ بِلَدِ طَبِہٖ مَشْغُوْلِ صَنْعَتِ ثَالِیْفِ مِیْبَاشِ شُدِ مِیْبَاشِیْنِ وِعَمَالِ دِیُوَانِ اَعْلَیِّ
 بِیْچُوْجِہٖ مِّنَ الْوُجُوْیِ مَا لِبَآئِ وِصَادِرَاتِ وِحَوَالِہٖ جَاتِ دِیُوَانِیِ جَمَاعَتِ مَرْبُورَہٗ وَاَلْاَلَاقِ
 نَمَیْنِدِ وَاَبْنِ جَمَاعَتِ اَبَدًا اَبَادِ مَرْفُوعِ رَفُوعِ الْقَلَمِ بِفِرَاغَتِ حَالِ دَرِصَنْعَتِ خُودِ بَا کَمَالِ اَبَدِ
 یَجْہَدِ بَدْعَاۤیِ ذَاتِ اَقْدَسِ بِاَدِ شَہِیْ مَشْغُوْلِ بَاشِنْدِ حُکَامِ وِوُزَرَاۤیِیِ مِّنْ بَعْدِ بَقَاۤئِہٖ

مواد این لغت ناچه اگر دیناری خواله نمایند ملعون خواهند بود مقرر آنکه عالیه صلا
 و اذات آگاه مهر از محسن کلا نثر ارض اقدس حسب الحکم این لغت ناچه زاد رسنکی ثبت و
 نصب نماید و در عهد شناسد شهر ذیقعد ۱۲۷۱

بزرگ طرفین در رب دار السیاده این عبارت بخط نستعلیق جلے مرقوم است
 هو الله تعالی شأنه چون مضمون حدیث حقیقت مشون بین الجبلین روضه من ریاض
 الجنة ابن بلن طنبه قطعه از مرغزار جنانست و روضه از ریاض رضوان مطاف افلاک
 و مهبط املاک تالی مرتبه بلد این و ثانی اشین طور سنین است تختگاه سلطان سلاطین
 و آرامگاه شاهنشاه دین است مرقداقدس بضیعه رسول و مضع مقدس سبل بتول است
 احتراماً لراقدها و تعظیماً لضاچها سکنه ابن بلن طنبه و یقیناً این مدینه جامعها را
 مغاف از بعضی تکالیف فرمودن و برخی از تعجیلات را از ایشان برداشتن بصواب اقریب و یارب
 انصب منمود سیمای از آنچه متعلق بارض اقدس باشد و بخشی که شمر اش اعم و نتیجه اش اتم
 و از هر جهتی کامل و خواص و عوام را شامل آید سلب و رفع و جوم عشره اینده و عمارات
 و دکا کین و مستغلات بود که ترکش موجب تجدید اینده بالیه و امکانه خالیه و اینمعه سید
 فروزی و آبادانی ارض فیض مینای است لهذا در فتنه السینه مبنونه قوی بل خیریت تحویل
 مطابق سنه هزار و دویست و پنجاه و یک هجری که بنندگان جلبل الشان اقبال همعنان نظاماً
 للشوکه البهیه آصف المذولة العلیه اللهبارخان ابد الله تعالی بالبر والاحسان بامر
 نامذ و حکم محکم اعلیحضرت خورشید زاین الشلطان المؤید و الخاقان المجدد محمد شاه قاجار
 سل الله سبغه علی رؤس الکفار و التجار بنظم و اصلاح مفاصد مملکت خراسان مامور بودند
 و از حدث این بدعت فحجه و سنت تبعه اطلاع یافته همت عالی بر رفع آن گذاشتند

چنگه در این باب مبدول داشتند تا باینحضرت بخان و بحسب اهتمام ایشان نوابی
 کامیابا خبر بروج سلطنت و شهرناری کوهر و بروج جلالت و کامکاری و الی مملکت خراسان
 قهرمان میرزا ادام الله اقباله نظر یازن غام و اختیار تام که از درگاه جهان پادشاهی و دربار
 مرحمت یاز حضرت ظل الهی داشتند محضاً لله الخالق و تعظیماً لهادی الخلائق و ترجماً للعباد و
 سبباً لتعظیم البلاد امر بتحریم و تعطیل و مؤاخذ و جوع عشرخانات و حمامات و دکاکین و سایر
 ابنیه ابن بلک ارم ترین قدیها و جدیداً اصلاً و فرغاً فرمودند و در حق مالک و متصرف آنها
 بخشش ابدی عنایت و مرحمت مبدل شد و هرگاه بعد از این رؤسای عمل در حصول مطالب و جوع
 عشر قدیمی جدیدی اقدام و شعایت نمایند و سبب آنرا متصرفین و مالکین خانات و حمامات
 و دکاکین شوند عند الخالق و الخلائق ابداً ملعون و مطرود و در معصیت قاتلان سپید
 الشهداء علیهم السلام شریک خواهند بود .

و نیز در سنک و بکر شرح ذیل بخط فی تعلیق نوشته شده است

هوالموفق للعدل و الاحسان در زمان معدلت بنیان اعانت حضرت قویوکت خلدی بکانه و
 شهرنار فرزند السلطان بن السلطان و الخاقان بن الخاقان بن الخاقان ابو النصر الدین
 شاه قاجار ابدی الله بنصره و دوام دوله زای بیضا ضیای شاهنشاهزاده معظم حضرت امجد
 اسعد الفخیم اعظم و الارکن الدولة العلیه فرمانفرمای مملکت خراسان و سیستان دامت شکره
 مقتضی آن شد که محض شمول عدل و احسان و بیطرفی و رحمت و سوم باج جام و باخر و خوا
 از قاطبه تجارت و غامه زوار و صادرین و ساکنین آن طریق بردارند لهذا از هذه السنه مهمو
 بونتیل و ما بعد ها اخرین باج و رسوم خراج را که معروف باج جام است موقوف و متروک فرمودند
 که مینا شهرین دیوان و سرحد داران جام و باخر از این بابت هیچ وجهی من الوجوه مطالبه چیزی
 نکنند

نکنند و بمقادیر البدعه شرك الشرك از بن امر شنيع احتراز نمایند و عموماً غایبین و سناکین و
 زاینین در دزدیات و ابالات خراسان و افغانستان فارغ البال عبور نمایند و بلوازم دغاگو
 دوام و قوام دولت ابد آیت قویوتک جاوید آیت قاهر استغال و رزند و هر کس بعد از بن باقا
 این بدعت عمل شنيع و قبیح قیام و اقامت نماید بلغت ابد و نفیرین سرمد خداوند قهار
 جبار و رسول مختار و ائمه اطهار صلوات الله علیهم اجمعین گرفتار گردد و السلام علی
 فرایع الهدی زافیه الفقیر محمد الموسوی شهرذیحجه ۱۲۹۹

ذکر فیوض و افعار و قریب مبرک و خطوط الالاح آنها

بعد از آنکه این خاک پاک مدفن امام ثامن ضامن و مهبط انوار رحمت و اشرف اماکن
 گردید بسیاری از بزرگان اهل عالم آنرا برای مضجع خود اختیار نمودند تا در وادی
 سلامت باشند و آسوده از فزع رسول و روز قیامت از جمله مشاهیر که در بن تربت بجان نهند
 آسوده خفته اند شاه طهماسب بن شاه اسمعیل انار الله برهانه میباشد این پادشاه زینک
 مزار و لوح و کتبه نیست که آن چیز معلوم شود و ناواقعه متعلقه بقبر شاه طهماسب در ضمن تواریخ مشتمل خواهیم
 گردانیم برای اینکه شرح حال این پادشاه را بطوابعال بیان کرده باشیم روزنامه را که بقلام خوشه طهماسب
 شد و متضمن خیل دقایق و فوائد تاریخیه غیر استیعبات رج بینا کتاب روزنامه شاه طهماسب از شایسته و محقق
 میباشد نسخه از آن از کتابخانه توأمستطاشرف و الاجامعندالدوله که حضرتش مجمع فضلاء و مرجع افاضل
 بد آورده و چند جا که در اصل نسخه سفید گذاشته مانده در اینجا بیاض اصل را بنحو باز نموده و در کتاب
 بطوند بیل و قایم همه تمام ایام سلطنت شاه طهماسبی را در کمال اختصار ابرار مینمایم تا بحالی نماید
 و جبر سقوط مطالب آن روزنامه شریفه مزبور شود پس آن کارش اینست که بدین کتاب مدفونین در این امکان
 خواهیم پرداخت و اینست صورت آن کتاب و الی الله المرجع و المآب

روزنامه شایسته اول صیغ طاب ثراه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سیاس بقیاس حضرت پادشاه سزا است که دولت خسروان مظفر منصور بتایید عینا
اوست و رفعت منزلت پادشاهان روزگار بمرحمت شفیقت حمایت اوست و این طبقه را از
کُل افراد انسان بعینای خاص مخصوص و ممتاز نمود و در میان امثال و اقربان بمرکز شوکت
و حیثیت و از دایره جاه و دولت بلند پایه و سرفراز فرمود تا اسباب مقدمات قایم نظام معنی
عالم که صلاح همه در آنست ترتیب تمهید نمایند و نفوس و طباع بشر را از شوائب میل بسطاط
و تغلب بر این نوع بجزید فرمایند .

بی چشمه سار تبخیر سیلابین کامگار سر سبز باض شرعی طمع مدار

بی سایه سیاست شاهان فتنه یوز کس در سرائی امن نباید می قرار

و درود و صلوات بی شمار بر حضرت خاتم النبیین صلی الله علیه و آله که دنیاچه کند
نبیا و آدم بین الماء و اللبن را بخاتمه و لکن رسول الله و خاتم النبیین مکمل گردانند و
حجت بعثت کلام مکارم الاخلاق را بپیکر لایق بعبادت مسجل و مقرر کرد و بروصی برحق
و جانبین بلافاصله مطلق آنحضرت را یعنی حضرت امیر المؤمنین و امام المتقین و یعسوب
الدین اسد الله الغالب مظهر العجایب و مظهر الغرائب آنسرافراز بخطاب مستطاب ائما
و کتبکم الله و رسوله و آن تاجدار سوره هلاله و مبارز میدان لافنی که یکی از جمله
احادیث نبوی که در شان او وارد شده اینست که لو اجتمع الناس علی حب علی بن ابیطالب

لما خلق الله التار آن انا مپکه زبان عالمیان از وصف شمه از صفاتش قاصر است اگر بحر
 جسر گردد و اشجار قلم و هفت آسمان ورق شود و جن و انس تاحیر نویسند از هزار باب و صفت
 نتوانند نوشتند و مبدینه علم رسول الله صلی الله علیه و آله ابو الحسن علی بن ابیطالب
 و حضرات ائمه صلوات الله علیهم اجمعین **اما بعد** بنده ضعیف باری تعالی جل
 و امت نجیب حضرت ختمی پناهی صلی الله علیه و آله و غلام با اخلاص حضرت سید الوصیین
 و اولاده صلوات الله علیهم اجمعین طه فاسب ایسمعیل بن جبرئیل الصغیر الحسینی را بجل
 شکیسته خطور کرد که از احوالات سرگذشت خود تذکره بقلم آورد که از ابتدای جلوس
 الی یومنا هذایچه نوع گذشته تا از من بر سبیل یاد کار و در روزگار بماند و دستور العمل
 اولاد انجاد و احباب شود تا هر وقتی بنظر محبان رسد بدعای خیری یاد آوری نمایند چون
 به تکلف نوشته شده از در خرده کبری بر نیابند و از شایبه کذب و بامبری اند و الله
 الموفق والمعبین

بتاریخ نهصد و سی و رحل چاشت و زرد و شنبه نوزدهم شهر رجب موافق پیچیل جلوس
 بر سر پهلوانانی واقع شد رسیده سالکی و مولود در کینت ششم شهر ذی الحجه ستر
 و نعمان موافق ایت ایل ترکی و ظل تاریج است ^(ظ) یوسلطان و مولود که ام بود مصطفی
 سلطان مشهور بکیک سلطان که بجای برادرش جاپان سلطان سمت یافت با فنه بود در
 امیرالامراة او را باد یوسلطان تبریک کردم و قاضی جهان قزوینی را که از سادات سنی است
 و شرف علم و فضل و حسن خط و انشا و ادب و رسوم عدل ندانست بجای پسر شاه حسین و
 صاحب دیوانی دادم و منصب صدارت را بهر جلالا الدین استرآبادی و مرقوم الدین حسین نقیب
 اصقما دادم چون منصبی است عالی با یکدیگر بر راه برند چرا که منصب بزرگست و بملکهای کله

میشود که میناید بمسئولان برسد و خود نیز هراتام بمداخل و مخارج آن میرسندم که مبالغه است
اگر اندک تقصیر واقع شود در این امر موجب عقاب و مسخ عذاب الهی شوند و خواجه جلال الدین
محمد بنابر بعضی قبايح که از او صادر شده بود مؤاخذ گشت و آخر سوختندش و در محل سوختن
این اشعار را میخواندم

کرم خانه در کوی بلاد من گرفتارش کسی کو خانه در کوی بلا کبر و چنین کرد
و مولانا ادهم منشی چهار جی قزوینی هم بقتل رسید و قتل او در تبریز شد و جوهره سلطان
تکلورا الکاء اصفهانی داده بدینجا فرستادم چون ششماه از اینمقد گذشت و در پیش خان شاملو
که لکه نام میرزا بود در هرات فانیافت و حسینخان برادرش را که از عجم ام متولد شده فاقم
او کردم و در تخاف و بیل احد و ثلثین و سیعانه به بیلای سهند او جان رفتم و روزی چند پیش
و کامران میگذرانیدیم که در این اثنا خبر آمدن او زبک بخراسان رسید بنا بر این داعیه توجه
بدان صوب کردیم چون داخل تبریز شدیم نزول در باغ علقان تبریز افتاد امر را جمع نموده در
این باب جانقی زدیم و پو سلطان که در امیرالامراة مقدم بر یک سلطان بود دفع او زبک را
مسئود شد بشرط آنکه امرآ عراق و فارس و بیلای لاریجان سرحد طبرستان بدو ملحق کردند
و در این باب احکام بدادیم که جوهره سلطان تکلو حاکم اصفهان و علی سلطان ذوالقادر الی شیراز
و قراجه سلطان تکلو حاکم همدان و بیرون سلطان تکلو حاکم خراسان در بیلای مذکور پیش او
جمع شوند و دفع او زبک از خراسان نمایند چون جماعت مذکور اجتمع و میبدهد مقدمه او زبک را
موقوف کرده دفع استاجلوزا پیش نهاد خاطر کرده بخراسان نرفته باز کرد بدند چون این خبر بنا
رسید یک سلطان باعتقاد آنکه بملاهیة دفع آن شود از روی تعظیم استقبال ایشان کرده در
ترکان کشد با ایشان میرسد باتفاق تو دما که در تبریز در چرند آب بودیم آمدند بعد از آنکه پاپوس
کردند

کردند در همان روز بجهانه دفع قرائحه بیک استاجلو نارین بیک قاجار را بقتل رسانیدند و قاضی
جهانرا گرفته بقلعه لری فرستادند و منصب او را بمیر جعفر اوجی که بسلسله دیوسلطان مربوط بود
دادند چون بیک سلطان صحبت گچین دید متوجه الکاء خود شد جوهره سلطان بجای او مهر بر
احکام نهاد دیوسلطانرا ملک الامر و جوهره سلطانرا در کس السلطنه نوشتند در این سال امیر جمال
الدین صد و مهر حسن رضوقبی بخلد برین شتافتند (ادخلوها بسلام آمین) تاریخ وفات ایشان
چون در مین خان شاملو لله نام میرزا در هرات فوت شد بود و جای او را بحسین خان ابن عبدکبیر
شاملو که برادرش بود داده بودم چنانچه خواجه حبیب الله ساوجی که وزیر در مین خان بود فرستاده
خواجه حنا و دو پسرش و دیگر معارف مثل میرزا قاسم میرک باموازی هفتاد نفر بقتل آوردند این مقدمه
بسی طایفه شاملو و احمد سلطان افشار شد بود و احمد سلطان کورکانی اصفهانی بجای او^{نشسته}
بر این مقدمات مذکوره صبر میکردم تا باینکه زمانه خواست که در کار چیست که در اینوقت علی سلطان
ذوالقدر حاکم شیراز در تبریز متوفی شد قشون و الکاء او را بمیرا سلطان برادر زاده اش نامزد کردند
بر او قرار گرفت بجزیره سلطان چشلو ذوالقدر شد و در ایل ایل سنه اثنی و ثلثین و تسعمائیه
یک سلطان استاجلو که در غنبد الکاءش را قطع کرده بودند بقصد مقابله روملو و کاه
در اوایل شهر رجب از خلخال بسطانبه آمده بعضی امراء استاجلو مثل قلیچ خان بن خان محمد و بنیقنا^{بلک}
تمشلو برادر زاده سارو پره قورچی باشی و ندر بیک که قورچی باشی بود و کردی بیک بدو پیوسته متوجه
آمدند و در چاشت روز شنبه چهاردهم ماه شعبان در مقام هشتاد جفت که ترکان سکسجک
گویند شروع در جنگ بنمایند در این اثنا قراجه سلطان تکلوا زهدان میرسد رسید همان و
کشته شدند همان میشود و برون سلطان تکلوا هم بقتل آمد اما قورچیان و امراء روملو و تکلوا
زور مینا آوردند و امراء استاجلو کر بخته بابهر میروند و در آنجا نیز ابلغار جماعت تکلوبدیشان میرسد

بالضرورة بطارم رفته بمظفر سلطان کبلان که رشت موصل میشوند در این وقت عبد الله خان
 ولد مرحوم قراخان که برادرزاده خانم محمد بود قاضی جهان قزوینی را از قلعه لوی خلاص کرده بمن
 رسانید اظهار مخالفت جماعت و ملو و تکلو کرد احمد سلطان صوفی اغلی استاجلو حاکم کرمان هم
 بدیشان ملحق میشود و بار دیگر میان این طوائف استاجلو در الکاء خرز و بلجکی عظیم مینویسد
 پس آنکه از کبلان آورده بودند کشته میشوند و شکست عظیمی با استاجلو و کبلانان میرسد در
 قزوین بودم که خبر این فتح بمن رسید و سرسپای از آن جماعت آوردند چنانکه از سرفرای ایشان
 منادی ر قزوین ساختند و ایشان باز برشت میروند و هم چنین فتی روی داده و در آنسال میرشاه
 ابن مهربد الکرم بن مهربد الله از سادات مرعشیه قوامیه که ابا عن جد فرزند مازندران
 بوده اند نبی امیر قوام الدین المشهور بمهریزك المرعشی که در تاریخ شهر محرم الحرام سنه احد و
 ثلثین و سبعمائه و فایافته در آمل مازندران مدفونست ایشان از سادات صحیح النسبند بر این
 موجب که میر قوام الدین و هو این سید ضاق بن سید ابی ضاق عبد الله بن سید ابو هاشم بن سید
 علی بن سید ابو محمد سید حسن بن سید علی المرعشی ابن سید عبد الله بن سید محمد الاکبر بن الحسن الحسینی
 الاصفهانی امام علی الحسینی زین العابدین علیهم السلام و او را چند پسر بوده از آنجمله سید نصر الدین
 و الی آمل و سید فخر الدین سزدار بعضی از دستمندان سید کمال حاکم ساری بوده و بعد از ایشان
 در الکاء مذکور فرمایند بودند با هدا یی سزدار قزوین خود را بنام رسانیدند و از آقا محمد روز
 افزون و بنی اعمام خود شکایت نمود و بمبلغ کلی بقایای مازندران را معهد شد که سامان داده بد
 فرستد و تحصیل آنرا بعلیخان بیگ تکلونبی برون سلطان رجوع و فرمودم که بنی اعمام او مهربد
 و سید بن العابدین را بنزد ما آورد و آقا محمد روز افزون را دیگر دخیل و هم مازندران نباشد
 در شب جمعه پنجم شهر شوال سنه احد و ثلثین و هشتاد و سه مائة میرشاهی مذکور القبح خانی داده ماخلع

و بعد سلطان صغیر بوی و خوار در این قتلار از این بود که در قزوین

فاته با اتفاق علی خان بیک تکلور وانه آنجا بنمودم بعد از چهار ماه میر عبد الله و سید بن العابدین
 غزوین آوردند میر عبد الله را با میر مراد خان شریک نمودم چون مرض طبع نبود مغزول شد و تراباک خور
 در شهر رجب الثانی سنه ثمان و ثلثین و تسعمانه وفات یافت مردی بغایت شارب الخمر و سفاک بود اما
 برادرش سید بن العابدین مردی متقی و عالم است توکلت امانزاده واجب التعمیم و الذکر محسن
 ابن سلطان علی بن موسی الرضا علیه السلام با نقیب الاشرف با و از زانی داشتم و الحال ازاده آنست که چون مرگ
 عالم و دین دارانست با لیلچیکری نزد حضرت خوندکار باستنبول و وانه تمام در تکلور بیل سنه ثلثین و
 تسعمانه خبر غوغای اوزبک محاصره هرات بمنان آمد و خود عازم خراسان شدم در ساوجبلاغ خبر رسید
 که اخای سلطان تکلور و دمری سلطان شاملو در بیظام با عیبداد و زبک جنک کرده کشته شده و خبر
 دیگر از اذربایجان رسید که امرای استاجلو از رشت با وکیل رفتند با دینجان سلطان و ملو حاکم
 اینجا بوده است احمد قای چاوشلو تو اخی یک سلطان کشته شد از آنجا متوجه چخور سعد که اردی
 دیو سلطان در آنجا مقام و مسکن داشت شد دیو سلطان و جوهه سلطان اینجگر شدند در روز جمعه
 بیست و نهم رمضان در ارپه چای منجوان با ایشان رسید جنکی میکنند شکست استاجلو افتاده پیکر سلطان
 کشته میشود و محمد بیک لدهرام بیک قرمانلو گرفتار شد بقتل میرسد و تاراج بیست و ششم ماه شو
 این اخبار را چون شنیدیم باز کردید بقزوین آمدم تا منتهای آنکه این اخبار مشخص شود و در پیش بیک
 و حرم بیک حاجلو ترکان ابشیک قاسی که از درگاه روگردان شده بودند با یکدیگر منازعه نموده
 مرد و کشته میشوند الحق این مقتدات فتوحاتی بزرگست که از جانب الله تعالی رویدد در قزوین در این
 وقت محقق نباشد و بعضی از متردین که در هر محل بودند هر یک بنوعی برداشتم و در تاراج و
 پیشینه دوازدهم شهری الحجه بناعتی بنکوبد پوناخانه پدم که در قزوین بود آمدم و جار فرمودم که
 تا از امر و سپاهی و اکابر و اهالی هر کس که بود حاضر گردیدند و الا اخای سلطان تکلور و دمری سلطان

شاملو که در جنگ عیند اوزبك كشته شده بودند برضای من دفته بودند منجی استند که رشید
 و صاحب اعینه باشند ندانستند که کار بکوشش نیست

ای بکوشش فدا ده از پی بجفت بجفت دؤلک بکار دانی نیست
 هرگز آجاء و مال حثمت هست جز بتابد آسمان به نسیب

جای اخی سلطان تکلوزا و اسکاء او که در قزوین بود بمحمد بیگ شری الدین اغلی تکلودادم و او را
 لقب محمد سلطان نهادم و جای دمری سلطان را بمحمد بیگ دملو که از ملازمان او بود دادم و همچنین
 ابالت حکومت هر بلاد و دیار بهر کس که قابلیت آن داشت از زایتی داشتم و در این وقت رسول آقای جلوس
 آمد و احوال پرسیدم که زینلخان حاکم ایتر آباد و چکر که سلطان شاملو صاحب سبزوآر و مصطفی سلطان
 تیولدار ساوه و دوفیر و زکون باز امینش نهاد را اوزبك جنگ کرده مرته بقتل آمدند و اوزبك قوت تمام
 گرفت من کار سازی بجز که مینابست کردم بالشکری آراسته در ابتدای سیحقان بیل متوجه خراسان شد
 در طهران خبر من رسید که ذوالفقار بیگ بن علی بیگ بن خود سلطان که حاکم کالهران بود بر سر عرش ^{در آن وقت} این
 موصله که قشون امیر خان بدو منسوب گشته بود بمحکومت بغداد و عراق عرب سپرد و در آن جنین بر بیدار
 ماهی دست بوده ابلاغ کرده عثم خود را با اکثر نجباء عثم خود در بغداد بقتل رسانید خصوصاً مرچون سلطان
 ابن امیر خان را بکشت و والی تمام عراق عرب کرد بد کفتم حالا وقت آن نیست هر چه خواستی و در کار است
 چنان خواهد شد الحق این معنی هم فتحی بوده و حالا در حساب بغداد انفا شد و بد دیگر چیزها مقید شدیم
 و متوجه دفع اوزبك شدم و در بر بیهام مصاف و بی اد اول مرتبه دهله از جانب اوزبك بفرستاد
 بعقوب سلطان قاجار و او لامه سلطان تکلوز و دیگر امراء دست است شکست خورده پشت کرده اورد بگا
 بکسب افتادند توکل بذات برورد کار و توسل بمجرب حضرات ائمه معصومین صلوات الله علیهم اجمعین کردم
 و قدمی چند پیشتر رفتم قضا را قورچی از قورچیان ما بعبید سپرد نا شناخت شمشیری با او میزد از او در ^{کشته}

بد بکر مشغول میکرد و در بعلج بغداد رود بکر جان داران اوزبك عبيد از خدا را از میان بدر میکرد و کوچ
 خان و جانی بیک خان چون از این حال آگاه میشوند هزمت کرده تا بمرز نه ایستادند و مرد بیکه از لشکر را که بچنه
 بودند باز در آن روز بمالحق کردند و انبشت و آنحضرت بزرگوار هم و بنهادانستیم که احوال عبيد اوزبك را
 رسید باز بخاطر میرسد که مباد اینهارا از مکر و ال کرده باشند در انبشت آقا و مولای خود حضرت امیر المؤمنین
 و امام المنفقین و عبو الدین ایستاد الغالب علی بن ابي طالب علیه السلام را در واقعه دیدم که بر روی من بستم
 فرمود و گفت بنی بنکویج که نزد امیر شد چون صبح شد دانستم که اوزبك شکست خورده که بچنه اند
 تا بنشینا بود متعاقب قدم هر که ماندن بود کشته شد خراسان از لوٹ وجود خست جو د اوزبك پادشاه شدن
 بنشینا بود آدم و بواسطه خبر بغداد توقف نکردم بقره بن آدم و لشکری را فرمودم که در قم قتلاق
 نمایند و در قره بن نهبه عراق غریب مشغول بودم در این زمستان آنچه لازم بود مهیا کردند و بعضی صبا
 که موقوف ماند بجهت که لایق بودند دادم چنانکه منصب صدارت بامیر نعمت الله جلی که دعوی اجتهاد میکرد
 بامیر قوام الدین حسین نقیب اصفهانی شریک کردم بناعتی بنکودر روز نوروز او دهل سنه سبع و ثلثا
 و تسعمائة از قره بن بجانب بغداد روانه کرد دیدم هوا بغایت گرم بود مدت محاصر بسیار طول یافت
 فتح حصا بغایت مشکل بود محبت الهی و شفقت حضرات ائمه معصومین صلوات الله علیهم شامل گردید
 قضا را علی بنک بیکتاش اعلی بنی صوفی خلیل موصول و برادرش احمد بیک برد و الفقار بیک دست یافت
 بشمشیرش کردند و سرش را در روز پنجشنبه سیم ماه شوال نزد من آوردند و بغداد مفتوح شد محمد سلطا
 شرف الدین اعلی تکلوزا محمد خان لقب کرده حاکم بغداد کردم و نسق محصا فلعه و لشکری و قورخانه و
 آذوقه قلعه را در دست کردم و بجای خود و ارسیدم و بامید بکران نگذاشتم و بغراق عجم باز گشتم و در حواله
 فارسین ابهر میر قوام الدین حسین وفات یافت چون بقره بن رسیدم جای امیر غیاث الدین منصور
 شیرازی دادم و بامیر نعمت الله جلی شریک شدند و بعد از فوت بامیر نعمت الله صدارت بر او قرار گرفت و در پیش

سنة ست و تسعمائة بقية امراء استاجلو که در کابلان بودند چون بدرخان و منتشا سلطان و
 حمی سلطان برادر جهان سلطان در قزوین بغض و بایط بوسی رسیدند و برای هر یک الکانه تعیین کردم
 و گفتم که آن روز کار که پیش از این دیده بودید رفت الحال بداند که بچه طریق سلوک خواهد نمود
 که بتحقق دانستم که دولت خدا میدهد و بجد و جهد و قوت امر اسوای بنان بکس چیزی نمیرسد پس
 در این صورت رضای الهی منظور داشتن و در رفاه حال عجزه و رعایا کوشیدن اولیست بخواطری بدفع
 اوزبکان که در مرجمع شده بودند روانه انصوب شد چون قبل از این سام میرزا و حسینخان را کذا^{شته}
 از راه سیستان بفارس رفته بودند بهرام میرزا را بحکومت هرات تعیین نمودم و غاری بیک پسر چرکس
 حسن تکلوز الله شاهزاده کردم اما چون اوزبک از آمدن ما آگاه شده بودند و مرا کذاشته بنادر
 التمه کریمه بودند اما در این وقت میان مجتهد الزمان شیخ علی عبدالعال و مہر غیاث الدین منصور
 صد مناقشات علمی صدر یافت با آنکه مجتهد الزمانی غالب بود از غان اجتهاد او نکردند و مذاکره
 عناد داشتند طرف حق را منظور داشته اجتهاد بر او ثابت کردم در توشقان پهل سنة سبع و ثلثین و
 تسعمائة حسینخان و سام میرزا خود سر هرات را کذاشته بشیراز رفته بودند امر شفاعت نموده در سیلا^ق
 کندهار اصفهان ایشان را با قشون خردید رکاه آوردند سام میرزا تا بخدمت آمدن چند مرتبه پیشکش
 اخلاص بر زمین سوده در غایت شرمندگی بود نوازش بسیار نمودم و امید دارش کردم و او را همراه خود
 بدرون حرم بردم تا بیکم را که بمنزله مادر او بود دیده همشهرها بدیدن سام میرزا مسرور گردیدند اینمغی
 بر حسینخان شاق آمد و وقت سحر حسینخان مکمل و مسلح گردیده با حشرو لشکرش بر سر دولخانه آمد
 غوغا بلند کردند و قورچیان ذوالقادر و قورچیان شاملو که در کشیک بودند جنگی مرزانه کردند بقیه
 التمه حسینخان از راه اصفهان بفارس گریختند بعد از آن چون جوهر سلطان را پیشتر رکش قباد
 و جای او را برادر کوچکتر او علی بیک دادم و هر دو را بسلطانی موسوم گردانیدم امراء استاجلو و ذوالقادر

وافشار چون مدت ها تسلط طایفه تکلور اکتبده بودند قاب بناوردند و بنیاد عریک در خفه میکردند
 پس از جوهه سلطان بی آنکه با من صلاح بیند بکدو سه نفر از جماعت استاجلوز و القذافشاکشه
 بودند و با لکله طایفه تکلو مکمل و مسلح بدر د و لنگانه جمع شده بودند انهم معنی بسیار بر خاطر
 ما کران آمد حکم مثل جماعت تکلو کردم امرآ معتبر ایشان مثل پرانه بیک قوچی باشی و ابرهیم خلیفه
 مهرار بقبل آمد و امیر زاده های تکلور بیک و دودو بسته بدرگاه میناوردند و همان شربت که
 اندک روزی پیش از ایشان آغاز بان

هرات بخانی رسید که گوشت سک و گربه میخوردند بالضروره متوجه خراسان شدیم عبید ملعون
 از توجه ما واقف شده فرار نموده بجانب الکاء خود رفت و انسال قشلاق در هرات واقعه شد امرالشکر
 بهر محل فرستادیم که قشلاق نمابند خبر آمد که اوله بر سر شرف بیک واجه سلطان و امرآ که با او
 بودند آمد و مینا نه ایشان جنک شد و شرف بیک در جنک کشته شد ما چون محل مقضی آن بنو غلا
 نموده مقید بدان نکردیم در هرات قشلاق کردیم و گفتیم آنچه خواست حضرت پروردگار است آن خواهد
 شد اوله کاری بطاری و دزدی کرده باشند ما را از جای بدر بنا بد آمد از جانب خوندکار اینم عالمه
 نشد است و او بر سر الکاء ما بنامه است بگرد بجا را بنسال برادر دم القاسب با بعضی همراه نموده
 بجانب مرو فرستادم و منتشا سلطان و حسینخان و امیر بیک روملور با بعضی از قوریچیان بغرچستان
 فرستادم و من بطواف مشهد مقدس ملا بیک پاسبان حضرت امام الثامن و الضامن ابو الحسن علی بن
 موسی الرضا علیه السلام رفته و ایشان همگی فتح مرو و غرچستان کردند و بهرات آمدند و من نیز باز رفت نموده
 مجرات معاودت نمودم و مدت یکماه در شهر هری نشستیم در باز دهم شهر ذی الحجه الحرام از هرات برون
 ناچهل روز در چین الیک نشین توقف کردم که لشکر جمعیت کرده بر سر بلخ رویم اعتقاد بنای ضعیف

لهماسب الحُجَّنة انست که هر کس حضرت امیر المؤمنین صلوات الله علیه را در خواب ببیند آنچه ایشان
نمایند همان میشود و در آن شک نیست که شب چهارم شهر ذی الحجة الحرام مذکور که از

له از هری سه منزل بیرون آمده بودیم تب کریم و چند روز مرض بودم شب که رواقه دیدم حضرت امیر
المؤمنین علیه السلام در خانه زینب خانم که در قزوین است در آنخل دولخانه بود نیشته اند جوان ^{مستجاب}
که تخمیناً بیست و پنج ساله بوده باشد در عقب سر آنحضرت بر سر پای ایستاده بودند من پیش آنحضرت رفتم
ز من خدمت بوسیدم و بدو زانوئی ادب نشستم و سؤال کردم که یا حضرت بقرآن شوم بدان طرف آب
میرم یا مارا با جماعت او زبک جنک میشود یا نه حضرت امیر المؤمنین علیه السلام فرمود ای طمناست یا غایت
کدام مهمم تو بجنک ساخته شد که دیگر باره شود مرتبه دیگر سؤال کردم قرآن شوم بفرمای که حال
ما در آنطرف آب چون خواهد شد جواب فرمودند که در آنطرف هیچ نیست هر چه هست در اینطرف آب است
سه مرتبه تکرار این سخن کردم همین جواب فرمودند بعد از آن حضرت علی علیه السلام مرا پیش طلبید میفرمود که
سه چیز تو سفر نایم ندو کن که در آن جهد نمائی اول آنکه نه هر علقه ای از بادت نرو د جیم آنکه بعد فتح
سمرقند کنبد مرا با اولاد تو مثل کنبد امام ثامن ضامن امام رضا علیه السلام نیاز بدستم سفارش فیه
بیک که بروا بچی حضرت شاه بود فرمودند که او را متولی آستانه مقدمه کردن که او از ما ست علی
الصبا بیدار کرد بده خوشحال بعد از نماز صبح و او را د باران را جمع نموده خواب اشخ کردم و گفتیم که
در اینطرف آب مارا با او زبک جنک خواهد شد بعد از بیست و یک روز احمد بیک وزیر آمد بر نشان
و آزرده خاطر از او پرسیدم که شراب بنجوری که خما باشی چرا مکتوبی گفت کاشکی میبردیم که این
روز را نمیدیدیم اوله نمک بحرام تبریز آمده تمامی اهل و عیال قزلباش را اسیر کرده پرسیدم که

ابرهیم پاشا همراهِ او ست گفت نه احوال حضرت خوندگار پُرسیدم گفت راستنولست گفتیم که حضرت
 پروردگار جل شانهِ عزای اولیه و ابرهیم پاشا را بدهد که بجهت لی نعمت خود دعای بد حاصل میکنند
 و خواهد داد و این حکایت برای تمثیل آوردم که در میان قوم بنی اسرائیل سی هزار
 کس قائم اللیل و صائم الدهر بودند سه کس در میان ایشان بودند در میان سی هزار کس که زنا و
 فسق میکردند چون غضب حضرت الهی ^{بر ایشان} نازل شد تمامی سی هزار کس هلاک شدند حضرت کَلیم
 بددگاه الهی جل شانهِ مناجات کرد که الهاسه کس بودند در میان این قوم کناه کار ما بقی چه کناه
 داشتند خطاب پروردگاری در سبده که این قوم قادر بر منع این سه کس بودند و نکردند تا اثر کناه
 ایشان بهمی ایشان رسید حالا ابرهیم پاشا جانب حضرت الهی جل شانهِ را نگاه نداشته اولیه
 رخصت داد که باعث این همه خون و نهب و غارت عرض و مال و سبوت هم انواع فسق و فجور از این
 مقدمه بهم رسیده و خواهد رسید بعد از اندک زمانی غیرت حضرت پروردگار چنان کرد که
 خاطر مبارک خوندگار از او رنجیده بقتل رسانید و بجهت پیوستن این آیات مناسب حال بود
 فریاد و زاری پسندیده داشت که روشن دل و دور بین دیده داشت

رضای حق اول نکه داشتی

نهد عامل سفله بر خلق رنج که تدبیر ملکست و تو فرکیج

اگر جانب حق ندارد ننگاه کردندش ساندهم از پادشاه

بعد از ایستماع این بهرام میرزا و قاضیخان را گفتم شما در هرات پناهند پناه قاضیخان گفت
 که مردم ما پریشانند و محنت و جفای بسیار دارند کشته اند چنانچه اوقات بحرم کاو کد ^{اند} دارند
 ایشانرا قوت و قدرت آن نیست که دیگر حصاداری توانند کرد و در اینجا بودن را آخر روز خان
 قبول کرد که سام میرزا بمن میدهد من هرات را نگاه میدارم منتشا سلطان امیریک رو ملو و قاضی

خان ذوالقدحاکم شیراز و سلیمان سلطان در خلوت آمده گفتند که صلاح نیست که نام من را
 باغریو خان داده در هرات بگذارید من گفتم هرگاه ایشان محل اعتماد نباشند همراه ما نیز نباید باشد
 اگر چنانچه محل دغدغه نماند در هرات بودن ایشان بهتر است حکایت از آنکه در جنگ با امکنند
 بدست ملازمان خود کشته شد بمشیل آوردم بعد از خبر اوله بیست و هفت روز دیگر در هرات ماند
 بعد از آن خلیفه محمد قوچچیناشی را با بعضی از قوچچیان و منتشا سلطان پیش فرستادیم و خود از
 عقب روانه شدیم در اسفرائین تیموگر کرد که در آن محل امیر آخور قوچچیناشی بود باز گردانیده بنا
 جاسوس ما که آمده بود در حوالی تربت جام بنارسپند خبر آوردند که ابرهیم پاشا بتحقق آمد و کتبه
 ابرهیم پاشا که بر یک نوشته بود و شخصی از ملازمان شمس الدین خان ولد شرفخان داده فرستاده
 بودند مضمون آنکه از براق و مرجع آلات که از حضرت شاه اسمعیل علیه الرحمة والرضوان مانده
 چیزی چند تنگنه بفرستید که من آنها را بخدمت خواندگار فرستاده التماس صلح نمایم و نگذارم که
 خود متوجه ایندبار شود و باز این ملکر اثما مسلم دارد و ما نیز باز کردیم و اوله نیز در این باب بعضی
 بر یک نوشته بود آنقصه ما از ترتیب بدو کوچ بگوید گنبدی آمدیم مرکبان و شتران ما تمامی
 لاغر و زبون شده بودند و بسیاری در راه مانده بودند در آنوقت که من با سفر آیین و قنبر اغلی در مجلس
 حرفی زد که بکرتیه دیگر کس بفرستید که خبر مشخص از جانب ابرهیم پاشا و اوله بیاورد و بر طبیعت من
 کزان آمده از روی قهر گفتم از تو بهتر کسی از کجا بیاورم اینکار از دست تو بر میآید او از اسفرائین باز
 نفر از ملازمان روانه انصوب میشوند چون بمرامه میسرند و حوالی اردوی ابرهیم پاشا بجای از
 رومبان میسرند سه کسرا کشته و بکفر رانده گرفته روانه میشوند قضا را یکی از ملازمانش سرها
 باروی نند برداشته فرار می نماید و قنبر اغلی با بکفر ملازم خود دو کسر از خمدار کرده میبندند که از عهد
 بدو نمیتوانست آمد جنگ بکبر می نمایند یکی از رومبان نیز با و میسرند جقه دم کاو که در سر داشته

بادکستارش افتاده بود بر داشته و او سر برهنه از چنگ در میان خلاص شده جقه و دستارش را نزد
 ابرهیم پاشا برده بودند اوله شناخته بود چون شهر قزوین آمدیم او بقزوین رسید احوالات را
 بالتمام از رویی که زنده آورده بودند معلوم کردیم بعد از آن شاه قلی خلیفه و محمد سلطان افشار را
 فرستادم که بروند و از مردم الوسات و اوپانات هر کس که اراده ملازمت نوکر نموده همراه بیاورند و
 سوندک بیک فرمودیم که برود خانه کوچ را که در قم بودند بقزوین بیاورد که چون خوند کار همراه
 نیست معدود چند که با ابرهیم پاشا همراه اند از ایشان چه اندیشه باشد تا روزی که قزوین بجای که
 خود در ابتدا محله جعفر آباد ساخته ام رفتم و از حمام بیرون آمدم در بانچه زینلخان نیشتم که خدا با
 قزوین طعامی بخته آورده بعد از خوردن طعام از نزد القاسم بگرام میرزا که در رودخانه زینجان نشسته
 بودند کسی آمد که ابرهیم پاشا اراده رفتن دارد در ساعت منشا سلطان اباصد نفر دیگر فرستادم که بروند
 و بالقاسم بگرام میرزا و لشکر می بکری که در چرخه بیند بودند متفق گردند از عقب ابرهیم پاشا و اوله بروند
 شاید اوله را بدست آورند و کفتم که من نیز بروی از عقب شما میآیم چون لشکری بالتمام در کار و انتر
 نیک پی بهم ملحق میشوند بکنزل با باغار میروند قضا را بجمعی از رؤسایان میسر کنند بعضی را کشته
 چند نفر را زنده گرفته از ایشان احوال معلوم مینمایند میگویند ابرهیم پاشا مکر کرده بود و اینست
 خوند کار خود داخل تبریز شد و روز شنبه از تبریز بیرون آمدم متوجه اینجانب میشود و اقلداغلی
 اینجاعت را برداشته نزد من آورد و خبر حضرت خوند کار روز بروز که متر میشد از قزوین کوچ کرده اینجاب
 ابهر رفتم امراء و لشکری پیش لشکر خوند کار را گرفته مرد مرا بجهر جانب کوچانید و منازل را خراب نموده
 تا زینجان آمدند در ابهر خبر رسید که بنحیف حضرت خوند کار داخل زینجان شد لشکری را در سلطانیه
 بودند حرم را از جانب ابهر بقسم فرستادم و خود از ابهر بمنزلی که قرااقاج میگویند فرود آمدم نزد امر
 کی فرستادم که کبلاطایه میبایم و شاهم در اینجا باشد امیر نیک چراغ سلطان و ذوالقداغلی را

بقراولی مقبره کردم و خلیل آقا کنسکر لوزافرستادم که حُسنخان و مستنشا سلطان و قاضی خان ذوالقدر
 حاکم شهر از هر کدام باده کس از مردم کار دهند بنیایند تا مشورت کنیم که چه باید کرد بعد از آنکه خلیل آقا
 ایشانرا آورد حُسنخان گفت که اسبان ما لاغرند در مقابل رومی و لشکرش نمیتوانیم رفتن کنیم که مگرنا
 اراده کردیم که بار و میان جنک روبرو کنیم که تو این حرف میگوئی و از لاغری اسبان اندیشه داری و فرار
 بر این دادیم که اگر در دو راجند بخش کرده حوالی رومیان را با هر و خراب کنیم من بایستی نفر از قورچیان بربالای
 بلبک رفتیم که به بینیم اردوی خوند کار از زنجان کوچ کرد پانه ساعتی که ملاحظه نمودم دیدم که خیمه ها سنگ
 بالتمام فرود آمد و خود را از سلطانه بطرف کوه میکشد دانستم که رومی آمد و با ایشان نزدیک شد از آنجا بر
 آمد و اردوی خود آمدم قبر اعلی فرستادم که القاسم و بھرام مہرزا و امرار از نزد من بیارند که بعد
 از این از هم جدا بنشینیم قبر اعلی آتش رفت و صبح ایشانرا آورد کشتند که ذوالقدر اعلی با هزار
 کس که رنجت بار دوی رومیان داخل شد پیش ازین مقتدرات و وقتیکه مستنشا سلطان و لشکر کی
 در چرخه بند بودند هنوز حضرت خوند کار با دجال بنامه بودند ذوالقدر اعلی بقراولی فرستاد
 بودند در حوالی چرخه بند بقراولان رومی که پانصد کس بوده اند و چهار بشوند صد الدین اراک
 جنک میکنند قورچیان جمعیت میکنند چون این امر از اول الجہ بودند نگذاشته بود که مردم روم
 در عقب فتنه بپایانند ما را دستگیر میکنند سه کس از مردم صد الدین بیک باندون کاروانسر
 میروند که زبانی از رومی بگیرند مردم رومی که میان ایشان از کاروانسر بیرون آمد جنک میکنند
 اسبیک از ایشان در فرار میافتند و رومیان گرفته پیش خوند کار میگردند و از اخلعت
 کتابتی بمن نوشته فرستاد مضمونش بدر توحضر شاه اسماعیل علیہ الرحمہ و الرضو اباید من جنک
 کرد تو نیز دعوی شجاعت میکنی یا جنک کنیم و اگر جنک نمیکنی بگرد دعوی شجاعت میکنی در جواب
 کتابت او نوشتم که مبرز کن از جمیع خلائی پروردگار جل جلاله و عظم شان است و در کلام شریف تو

که در جهاد و غزاه که با کفار نماشد خود را بتهلکه میبندد از بد قولہ تعالی و لا تُلْفُوا یا ایہدیکم الی صراطکم
 جانبکہ در غزای با کفار از تهلکه انداختن منع فرموده باشد من چگونه دو لشکر مسلمانرا که در
 برابرہ بوده بجنگ فحش و ہم و این مسلمانانرا در تهلکه اندازم پدید من در آن روز کہ باید در شما
 جنگ میکرد و در میشتان و سایر امر بلکه تمامی لشکر او مست بوده اند شب تا صبح شراب خورده و صبح
 آهنگ جنگ نموده بودند و این مقدمه بغایت نامعقول و بکذا واقع شد بود از آن تاریخ ہر گاہ حکایت
 چالدران بمیان میآید من دور میشتانرا دعای بد میکنم کہ پدید محضر شاه اسمعیل را فریفته برد و جنگ
 کرد دیگر آنکہ حضرت الہی عزاسمہ فرمودہ کہ یا مسلمانان باد و کافر جنگ نکنند ما خود بجنبشیم یک
 کس در برابرہ کس نہیادہ چکنیم پس چگونه خلاف امر خدای تعالی جل شانہ باید خود را دانستہ در آتش
 باید زد و ہوانہ باید نامستی کہ جنگ بصر کند خود را بہرہ و غرور و جہالت و معرض تلف اندازد
 الحمد للہ و المنة کہ لشکر و قلمرو من از شراب فوق بلکہ از جمیع منافی توبہ کردہ اند و در کل مملکت من
 شرابخانہا و بوردہ خانہا و بیت اللطف سایر نامشرعات بر طرف شد و من خود در وقتکہ از ہرات
 کوچ کردہ بزبارت شہد مقدس ملک آشیان حضرت امام ضامن امام رضا علیہ الصلوٰۃ والسلام
 میرفتم شب میرسد محمد پشماز مدینہ مبارکہ حضرت سالت پناہ محمدی صلی اللہ علیہ و آلہ و سلم را دید و افغہ
 دیدم کہ بمن میفرماید از منافی بگذر کہ ترافو حات خواهد شد و صبح با حمد بیک و زبر و بعضی از امر
 کہ حاضر بودند این خوابرا بیان کردم بعضی از ایشان گفتند کہ از بعضی از منہیات بگذریم و از بعضی
 دیگر مثل شراب کہ ضروری سلطنت نمیتوان گذشت ہر کس حرفی در این باب میفرمودند من گفتم کہ
 امشب بدین نیت میخواہم بہر طریق کہ مینماید بدان عمل خواہم کرد و حدیث حضرت سالت پناہی صلی اللہ علیہ و آلہ و سلم
 عَلَيَّ الْوَسْطَانِ الرَّوْبَا الصَّالِحَةُ الَّتِي تَرِيهَا الْمُؤْمِنُ الصَّالِحُ اَوْ يَرِي قَالَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
 الرَّوْبَا جُزْءٌ مِنْ سِتَّةٍ وَارْبَعِينَ جُزْءًا مِنَ النَّبِيِّ وَقَالَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَمْ يَنْقَطِعِ الْمَشْرِقُ وَبَارِدَ

مناشی که واقع شد دیدم که در پیرن پیچیده پانین بای حضرت امام ضامن امام رضا علیه الف الف تحفه
والشاد سید پناه مبرهای محاسب را گرفته از شراب زنا و جمیع مناهی توبه کردم صبا اینجور
بجایمان کردم بقدرت و توفیق حضرت یاری جل شانه بجهان طریق که در خواب بد بودم در همان
موضع سید مذکور حاضر شد سش را گرفته از جمیع مناهی توبه کردم الحمد لله والمنة از آن تاریخ
که اینستام تبر شده از کل ملک من فسق و فجور برطرف شد و روز بروز توفیق الله تعالی فوعل
کونا کون روی نموده بطریقی که مرکز در خاطر ما شمه از آن نبرسد و جمیع عقلا در این مقدمه جبراند
ومن هر چند مرده نه باشم در عمر خود از عهد شکو شمه از این مقدمات بپزن نتوانم آمد

اگر هر موی من کرد زبانه شو هر یک ترا سیج خوانی
هنوز این بانی خفته باشم ز صد شکر تکی ناگفته باشم

بعد از آن منتشا سلطان و قورچی باشی بار افع مکاتبت عتاب کردند و قصد قتل او داشتند من
ایشان کردم و در آنوقت موازی هفت هزار کس همراه من بودند زبانه از سه هزار کس که بکار آید نشاند
همه از مرکبان چون از هری بلغار کرده بودیم و زبون شده بودند و لشکریان ما نیز جمعی بودند مثل
حسینان و قاضیان و ملک بیک خوی اتباع ایشان که بدل دشمن و بریان دوست بودند و آخر
الاقاف منظر فرصت بودند که شکستی در کار ما واقع شود و در این قسم محلی من بغایت مضطرب
بحضرت پروردگار پناهیدم و کار بد خواهان دین و دولت را بد و حواله کردم و مذاوت بدعا و ایه کریمه
قوله تعالی حسبن الله و نعم الوکیل و نعم النصیر و در آنوقت حکایت خلیل الرحمن
علی زینبنا و علیهم بخاطر رسید رحلی که آنحضرت را در منجیق گذاشتند که در آتش اندازند حضرت
جبرئیل نزد او آمد گفت یا خلیل الرحمن مدد میخواهی آنحضرت فرمودند مدد میخواهم اما از تونه دو
زمان در بای رحمت الهی غراسه بجوش آمد و امر شد باتش که با ناز کوبی برد و سلاما علی ابرهیم

و این ابیات شیخ نظام را بخاطر رسانیده مکرر میخواندم

ای همه هستی تو پیدا شد خاکی ضعیف ان توانا شد

ز برتین علمت کاینات ما بقایم چو قائم بذات

هستی تو صورت و پیوندی تو بکس و کس تو مانندی

آنکه نمرده است نبرد توئی آنکه تغیر نیابد بر توئی

ماهه فانی و بقای تو رست ملک تعالی نفدس تریست

قافله شد ایسی نابین ای کس ما بکسی ما بین

چاره ما ساز که بی باوریم کز تو بران بکه رو آوریم

اما خضر خوندگار کم فرصتی نموده و در این قسم محلی که از سفر هرات و رب و ذب برگشته ایم بالکاه

ما آمد که ممنون ناکسان باید بود خضر پروردگار بنامد کند و این بدیجه بخاطر مرسید

که در حق درجگاه مدد کار اولن قولنه همان کونده غنخور اولن

فضا را منزل منزل مادر پیش و ایشان بکنزل فاصله میآمدند تا بحوالی قزوین رسیدیم از مد

حضرت الهی جل شانہ و توفیق حضرات ائمه معصومین علیهم السلام چنانکه خواجہ حافظ گفته

کار خود کر کن خدا باز گذاری حافظ ای بسا عیش که با بخت خدا داده کنی

در ابتدا ای تحویل عقرب رشب شنبه شهر صفر بر فی عظیم بارید بمرتبہ کہ اردوی خوندگار

در میان برف ماندند و بعد از یک هفته بصد هزار محنت و آناہ بجانب کجری شدند در این اثنا خاک

کوہ کلوہ با هزار کس آمد طوایل و اسبان چاق آورد در شب قرا مجود اوچی باشی را طلب

کریم و اسبها دادم و او را با پنجاه نفر از قوچیان بزبان کبری فرستادم در حوالی قران بجای

ساریلو تکلود چار شد جنگی کرده بودند و یک دست حسین بیک قلیچ اعلی را در آن جنگ انداختند

سی و پنج نفر از رومیان را گرفته با هفتاد سر آوردند و بکنفر از رومیان که مردی انا و خوش محاوره بود
احوال آنرا معلوم کردم بالتام احوال آنرا که اهو حقه بر استی بنان کرد و گفت که حضرت خوندکار با
وزراء اعظم جافقی کردند که ببغداد روند اوله و ذوالقداغلی را با جماعت ایشان و جمعی از مردم
بلوک متفرقه از میان لشکر خود جدا کردند و دانسته و فرمودند که بجانب تبریز روند چون حال را بدین
منوال دیدم و ازاده خاطر ایشان معلوم شد درجک ابدال و حمزه بیک غرالی اعلی را پیش قه مخان شرف
الدین اعلی فرستادم که آذوقه آنچه در آن محال باشد تمامی را در آب پنجه از آب بکند و از راه
جزیره با جماعت خود بیاورد امراء قزلباش جمعیت نموده نزد من آمدند که از عقب خوندکار برویم دست
بر نمانیم گفتیم مرا با حضرت خوندکار کاری نیست کار من با اوله است تمامی این فتنه و آشوب که واقع شد
سبب شده است انتظام اینهارا از او میناید کشید که نقصان کلی بخوندکار و بنارسید قریتر
و منتشا سلطان گفتند که اکنون خاطر ما از جانب و میان جمع شده قاضی خان را که بنیان شعبه غار است
و بدین مدتی میناید کشت چون با او در هرات سو کند خورده بودم که مادام که لشکری باغی در برابر بقصد
ماندند که قاضی خان در میان این لشکر است و بجنک آمده من او را بکشم بنابر این بجوین کشتن او نکردم
دو سه روز بکه بر این گذشت یکشب قاضی خان با چند نفر از ملازمان قدیمی خود که رنج اگر از دنبال او
ایستادند بکرم بدست می آورد مردم گفتند نزد خوندکار خواهند رفت ترک او کرده از عقبه له ابلغار کرد
قضا را قاضی خان نیز پیش او می رفت او در روز هشتم شهر ربیع الثانی وارد تبریز شد بود اوله را خبردار
کرده بود که ما بر سر خواهیم آمد و ما بواسطه اینکه راه کل بود و شتر ما لاغر و زبون بودند بکروند
بعد از او در یکشنبه داخل تبریز شدیم در همان شب له و قاضی خان که پنجه بودند بستان و زد در تبریز
توقف کردیم بعد از آن کوچ کرده روانه بجانب آن شدیم پنجه را و چهار صد کس از لشکری همراه بودند
بکهار و سبب صد از فورچیان ما و ما بقی مردم امر را بودند قلعه و آنرا محاصره کردیم و نیز دیک که فتح شود

که قبا اقاملازم حسین بیک بوزباشی دروغه بتکریر آمد و من در مقام بودم منتیاسلطان و امیر بیک
 او را در مقام نزد من آوردند احوال پرسیدم گفت نام میرزا باغپشته و خوندکار او را پسر خود گفته کار ملک
 منزلزل شده گفتیم که ذوالقداغلی زامن نیز پسر گفته بودم او با من چه کرد که نام میرزا باخوندکار چه
 من با او در مقام بیک بنوده دایم بنکی کرده ام او چون قطع صلیه رحم نموده با من در مقام بیک در آمد
 کار او را با آقای خود حضرت شاه و لایق پناه امیر المؤمنین علیه السلام حواله می کردم مردم قلعه و آن از اینها
 آگاه شدند افاضی بدان قلعه شده برینهار آمده بودند کشته می شدند چون مقتدات بر اینموال دوی داد
 لابد از پای قلعه برخاسته کوچ کردیم **فصل دیگر** شمه از احوال قاضیخان آقا قاضیخامری پسر
 و شیطان صفت جمله بازو دروغگوی بود این بدست من است حال او است

رو بیهی در کچی و غمنازی چرخ را داده از چهل بازی

از تبریز با اولمه فرار نموده بجانب بغداد میرود و ابراهیم پاشا را میگوید که نام میرزا باغپشته اکنون
 صلاح در آنست که شما باز متوجه ولایت قزلباش شوید در آنملک جار کنید که حضرت خوندکار نام
 میرزا را پسر خود خوانده و ملک حضرت را باو داده من او را بخدمت خوندکار بیاورم ابراهیم
 پاشا را فریب میدهد و او با وجود آنکه حضرت خوندکار بغداد را ستاده بود و ترک اینولایت کرده باویش
 بآمد ترغیب و تحریض نموده دیگران بدین مختصر ولايت طمع کرده روانه اینجانب شد

شنیدم که در روز کار قدم شد سنگ در دست ابدالیم

مپندار کاین قول معقول نیست چو قانع شوی سنگ بیکست

کذا را کند بکدم سیم سیر فریدن بملک عجم نمیسیر

اما چون بتبریز خبر آمد که حضرت خوندکار عود نموده آمد توکل بذات بیچون حضرت الهی شای
 نمودم و مقرر فرمودم که سید پناه سید عبداللہ از جانب سیم و شاه سیوار کرد از جانب منتیاسلطان

بالبچے کوی نزد ابرہیم پاشا روند که شاید بجهت انباش عجزه و رعایا که و ذابح الهی اندفتن آشوب
بر طرفند در میان صلحی واقشو چون نزد پاشا میرند مکتوب را میدهند ابرہیم پاشا مرد ترپاکی بود
در محلی که نشاء داشته میگفته که معامله حضرت خوند کار در دست منست اگر خواهم می کشام و اگر
خواهم بر عکس می بندم اما در عدم نشاء میگفته چه کاره ام من مرد غلام عاجز فقیرم از دست من چه
کاری میباشد امر حضرت خوند کار است آخر الامر آن ناپاک را ضعیف صلح نشد کتابتی بتجدید تمام نوشته
فرستاده بود در او جان بنهارسید مردم گفتند که سام میرزا با غلبه است آن طرف خوند کار

آمد آید این مہانہ چگونه خواهد شد در جواب این ایات کہ از شیخ سعدی است خواندم

فراموشی نکرد این در آن حال کہ بودی نطفه مدھون مدھوش

دہ انگشتت بر کردہ بر کف دوزار و بکت کردہ بردوش

روانت دادہ فہم و ہوش و ادراک کمال و رای عقل صورت و ہوش

کنون پنداری اینا چہ ہست کہ روزی خواہد کردن فراموش

مِنْ اسْتَعَا بِغَيْرِ اللَّهِ ذَلَّ تَوَكَّلْ بِذَاتِ حُضْرَتِ اللَّهِ جَلَّ شَانُهُ نَمُوْدَہ از او جان کوچ کردہ مُتَوَجِّہ مُلَکُوتِ

شدیم و چون برنجان رسیدیم کل پیرا غلہ را حاجی لور را باز بنکی خود را بجای آورده تحفه و هدایا

و پیشکش دادہ بالبچے کوی نزد خوند کار فرستادیم کہ شاید منازعہ بر طرف نشود

اما اولمہ و ذوالقعد اعلیٰ او را باز ببر غصبت رده از او جان کوچ کردہ باز مُتَوَجِّہ عِرَاق شد ما

در درجین آمدیم و دو سہ روز ماندیم پیرا غلہ آمد کہ اینست خوند کار آمد نزاع بر طرف شد

صلح است من گفتیم اگر صلح می شود خوند کار چرا کوچ کردہ میباشد غلہ در جبین و آنحوالی را تمام ختہ

اُردو را باصفہا فرستادیم و خود بجانب ہمدان رفتیم و حضرت خوند کار تا در جبین آمد چون مُقَدِّم

بنوع دیگر پدید و لشکرش از آب آذوقہ و علیق ذواب عاجز و بون می شد کند از آنجا باز گشت ما نیز

از عقب کوه الوند متوجه تبریز شدیم در سال اول که از عقب لکه تبریز ابلغار کردیم و قاضی
 کریم بن شیب و افعه حضرت امیر المؤمنین علیه السلام را دیدیم که گفت ای فرزندان بطواف آستانه بنا
 و مشایخ را طواف کن و دوازده شمع ^{نند} بیاور بعد از آن بصرها که خواهی بر چون در آن مرتبه این فیض
 مبشر شد بلا شبهه کار ما از آن پیش رفت و فتوحی واقع شد و اوله نمک بحرام گرفتار نکرد بدو رانمیده
 چون حضرت خوندگار داخل تبریز شد ما از راه کاروانسرای عباس آباد بار دیکل آمدیم و دوازده
 شمع که فرموده بود باند یکدیگر که خود کرده بودیم برده بعد از طواف مشایخ و نماز در حوالی آستانه
 در خانه حضرت سلطان ^{جله} علیه الرحمة و الرضوان خوابیدیم باز حضرت شیخ صفی الدین علیه الرحمة زادر
 خواب بیدم که فرمود بعد از بیست و نه ظهور بنمادیم فرمود با خروج خواهی کرد از این دو کلمه ^{هفت} بگو
 فرمودند چون از خواب بیدار شدم با خود گفتم که ظهور مخصوص حضرت امام الهام حجه الله فی الارض
 المنتظر قائم المحمد علیهم الصلوة و السلام است ^{ال} خروج چه معنی داشته باشد از اردبیل کوچ کرده به
 سراب آمدیم و بار دو ملحق شدیم چون حضرت خوندگار از تبریز کوچ کرد ما از سراب بمراغه آمدیم
 آوردند که حضرت خوندگار با خلاط رسید ما متوجه قرانقوره خوی شد شکار ماهی میکردیم که
 دو نفر از جاسوسان ما آمدند خبر آوردند که حضرت خوندگار در اخلاط توپخانه و غزاده ها و قلع
 گذاشته با بلغار بجانب استنبول رفت حالا اوله در وان نشسته است من نیز برهنه در آب شکار
 ماهی میکردم و کل باب سرخود شستم و همان لحظه بنجیل تمام سوار شدیم و تا زاویه ملاجس با بلغ
 رفتیم چون زاویه رسیدیم بکرم و فرود آمدیم و خیمه زدند خوابیدیم و ملا محمد قصه خوان و بعضی
 از امران نشسته بودند حکایت میکردند و از غایت اضطراب با وجود تب از آن نبود قیابیک شکر افله
 و شهر حسن قویچی یاشی را با جمعی مقرر کردم که سوار شد بر سرفان بروند و زدیگر محل عصر بود که
 دو نفر قویچی آمدند و خبر آوردند که اوله وان را گذاشته فرار نموده است ما نیز از آنجا کوچ کردیم

بوان رسیده و در دزدان بودیم غار پخان خاکم شیراز و یعقوب سلطان قاجار را با جمعی کثیر
 از تورچیان و کویک قران با حسن بیاب بوز باشی همراه نمودم پنجهزار کس از مردم امرافرمودم بروند و الکا
 سبد محمود را غارت و تاخت کنند و از خوی بهرام میرزا و منتشا سلطان و امیر بیگ و ملو و شاهقلی
 خلیفه و بو افغان و صد الدین خان سفرچی و بسا و لان و قاپوچیان و قیباچیان و هم مردم کارخانه را
 فرمودم که تا از عقبه و میان بروند ایشان بود افغان و صد الدین خان را بقراولی فرستاده بودند تا بجای
 دوچار میشوند جنک میکنند و از اشکسته و دو بیست پنجاه آدم اوزانند و یک هزار گشته او با چند نفر
 میکمر نزد ^{دراغما} اخترمه و سرهای آنها را بار و میازند فرستادند روز دیگر سلطان روملو بکار در با
 میر و دو نماز میگذارد چون از نماز فارغ میشود محل عصر بود پیش من آمد و گفت کنار در با چمن است و هوا
 خوب است و چراگشت نمیکند و مدعای او این بود که در میان عدل حور و ارجش کردی دید بود بمن بنماید
 من که آمدم گفت این کرد را میبینید جزم و تحقیق که لشکر خوند کارند که ابرهیم پاشا و اوله را آوردند
 بر سر بهرام میرزا بر وند و این اثنا شاهویرد خلیفه سوکلن اغلی که حالا علمدار است در آن محل
 قورچی بود در حال پیش امر او بهرام میرزا فرستادم که اینست گری نمودار است با احتیاط باشد
 مباد از جوانب سرزاهی بر شما بگردند با غافل بر سر شما برزند این کرد را هر کس که دید تخبین کرد گفت
 از سنی هزار کتر نیست تحقیق خبری بفرستید صباح میخواستم که کوچ نموده بجانب سلطانیه برویم و اخته
 همین کرد مشوش خاطر بودیم و تکاهل نمودیم وقت ظهر نشسته بودیم که هلهل بجاد عرب کرد و
 کور سخی حاکم کلوه بکار در باب بر رفته بودند آمدند و یک نفر وحی اند را همراه آوردند باد و
 که از مردم اوله بودند از پیش او کر پنجه بوطن خود میرفته اند باینها دوچار شد بودند از روی حال
 پرسیدم گفت که همراه اوله و احمد پاشا بودیم ایشان بو سلطان آمد بودند میخواستند که بوان بیابند
 و آذوقه و لشکر همراه داشتند آنرا قاهم کنند شنیدند که شاه در و ان است بنامند و بجانب دربار

حاجت باشد ما نیز بهر دستا بیایم در آن وقت شب هم هر یکی از اجاف رسید

بگره رفتند من ناسف بسیار خوردم که کاش آنروز سوار شده با وله و قیام میشدم بعد از آن هشتاد
نفر قورچیان را فرمودم که بوسطان بروند چند روز که گذشت امر اینکه با بلغار رفته بودند آمدند با
ایشان گفتم که چنانچه اوله بنزدیک ما آمد بود و از دست ما بدرفت پهلما از سلطان گفت نباید تحقیق
نمائیم که آنچه کرده بودند کس فرستادیم که قورچیان ترکمانا از و سلطان باز کردند و لشکر جمع نمود
بجانب ان حس بعد بجرام میرزا برویم در این اثناء فراموشی قورچی و کور شهسوار آمدند و بکسری روی
آوردند از روی احوال پرسیدم گفت غلام خوند کار و در خلاط نشان حکومت و انرا بمن داده بجای اوله
آورده بودند و پروز خبر اوله را در آنجا نبی و سظام گرفته ام که نشین است و منتظر اینست که شما از وان
کوچ نمائید او بر سر وان بیاید من نام اوله را شنیدم بپشتا بشدم فرمودم که لشکر پی سوار شوند و
من براق و اسلحه پوشیدم در همین شب مشعلها روشن کرده روانه شدیم از قورچیان ترکان و ذوالقدر
و ایستاد جلوس بصد کس را چرخ می کرده پیشتر فرستادیم و ما نیز از عقب با بلغار روانه شدیم بعضی مردم
از پل و بعضی از آب گذشتند اما در این وقت عبدخان و کوکجه سلطان و پادکار محمد سلطان
و یعقوب سلطان و حسن بیگ پوزباشی که از آل کاء سید محمد بازگشته بودند بر سیریل که میرسند
آتش از دور می بینند تصور میکنند که اردوی ناست که فرود آمدیم ایشان نیز در همان محل

اقل نوشته بود من پسر خوند کارم و حضرت خوند کار مرا بفرزندی قبول کرده و ملک پدر مرا بخشا
 بمن داده چون این نوشته بمن رسید بوانگی و کم عقلی و مہمان بیکاری معلوم شد کہ بقول
 فعل جہ قسم جماعت عمل مینمایند در جواب گفتیم کہ ملک من از منست و نه از تو و نہ از خضر خوندگار
 خداوند گشت کہ ملک از او است بھر کس میخواهد مبدد کہ قولہ تعالیٰ لَیِّنَ الْمُلُکُ الْیَوْمَ لِلَّهِ
 الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ

کہنہ دین دایرہ دہر پای کولن الملک زندہ بخندای

دیگر نوشته بود کہ خضر خوند کار با هفت سالہ ہراق و آذوقہ و چندین ہزار لشکر شجاع مکمل
 مسلح میباشد و از آنجملہ دہ ہزار زاپہ آب کشی است کہ بر اشران بار کرده ہمراہ آورده کہ اگر ایشان بر
 چول روند آن صد ہزار کس را از عجب ایشان مبفرستد در چول از ممر آب خاطر جمع کردہ اند
 گفتیم میدانم کہ خضر خوند کار عظمت شوکت تمام دارد بھر طریق کہ خواہد میتواند آمدن کند
 از خضر رب العالمین مالک ہوم الدین جل جلالہ و عم نوالہ میخواہم

پیر دینی کش ما کرچہ ندارد در روز و خوش عطا بخش و خطا پوش خدائی دارد

دیگر نوشته بود سوای اسبان و مرسع آلات و اقشہ و استر و اشتر سب صد ہزار اشتر بمن اعلم
 داد در جواب نوشتیم کہ اسباب نقدینہ دنیوی بوفادہ نخواہد داد کہ دین را بدینافر و حتی حدیث
 قولہ علیہ السلام الدُّنْیَا حِفْیَةٌ وَطَالِبُهَا کَلَابٌ وَعَتَلَا کَفَنُہُ اَنْدَرَانِیَاب

این نقد دوزخہ را دلا باز کُندار کون نقد دوزخہ بر نماید کار

زانیان نقد کزین کہ در روز شمار بآن کبری قرار در دار قرار

این اسباب تجلات کہ تو نوشته و میدانی کہ ہر یک از امراء و مازبادہ از اینہا دارند و من بطریق تو ایلم
 باشم کہ بر نقد دنیوی و ملک و مال و بنیازم من نقد کہ دایم بآن نازیدہ ام و خواہم نازید درون جان

و در خود جای داده ام و از جان خود صد هزار بار و از جمیع دنیاها عزیزتر و گرامی تر می‌دارم که
مدر دوعالم آن بکار من نباشد آن مهر و محبت آقای من و جمیع مؤمنان نیست تصور میکنم مزانه لشکر است
و نه خزانه و اسباب و نه مدد کاری از اهل عالم خواهی دید که مدد کار تو نقد بدهد و اسبابی که بشود
بوجه فایده خواهد رسانید نقد بدهد من که مهر و محبت آقای من است مدد کار من بمن چه خواهد رسانید

نقد بیت مراد روغن جانم مانند آب گیمای اجسم

نقد بیت که آدم صبغی را بی آن نشدش دعا مؤثر

نقد است که چون خلیل برخواست موی سوختش در آذر

نقد بیت که علم و زهد مونس پیاوخت کرد بهر پنجو زر

نقد بیت که مصطفی امیر مبعود او را بخود برابر

نقد بیت عزیز و برتر کرامه ذاتی چه بود و لای چه بد

آقای من نزد حضرت پروردگار از آقای تو عزیزتر است و اخلاصی که مرا با او است و اظهار است
اوصاف و قرب و منزلت و محبت او بدرگاه رب العزیز بر تبه نیست که اگر صد هزار جن سال و انس کاتب شوند
اشجار قلم و اوراق کاغذ و دریاها مداد شرح شمه از فضیلت او نتوانند نوشت

کتاب فضل ترا آب بحر کافه بینم که ترک کنی سرانگشت و صفحه بشمار

و بیان روشن بر صد قول من از کلام شریف آیت است که فی الجملة از آنها نوشتم اول آیه قال و من ذر
قال لا ینال عهدک الظالمین ایه و ما یعلم تا و یله الا الله و الراسخون فی العلم ایه ال عمران
علی العالمین آیه دیگر آیه روز مباهله است قل تعالوا ندع ابنائنا و ابنائکم و نساائنا و نساکم
و انفسنا و انفسکم ایه دیگر کرمه و اطیعوا الله و اطیعوا الرسول و اولی الامر منکم
و دیگر آیه الیوم اکملت لکم دینکم و اتممت علیکم نعمتی و رضیت لکم الاسلام دینا و دیگر

أَيُّهَا تَمَازُكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ ذَاكِرُونَ
 وَآيَةُ كَرَمِهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ طُوبَى لَهُمْ وَحَسَنَ مَا بِهِ وَآيَةُ كَرَمِهِ دَرَّغْدِرْ حَمَّ نَازِلْشَد
 قُلْ إِنِّي بَأْتِيهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ فَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ مَا بَلَّغْتُ إِنَّا لَنَكُونُ بِكَ بِعَيْنِكَ مِنَ
 النَّاسِ وَآيَةُ كَرَمِهِ قُلْ كَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِنْدَ أُمِّ الْكِتَابِ دُبْكِرَاهُ يَوْمَ يَدْعُوا
 كُلَّ أَنْاسٍ بِأَمَانِهِمْ دُبْكِرَاهُ قُلْ لَوْ كَانَ الْخَيْرُ مَدَا إِكْلَامًا لَرَبِّي لَفَعَدَ الْخَيْرُ قَبْلَ أَنْ تَفْعَدَ كَلِمَاتُ
 رَبِّي وَلَوْ جُنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا وَإِنَّ كَرَمَهُ إِنَّمَا يَرْبِي اللَّهُ لِيَذْهَبَ عَنْكُمْ الرِّجْسُ أَهْلَ الْبَيْتِ بِطَهَرِهِمْ كَرَمُهُمْ
 دُبْكِرَاهُ إِذَا اللَّهُ هُوَ مَوْلَاهُ وَجَبْرِي وَصَالِحُ الْمُؤْمِنِينَ وَإِنَّ كَرَمَهُ قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا
 الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَى وَإِنَّ كَرَمَهُ بَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نَاجَيْتُمُ الرَّسُولَ فَقَدِمْوا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوَيْكُمْ
 صَدَقَةٌ وَدَرَّهْمٌ ذَهَبِي قَانْدَكُ سَاعَةِ حَوْضٍ كَوْثَرٍ حَضَرَتْ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِتَقْنِيْنَا
 إِنَّ كَرَمَهُ إِذَا الْبَرَّادُ يَشْرَبُونَ مِنْ كَأْسٍ كَانَ فَرْجُهَا كَأْفُورًا وَإِنَّ كَرَمَهُمْ يَوْفُونَ بِالْإِذْرِ وَبِخَافُونَ
 يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا وَيَطْعَمُونَ الطَّعَامَ عَلَى حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا وَجَزَاهُمْ بِمَا صَبَرُوا
 جَنَّةً وَحَرِيرًا وَدُبْكِرَاهُ كَرَمُهُ عَمَّ يَتَسَاءَلُونَ عَنِ النَّبَاءِ الْعَظِيمِ الَّذِي هُمْ فِيهِ مُخْتَلِفُونَ وَدُبْكِرُونِ
 إِنَّا آعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ

ثَلَاثُ كَلَامٍ وَصِفَ انَّمَا أَتَيْتُ شَيْئًا انكسر كه شيك عودهُ بود مُنكَر و دغا

دُبْكِرَ احَادِيثُ خَضِرَ رَسَالَتِ بِنَاءِ مُحَمَّدٍ ﷺ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ صَلَّيْكَ اللَّهُ بِكَ
 لِحْيٍ وَدَمَكُ دِهِي وَجِيْمُكَ جِيْمِي وَرُوحُكَ رُوحِي وَحَدِيثُكَ هَدْيِي عَمْرُؤُكَ هَرُونَ مِنْ مُوسَى إِلَّا أَنَّهُ
 لَا يَنْبَغُ لَكَ وَدُبْكِرَ حَدِيثُ مَنْ كُنْتُ مَوْلَاهُ فَهَذَا عَلِيُّ مَوْلَاهُ وَدُعَايُكَ دَرَّحُوا أَخْضَرَ فَرَمُودَهُ اللَّهُمَّ
 وَالْمِنْ وَالْأَلَاءِ وَغَادٍ مِنْ غَادَاهُ وَأَنْضَرُ مِنْ أَنْضَرٍ وَأَخْذَلُ مِنْ خَذَلِهِ وَدُبْكِرَ حَدِيثُ مَنْ رَوَى زَانِبًا لَكَ
 اللَّهُمَّ إِنِّي بِأَخْصِ خَلْقِكَ إِلَيَّ بِأَكْلٍ مَعِي مِنْ هَذَا الطَّيْرِ وَدُبْكِرَ أَنَّكَ شَمْسٌ عَلَى قَمَرٍ وَحَدِيثُ

قد سئی لا فنی الا علی لا یسف الا ذوالفقار و ذبکر انا مدینه العلم و علی بابها و ذبکر یا علی لا
 یجک الامؤمن تقی و لا یغضک الا منافق شقی و ذبکر انا و علی من نور واحد و ذبکر انا و علی
 حجه الله علی عباده و حدیث قدسی لو اجتمع الناس علی حب علی بن ابیطالب لیا خلق الله النار القصه
 در بخت چهارم شهر خادری الاوله جاسوسان ما اند خبر آوردند که حضرت خوند کا بسواس آمد هفت
 در آنجا بنشیند که شرفزار او غن بنا لند و مادر قریب بودیم اکابر اهالی و کدخدایان هر محل را طلبید
 گفتیم که جمعی از لشکریان خود را تعین نموده ام که در پیش لشکر و میان باشند غله و محصول ترا سوزانند
 آنچه تواند بخوراند خاطر خود را جمع دارند و دعای بد بنا نکنند که باعث این فتنه و آشوب باشد ابر
 آنچه نقصان شما میشود عوض بنا لوجه شما بمنام غله آن محل را خورایند و سوزایند و کار بزار اینا
 کردیم کار و بار جنک بر عقل و صاحبان هوش رای واضحست که حکم باری دارد بفرع که مبر شود و از
 پیش برویم باید کرد که غنیمت از بون خود کنی و کلام حضرت امیر المؤمنین علیه السلام است

در حربگاه بگریز و خواه بفریب نوعی میناید کرد که فرصت بدشمن نداد و الحال از مجبران صحیح القول شنید
 و تحقیق شد که تنهیا سصد هزار سوار جنگی سوای قلیچی همراه حضرت خوند کار آمد اند چنانچه هر
 کد از اهل خدمت کار همراه باشد ششصد هزار نفر میشوند که الاغ دارند باشند هر روز دوش از دوش
 باید که هر روز پانزده هزار غور و اردی میباشند و بر تقدیر و توقع پانصد هزار باشد ششصد هزار شتر و دوشه
 که همراه آورده باشند یکماه زباده دارند ایشان نخواهد دادن ما جو همه جار خورایندیم و سوزایندیم
 که جنک دوبرو با ایشان نکنیم حال ایشان چگونه خواهد شد اگر یکماه راه پیش آیند محل بر کشتن
 چه علاج دارند دیگر از وقت از کجا بدست میآورند بارها من گفته ام در حضور ما که لشکری روم بمناب
 مرض آتش اند اگر در ابتدای طغیان خواهی علاج کنی مریض را میکشد و اگر ملاحظه آن نمیکنی بدست
 پس در ملاحظه باید بود تا مدتی کار را نمی خود میکند بعد از آن باندک و سبیل علا جشان میشود و ایشان

سَوای قَلت آذوقه بطریق دیگر چنان عاجز و زبون میتوان کرد

گر همه در جعفری داری مرد بی توشه بربندار دگام

در بیان غریب کُرسیده شلغم پخته به زنقره خام

در این باب نیز شیخ مصلح الدین سعدی شیرازی گفته

کوش تواند که همه عمر وی نشو آواز دوز چنک و نه

دیده شکبید ناشای باغ بی گل و لیسین بر آرد دماغ

گرنه دبالش آکنده پر خواب توان کر حجر ز پسر

و رنبود لبر هم خواب پیش دستان کرد در آغوش خوا

این شیکم بچپرس بچ صبر دارد که بسازد هیچ

غرض علاج سپاه روم زاد بکر سَوای این چاره نیست اگر چنانچه در الکاء نابینند علاج ما نیست
که از هر جانب راه آذوقه ایشان را مسدود نمایم چنانکه با ایشان نیست و سَوای این میتوانکی و بصره
که خور مسلمانان در میان رنجنه شود و خود را دانسته به هلاک انداختن امر حضرت پروردگار
جل شانه است چون حضرت خوند کار بخوی آمد کس بزر عبد چنان و جمعی که بقرا ولی فرستاده بودیم که
حوالی ایشان را چول کرده اصلاً خود را ننمایند و در روز بازگشته در بیلاق اسکر نیز دمن بیابند
که چون حضرت خوند کار داخل تبریز شود ماده هزار کس با بلغاریای قلعه وان بر سر او فرستیم
که شاید آن نمک بجرام را بدست آوریم چون کس با ما می رسید بکر و در آنجا توقف کرده بعضی محالوا
که بجهت آذوقه خود نکاه داشته بودند سوختند و پیش لشکر خوند کار نیز با ایشان رسیدند و نما
آمدند اما در وقتیکه حضرت خوند کار تبریز رسید این جماعت امر را در پنج فرسخی تبریز بودند اول
بهرام میرزا بابک هزار و هشتصد نفر و چراغ سلطان بابک هزار و پانصد نفر و علیقلی بیگ ترکمان

باد و هزار نفر و الله قلی بیگ حاکم دارا بجزد با پانصد نفر و چو نداب سلطان حاکم ارج و شانکاره با پانصد
مرد و ابره بخان حاکم شهر از باسه هزار و پانصد مرد و شاه قلی سلطان حاکم کرمان باد و هزار
نفر و یک سلطان حاکم کازرون با هشتصد نفر و محمود خان کوهکلو به باسه هزار نفر از
افشار و جرمک و قورچیان قزوین یک هزار و ششصد نفر و جماعت سوکلان وارد بید
چهار صد نفر سناخته با جماعت امرا و لشکریان جافقی کردیم که ما با بهر رویم و در آنجا بنشینیم که
جماعت مذکوره نیز با ملحق شوند و بعد ازین جمعیت در یکجا باشیم در منزل اول که کوچ کردیم چراغ
سلطان و چو نداب سلطان و علی قلی بیگ رسیدند در منزل دوم بهرام میرزا و ابره بخان حاکم شهر از
و الله قلی بیگ رسیدند حضرت خوند کار در تبریز و مادر ابهر بودیم بزارت شیخ شهاب الدین ابهر
بودیم از غایت آفردگی القاسم بنفرین کردیم و مناجات بسپای بدرگاه حضرت پروردگار جل جلاله
کردیم و گفتیم پروردگار از تو فرموده که دلها شکسته زاد و ست میدارم و در دلها شکسته ام و من
سرگردانی عجز و رعنا با بسا دل شکسته ام محل رحمت است سوای رحمت تو چیزی بکرمدم مانمتو
شد وزاری بسپا کردم در همان شب شیخ شهاب الدین زاد در خواب بدم فرمود که جمیع مشایخ باتو
امروز در دعا بودند البته که مستجاب شد بعد از این واقعه حضرت خوند کار چهار روز در تبریز
نیت هم و همی در دلش بکمر سید باز کردید

کار خود کمر بخدا باز گذاری حافظ ای بساعتش که با نجات خدا داده کنی

و ایضا خواجرا حافظ علی بن محمد فرماید

تو با خدای خود انداز کار خوش و بشا که رحم اگر نکند معذ خدا نکند

قبل از آنکه خوند کار باز کرد من بامر اکفتم که شما شش هزار کس تعیین نمائید که اردو زابر
داشته از راه جوشین در بار بجانب اردو باربروند و شاده هزار کس بوان بر سر اولیه ابلاغ کنند

و پنجهزار کس بقاص بودند که من از عقب شما کوچ کرده بسوی شما راه داشتم و با شما جهاد کنید که
اوله را بکشد و حوالی وان و هر کجا که غله باشد بسوزانند که خوند کار اگر از عقب بیايد از آنجا
بطرف خجور سجد بیرون آئیم و جمعی از لشکری که بجانب قاص میروند جماعتی از رومیان که بغارت
آمده اند قتل رسانند امر گفتند تا بهرام میرزا با جماعت امر که بنامده اند بنابند بناملحی شوند
و فتن بهیچ طرفی مصلحت نیست باین مقرر کردیم که در اهر با شما و ابره پنهان با سه هزار کس
بقراولی فرستادیم در این اثناء شتران عرب آمده دو بست و پنجاه خروار براق قورخانه بر زمین میاند
اگر کوچ میکردیم قرار دادیم که بکترال پس بنشینیم و این براق را بشکری قیمت میآئیم بعد از آن باز
کوچ کرده باز آئیم ما که چهار فرسخ پس رفتیم بکروز آنجا نشستیم و براق بخش کردن مشغول شدیم
جاسوسان ما آمدند و خبر آوردند که خوند کار برکش ابره پنهان در هشت فرسخی تیر بز بود از عقب
رومیان تانوح رفتند ما نیز بر کشته از عقب ایشان روان شدیم بچالدران که رسیدیم گفتند که
خوند کار رفت و قلعه وان را حصار کرده شاه قلی سلطان و محمّد خان خاکه کوه کبلوبه در آن
روز بار دو رسیدند بعضی مردم گفتند که بر سر رومیان پیشخوان بزنیم من گفتم که از اینجا بارض
روم بیرون میرویم که چون خوند کار بشود که ما بالکاء اوفه آئیم البته از سرفران برخواید خوا
با امر اینگونه قرار دادیم و اسماعیل میرزا را با هفت هزار کس بر سر قلعه قاص فرستادیم که برود و در
قاص را قتل و غارت نموده از آنجا متوجه ارض روم شود و خود بکروز در میان بار جیش رفتیم و آواز
توپ و تفنگ رومیان منقطع شد معلوم کردیم که چرا گفتند که شاه علی سلطان چینه قلعه را سپرد
از اینجهت بغایت ملول و آزرده خاطر شدم که سابه سار و قبا تمام از دریا بجان را در پناه خود داشت
بکشتون الکاء از دریا بجان افتاد لا علاج از آنجا متوجه خوس و پاسین شدیم چون در رسته
اول که خوند کار بدین جانب آمد قرار داده که قبل از آمدن ایشان قلعه وان را خراب کنیم و

در کل آذربایجان بکلیه آبادان نگذاریم در مرتبه بعضی مانع شده فکنداشند و ایندفعه
 که حکایت آن و القاسب و افغد مرا از روی غیرت تاثر کرد باز بخاطر مبرسپند که تا القاسب دست
 ایشانست نزاع و فتنه بر طرف نخواهد شد علاجی سوای این نداریم که تا هر کجا از الکاء خوند کاروان
 دست را باشد خراب کرده و محصولات ایشانرا سوزانیده تاخت و غارت نمایم و بکرو زرد بکجا
 توقف نمایم و آنرا حد را تمام چول و ویران نمایم که مطلق آباد ده روز و راه نباشد تا آمد شد
 ایشان بر طرف نشود همگی بر این تدبیر صلاح دیدند پس بدیند الفصه خوش و پاسبان سوختیم
 و در پاسبان منظر بودیم که خوند کارچه فک خواهد کرد که خبر آمد که خوند کار بخوس خراب
 و مادر پاسبان فرستیم که دانسته بودیم که مرکب ایشان در گیل لاغر و بون شده در میان اردو
 ایشان قحط شده باز کردند ما نیز از آنجا کوچ کردیم بالکاء موش رفتیم خبر آمد که خوند کار و بیلش
 گذشته از آنجا که فتنه بودیم پیشتر رفتیم قوچیان مسکر کلو که بر ما کبری پیشرفته بودند
 آمدند و دجاسوس را گرفته آوردند احوال معلوم کردم گفتند که خوند کار با اوله و رستم پاشا
 حکم نوشته بود که ما بفرامیهم شاد در تر جان بنشینید تا محلی که برف بیارد و بعد از آن
 از زنجان قشلاق کنند چون این خبر شنیدیم علی سلطان تاقی اغلی را باد و هزار کس فرستاد که اخلا
 و موش را تمامی بوزلند مردم گفتند که اوله در تر جانست صلاح اینست که بر سر اوله برویم چون
 حرفشان موافق مدعای من بود در روزا بلغار کردیم اتفاقا در روز پیش از آنکه ما برسیم اوله
 و رستم پاشا بجانب پاورد رفته بودند و اوله درار زنجان بود فرمودیم که تمامی الکاء بایرد و تر
 و تر جان را سوختند و خراب کردند مقرر کردم که هر کجا مسجد باشد یکی از اعیان لشکر رفته
 در آنجا بنشیند که کسی متعرض مساجد نشود سوای مساجد تمامی خانها را میسوختند چون
 در هر مرتبه که ایشان بالکاء ما آمدند مال ما را جلال میدانستند ما هرگز مال ایشانرا جلال

نداشتیم و چیزهای حلال از مرغ و گوشت و روغن و آذوقه چیزها را همراه میبردیم در این مرتبه
 نیز بدستور اجناس حلال همراه داشتیم و مقرر کرده بودیم که هر روز سی قاب طعام در
 صبا و بچاه قاب در شب حبه من ترتیب میکردند در این اثنا هر روز از ماه مبارک رمضان سوار
 شده بکنار آب فتم که ماهی بجهت خوردن شکار کنیم که حلال باشد دیدیم که بخت نفریناده
 میبایند شاطری را فرستادم که از ایشان تحقیق نماید که چه مردمند کشتند که ما مردم خوشیم
 ما را غارت کردند اگر در اینجا میماندیم از گرسنگی هلاک میشدیم آمده ایم که بدینا بگریزیم
 القاسم ابوالای اسب نرین کردم و بر حال ایشان گریه کردم و از آنجا کوچ کرده بحوالی آب بویون
 فرستیم دو نفر جاسوس مسکری را آمدند کشتند جزم و تحقیق که القاسم با همدان فرستاده
 و لشکری ما و امراد را پر دوازده نجان بودند و غیر از قورچی هیچکس نزد من نبود جاسوسان گفتند
 که اینست خوند کار باز کرده بجزر آمد و احمد پاشا را باد و هزار تفنگی پیش فرستاده اینست که
 بکفه رسیدند و بعد از آن با قورچیان صلاح دیدیم که چه باید کرد ابراهیم آقای بوردور گفت که
 کوچ کنیم و بما ما خاتون فرو داشتیم و کس بفرستیم که امر از با پدر بیاورد و جمعی از امر که در آنجا نشد
 از رنجان را سوخته ایشان هم بیاورد و دوهزار کس پیش بفرستیم که اگر احمد پاشا بکفه آمده
 باشد با و دستبرد میبمانند جلودار محمد پوز باشی و مقصود بیک اینان اغلی گفتند که اینجاکه
 از تدبیر و میان دوار است که القاسم از دست خود بگذارند که بعراق رود البته نزد پاشا
 بغداد آورده اند که در ملک خانقی و قزلرباط برود تا بما خبر رسد که القاسم بعراق رفت تا باز
 کردیم و بعد از بازگشتن ما باز کسی فرستاده القاسم نزد خود آوردند محمد آقا و اینان اغلی گفتند
 که ما بده فرسخی از رنجان بار رنجان نویم و آنجا را انالقام بسوزانیم بجزر اینکه احمد پاشا پیش آید
 چرا خود را معاف داریم اگر چنانچه خوند کار باز خود بیاورد از راه با پر دزده بیرون آئیم و فرستاد

معقول دیدم پسندیدم کوچ کرده بار رنجان رفتم آن بود که عثمان پاشا بقورچیان دُوا القدر
 واستاجلو که بقراولی گذاشته بودند هم بر خورد جنگ کرده بود و شکست یافته بدگرفته بود جمع
 کثیری از رومنان کشته شده بودند بعد از آن از اردنجان کوچ کرده پیار آمدیم و در آنجا بسپار
 اطفال ارمنی را قریباً ساسپر کرده بودند همگی را جمع کرده در سبدها نشاند و باز کردند و
 عبداللہ خان را فرمودیم که بنیای قلعه بزرده گذاشت نزد ما آمد بعد از آن بارض روم آمدیم اعلان
 قاسم یازوکی را از جماعتی که از قلعه بجنک بیرون آمده بودند قوری گرفته آورد و نیز خبر رفتن
 القاسم را بھذان گفت گفتم من از تدبیر و بیانی این ابغایت در میدانم که القاسم را از خود جدا کرده
 گذارند که برود این بیت بخاطر مرسد

بسادولت که آبد بر کنر گاه چومر آ که نباشد کم کند راه

در آنجا لشکریان چند نفر از اطفال اسپر کرده بودند ایشانرا نیز گرفته بھتاد ستور بیای
 قلعه فرستادم و خود متوجه چور سعاد شدیم و هنوز با و زمین کردم که القاسم را از دست گذاشته
 باشند اسمعیل میرزا را بشیروان فرستادم که آنجا را متصرف شود قوچی باشی را با هزار و پانصد کمر
 فرستادم که شکی را بکشد و بھرام میرزا و ابرھیمخان را با امرآ عراق و فارس و کرمان رخصت دادم
 که بآلکاء خود بروند و من بقرا باغ رفتم که در آنجا قشلاق نمایم در این اثنا متعاقب خبر رسید که
 القاسم بعراق آمد و خانه کوچ بھرام میرزا و جواغری سلطان را غارت کرده کبزان ایشانرا قتل نمود
 و پسر بھرام میرزا را همراه خود برد شخصی که از نزد القاسم آمد بود از زبان او نقل میکرد که با مردم
 خود میگفته که اگر من پسر بھرام میرزا را نزد خوندگار برم خواهد فرمود که من او را بکشم بعد از آنکه
 من پیر او را کشته باشم بھرام میرزا پسران مرا خواهد کشت پس مرا نزد خوندگار بیا برد رفت
 القصه در قسم خبر توجه ما بدو میرسد پسر بھرام میرزا را با مال و اسباب که غارت کرده بود بدو داشته

بجانبش را از کربنج و در آنجا از غایت اضطراب توقف نموده از جانب شوشتر بغداد رفت و از شوشتر
کتابتی نوشته فرستاد و استدعای صلح نموده درخواست خود کرد من نیز پروانه استمالت او
نوشته فرستادم و اما در آنوقت مردم میگفتند که فردا القاسم آنجا نباید و حصر خونگد
از بنظر معلوم نیست که احوال ما چه خواهد شد و صلاح دیده بودند که شیر و انرا باو داده
این نزاع را بر طرف سازیم که او متوجه شهران گردد و مراد را اینحال دل در در گرفت و بغایت آزرده
شدم چنانکه گریه ام دستداد و در انشای کربیه این ابیات از هفت بند مولانا حسن کاشفی
رحمه الله بخاطرم رسید کربان میخواندم

ایم عظم کعبه اصل از بیان مصطفی	قبله دنیا و دین جان و جحان مصطفی
از نفوذ کوهر معنی لبالب شد دهانت	تا نهادی لب بصورت در دهان مصطفی
ای باستحقا بعد از مصطفی نایب بود کس	تا نهادی نایب یکتا بر مکان مصطفی
تبع تو ابر کس نیست بادل که فتح الباب او	تا زه دارد زان نصرت بوستان مصطفی
تا سپهر شرع از او پیر نور شد بگریفتا	از تور و روشن تر مهبی بر آسمان مصطفی
و هر وان عالم تحقیق را نایب بوده راه	بی زمین بوس در کتب بر آستان مصطفی
از زبان خلق بر نایب صفات ذات تو	و بر لایق آن الا از بیان مصطفی
لا یداجی را بنحضر نمیباید زدن	ای شناخوان توانی از زبان مصطفی
عرض جلال و جلال نیست میدان کیچست	حال اخلاص من اند خاندان مصطفی
منت خلقم بجان آورده رحمتی کس مرا	و از رهان منت خلقان بجان مصطفی
رو بر رحمت من است ای کام جان از روی	حرمت روی منمیر از نظر کن سوی من

رستم پاشا کتابی نموده پاشای حاکم بغداد نوشته فرستاده بود که کشتن در اینولا پناه صلح

نیک که مبار افتنه بکسرند کس بر سر او تعیین نمایند که از اول کآء نماید درود و اگر قبول نکند
 بقتلش رسانند بازال کآء نماید درود که دیگر بدین طرف نباید چون القاسم احوال خود را
 بدین منوال میبندد بکه که پنجه نزدیک اردلان آمد و بدیج الزمان پیر بهرام میرزا را شمع
 خود ساخت و سبزه صلح میخواهد بعد از چند روز بدیج الزمان و میرزا باقر که ملازم قدیمی
 القاسم بودند نزد ما آمدند و احوالات را عرض کردند من جوابش ندادم بعد از سه چهار روز
 خبر رسید که محمد پاشای بغداد لشکر بر سر او فرستاده از آنجا بنزد فرار کرده نزد سُرخاب سلطان که
 در آنوقت حاکم کردستان بود رفته بهرام میرزا با امر مطلع شدند ابلاغ کرده بر سر او رفتند
 سُرخاب سلطان او را بر داشته بشکله بُرد و کس نزد ما فرستاد که سبادت پناهی شاه نعمت الله را
 بفرستید بیاید و قسم یاد کند که قصداً و نکند من او را بدهم سبادت پناه مشارالیه با اتفاق
 امرارفته او را آوردند در این اثنا سجد شکر کردم که الحمد لله القاسم باقای خود حضرت
 امیر المؤمنین و امام المتقین اسد الله الغالب امیر المؤمنین چند علی بن ابی طالب علیه الصلوة
 والسلام سپرده بودم او را گرفته بدیخال بن سیر چون در برابر من آمد گفتم که دیدی آقای
 من از مدد کار توقوی تر بود و ترا باز نزد من فرستاد و دیگر حرف نزد

چرا غیرا که ایند بر فرورد هر آنکس بفرستد بپوشد

و از کفشار شیخ این ابیات را مناسب بنمقام دادم که فرمود

حکایت کنند از بزرگان دین حقیقت شناسان اهل یقین

که صاحب لی بربلین کی نیست همی راند همواره ماری بدست

الفصه تا چند روز دیگر در برابر من نیاوردندش روزی در توجید خانه بودم آنجا آمد
 گفتم و قتی که بامان دوست بودی شراب نمخوردی و فسق و فجور نمیکردی چون باغی شدی

بنیاد فسخ و فجور کردی ظاهر که با حضرت پیرو کرد کار جل شانہ نیز باغی شدہ بودی

هر که را کوشش از برای خداست همه کارش زاینده آید راست

کارها جز خدای نیکشاید بخدا کمر زبندہ کار آید

الفصہ بعد از چند روز دیدم کہ از من ایمن نیست و ذایم بتفکر است و زاهر از ابرہیم و حسن
بوز باشی کردہ بقلعہ فرستادم ایشان او را بقلعہ الموت برده حبس کردند و آمدند بعد
از شش روز جمعی کہ او را در قلعہ نگاه میداشتند غافل گردیدہ دوستہ در آنجا بودند کہ
القاسب پدر ایشان را کشتہ بود ایشان ہم بقصاص پدر خود او را از قلعہ بر برداشتند
بعد از مردن او عالم امن شد با خود قرار دادم کہ بعد از این بر سر حرکس و گرجی روند و
کفار با مسلمانان نزاع نداشته باشند تا اینکہ یکبار اسکندر پاشای درمیانہ پیدا شد
مضمون این ابیات سیمت و قوع یافت قطعہ

اگر اینکہ نخواهد کسی اهل دل کہ بکلمتہ بی زای رحمت بند

مکس زاید آید آورد روزگار کہ تا بر سر زای رحمت رید

حکایت اسکندر در آنوقت کہ پاشای ارض روم چیزها بخاطر قرار داد تحریک منہ
و نزاع میکرد ہر چند امر با و چیزها نوشتند و او را بصلحت کردند و کتابات فرستادند قبول
نمیکرد در جواب ہدایات مہوشت بکتوب کتابتی بچہنخان سلطان فرستادہ بود کہ من
قلعہ اردہ نوح کر جستان را حصار کردہ ام اگر پادشاہ شما بر سر من آید جنگ خواہم کردن اگر
شکست دادم پادشاہ شرق را شکست دادم و اگر شکست خودم غلامبراشکستہ باشد بچہنخان
سلطان پیغام فرستادم کہ در جواب او بنویس کہ این خطہای نامعقول از جملہ نادانی و کم
عقل است مرد عاقل بجد گاہم یاد را از منبکند و ذایم الاوقات بر سر پر خاش و مغتنی نباید بود
بکمرتہ

بکمرتبه شاهقلى سلطان خا که خجور سعد ابن ابیات دانوشتہ نزد او فرستاد

دو غافل را بناشد کین و پیکار ز نادانی سبزد با سبکار

القصہ تو مرد غافل هستی بتو نسبت ندارد کہ با اولاد حضرت سید المرسلین محمد مصطفی صلی اللہ علیہ و آلہ ابن چنین بیاد بی کنی هر کس کہ با ابن خاندان دشمنی کرد جزای خود دید تو نیز خواهی دید کہ بچه بلبلہ مبتلا خواهی شد و در اخبار بخواند کہ روز مکرر ابنی امیہ در کربلا با حضرت امام حسین و اولاد و اصحاب علیہ السلام محاربه و مقاتله نمودند سوای حضرت امام زین العابدین علیہ السلام دیگر کسی نماند بود و از بنی امیہ در آن روز تا هزار طفل در کھوار قبہ طلا موجود خال بقدرت حضرت رب العالمین ملاحظہ میکنی کہ از ایشان آثار نماند و چندین هزار سبد از آن سلسلہ موجودند و هر چند امر از دوز را قاپوی کس میفرستادند مانع شد نمیکداشت و مانع البچیان و تجار و متردین میشد و غارت میکرد و از غایت غرور و نخوت کار بجائی رسانید کہ سبادت نام کرده در کتابتی کہ بشاهقلى سلطان نوشته بود آہ کہ بہ

را نوشته فرخات بسیار گفتہ و شاهقلى سلطان

در جواب کتابتی مطول براو نوشته فرستادہ بود و از بنسختان متنبہ نشد ترک بد ذاتی میکرد دیدم کہ بھچو جہ کا و ما از پیش نہرود بالضرورہ کو شمال او واجب شد

کاری کہ بعقل بر نہاید دیوانہ کنی در او بنیاید

آخر الامر لا علاج سفر ارجش و اخلاط را الشکری آراستہ کردم کہ بدین وسیلہ او را تنبیہ نمایم کہ یک بد و بر سر او رفتن کسر شان ما بود و ماہ رجب و آنہ انصوب شدیم و ماہ رمضان المبارک در اخلاط بودیم و باغ ملک شمس الدین را خریدہ در آنجا روزه داشتیم القصہ ہکا پانصد نفر از مردم خرچہن لوی قراباغ و کرچی کہ قبل از این بد و اہلی رقتہ بودند اسکنند پاشا

خبردار کرد پادشاه رکن سزاه برایشان گرفتند با وجود بکه مردم خرجین لوکم بودند جنک دوبر
کرده بودند و مقرراتی که پادشاه در مقابل ده هزار کس هنری نمیتوانند نمود فرار کرده جمعی از
ایشان را بقتل رسانیدند سیرهای ایشان را بطریق هر چه تمامتر بایستبول فرستاد و اینمغنی افغان
عظیم نام کرده بود و بعد از آن چندان عجب و تکریم خود راه داده بود که شرح نتوان داد بنا بر این
بخاطر رسید که اگر من بر سر ابروم از قلعه بیرون نخواهد و گرفتن قلعه ارض روم در اینوقت
مستعد است اسمعیل پسر از ابا جمعی از امر ابر سر و فرستادم از قلعه بیرون آمده که جنک دوبر
نماید چون تپ ایشان را دیده بود فی الحال باز بقلعه گریخته بود امر احوالی ارض روم را تاخذ
کرده نزد ما آمدند و ما متوجه نجوان شدیم و این شرحها را بالتمام نوشته مصحوب محمود پیک
حاکم ابلقا که در جنک ارض روم گرفتار شده بود و مدتی در نزد ما محبوس بود خلاصش کرده و
خلعت داده نزد حضرت خوندگار فرستادم بعد از مدتی کتابت خاصی حضرت خوندگار و سلطان
سليم و خضر حضرت خوندگار که همیشه به ام نوشته بود و کتابت تمام پاشا که با ام نوشته بود رسید
خلاصه مضمون اینکه ابلیجی فرستادید که در مبان صلح و اعتشود و قرار می بدیم که بعد از این
عجزه و میا کین در مبان پامال نشوند ما نیز نوشته و مصلحت ایشان بسات پناهی امیر
شمس الدین را با ابلیجی مقرر کردیم بعد از آنکه با استنبول رفته بود رستم پاشا و جمعی از سوار
حرفهای ناخوش در مبان آورده از جوانب د و بدل بسیاری کرده و نکذاشته بودند که کار
بجزر بگذرد و کتابتی طولانی نوشته مصحوب بسات پناه مذکور فرستاده بودند که علای روم و مغان
ایشان بالتمام فتوی داده اند که خون و مال و عیال تمامی اهل شرق از پناهی و رعیت مسلمانی
و از مبنی و یهودی حلال است جنک با ایشان غراست گفتیم این فتوی بسیار خوبست ما که نماز
روزه و حج و زکوة و تمامی ضروریات دین را میبندیم و بعل مینا و بیم ایشان ما را کافر میدانند حضرت

رَبِّ الْعَالَمِينَ مِثْلَهُ مَا وَابِثَانِ حَكَمَ فَرَّادٌ وَدَرَّهْمَانِ اِهَامِ بَشِ دَرِ وَاقِعَهُ دُبْدُمِ دَرِ خَوَاسِ كِهْ شَبِ
 جُمُعَةُ يَسْتِ وَهَفْتَمِ شَهْرِ رَجَبِ الْمَرْجَبَةِ سَبْعِ وَخَمْسِينَ وَتِسْعَانَهُ بُودَ كِهْ مَاهِ دَرِ مِثْلِ اَسْمَانِ اِيشَا
 وَبِكِي دِ بَكْرِ اَزْ جَانِبِ شَرْقِ وَدِ بَكْرِ اَزْ جَانِبِ مَغْرِبِ پِدا مِشُو مَا هِبَكِهْ اَزْ جَانِبِ مَغْرِبِ بَرَامِدِ بَغَابِ
 بَزْرَكِسْتِ اَزْ جَانِبِ شَرْقِ كُوچِكِ وَشَخْصِ نَوْرَانِ اِيسْتَادِهْ مِثْنِ مِیْكَویدِ كِهْ مَاهِ مَغْرِبِ خُونْدَكَارِ اسْتِ
 مَشْرِقِ عِبْدِ اَوْزْبَكِ وَنِیَاهِ مِثْلِ اَنُزْ تَوَاسْتِ نِكَاهِ مِیْكَویدِ اَوَّلِ مَرْتَبَهْ مَاهِ مَشْرِقِ چُونِ نَزْدِ بِلِیْمِ
 اَسْمَانِ رَسِیدِ كِنْدَهْ شُدِ وَافِنَادِ بَزْمِیْنِ فَرُورْدَهْ نَیْپِدِ بَدِ شُدِ وَبَعْدِ اَزْ اَنِ مَاهِ مَغْرِبِ دِ سِتُو افِنَادِ
 بَزْمِیْنِ فَرُورْدَهْ مَاهِ مِثْلِ اِنِ بِطَرِيقِ كَاغَذِیْ كِهْ دَرِ هَوَا بَاشَدِ اَهْسِتِهْ اَهْسِتِهْ مِثْلِ اَمْدِ قَابِرِ اِلَایِ
 صُفَّةِ شَاهِنَشِیْنِ كِهْ دَرِ قُرُونِ اسْتِ جَایِ مَرِ اِنْدَاخْتِهْ اِنْدِشِیْتِ جَایِ مِثْنِ اِلَایِ قَالِیْجِهْ
 اِنْدَاخْتِهْ وَدُوشَكِ بَرِ اِلَایِ اَنِ اِنْدَاخْتِهْ بَرِ اِلَایِ دُوشَكِ مِثْنِ شِسْتِمِ وَمَرْتَبَهْ بَكْرِ دَرِ شَجَلِ هِمِ
 شَهْرِ صَفَرِ الْمُظْفَرَسَنَةِ اَحَدِ وَسَبْتِیْنِ وَتِسْعَانَهُ دَرِ نِجْوَانِ بِنِجَوَابِ دُبْدُمِ كِهْ بَرِ اَسْمَانِ بِنِجَانِبِ قَلْبِهْ
 دَرِ مَحَلِّ كِهْ اَفْتَابِ قَدْ عَصِرُ بُودِ خَطِیْ پِدا شَدِ كِهْ بَرِ صَفْحَهْ اَسْمَانِ نُوْشْتِهْ اِنْدِ مِخْطَ عِبْرِیْ وَنَدِ
 خَطِ بَرِ اَسْمَانِ اِنْدِ اَخْطِ كِهْ اَزْ بَوْمِ اَسْمَانِ بَاشَدِ شَفَافِ تَرِ اسْتِ بِطَرِيقِ خَطِ مِثْلِ اَنِ كِهْ بَرِ كَاغَذِ
 فَرِیْ كِهْ بَاشَدِ سَبْرِ نِیْپِرِدِ سَتُورِ مَحْرَابِ بَزْرَكِ كِهْ دُوزَعِ وَنِیْمِ پَهْنایِ اَنِ بَاشَدِ دُوزَعِ وَنِیْمِ
 طُولِ اِنْخَطَرِ اَخْوَانْدَمِ اِبْنِ اَبِهْ نُوْشْتِهْ بُودِ فِیْ كُفَّیْ كِهْمُ اللهُ وَهُوَ السَّمِیْعُ الْعَلِیْمُ اَزْ مِثْلِ
 اِنْخَطَرِ لَرْزَهْ وَاضْطِرَابِ دَرِ مِثْنِ افِنَادِ دُبْدُمِ كِهْ اِنْخَطِ چُونِ آبِ مَوْجِ پِدا مِیْكَویدِ پَارَهْ اَرِ اَسْمَا
 كِهْ دُورِ خَطِ اسْتِ بِنِجَانِبِ غَرْبِ رُزْزَهْ مِثْلِ اِنْدِ چِنَانِ كِهْ مِیْجَوَاهِدِ اَسْمَانِ شَكَا فَنَهْ شُودِ وَچِنَانِ
 مِیْپِیْنِمِ كِهْ اِنْخَطِ وَمَحْرَابِ رُزْزَهْ اَمْدِ چِنَانِ كِهْ دَرِیْ اَزْ اَسْمَانِ كِشَادَهْ شُدِ مِثْنِ اَزْ اضْطِرَابِ دَرِ
 خَوَابِ مِیْپِیْنِمِ كِهْ مَكْرِ اَزْ خَوَابِ بِلِیَارِ شُدِمِ وَخُودِ رَا دَرِ بِلَاقِ خُویِ مِیْپِیْنِمِ وَبَادِیِ عَظِیْمِ اَزْ جَانِبِ
 وَانِ پِدا مِشُودِ وَمَرْدَمِ مِیْكَوینَدِ مَرْدَمِ رُومِ بَرِ سَرِ شَا اَمْدِ اِنْدِ وَدُغْدَغِهْ مِشُودِ كِهْ اَكْرِ اَنِ بَادِ

بدینا برسد تمامی خیمه های نار خواهد کند من بقور چنان حرم و ابقت آقای پوزباشی
 حرم میگویم که برنجان و سلطان ابرهیم میرزا را اگر می آید و ایشان را بر داشته بکمر بند که ما
 سوار شد پیش مهریم میبینیم که مرتبه مرتبه پیش میاید و بچینی و منیر که مادر آنجا نشسته ابر
 پیش میاید هنوز بکار اردو نرسیده بود که بر طرف شد و اصلاحا و غباری بهمان رسیده
 بکنار کی محو شد و از عقب کرد و غبار کاو کوهی بسیار قوچ بسیار بداشد همه دینه
 دار بطریق کوسفند با مرا میگویم که هر کس که میخواهد از لشکری شکار کند و از عقب برود
 ایشان میروند و من کاو کوهی و قوچ را زده میارم و میگویم اسب من خام است پیش میروم
 سلطان ابرهیم میرزا و اطفال دیگر میگویم که آنها را اکاب کنند تا امر اینا بند و من در خیمه
 مینشینم بعد از آن هر کس میآید سی و چهل از آنها را گرفته میآورم بعد از آن در خواب میبینم که
 بیدار شدم اما باز در خوابم و من میبینم که همسیره ام در چهار کنج زبرد و شک انداخته و در
 هر یک زنان صاحب جمال در نهان بلند و حزین نشسته و اصلا زینت و آرایش ندارند اما
 چون خوش شکند که در میان آدمیان آن نوع شکل که میباشند از وی پرسیدم که اینها
 که هستند گفت اینها را از کرجستان برای تو آورده اند یکی خواهر و زهر است که در خانه ما بود
 و سه دیگر حالا آورده من کنم خواهر و زهر این شکل نداشت کجا این چنین شد گفت حالا
 چنین شد این مرتبه از خواب بیدار شدم خود را در همان هیئت خواندن ابرهیم میبینم که
 باز در خواب شدم همان خواب اول را همان طریق بالتمام و باز ابرهیم که میبینم که الله
 میخواندم گاه بخاطرم میرسد خبر میگویم که این ابرهیم بجهت دفع اعداست از مشاهده این همه
 اضطراب جزا واقعه شود باز بخاطرم میرسد که چون پرتو نور حضرت الهی غرا سمانه تجلی کرده
 و ظهور آن شده بود سبب لرزه و اضطراب این خواهد بود و در خواب میگویم که نور تجلی ناخسته

عَلَيْهِمُ عَلَى نَبِيِّنا وَعَلَيْهِ السَّلَامُ دَرْ طُورِ سِنَا آن بود که در قصص و اخبار مسطور شده و حضرت خاتم
النَّبیین مُحَمَّد صلی الله علیه و اله در شب معراج در پس پرده حجاب با حضرت پروردگار مُتکلم
شده مَبِیت و صُوت حضرت الهی جل شانہ در آنحضرت اثر کرده که بدین نوع عجایبات بدین
طریق آبتی بر زبان جاری شود و من کمان مَبِکُم که حضرت خوند کار متوجه این جانب شد
چنین بود چون بنیاسین آمد توقف کرد تا نزول و آذوقه ایشان برسد تا بنصره لازم اولمه را
فرستادند که در مَبانہ صلحی شود من بهیچوچه راضی نشدم که حرامیت اولمه صلح شود که او
بناول ما بود الحال بر سالت او در مَبانہ ما و خوند کار صلح واقع شود اگر چنانچه یکی از پاشان
خوند کار و سبله مَبشده خال جای آن داشت که بجهت اَمْنِیت مسلمانان صلح نمایم

مرکز ارجان خواجه اولی تر کا حتمال جفای بوا بان

بتمنای گوشت مُردن به که نفاضا هزشت قصابان

در هفدهم شهر ذیقعد الحرام کوچ کرده باز از چانی رفتم و نسیبیم خبر یلوند خان کرچی
بود که خوند کار آمد و بعضی لشکر شاه دستگسته و زبون کرده و دست پیر او را که همراه ما بود
در جنک انداخته اند تزلزل در احوال اش افناد کتابتی بشخصی داده نزد پسرش خواجه تاج وکیل
خود فرستاده که این نوع اخبار رسیده کبیت احوال را کما هو حقّه نوشته ارسال دانند
شخص اقر اولان ما گرفته با نوشته نزد من آوردند در جواب او نوشتم

اینکه کوئی کار در آخر چنان خواهد شد آنچه دلخواه مجتاهدین خواهد شد

حکمتی را که نوزخ خواهد نمود از سر غیب کا ندان جبراد و چشم نکند آن خواهد شد

اینعلانی و آتاری که مَبینیم ما چو ز اول گفته شد آخرها خواهد شد

دست سناندا مصطفی و مرتضی آنچه میخواهند ایشان آنچه خواهند شد

الْقِصَّةُ حَضْرَتِ خُونْدَكَارِ نِجْوَانِ آمِدِ كِتَابَتِي اَز سَارِ وَقَايِلَانِ وَلَدِ سَبَكْ حَسَنِ ابْدَالِ لُورِيدِ
 كِه مِلَازِمِ جَامِي زَاكَرْتِه وَجِئِي نُوشتِه فَرِسْتَا دِه بُود كِه بِنَايَنْد تَا جَنَك كَنِم اِيْمَرْتِبِ حَسَنِ سَبَكْ
 يَز بَاشِي مَن كَفْتُ شَرِ وَا سَبَابِ اَبَا الْقَمَامِ بَا اَرْدُ وِ بِي شَتِه هَا و كُو هُنَايِ كِنِجِه وَا نَحْوَالِي
 بَفَرُسْتِيم وَخِيْمِه وَخِرْكَاهِ مَا بَاشِد مَانِ بِر سِرْ كَوِه رَفْتِه رَا هَر اِيْنَايْمِ خُونْدَكَارَا اَكْرَجْدَا شُود و
 بِر سَر نَايَا دِ مَا اَز رَا هِ دِيكْر بَا رُدُ وِي اَو بِرُ وِيْمِ اِيْنِجِه اِيْشَان اَز اَرْدُ وِي نَايَا بِنْد مَالِ اِيْشَان
 وَمَانِ بَا رُدُ وِي اِيْشَان اَفْلَ و غَارَت كَر دِه اِيْنِجِه مُبَسَّر مِي شُود بِر دَارِيم وَ اِيْنِجِه نَوَانِم بِر دَاشِد
 سُو خْتِه وَ شِكْسْنِه وَ خَرَابِ كَنِم قَبُولِ نَكْر دِم وَ كَفْتِم اِيْشَان رَا هِيْجِ دَر دِي بَر اَبَر اِيْنِ نَبَسْتِ كِه تَغْلَ
 كَر دِه بَا اِيْشَان جَنَكِ نَمِي كَنِم وَ دَاخِلِ خُونِ اِيْشَان نَمِي شُويمِ بَخُودِي خُودِ بِي جَهَنِمِ وَا صِلَّ مِي شُود
 مَشْخَصِ اسْتِكِه بَا الشَّكْر كِه جَرَاتِ نَمِي كَنَد كِه بَا الْكَاءِ نَايَا بِنْد و لَشْكْرِ بِنَا دِ شَمَرِ عَلِيْقُو دَوَابِ
 خُورْشَانْدِ و مَرَا اَز اِيْنِ فَرُسْتَادِنِ اِيْشَان كِه بِنَايَنْد قَا جَنَكِ كَنِم مَعْلُومِ كِه اَرَا دِه رَفْتِنِ دَارِنْد
 كِه بَا الضَّرُورِه بَكُونِنْد چِنْد مَرْتَبِه نُوشتِيم نِيَا مَدَنْد وَ جَنَكِ نَكْر دِنْد وَ كَر نِجْنِنْد نَا بِر كَشْتِيم
 الْقِصَّةُ سَه رُوزِ بَعْدِ اِيْنِ مُقَدَّمِه خُونْدَكَارِ بِر كَر دِيْدِه بَعْدِ اَز اَن شَاهِ و بِر دِي سُلْطَانِ كَفْتِ
 كِه اَكْر مُبَفَر مَانِيْد مَن بِشْتِر بِرُومِ وَ نَزُولِي كِه دَر اَرَسِ جَمْعِ شَدِه وَ اَسْبَلْجَمَالَتِ كِه دَر اَنجَا جَمْعِ شَدِه
 بَسْتَا فَر و چُونِ خُونْدَكَارِ بَا رَضِ رُومِ شُودِ پَاسِنِ وَا رَضِ رُومِ زَا سُو خْتِه وَ غَارَتِ كَر دِه
 بِنَايْمِ قَبُولِ كَر دِمِ وَ بِيْجَه رَا رِ كَسِ هَمْرَاهِ اَو كَر دِه اَز اَو مَنقَانِ مَتَوَجِّهِ پَاسِنِ شُد و مَانِ بِر كَر دِيْدِه
 دَر اَنجَا فِئِيسْتِه بَعْدِ اَز اَن بِنَايَبِ خُجُورِ سَعْدِ كُوجِ كَر دِيمِ رُوزِي كِه بِقَرَا بَاغِ رَسِيدِيمِ اَوَّلِ
 مَاهِ مَبَارَكِ رَمَضَانَ بُود اِيْنِ رُؤَايَتِ بِنَا طَرَمِ رَسِيدِ كِه دَر اَنجَا رَا آمِدِ كِه رُوزِي حَضْرَتِ شَوْلِ
 بِر سَر مَنبَرِ چُونِ پَايِ مَبَارَكِ بَزِينِه اَوَّلِ نَحَادِ فَر مُودِنْدَا مِيْنِ وَ هِيْجَنِيْنِ شُودِيمِ قَدَمِ مَبَارَكِ هَا دِه
 فَر مُودِنْدَا مِيْنِ بُو اَسْطَه رُؤَايَتِ كَفْتِمِ چُونِ مَاهِ مَبَارَكِ رَمَضَانَ سَر الْكَاءِ مُسْلِمَانَا

نرفتم قرار دادم که بجانب کرجستان برویم و الکاء شهر شاه که کافر خردی اند غارت کنیم و در
الکاء قریه بنشینیم تا اسبهای نافریه شوند و لشکر کوه کبلویه در این روز آمدند و بخانه
مُتوجه کرجستان شدیم و تا به کاه در الکاء شوشاد و الکاء مدت کمری و قرقشتم
بعد از عبور رمضان المبارک از بار ملازم عبسی خان نزد بسنت کمری فته بُسنت باو
سفارش کرده بود که بازه پاشا تنها در قلعه الطی نشسته و خوند کار در راض روم است
و ما نیز از حوالی قلعه پیره کن شاه قلی خلیفه مهرداد و محمد بیک موصلی و ادهم بیک روملو
و الخان بیک سعدلو و ترخان بیک و ابابعضی از افرستادیم و ولد قریه کرجی دیونا را از بار
چرخشی ایشان شدند تا موازی پنجهزار کس بر سر بازه پاشا رفتند بکشت مهرخان و لدشا
کلدی بیک باد و بست نفر از دست چپ قرار دل شد بود که چون در قلعه کاخ مملک
کمی بدر آمد خبردار شوند اتفاقاً بنان بیک دوچار میشود او را شکست داده گرفته پیش
من آوردند احوال معلوم کردم سنان بیک گفت تمامی لشکر سوای خوند کار با الطی آمده اند
و خوند کار نیز از عقب میآید اما از الطی برگشته بقاملو چمن رفتیم و بار دوی خود ملحق شد
اگر لشکر بنیاد بر سر کل جنک کنیم در این اثنا ولد دلو افندی و پیر شارت کله ملازمان السید
هر دو کمر بسته آمدند و گفتند که پاشا را کمر بچند من نیز امر ارجع نموده جانقی کردیم که محمد گفت
خوند کار در راض روم نشسته ما بقلعه و ان برویم و کردستان را غارت کرده اینجا بنشینیم
و اسبها را فربه سازیم تا خوند کار در راض روم باشد ما نیز اینجا باشیم که اگر خوند کار بر سر
ما آید ما از اینجا بجانب بغداد برویم و اگر از عقب ما روانه بغداد شوند باز گشته بدینا برگر
رویم و اینجا تا بگذراند ما بار در بنجان رویم و بالتمام آن ولایت سوخته و غارت کرده
و خراب کنیم و بعد از آنکه این ولاینها را تمام خراب کرده باشیم در بهار که خوند کار بر سر ما

آید چه تواند ساخت بلا شبهه عاجز خواهد شد بر کرد بدن من استخاره کردم راه نداد
بصلح استخاره کردم خوب آمد بامر اکفتم که اگر خضر خوند کار بخشن جاها را بامابدی کرد
مادر عوض بد با و نیکی میکنم و این ابیات را خواندم

ز خاک آفریدت خداوند پاک تو ای بنده افتادگی کن چو خاک
حرکت و جهانت و سرکش مبتلا ز خاک آفریدت چو آتش مباح
چو شعله مباح آتش هولناک بدیچارگی تن فرو داد خاک
چو او سر بلند نمود این کمی از و بودی کرد بد ازین آهی
یکی قطره باران ز ابری چکیده خجل شد چو پنهانی در پابیده

الفصل بعد از آن سلطان را فرستادیم که سنان بیک را که در قلعه هورت مقید بود آورد
و شاه قلی آقا راهسرا سنان بیک کرده کتابتی بخوند کار نوشتیم که اگر خضر خوند کار
بحرف جاها را بامابدی کرد مادر عوض نیکی میکنم و بمقتضای حدیث عمل کرده در
اشتی میزینیم و این ابیات را خواندم

جوانمردی جوانمردی بنام
درون از کین کین جوان نکهد زبان از طعن بد کو بان نکهدار
نکوئی کن بان کو با تو بد کرد کزان بد خنده در افلاک خود کرد
چو این نگو کاری کنی ساز نکردد بر تو جز آن نگوئی باز
کار خود کرد بخدا باز گذاری حافظ ای سعادتمند که با بخت خدا داده کنی

و شاه قلی آقا سنان بیک را روانه ساخته خود متوجه کرجهستان نوصاحان شدیم اکثر
قلاع و سقاقات آنجا را فتح نموده مواریثی هزارا سپهر گرفتیم و از آنجا بجانب قراباغ آمدیم

فرخ زاد ایشک آقایی را بعد از شاه قلی آقا بازمغان کرجهستان فرستادیم با پنج کمری و
 و از عقب او پس آقا بدر رفت الحمد لله که صلح واقع شد و چند سال است که مسلمانان
 بفرار غنا و قات صیقل رسانند **فصل حکایت سلطان بایزید از واردین و لایق و دم**
 از تجار و متردین هر کس که بیامدند می گفتند که سلطان بایزید در غما سبه نشسته و
 لشکر جمع میکند که با سلطان سلیم برادر خود نزاع نماید می گفتیم که ایشان چه حد دارند که حضرت
 خوند کار بخت و سلامت بر تن نهشته باشد با یکدیگر جنگ توانستند کرد کنش باد کار بیک
 یاز و کی فرستادیم که او کس بر حد ها فرستاده خبر تحقیق نمایند جاسوسان و ملازمان او آمدند
 و ملازم القاسم که با سلطان بایزید بودند آوردند ایشان همگی گفتند که سلطان بایزید
 بایرادرش سلطان سلیم بر سر منازعت آمده باغی شده بود رفتند در قونیه با هم جنگ کردند
 سلطان بایزید شکست خورده باز به غما سبه و ما را سلطان بایزید فرستاد که بر صورت یازرگان
 بخند شاه بروید و بگوئید که بکنار و پانصد تومان بمن بفرستید بقرض بعد از آنکه من جای
 پدرم را بکرم یکی در ده عوض میکنم من از ایشان در تعجب شدم و گفتیم که که طفلان از القاسم
 بوده است و الا اینکه با حضرت خوند کار آمد نیست که صلح کرده ام از تو چیزی اقراض میدهم دیگر آنکه
 با هزار و پانصد تومان چه دشمنی بخوند کار تواند کرد ایشانرا بسن یک روز باشی سپردیم که بگویند
 بعد از این چه خبر خواهد آمدن بعد از یک ماه چهل روز خبر آمد که سلطان بایزید بیاسین آمد
 از یاد کار بیک باز خبر آمد که در بیاسین فرود آمد کس متعاقب شاه قلی سلطان با علی چاووش باشی
 که سلطان بایزید فرستاده بود آمد و خبر آوردند که سلطان بایزید بیاسین آمد و مرا فرستاد
 که اگر نبرد شاه آیم مرا بدارد پناه و دور و روز بعد از این خبر آمد که نوح پاشا بر سر سلطان بایزید
 آمده جنگ کردند و او شکست خورده بخجور سعد نزد شاه قلی سلطان آمد من با همراهم که

چون بالکاء ما آمدہ اور انہیں کذاشتہ بجلی دیکر رود کہ فرذاخوند کارا ز ما بدخواہد
 دہدا قاملای و ذر قزوینی و ملا شمس ایلچی و اللہ ورن آقای مہماندار را باز رو براق فرستاد
 کہ اورا بتبریز رسانند چو شاہقلی سلطان نوشتہ بود کہ سلطان باہریدار شما مہتر سدک
 فرستادہ اورا تسلی کنبد بھر نفع کہ باشد من مہر حسن بیگ ہوز باشی را فرستادم کہ سو کند خو
 اورا تسلی دہد کہ اورا و فرزندان اورا بخوند کارند ہم و نزد علی آقای چاوش باشی بہر
 صیغہ سو کند یاد کردہ اورا بہر ہمراہ حسن بیگ ہوز باشی فرستادم و حسن بیگ ہوز اورا
 تسلی دادہ بقزوین نزد من آورد و در تبریز سلطان باہریدار چند روزی توقف نمود تا مہتر
 فرستادہ بود کہ شما بتبریز بیا شد کہ دو بلوک بطرف بغداد و یک بلوک بوان بروم سلطان
 سلیم در برابر یک بلوک خواہد رفت دیکری را کہ در برابر بنیاد و تمامی لشکر خوند کارانچہ
 ہسند باہریدار میخواستند و خوند کار در راستنبول تا خبر دار شود ہمہ ما بر مہتر گذد
 من در جواب نوشتہ کہ بقزوین تشریف بیا رتا با ہم جانتی کہ ہم بھرچہ صالح باشد چنان نمایم
 پیش از آنکہ سلطان باہریدار بفارس آید سنازیل از جانب حضرت خوند کار با ایلچہ کری
 آمد و دوزاق اقا از جانب سلطان سلیم آمد و مکتوبات آوردند در باب سلطان باہریدار
 مدعیان نوشتہ بودند با ایشان کہ ہم صبر کنبد سلطان باہریدار بیاہد بعد از آن مہرچہ صلحت
 شما باشد بعمل آوریم او پیغام دادہ بود کہ پیش از رسیدن ایلچیان شاہراہ بند مبادا
 دوزاق شاہراہ بازی دہد من کہ ہم بچساب کفہ با وجود آنکہ سہ مرتبہ ایلچی نا بحضرت
 خوند کار فہدہ تحفہ درویشانہ بود در آن مرتبہ ما را نوازش نفرمودند و القاسبہ از تو
 ما بد بخار فہدہ بود او بر خاستہ باہن جانب آمد من منع مہمودم کہ چہ معنی دارد یاد شاہراہ
 باہن قسم سخنان از جای بد را بند اصلا بنیخ او از جای نشدم و ہما نظر بقاری انکاء اہم

اگر چه از دست فاجعه بر نیاید این قدر میتوانستیم که با لکها ایشان رفته این مایین را خراب کنیم
و چو سازم بعد از آن عبور ایشان بر طرف میشود و در آنوقت حضرت خوند کاردار را ستنبو
بود از آنجا دبار بکروارض روم و آن را میخواستم چنان کنم که آثار آبادی در آنجا نماند تا آنکه
القاسم پیش ما آمده صلح کردیم و در مقام بد کشیدیم و بعد از آنکه سلطان بایزید بقزوین
آمد مبالغه میکرد که القاسم که بد آنجا آمد خوند کاردار ^{عجته} را طر اولش کر کشید و با لکها
آمد شامچرا ملاحظه نمود بد و مدد بمن نمیکند و پسر من همراه شما باشد و بد و پسر همراه من و
شما بارض روم روید و من بجانب بغداد روم من کفتم که خوند کار خوب نبرد که بسنج القلب
بر سر ما آمد و همیشه میگویم که حضرت خوند کار را رستم پاشا بازی داد و سبک کرد من خود
چون بسنج دیگری اینکار بکنم و نقض صلح و عهد نمایم صلاح دادم که ایلچی فرستاده در
گاه او بکنم اگر حکم شود مردم تو را گرفته نگاه داریم یا بفرستیم دیگر یاره کس فرستاده که مثل
تقصیر همگی بکنیم که از تقصیر همگی بگذرد و با خود کفتم اینکه باید که ولینعت و استعاق
شد و حقوق والدین نگاه نداشته که بموجب آیات احادیث غایت ایشان واجبست و من
با خوند کار صلح کرده باشیم با خوند کار بدی کرده معاونت غایب نمایم و دیگر از بی عقلی او بود
با وجود آنکه بمن ملحق شد بود مرا شاه طهته بنام نوشته و حضرت سلطان سلیم که بی گناه بود
بمن انواع تعظیم نموده پدر نوشته بود دانستم که این بی عقل است و نادان

هوالی کیسه سلطانلق باشار من نه سلطانلق که چو پانلق باشار من

اما سلطان سلیم غافل و نادانست

طلب از مردمانا بی کن پند یکی فرمود با نادان

استاد کی دارم اماد کبر این نوع خدمت کلی از حضرت خوند کار و سلیمان جانز و جلد
 که لایق ایشان باشد میخواهم اختتام اتمام بنای متین صحیفه اسرار پادشاه و انسداد
 و انتظام در رغر لایق همین آثار شاهنشاهی

تکذیب

جلوس شاه طهماسب و زدن شنبه نوزدهم رجب سال نهصد و سی و هجری و در این وقت
 سال و ششماه و بیست و نه از عمر این پادشاه گذشت بود

مخالفت امرای استاجا و پادشاه طهماسب و غلبه عساکر پادشاهی بر آنها با عانت مظفر سلطان
 خاک و رشت و نخص و سی و دوم در این سال عبیدخان از بخارا بطوس آمد این شهر را محاصره کرد
 و بگرفت جنگ عبیدخان با عساکر شاه طهماسب و غلبه او بر استرا آباد در نخص و سی و سه
 رفتن شاه طهماسب از قزوین بخراسان و آمدن عبیدخان از ترکستان باین مملکت بالشکر
 که بیست و نهم از عمر شاه طهماسب بود و تلافی فزین در زور آباد جام و غلبه قشور شاه
 طهماسب فرار عبیدخان و کوه سلطان و کوچک و پنج خان و سایر خانان ترکستان در نخص و سی و
 پنج گویند از عهد چنگیز خان تا آن زمان لشکری باین عده و عدت از حیون عبور نکرده بود
 هم در این سال عبیدخان مشهد و مرآت را مستخر کرد و شاه طهماسب متوجه بغداد گردید
 و ذوالفقار خان خاک عراق عرب را بکشت و باین اقبال استیلا یافت توجه شاه طهماسب
 بطرف خراسان و کریمخان عبیدخان بخارا و نزول شاه طهماسب در مرآت در نخص و سی و شش
 خلاف فیما بین امرای شاه طهماسب کشته شدن چوه سلطان و بسیاری از بزرگان و

رفتن اوله تكلو كه حكومت آن در بايجان بگذرد بار سلطان سلیمانخان سلطان عثمانی در نهصد
وسی و هفت تحریک کردن اوله سلطان سلیمانخان را بچنگ با شاه طهماسب فرار
عساکر سلطان از جلوشاه طهماسب نهصد و سی و هشت فرار کردن عیبدخان که از سال
قبل هزار ترا محاصره کرده بود بواسطه توجه شاه طهماسب باین طرف در نهصد و سی و نه
استیلای عساکر طهماسب استرآباد در هین سال توبه شاه طهماسب از خوردن شراب
و منع شرابخانه و قمارخانه و بیک اللطف در هین سال لشکر فرستادن سلطان سلیمان
بتحرک اوله و غدر بعضی از افرای شاه طهماسب متصرف شدن عساکر عثمانی اکثر بلاد
آذربایجان را و توجه شاه طهماسب خراسان باینطرف و آمدن سلطان سلیمانخان بیزید
سمن و تلف شدن قشون عثمانی از سردار سلطانیه و آن نواحی و مجبور شدن سلطان عثمانی
بر رفتن از آذربایجان و آمدن ببغداد و متصرف شدن این بلاد را در نهصد و چهل توجه
شاه طهماسب بقلعه وان که اوله آنرا متصرف شده بود در هین سال آمدن سلطان سلیمانخان
از بغداد بتخیر آذربایجان و مأیوس شدن از فتح این نواحی و رفتن بملک خود و فتح قلعه
وان بدست عساکر شاه طهماسب نهصد و چهل و یک فتح کردن عیبدخان هزار ترا و لشکر
کشیدن شاه طهماسب فعه چهارم بخراسان و فرار عیبدخان در نهصد و چهل و سه
حرکت شاه طهماسب از هرات و تصرف نمون قندهار و سخر شدن زمین داوری بعی عساکر این
پادشاه در هین سال آمدن شاه طهماسب بپروان و متصرف شدن این ولایت را در نهصد
و سی و پنج توجه شاه طهماسب بکرجستان و سخر شدن قاپلس و بعضی قلاع دیگر در نهصد
و چهل و هفت باغبکری علاءالدوله رعناشی حاکم دزفول و آمدن شاه طهماسب باین
نواحی و مصفا شدن خوزستان و بازگشت بقیم در نهصد و چهل و هشت آمدن هابون
پادشاه

پادشاه بن بابر پادشاه بعضی از بلاد هند بدو بارشاه طهماسب بواسطه شکستی که از شهر
افغان خورده بود و تشریفات داده از حدشاه طهماسب بنای هماهون پادشاه و قشون داد
باو که بواسطه آن قشون بر قندھار غلبه کرد و بعد کابل را نیز تملک نمود در نهصد و پنجاه و
توجه شاه طهماسب بکرجستان و دلاط او در این نواحی و آمدن بکنجه در نهصد و پنجاه و
فرار القاس میرزا برادرشاه طهماسب که براه خود سمرقند فرستاد باسلاسل بول برای استیغاث
سلیمانخان و جنگ کردن با شاه طهماسب در نهصد و پنجاه و چهار توجه سلطان سلیمانخان
با القاس میرزا و لشکری بقیاس تبریز و مجبور شدن او بعد از جنگ و صد و سیصد و پنجاه
ممالک خود در نهصد و پنجاه و پنج تسلیم نمودن سرخاب و اگر مرغوان القاس میرزا را بجزایم
میرزا برادرشاه طهماسب آوردن بجزایم میرزا او را بدو بار این پادشاه و مجبوس شدن القاس
میرزا در قلعه و قتل و انطفای ناپره فساد او در نهصد و پنجاه و شش استیلا و عساکر
شاه طهماسب بر تمام بلاد شکی و توجه شاه طهماسب در دفعه سیم بکرجستان و فتوحات
در این مملکت آمدن بقراباغ در نهصد و پنجاه و هشت جنگهای سخت فهاپین عساکر
دولتین ایران و عثمانی در اکثر حدود در نهصد و پنجاه و نه و نهصد و شصت توجه سلطان
سلیمانخان از حلب تبریز و نهصد و پنجاه طهماسب بخوان بقصد جنگ با سلطان که پس از
جنگهای بسیار فهاپین مقدمه الجیش فهاپین و فتوحات عساکر شاه طهماسب سلطان عثمانی
مایل بصلح شده و کار منازعه بمضالحه انجامید و این در نهصد و شصت و یک بود
هم در این سال شاه طهماسب بکرجستان رفت و عساکر او فتوحات در این مملکت نمود
و باغناهم موفوره و زیاده از سی هزار اسیر بیرج آمدند توبه شاه طهماسب از مناهج در
نهصد و شصت و سه تصرف عساکر شاه طهماسب قندهار را در نهصد و شصت و پنج مخالف

سلطان بایزید بن سلطان سلیمانخان باید که عزیمت او بدربار شاه طهماسب نهصد و شصت و شش عهده مودت فیما بین شاه طهماسب و سلطان سلیمانخان که بموجب این عهده سلطان بایزید را بسفر و مامورین دولت عثمانی تسلیم نموده آنها بموجب حکم سلطان سلیمانخان بایزید و اولاد او را هلاک کردند در نهصد و شصت و نه مصفا شدن مملکت گیلان بزرگ شاه طهماسب نهصد و هشتاد و پنج

این بود تمام وقایع عهد سبزه سلطنت شاه طهماسب یک پنجاه و سه سال و ششماه و بیست و شش روز پادشاهی کرد و در سال نهصد و هشتاد و چهار درگذشت مدت عمرش شصت و چهار سال و یکماه و بیست و پنج روز بود

پیر از مرقد واقعه در این مکان خلد نشان مضجع پاک و بعهد رضوان جابگاه نایب السلطنه عباس میرزا ابن خاقان مغفور طاب ثراها میباشد که در دار الحفظ مقابل در بحرم است و در سنگی که بر تبت مبرور معظم اسکنه الله فی دار السرور بر روی این نصب است شرح ذیل بخط فستعلیق بسیار ممتاز نوشته شده

الْمَلِكُ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ

مضجع پاک و مرقد ناباک نواب رحمت و غفران مآب بعهد دولت نکهبان ملت سماء التّموهلاك العدوّ جنة الدهر و جنة الملك نایب السلطنه عباس میرزا طاب الله ثراه و جعل الجنة مثواه است که در عنقوان جوانی از تابندات سبحانی رفون مرزبان از میان اولاد خاقان خلد آشیان و سلطان رضوان مکان فتحعلیشاه قاجار کالشمس من بین النجوم اشتهار و انتشار داشت و بولایت عهده و نیابت سلطنت اختصاص یافت چندگاه در

تختگاه سلطنت با مورسپناه و رعیت پر داخت و چندی در حفظ ثغور و نظم مملکت آذربایجان
 مساعی جمیله بظهور رسانیده در غزوات معاندین فتوحات جليلة منصور گشت و در مملکت
 ایران مخرج قانون نظام گشت در صنایع توپ و تفنگ و سایر اسباب جنگ اهتمام تمام نمود
 پس از آن بدفع مفاسد بزد و کریان پرداخت بعد از تصفیه آن سامان برفع غوائل خراسان
 اقدام نمود و بداند توحی قلع مفاسد داخله فراغت یافته بسدائمه خارجه مشغول گشت
 قلعه سرخس را که موطن طایفه ترکمان بود بقهر و غلبه حرب مستخر کرده اسرای شبعه خارج
 نمود بتاریخ یازدهم جمادی الاخری سنه هزار و دویست و چهل و نه در ارض اقدس مرحوم
 و در این مکان شریف مدفون شد

بزرگوار الحفظ مقبره مرحوم شاهزاده فریدون میرزای فرمانفرنا ابن نایب السلطنه عبدال
 میرزا طیب الله مضجعه میباشد و بر سنگ قبر آن مرحوم عبارت ذیل بخط نستعلیق بسیار خوش
 هو الباقی و کمال شئی هالک

سُبْحَانَ مَنْ تَوَسَّدَ بِالْعِزِّ وَالْبَقَاءِ وَتَهَرَّعَ عِبَادَهُ بِالْمَوْتِ وَالْفَنَاءِ

لَيْسَ بِكَ مَجْدُ غَالَتِ الْأَرْضُ شَخْصَهُ

فَقَدْ بَانَ مَعْرُوفٌ هُنَاكَ وَجُودُ

وَأَنْبَلُ أَمْسَى رَهْنُ رَمْسٍ فَقَدَتْهُ

نَوْنِي وَهُوَ مُحْكَمُ الْفِعَالِ فَقَبِدْ

إِذَا مَا تَمَنَّهُمْ سَبَدٌ قَامَ سَبَدٌ

كَرِيمٌ فَيَفُتَّى بَعْدَهُ وَبَشِيدٌ

این قطعه تراب آستان پاک که محو و سماک و مسجود املاک است مدفون رحمت ایزد

سکن مغفرت بیکران کرامی ثواب ضوان مآب شاهزاده اراده و الایثار دکن رکن خلا
 بایدار عباد الامان ملاک الولاية نایب الایاله مملکت آذربایجان و فریانفرمای خطه فارس
 و والی مملکت خراسان فریدون میرزا است جعله الله تعالی فی مقبر من رحمته و بواه دار کرامت
 که در رجاحت عقل و سماحت طبع و سجااحت خلق و فصاحت نطق نادره زمان بود و فایق
 اقران و در کبد و عمر و ظل رافت و لبعهد مغفور مبرور اسکنه الله تعالی فی دار السور
 و در فضول ادب سرآمد فحول عرش و در نظم و نشر هم و جهد دوزان در آن اوار که
 و لبعهد مغفور غریب خراسان داشت همفاد و ابتناه الحکم صبیها نبات لا یتز باجلا
 بعهد او باز داشته و اند سال در آن مملکت االت مینمود در عهد سلطنت شاهنشاه
 محمد شاه انار الله بوهانه بفریانفرمای فارس مأمور و در آنحد و چند خدمت اسلام
 و بشرایط و لخواهی اقدام نمود و در زمان اعلیحضرت شاهنشاه اسلام پناه الموبد المنصور
 پنجمین پادشاه سلسله جلیله قاجار (ناصر الدین شاه) خلد الله ملکه مأمور االت خراسان
 گردید که در اطراف مملکت اطفا ناهر فساد و ابفاء شروط و سداد نماید بخت عنان عزم
 بجانب سرخس منعطف فرموده و ترکان مطیع و غاصبی را پاداش داده و از آنجا خضعت عمر
 فرموده و والی خوارزم را که سر سرکشی داشت سرش را پایی تخت خلافت انفاذ داشت
 بعد از مراجعت پنجهان فانی زاید رود نمود و خائن این سعادت عظمی شد که در آستانه
 هابون حضرت ضویه علیه و علی ابائه و ابنائه الاف السلام و التجه مدفون و بین
 رضامقرون شد ختم الله له بالحنی و جعل حظه من الفضل اسنی کبه کاتب الحضر
 السلطان محمد حسین اصفهانی

بالای همین قبر فیاصله دوزع بالای کتیبه ازاره اشعار ذیل نوشته شده است

خجسته عم شهنشاہ دھرمنا صر دین

نصیر دولت ملکت ایسان وزیر

خد پوزادہ فریدین کدر جلالت وقت

بر این دلیل مراد رسعادش کآمد

شرف مقدر سلطان هشتمین که کشت

علی عالی اعلی که ذات اقدس

غرض جو پیکر پاکیزه اش پناه آو

نوشت خاتم سرخوش برای تاجختر

در سمرقند مرحوم حمزه مہر بی خیمه الدوله این عبارات برد و سنک بخط نستعلیق نوشت

سبحان الله الحي الذي لا يموت

مرقد پاک تابناک شاهزاده آزاده والا بتار غصن شجره خلافت و شهرتاری و شمع دوحه

و جهاننداری خیمه الدوله حرم میرزا امیر جنک و والی مملکت خراسان و حکمران آذربایجان

و اصفهان و بروجرد و عریضانت که از ربیعان جوانی در میان اولاد پاک نهاد و بعهد مرحوم

مغفور اسکنه الله تعالی فی دار السور و بر غنیمت الدماجد خود در تحصیل قواعد نظام

و تکمیل ادب جنک و لشکر کشی و دشمن کشی اهتمام تمام داشت و در علو هم و جود و کرم

و بدل نعم بر اقراں خود فایز آمد

جهانداش و ابر سخا و کان کرم سپهر خیمت و در بای فضل و کوه وفا

و فایز علی الاقران عز و رفعت در خلق بنکو و طلائف لسان و عذوبت بیان

و حید عصر و فرید دهر بود هیهات ان بانی الزمان بشد ان الزمان بشد لیل

دخراسان و اصفهان و بروجرد و عربستان و سایر بلادان ایران حکمرانی نمود و در آخر دولت
 شاهنشاه مغفور طیب الله ثراه که با پالت خراسان مأمور شدند در فتنه سالاری و فتنه
 بی پایان کشیدند باز در قیام که بحکمرانی این مملکت مفتخر شدند قلعه جدید سرخر را
 با استحکام تمام بنا نهادند و بعد از آن با قشون وافر مأمور مرو شدند و آنجا را تصرف
 نصاحب نمودند و بعد از تصرف بتعاقب تراکمه مرو رفته در قصد قلع و قمع آن طایفه
 برآمدند و از آنجا که فتح و شکست هر دو در قبضه مشیت خداوند ذوالجلال است شبی که
 مراجعت میکردند تراکمه بر قشون دولت یغنه آنها را شکست دادند و جمعی را اسیر دستگیر
 کردند باز سیم که با پالت خراسان سرفراز شدند در آنک زمانه بت بیفتح قاری قلعه کشیدند
 و بعد از تخریب و انحدام آن قلعه فرون از پنج شش هزار و غنا به پیشمار بدست قشون دولت
 افتاد و بتلافی صد هزار مرد دشمنان را نکون ساختند در گذشت سال قوی پهل از ابالت
 خراسان بدربار شاهنشاهی احضار شده در آخر این سال اعلیحضرت امیراطور دروس میرحد
 تشریف آوردند از جانب شاهنشاه ایران بمرتبه وزیر فغانی مفتخر و برای تشبیه مواد
 اتحاد و هسپات فلبس و بخدمت امیراطوری فابرو باعطای نشان دهبان الکندی تاجد
 از درجه اول سرفراز شده بعد از سه ماه مراجعت بدار الخلافه نموده مراتب بچانکر امیراطور
 بانامه مودت خنامه معروض حضور مبارک داشتند صفحات عربستان چون اغتشاش
 کلی پیدا کرده بود در اول سال پیچید هزار و دویست و هشتاد و هشت با پالت آنجا
 مأمور گشته اشرار اعراب که بریاست شیخ مهاوی بنی طرف مؤسرفتنه و طغیان بودند
 گرفته بدار الخلافه فرستادند و مدت هشتاد و هشتاد سال حکومت آنجا را مستقلاً نمودند در اول سال
 لوی پهل هزار و دویست و هشتاد و هشتاد نفر از ابالت آنجا استعفا نموده بدربارها پیوسته حاضر
 گشتند

کشته اگر ادسا و جلاغ مکرری باغواهی شیخ عبید دست تعدد یسجدات اذریا بجان دراز
 نموده اموال مسلمانان را بعرضه قتل و غصب آورده بودند در چهارم ماه ذی قعد هزار
 و دویست نود و هفت با پانزده هزار قشون مأمور سیاست آنها گشته بیستم ماه مزبور در
 بلد پیچار کروس شده مرضی عارض ایشان شد و ساعت شصت اشتداد یافت سر از پناه اصرار
 در افتادند معالجه مزاج چون قصدشان خدمت به ملت و دولت حفظ ناموس عباد الله بود
 با حالت مرض بطرف مقصد راه سپار گشتند اما مرض چون روز بروز اشتداد بجهت رسانیده سوار
 کالسکه غیر ممکن بود با سخت روان بیست و هفتم ماه مزبور از پیچار حرکت نمودند هر روز مرض
 بیشتر وضع مزاج زیاده تر گشت غره ماه ذیحجه در منزل جعفر آباد رؤسای قشون و چاکران
 مخصوص در عرض توقف تجدید مطاع نمودند مؤثر نشد زبان مبارک بذكر ایه شریفه و ما
 تذری نفس بانی ارض تموت کویا ساختند سیم ماه مزبور نوبه غش عارض گشته روز پنجم
 ماه مطابق لوی پهل در منزلی که موسوم به کوی آقاج و پیچفرسنگی صابن قلعه بود جان را بجهت
 آفرین تسلیم نمود در ساعت تحال زبان مبارک را بکلام معجز نظام حضرت ولایت مبل
 کویا ساخته این دو فرزند را تنطق فرمودند

وَفَدَتْ عَلَى الْكَرِيمِ بَعِيرًا ذَا
 مِنْ الْحَنَاءِ وَالْقَلْبِ السَّلِيمِ
 فَحَلَّ الزَّادُ اقْبَحَ كُلِّ شَيْءٍ
 إِذَا كَانَ الْوُفُودُ عَلَى الْكَرِيمِ
 نَبَزَ دَرْدَارَ الْحَقَاقِظِ دَرِ مَضْجَعِ مَرْحُومِ جَلَالِ الدَّوْلَةِ بَرَسَنَكِي بِخَطِّ نَيْسَبَانِ بِنْدِ تَوْشِيهِ
 هُوَ الْبَاقِي وَكُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ

و بعد از آن اشعار ذیل مِطْوَر است
 سبیل ناصر بن شاه بجاه فریدون فر که طوق طاعتش گردون گردان داشت

جلال الله وله شريطا بحسن نامجو آن کو
بد افعال اقاوالش هم مطبوع و مستحسن
غلام خاص سلطانی که از بهر و لا بشد
ز شریطان اینر شبان وادی این
امام ثامن ضامن سبیل موسی جعفر
وصی احمد مرسل ولی قادر و ذوالمن
وداع زندگانی در جوانی کرد آن گونه
که خون آمد برین درناش چشم مرد
بملک طوس آن نود رخدا که فریان ده
بچشم نام او چون کشته گوشت و شسته عرش
ز سعی هفت کون آبا بکشته چار کون مادر
غرض آن بوسف مصر بلاحت چو شد پیر
رخدام رواق بوالحسن شد
که آمد از رواق بوالحسن پیرن یکی کفتا
جلال الله له و اباشد رواق بوالحسن

رافقه محمد الموصی

در توحید خانه مقابل در بزم مطهر درازاره بخط نستعلیق جلی نوشته است
هو الله الباقی جناب غفران مآب میرزا محمد خان سپه سالار اعظم دولت ایران ولد
اسعد مرخوم امیرخان برگزیده دوده قاجار و از امرای ستوده نامدار بود برای تشبیه ملت
باید دولت صدقات پادشاهان برد و خدمات نمایان کرد چنانکه از فتوحات سفر کرگان محسو
بزرگان و مقصود ارکان شد و در حضر سلطنت دست و پا یافت و پایه صدارت گرفت تا آخر
حال بامداد قایم اقبال باباالت مملکت خراسان و نظم امور و ثغور آن سامان مأمور شد
و خود فتنه و فساد در اندک زمانی فانی و متروک ساخت ساخت از تطاول مفسدین پیر خسته
بحکم اذا جاء الابل یقطع العمار و الاملد درون هفدهم شهر صفر المظفر هزار و دویست

و مشناد و چهار هجری بکشور بقا و محضر لقار حلت نمود و اقمربعد الوهاب
 نیز در توحید خانه درازاره دیوار پشت بقبله که در در بوم واقع است این چند شعر
 بر سنگ مسطور و بآب طلا مزین است

آه ازین آسمان گنج رفتار	که از و هیت هر که هیت غین
طبع احراز از و همیشه ملول	جان اخبار از و همیشه خرب
نزد صد هزار سال زبنا	آنچه امسال کرده از ره کین
با محمد علی جهان شرف	آصف و زکار و صد و هجین
آن وزیری که رای ضایع	فاتح صد هزار حصن حصین
آن دبیری که نوک خامه او	محرر صد هزار در شمعین
پشت پشت بد را اهل زمان	بطن در بطن صد خلق زمین
هماندر که نیکو اخلاق	پیدا اندر پدید دست آیین
آنمضر چون برون شد از عالم	آن همایون های سدا نشین
خداست از پیر عقل قایم	سال تاریخ آن خلاصه دین
عقل کفنا بکوشد از دنیا	صد و عالی بصد و علی بن

در دارالسیاده مقابل در بوم بر سنگ قبر مرحوم حاج میرزا حسین خان مشیرالدوله
 سیچسالا را اعظم مسطور است

هو الحی الذی لا یموت

جناب غفران مآب طوبی مکان خلد ایشان افتخار الحاج میرزا حسین خان مشیرالدوله سیچسالا
 اعظم و صد اعظم دولت علیه ایران ولدا سعادتمند امیر بی نظیر میرزا بنی خان ظلاله

وَجَعَلَ الْجَنَّةَ مَثْوَاهُ بَعْدَ أَنْ دَرَسَتْ كَاهِ سِلَاطُنْ بِمَقَامِ وَقَوَامِ صُدَارِ عَظَمَى سَبْدِ از خَدَمَتِ
 دِهِنِ وَدَوْلَتِ مَحْسُودِ خَاصِ وَمَقْبُولِ غَامِ شَدِيدِ دَرَسْنَهٗ هَزَارِ وَدُوبِستِ نودُ هَشْتِ بُو زَارِ
 تَوَلَّى عَظَمَى وَابَالِ كِبَرِایِ مَمْلَكَتِ خِرَاسَانِ وَبِسْطِ مَفْخَرِ كَرْدِ بَدِ مَهْرَبَهٗ مُؤَمِّنِ الْخَضِرِ الرُّضْوِ
 عَلَيْهِ السَّلَامُ الْجَنَّةَ كِهْ اَعْلَى تَرَنِ مَرَاتِبِ اسْتِ سَبْدِ وَبَاغِ بِنَاهَا شَدِيدِ دَسْتِ كِی بَانِمَقَامِ نَزْ سَبْدِ
 یَكی از اَنْبِیَهِ خَیْرُ او مَدْرَسَهٗ وَاقِعَهٗ دَر دَارِ الْخِلَافَهٗ بَاهِرَهٗ نَاصِرِی مِیباشَد كِه دَر اِیْرَانِ نَا كُونِ
 بِنَائِی بَابِ نَحْكَی وَاسْتَوَارِی دِهْدَهٗ نَشْدِ وَبِحَكْمِ اِذَا جَا آجَلُهُمْ لَا یَسْتَاخِرُونَ سَاعَةً وَلَا یَسْتَقْدِرُونَ
 دَر یَوْمِ بَیْتِ كِه شَهْرِ ذِیحْجَهٗ الْحَرَامِ سَنَهٗ هَزَارِ وَدُوبِستِ نودُ هَشْتِ هَجْرِی نبوی از این دار فنا
 بَكثُورِ بَقَارِ حَلَّتْ نَمُودَ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِمُجْمَعِیْ وَآلِهِ الطَّيِّبِیْنَ الطَّاهِرِیْنَ رَافِعِ الْعَبْدِ الْفَقِیْرِ مُحَمَّدِ بْنِ
 دَر زَاوِیَهٗ دَارِ السَّیَادَهٗ جَنَابِ مُؤَمِّنِ السِّلَاطْنَهٗ حَاجِی مَهْرَازِ ضَاكِهٗ سَابِقِ مُلْقِیْ مُسْتَشَارِ یُودِ
 مَقْبُرِ بَرایِ خُودِ سَاخَنَهٗ وَسَنَكِی نَضَبِ كَرْدَهٗ دَر اَوَّلِ بَحْطِ جَلِی مَسْطُورِ اسْتِ

هُوَ الْبَاقِی وَكُلُّ شَیْءٍ هَا لِكُ

دَر دُورِ طَرَفِ سَنَكِ نَوِشْتَهٗ (هَر كَرَمِیْدِ آن كِه دَلش دَنَدِ شَدِ عِشْقِ وَكَلْمُ بِاسْطِ زَارِ عِنْدِ بِالْحَبِیَا
 دَر مَن سَنَكِ مَرْقُومِ اسْتِ) اَنَا الْعَبْدُ الْاَبْقِ الرَّاجِعُ اِلَى مَوْلَاهُ جَعَلَ اللَّهُ اٰخِرَتَهُ خَیْرًا وَاَوَّلَهُ
 مُحَمَّدِ رِضَا بْنِ مُحَمَّدِ اِبْرَاهِیْمِ الْمُلقِبِ بِمُسْتَشَارِ الْمَلِكِ كِرِیَارِی حَضَرِ بَارِی وَعِنَابِ مُسَبِّحِ الْاَسْمَاءِ
 دَر عِنْفِوانِ شَبَابِ ابْوَابِ سَعَمِ بَرُورِیْمِ كُشَادَهٗ شَدِ وَاَبْوَابِ تَكْرَمِ بَرُورِیْمِ اَمَادَهٗ بِفَضْلِ اَنْدِ مَن
 دَر دَوْلَتِ عَلَیْهِ اِیْرَانِ مِیْرَاتِبِ سَامِیَهٗ فَا بَزِ كَرْدِ پِدَمِ وَبِمِیْنَابِیغِ اِلَیْهِ نَابِلِ اَمْدَمِ وَذَارِایِ اَمْتِ
 عَدَبِ شَدِ سَالِحًا از طَرَفِ دَوْلَتِ عَلَیْهِ قَاهِرَهٗ وَسِلَاطُنْ بَاهِرَهٗ قَا جَارِیَهٗ مُورِدِ مَرَحْمَتِ وَاحِشِ
 بُوْدَمِ ووزیرِ مَمْلَكَتِ خِرَاسَانِ مُسْتَقْلَا حَضَرِ وَاهِبِ الْعَطَا بَا از صَحْنِ مَزَاجِ وَطِیْبِ مَأْكَلِ وَزِیْنَتِ
 مَلَبَسِ وَوُسْعِ مَنَازِلِ وَنِزْهَتِ اَمَاكِنِ وَتَنَابُعِ شُؤْنِ وَكَثْرَتِ اَلِوَبْنُونِ تَمَامِ حَسَنَاتِ نَبَوِیَهٗ بَرُورِیْمِ

مرادم ارزانی داشت ولی خاک بر سر که بشکرانه اینهمه وسعت نعمت و تقضد و رحمت
 تقدیم شرایط بندگی بخرش نمند و سرفکنند کی حاصلی ندارم و در مزرعه دنیا بد و سعادت بی
 نکاشته ام و نوشه برای آخرت بر نداشته ام اکنون که شمانی عمر بر پنجاه هشت سپید با خود کفتم
 مگر این پنجره در ربایی بایستداری مصایح هد و اولیای خدا صلوات الله و سلامه علیهم
 که فَاَزِمَنَّكَ بِحَمِّهِمْ وَامِنْ مِنْ لَجَا اَللّٰهُمَّ مَحَبَّةَ اَوْلَادِ رَسُوْلٍ وَبِسَبِيْلَةِ اِلٰى بِنْدِ رِضْوَانِ بَدِ كَرَمُوْ
 قَبْلَ اَنْ تَمُوْتُوْا دَرْجُوْا رِبِّنْ وَلِيَّ بَرَحَقِّ وَحِجَّةٍ مُّطْلَقٍ عَلَيْهِ عَلٰى اَبَائِهِ صَلَوَاتُ اللّٰهِ بَرَاىْ خُوْدِ
 تاسیس مضجیع و مدفن کردم و تهبه ملجا و مامن نمودم

کامروز کمر نشان ندهد در سبط خاک مانند آستان دُرّ طامن رضا
 سَكِ اصْحَابُ كَهْفٍ مَبْسُوْطُ الذَّاعِيْنَ وَاَنْتُمْ سَكِيْنَ مَمْدُوْدُ الْبَدَنِ سِرَآسْتَانِ مَلَايِكَةِ اِيْسَاءِ
 بِكَذَا مِ اَللّٰهُمَّ اِذَا اَلْتَجَاتُ بِبَابِكَ وَلَذَتْ بِعَفْوِكَ عَنْ عِقَابِكَ اَسْئَلُكَ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ وَاٰلِهِ الطَّاهِرِيْنَ
 صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَاٰلِهِ اَنْ يَجْعَلَ خَاتَمَةَ اَمْرِىْ خَيْرًا وَتَجَسَّرُ فِى مَعِ اَوْلِيَآئِكَ

وَدَعَتْ عَلَى الْكَرِيْمِ بَغِيْرُ زَاوٍ مِنَ الْحَسَنَةِ وَالْقَلْبُ السَّلِيْمِ

فَحَمَلُ الزَّادِ اَقْبَحُ كُلِّ شَيْءٍ اِذَا كَانَ الْوُفُوْدُ عَلَى الْكَرِيْمِ

اَقْلُ الْحَاجِّ مُحَمَّدٍ حُسَيْنِ الْقَنْدَهَارِ

نیز در ابتدای ازان همان زاویه بخط نستعلیق در سنک کتبه شده است
 هُوَ الْحَيُّ الَّذِي لَا يَمُوْتُ قَدَارَ تَحَلُّلِ السِّدِّ الْجَلِيْدِ وَالْاِنْسَانِ الْكَامِلِ التَّيْدِ وَالْمَعَالِي الْمَثَلِ
 صَاحِبِ الْمُنَاقِبِ الْمَفَاوِزِ سَلَالَةِ السَّادَاتِ الْاَكْبَابِ نَجْمَةِ النُّجَبَاءِ وَالْاَطْيَابِ الْوَاوِلِ
 رَحْمَةُ اللّٰهِ الْغَنِيِّ مَبْرُا مُحَمَّدٍ رِضَاىِ مُتَوَلِّيَا بَشِي رَوْضَهُ مُقَدَّسَهُ رِضْوَتِهِ فَاطِمَةُ زَيْنَبُ مَوْسُوْ
 جَعْفَرُ عَلَيْهِمَا وَعَلَى اَبَائِهِمَا الْاَلْفُ الْحَبَّةُ وَالْاَلْفُ كَمِمْ جَاهِ رِصْدِنَا اَبَاءُ كَرَامٍ غَالِقُ مَقْدَارِشِ

با این منصب بلند و خدمت ارجمند سرافراز بوده بقدم صدق و صفا این جاده مستقیم را
پیموده اند بعلاوه خود آنجناب مدت بیست و پنج سال در نظم و رونق امورات سرکار فضل آثار
موافق دیانت بامرتوبت مشغول بوده تا در سنه یک هزار و دویست و دو از هجرت نبوی گزین شده
شوق خاکبوس دارای طوئش بر سرافراز شرف تقبیل قبله مسجود مقصودش نبود از آنجا
که بمقصود تقدیر نبود درین راه لبیک حق را اجابت نمود و با قلب سلیم بمولای خود
پیوسته گردید

نیز در ازاره طرف دست راست از التباه بر سنک منیا کوچکی نوشته است
هذا قبر سادات پناه امارت و ابالت ستهام مرتضی خان ابن شاه جمال الدین حسین شیرازی
و مضجع المنیف عالینجناب مغالی ستهام شاه جمال الدین حسین شیرازی توفی فی سنه
درهم مظهر در شیت سر مبارک در سنک ازاره سقر حاجی میرزا موسی خان که پشت بقبله منیا
بخط نستعلیق این عبارت مسطور است

هُوَ الْبُخَّاءُ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَا يَبْقَى الْأَوَّجُهُ وَلَا يَدُومُ الْأَمْلَكُهُ وَالصَّلَاةُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
رَأَقْدَابُهُمْ قَدْ شَرِيفٌ وَضَمِيمٌ ابْنُ مَضْجَعٍ مُنِيفٌ مُلَالُهُ دُودُ مَنْ جَلَالَتِ خُلَاصَةُ خَانِدَانِ
بُنَاكَ أَقْدَسُ مُقَدَّسِ زَمَانٍ وَانْفَى الْأَنْفِيَاءِ دُورَانِ أَبُوالْإِثْنَامِ وَمَلَاذِ الْخَوَاصِّ وَالْعَوَامِ بَكْرِ
خَاتَمِ سَادَاتِ خَاتَمِ سَجَلِ نَجَابَتِ السُّبْدِ النَّجِيبِ وَالسُّنْدِ الْحَسْبِيبِ الْحَاجِ حَاجِي مِيرْزَا مُوسَى خَانَ
رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فِي فِرَادِ بُرْجِ الْبُخَّاءِ أَنْتَ كَرَامُ الْأَوَّلِ وَأَوَّلُ الْآخِرِ وَأَوَّلُ الْوَسْطِ وَكَامَرُ الْأَنْفِ
دُرُودُكَ عَلَيْهِ إِيْرَانِ صَاحِبِ مَنَاصِبِ عَالِيَةٍ وَمُفَخَّرُ اقْرَانِ بُوْدِ بَاخْتِيارِ دَسْتِ أَنْجَمِ مَشَاغِلِ
دُنْيَايِ كَشِيدِ پَنَاهِ اَزْ عَيْبَةِ عَلَيْهِ رِضْوَانُهُ زَادَ اللَّهُ شَرَفَ جُسْنِهِ دَرْ نِظْمِ خَدَمَاتِ آن آسَنَكِ
وَبِاسْنَادِ آن سَدِّ عَرْشِ نِشَانِ تَامِدِ تِپَانِ زِدَةِ سَالِ بَامَلَايَكِ هَالِ بُوْدِ چنان اِهْتِمَامِ دَرْ تَوْ

خدمت نمود که هر چه سُلُقش آفرین و هر که خَلْقش تحسین کنند در شب هجدهم شهر ربیع
الثانی ۱۲۶۲ اداعی حَقِّ البیت اجابت کفیه در این آستانه پاک خاک شد

در اطراف این سنگ این اشعار ثبت است

خان و الارثب حاجی میرزا موسی آنکه جا	مُرغ جانفش را بر اوج سِدَن و طوَج بود
زاده ازاده عبی که دشکاک او	نابیت قایم مقام عیسی موسی بود
جُسته مدفن درها بون بارگاه کزین	حاکم کپاز ابرانش افسر حوزا بود
بارگاه زاده موسی بن جعفر کز شرف	استاننش را شرف بر وادی سینا بود
سرخوش از پیر خرد سا و فاتش جُسته	شافع موسی بمحشر زاده موسی بود
در مقابل همین سنگ بر روی سنگ قبر مرحوم حاجی میرزا علی اکبر قوام الملک	

شیرازی این ابیات مسطور است

بیرون ز ملک یارس چو حاجی قوام رفت	از مملکت قوام ز کشور نظام رفت
حاجی قوام ملک که در دوردوزگار	با اجترام آمد و با احتشام رفت
چو از زمین یارس و انشد بملک طوس	بر آسمان خروش خواص و عوام رفت
میخواست نظم دینی و تعمیر آخرت	زان رو بقد و سع و پی هر کدام رفت
اول مُفاخرت طلب آمد ز قریب شاه	پس هر آخرت بحضور امام رفت
عمری نمود چاکر خُسران بصدق	پس با خلوص نزد امام همام رفت
سالی و از شوا بپس بجو پاک کشت	با صد دل بخاک ازین خوش مقام رفت
پس مسجد رباط و پل و برکه برافراشت	هر جا که نبی کبری نگویندش نام رفت
بهر بقاع و مدد املاک وقف کرد	ای پس براه دین که از او اهتمام رفت

اندک جوار شاه خراسان کُرفت
بسر فیض خاص دیند ازین بزم عام رفت

تاریخ رحلتش جو بخت و قار کفت
عز زمانه مرد چو حاجی قوام رفت

همد بکری درید او در سبزون
گفتا قوام مُدک بدار السلام رفت

در آزاره پست سر مطهر در پهلوی قبر حاجی قوام الملک بخط نستعلیق مسطور است

هو الحی الذی لا یُوت هذا مرقد شریف و مضجع مُنبف اجلاء ذوی العز و الاعلاء

بندکان عبود نشان عالیه رفیع جایگاه ابانک شوکت اقبال پناه جثمت و عظمت و اجلاء

دستگاه فحامت و مناعت انتباه امیر الامراء العظام اسوق الکبراء الفخام مقرب الخاقان محمت

و غفران پناه امیر علم خان عرب خزیمه خا که قایمات غفر الله له فی شهر صفر ۱۲۴۱

در آزاره صفت طرف بالای سر مطهر در سنگ طرف دست راست که متعلق بمقبره مرحوم حاج

محمد ولی میرزا ابن خاقان مغفور فمحل پناه طاب ثراه است فی شیه است

خداوند رحیم است قبر عید عاصی و امیدوار بر رحمت خداوند غفار و چشمه اشک شفا

حضرت رسول مختار و وصی بلا فصل او حید کرار و بنت طاهر او بتول عذرا فاطمه زهرا و دو

سبط او حسن و حسین علیهم السلام و نه امام از اولاد حضرت سید الشهداء علیه السلام علی ابن

الحسن و محمد بن علی و جعفر بن محمد و موسی بن جعفر و علی بن موسی و محمد بن علی و علی بن

محمد و الحسن علی و الحجة بن الحسن محمد المهدی علیهم السلام بند کهنه کار محمد ولی

طاب ثراه و جعل الجنة مثواه واقعه اسد الله شیرازی ۱۲۴۱

در آزاره پست قبله در سنگی که نزدیک سنگ قبر حاجی میرزا موسی خان است و از

مدفن همسپین مرحوم حاجی محمد ولی میرزا خبر میدهد این عبارت مسطور است

کل فر علیها فانی هذا المرقد الشریف و المضجع المنبف من السببه العقیقه النبیه

المستورة في سُرْدَقِ الحِشْمَةِ وَالصَّدَارَةِ المَحْبُوبَةِ فِي حُجْبِ الْعَصَةِ وَالْخِذَانِ الْكَلِمَةِ الطَّبِيعَةِ
الْعُلْيَانِ شَجَرَةٍ مَبَارَكَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ الْمُخْلِطَةِ بِأَخْلَافِ الْحَيْكَةِ الرَّضِيَّةِ لِلْعَاطِلَةِ
بَارِجٍ إِلَى رَبِّكَ رَاضِيَةً مُرَضِيَةً مُصْداقُ قَوْلِ الْقَائِلِ وَلَوْ كَانَ النَّسَاءُ بِشِدِّ هَذِهِ
لَفَضَّلَ النَّسَاءُ عَلَى الرِّجَالِ الْمَبْرُورِ الْمَغْفُورِ حَاجِبُهُ ثَاجٌ مَاهٍ بِكُمْ طَابَ اللَّهُ ثَرَاهَا وَجَعَلَ
الْحَنَّةَ مَأْوَاهَا فَشَهْرَ حِمَادِي الْأَوَّلَى سَنَدٌ

درب مسجد زنانه در سینک بزرگ پشت بقعه نوشته است

هُوَ الْبَقَا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَا يَبْقَى وَلَا يَدْرُمُ الْأَمْلُكُ وَالصَّلَوةُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
ابن لوح باروخ نشان و قود و مکان رعود خان باشوک و شان مؤتمن السلطان مقرر الخاقان
عباس قلی خان است که جنابش ملجاء اعظم بود و مآب افخم خداوند تخت و تاج مملکت امرا
مشهر بود و برین فوج از افواج منصوره و زبر عساکر ما موره خراسان را مخصوصاً و عموماً
حکمران و امیر از روی لقب امیر خیمس بود و از راه رتبه و منصب بر سران ابن سرحد سرور
و بنسب بجهت حفظ نظام سپاری و بناس باسا و احکام اعلم مختصرها یون شهر یاری مأمور سرحد
شرقی و متوقف ارض اقدس گردید و ابن زمین مینو نشان را از فرط امن و امان در آنک
زمانی غیرت همه جا و جای جنت همه کس آورد و مصداق و اجعل لی لسان صدوق فی آخرین
در حق او درست آمد و اوقات جنات خجسته خویش اتمام سعادت و انتهایه در آن سرای خود
دیده در پناه آستان مقدس قبله هفتم و حجت هشتم علیه النجته والسلام آرامگاه خود را
مرتب بناخت مستعداً للقاءک مِنْدَا مِنْ أَوْلِيَاءِکَ بِاَکْرَمِ فِی سَنَدِ

در صفا پشت سر که وارد درب توحید خانه میشود در طرف دست چپ درازا رُ میند
کاری نوشته اند

هَذَا مِنْ رَكِبِ الْأَنْوَارِ الْعَالَمِ الْجَلِيلِ وَالْمُفْتَخِرِ الْبَيْدِ خَاوِي الْفُرُوعِ وَالْأَصُولِ جَامِعِ الْمَعْقُولِ
وَالْمَنْقُولِ عَلَامَةِ الْأَعْلَامِ وَصُحْبَةِ الْأَنْبِيَاءِ مَرْجِعِ الْأَسْلَامِ مَلِكِ الْعَارِفِينَ وَسَيِّدِ الْحَقِيقِينَ
أَفَقَهُ الْفُقَهَاءَ وَقَدَّرَ الْعُلَمَاءَ حُجَّةَ الْأِسْلَامِ لِمَا فِيهِ يَكْتَبُ اللَّهُ الْحَرَامَ الشَّرِيفَ الْمَجْدَ حَاجِي
أَبَا مُحَمَّدٍ نَوَّارِ اللَّهِ مَرْقَدِ فَلَسْتُمْ

دَرْحَنَبِ هَمَانِ كَتَبَهُ سَطُورِ اسْت

هُوَ الْبَقَا رَاقِدِ ابْنِ مَرْقَدِ شَرِيفِ وَصَحْبِ ابْنِ مُصْجَعِ مُنِيفِ امِيرِ اسْتِ كِهْ بِرَامَرِ ذِي مَاتِشِ فُخْرِ
ازَانْتِ كِهْ آرمَكَا شَرِ ابْنِ اسْتَانْتِ رُوحِ الْقُدُسِ ذَا اِزْنِ بَابِ هَمَتَا كِهْ مَدْفُونِ جَمِ بِاَلِ رُضْوِ
خَلْدِ مَثَالِ اَمَامِ هَمَامِ بِجَمَالِ اسْتِ امِيرِ اَلْأَمْرَاءِ الْعِظَامِ وَاسِقِ الْكِبَرَاءِ الْفَخَامِ رِضَا قَلْبِ خَانِ
رَغْفَرِ اَبْلُو اِبْلَخَانِ فِي مَمْلَكَتِ خِرَاسَانِ تَعْنِ اللَّهُ بِالرَّحْمَةِ وَالْغُفْرَانِ تَوَفَّى فِي سَعْدِ

نَهْرِ دَرْهَمَانِ اِزَانِ سَطُورِ اسْت

هُوَ الْحَيُّ الْبَاقِي لَا يَمُوتُ نَظَرَ بِإِشَارِهِ لَا زَمَ الْبَشَانِ اِرْجِعِي اِلَى رَبِّكِ رَايِسُهُ مَرْضِيَّةً فَاَدْخَلِي فِي
وَاَدْخَلِي جَنَّتِهِ كِهْ مِصْدَاقِ خَالِ امِيرِ كِبَرِ غَايِبِ اَمَامِ فَرْدِ سِجَا بَكَا عِلِّيَّيْنِ آرمَكَا امِيرِ اَلْأَمْرَاءِ الْعِظَامِ
وَاسِقِ الْكِبَرَاءِ الْفَخَامِ الْمُسْتَفْرِقِ فِي بَحَارِ رَحْمَةِ اللَّهِ الْمَلِكِ الْمَنَانِ امِيرِ كُونِهِ خَانِ اِبْلَخَانِ رَغْفَرِ اَبْلُو
خَلْفِ الصَّدَقِ غَايِبِ اَمَامِ عِلِّيَّيْنِ آرمَكَا جَنَّتِ جَا بَكَا مُحَمَّدِ حُسَيْنِ خَانِ اِبْلَخَانِ رَغْفَرِ اَبْلُو
اَسْكَنَهُ اللَّهُ فِي بَحْوُوحَةِ جَنَانِهِ فَلَسْتُمْ

دَرْ اِزَانِ طَرَفِ دَسْتِ اسْتِ سَطُورِ اسْت

اِي دَرْ بَغَا كَنْزِ جَفَايِ رُوزْكَارِ شَدَاوَلَدِ نَبِيِّ ذَرِيِّ بَنِيكَ
فَخَرْدِ دُوزَانِ مِيرِ زَاعِبِ الْجَوَادِ اَنكَ كَفْتَشِ آسْمَانِ رُوحِ فِدَاكَ
بَسْتِ چُونِ اَن فَاضَلِ رُوشِ ضَمِيرِ سَوِي جَنَّتِ نَارِ اِزْنِ تَارِي مَغَاكَ

بهر تارنج و فاتش پر عقل گفتگان علم پنهان شد بخاک

نبرد رجب همین کتیبه مرقوم است ^{۱۲۴۶}

قطب کرد و ز فضیلت کوهر عثمان عقل قدح اصحاب دانش قبله اهل یقین

فخر دوران میرزا دودگر آغاز بود پارسا و پاک طینت پاک بین و پاک دین

چون درین محنت سراسر صحبت انبای دهر کشت دیکر و بمجد خاک شد غلغله گزین

سال تارنج و فاتش خواستم از عقل گفت قدح اهل زمین شد سوی فرد و برین

در عقب صفه شاه طهماسبی اشعار ذیل بخط نستعلیق بر روی کاغذ نوشته شده و روان آئینه است

بامدادان شد از بسط زمین بفلک بانگ ناله و شبنون

پیر و برنا همه گریانها دیدم از غم در بده نادامن

که ز جور سپهر خادش زای که ز کبد ز فغانه زمین

حاج سید محمد آن کعبه بود چشم و چراغشان روشن

بلبل بوستان شرع رسول دیده پوشید ازین خجسته چین

بال بکشو سوی کلشن قدر مهبط فیض قادر دوزالمن

خرم از بهر سال فوتش گفت شد مرحوم مقتدای زمین

در تحت این اشعار این دو بیت عربی بخط نسخ خلی خوب نگاشته شده است

لَقَدْ مَاتَ شَخْصُ الْعِلْمِ وَالْحِلْمِ وَالنِّفَةِ وَقَدْ فَقَدَ الْهَادِي لِهَاجِ الْحَدِّ

فَقَالَ خَلِيلُ بِي تَارِنْجِ فَوْتِهِ بِمَوْتِ مُحَمَّدٍ حَنْ شَرَعِ مُحَمَّدٍ

در عقب صفه شاه طهماسبی در دیوار بر روی کاغذ زبر آئینه نوشته اند

مذاق قد شریف و مضجع مبیف غالیجا رفیع جایگاه شهادت و بسالت انبیا جلالت

عَظَمَتْ دَسْتگاه امیرالامراء العظام اسوق الکبراء الفخام مرحمت و غفران پناه امیر

قلیج خان قیاموری ۱۲۳۷

در پشت در بنقره که از ابوان مسجد داخل دار السعاده میشوند این بنابر سنک حجاری
هوالبینا هدام قد شریف و مضجع منیف محقق کامل و مدقق فاضل جامع معقول
و منقول و خادای فروع و اصول شارح دره بخفته و مبین آثار جعفریه افقه فقهیه متقین
و استاد علما متاخرین علامه دوران و مجتهد العصر الزمان ثقه الاسلام و طایف ربیب
الحرام ملجا عباد و قد فاد العالم المجد حاجی ملا محمد نور الله مرقن قد توفی ۱۲۵۷ فی
دوره روکشخانه بر سنک قبر حاجی احمد علی خواجه باشی آستانه مقدسه نوشته شده است
هوالبینا بمقاد آیه کریمه موتوا قبل ان تموتوا و مضمون الموت کاس کل الناس
والقبر یدیکل الناس داخله حاجی احمد علی خواجه باشی آستانه مقدسه رضویه حدیث
شریف الدنیا من رعة الاخری پیش نهاد خاطر دور بین خود ساخته در حال حیات قدرت
بفکر بنای خانه آخرت افاده از تولیت جلیله عظمی دامت شوکته استدعای مدفن در این
مکان نموده با جانب مقرون آمد و این موضع شریف از خیر دارین خود مهیا نموده که گاه
اجابت منادی حق که با ایتها النفس المطمئنة ارجع الی ربک راضیه مرضیه را نماید قد
اینمقد شود و در موطن ثلاثه آسوده کرد و فی شهر ذیحجه الحرام

مذاذ ان پشت سر مظهر بر سنک بخاطر تعلق نوشته اند

هوالبینا هدام قد شریف و مضجع منیف دوی الغرة والخمة والاقبال نظاما
لشوکة والعظمة والجلال شمسا للدولة والابالة والاجتسام امیرالامراء العظام
اسوق الکبراء الفخام طایف ربیب الله الحرام حاجی خان محمد خان قاجار دولو غفر الله له

فیشهر جمادی الثانی من شعور ۱۲۳۷

فیزدوهان ازاره بر سیک دیکر مکتوبت

هَذَا مَقْدَمٌ شَرِيفٌ وَمُضْجِعٌ مَبْنِیٌّ غَالِبٌ وَفَجَّ جَانِبُكَاهُ شَهَامَتٌ وَإِبَالَتٌ انْتِبَاهٌ عَظَمَتْ وَخَشَمَتْ
وَاجْلَالٌ دَسْتُكَاهُ إِبَالَتٌ وَشَوْكٌ وَاقْبَالٌ هَمْرَاهُ فُخَامَتٌ وَمُنَاعَتٌ اكْتِشَاهُ امْبَرُ الْاَمْرَاءِ الْعَظَمِ
وَأُسُقُ الْكِبَرَاءِ الْفَخَامِ مَرَحَّتٌ وَغُفْرَانٌ پَنَاهُ رِضْوَانُ جَانِبُكَاهُ عَلِیَّتِیْنِ آزَامُكَاهُ مَطْلَبُ خَلَجُكَاهُ

۱۲۳۶

دامغان توفی فی شهر ذیحجه الحرام

دوستک دیکر نزدیک همان سنک اشعار دپل بخط نستعلیق بعد از (الملك لله تعالی) خلد

بامدادان شور و شبن از زمین تا آسمان کاسان مجد و مری در زمین آمدن

آفتاب منکشف شد کافان بر پیش کلا آسمان منهدم شد کاسان با سنان

من هر کس را ز جوان کابر چه غوغا و خروش من بهر حار از موبان کابر چه فغان و غوغا

چه برید سلبی تا که خروش دل خراش دم گسته ناعبی تا که غوغا و خروش چایستان

راند کفاری بر از اظهار حاکم بر دهن کرد اظهار بر از تدارک چاکم بر زبان

عالم آسمان افضال روشن دل امیر کافان در ره اقبال اسمعیل خان

دیده چو زبانه اش تنگ بن غم آیین دامکا دید چو زبانه اش تنگ بن غم آیین دامکا

رخش منت زانند بر خرم فضای رخش منت زانند بر خرم فضای

ای دریغ از آن بجهن هم از سلطان زمین ای دریغ از آن بجهن هم از سلطان زمین

الغرض چون کشت زایوان علی بن مکی الغرض چون کشت زایوان علی بن مکی

از به تارنج فوش منشی ملک صبا از به تارنج فوش منشی ملک صبا

زددم جاوید اسمعیل خان بجزا زددم جاوید اسمعیل خان بجزا

نیز در جنب هم سینک این کلمات بر سنک دیگر مکتوبست

هذا امر قد شرف و مضجع منيف الى جاه رفيع جا بهاء عظمت و شوكت و اقبال پناه ختم و
جلالت و اجلال دستگاه خاتمت صناعت اكنائه امير الامراء العظام اسوق الكبراء الفخام
الخاقان مرحمت و غفران پناه عيسى خان سردار توفى في شهر رجب سنة ۱۲۴۱

نیز از مدفونین این روضه منون یکی مرحوم حاجی استاد غلامرضا نعمت الله بغفرانه مشایخ
از مشایخ کبار عرفای سلسله نعمت الله که در سلوک ریاضت سکوت و مجاهدت و تهذیب خلق
و عرفان قدر نظیر او در این عصر کمتر دیده شد است آن مرحوم در سال هزار و سیصد و یک در کابل
از قید ناسوت بکاره رها و بملکوت اعلی خرامید و نعش او را حمل می نمودند در این خاک
باک دفن کردند عمر او تقریباً هشتاد سال مولدش فارس و زیاده از چهل سال سالک
طریق زاهد سبک بود و در پیروی شرع شریف حقیقت آنها تحریر بکمال می نمود و از ادوار
می داد ابواب فتوحات می کشاد و ضوای الله علیه

نیز از معروفین مدفونین این ساحت خلد غرمت مرحوم حاجی میرزا شفیع شیرازی است که از
اعیان و آجله چاکران این دولت قوی ارکان بود و در سفر هزار و سیصد که موکب میرزا
شاهنشاهی (اعلی حضرت ناصر الدین شاه) دام ملکه بخراسان تشریف فرما شد آن مرحوم نیز الزام
و کاب مبارک داشت در مشهد داعی حق را لبیک اجابت گفت و در آستانه مقدس نجا گرفت
خاک کرمی از مشایخ کرامت که اینک است جاوید عید مبارک و امر تقالبت استیانه
رضوی شده و نهشای بعضی اثرها
کرمیده اند

در او لغو عهد خاقان مغفور فتحعلیشاه طاب ثراه و لبیک آستانه مقدسه بخاجی میرزا موسی
منقوض

مفوض گردید مرحوم مشارالیه سبک جلیل و بزرگی نبیکل بوده و مساعی جمیده در
 اینکار نموده امر موقوفات را نظمی بنزداده در آبادی و مرمت و احیاء صدقات جاریه و
 زیاد کرده و از انجمله است خیرات فی الشفای^{شهد} و مطبخ سرکار فیض آثار که جمعی از غریباو
 واردین از آن بهرمند مبر گردند و تعمیر سقاخانه طلا که در وسط صحن مقدس است و
 مکتب خانه اطفال سادات علوی است واقع در صحن مقدس برای جمعی از اطفال یتیم سادات
 که کلبه معاش آنها را مستکفل بوده و اجرای نضر عظیم از وسط صحن مقدس اعطای نادر
 راحله بفقرای نادر که از اعتبات غایبات و حله و بحرین بمشهد مشرف میشدند و تعمیرات
 صحن و کلدسته که مشرف بامخدا م شده بود و نظم کلبه امور خدام و حاجی میرزا موسی خان
 در اوایل هزاره و بیست و شصت و دو در گذشت و کارهای آستانه و بتنزل گذاشت
 و فتنه سالاری نیز صدقه زیادی دارد آورد پس از آنکه آنجا بله رفع شد در هزاره و
 هفتاد میرزا فضل الله وزیر نظام برادر مرحوم میرزا آقاخان صدک اعظم نوری طهرانی
 تولیت گردید و بتزیین ابنیه شریفه خاصه دار الحفاظ و دارالسناده و توحیدخانه و
 مرمت صحن جدید و عتیق پرداخت و آنچه در فتنه سالار نقص و کسر شده بود باز بحال
 خود عودت داد صحن جدید و عتیق را بسنکهای مسطح فرش نمود و بروشنائی شبهایی
 صحنها افزود کتبخانه مبارکه را مرمت و اصلاح کرد بتزیین و تعمیر ایوان طلا و سقاخانه
 طلا ساعی شد جنابان علیا و سفلائی شهر مشهد را بسنک و خشت فرش نمود و غروب
 جنابان را باجر و ساروج محکم ساخت و سنکها در کنار آنها نصب نمود و کابین واقع در
 جنابانها را طوی کرد که اسباب اشکال عبور غایب نشود و در طرف شمالی جنابان علیا
 خرابه و ریاضی را بازاری بساخت که منافع آن بمصر از دبا و شمع و چراغ صحن مقدس میرسد

و در سمت قبله صحن جدید زمینی باین کار و انشائه نمود برای جواهریان و فیه روزه نشینان
 و منافع آنرا نیز خاص آستانه رضویه نمود و بازار آغاچه را بجنف سنگ تراشان و بازار
 عباسقلیان را بترجیان و سایر کسبه آباد نمود امر مذکور من موقوفات را منظم کرد و بتشویق
 طلاب اهل علم پرداخت و در مرتبه مسجد کوهرشاد و مسجد مخراجان مساعی بظهور رسانید
 فرشهای روضه مطهره را پاک و تمیز نمود و از بناهای مرحوم میرزا فضل الله عمارت است که در
 بالای حوض انبار صحن عتیق ساخته و موسوم بذرا التولبه میباشد و در بفقرة دارالسخا
 و در بفقرة یابین پای روضه نیز آن مرحوم باز نمود و در آخر کار طرح بازار و کار و انشائه
 در جنب غریبه صحن عتیق متصل بمطبخ سرکار فیض آثار ریخته و هنوز این بنا ناتمام بود که
 بذرا الخلافه احضار شدند و مرحوم میرزا محمد حسین عضدالملک ^{تقریباً} تمام امور امرت قلیت کردید
 و چون بر این ساخت خلد نرفت سبب مقرر داشت که شمع و چراغ روضه مقدسه و این
 متعلقه با آن مضاعف نمایند و جمیع اعمال و کارهایی که میشود و شرح اعمال و خدایان را
 در دفاتر بطور روزنامه ثبت ضبط کنند و بنظر او رسانند تا هیچکس در اعمال محوله تجاوز
 نتواند خلاف احوال و مسامحه نماید از بناهای مرحوم عضدالملک متولیانیشی کار و انشائه
 در سمت غریبه صحن مقدس متصل بمطبخ سرکار فیض آثار و اتمام بازار است که متصل با این
 کار و انشائه میباشد و در بالای این بازار متصل بدیوار صحن عمارت موسوم بذرا التولبه
 بنا نمود مشتمل بر حجرات که غالباً منظر لکاه علما و فضلا میباشد و از اعمال خبریه او تعمیر
 سقاخانه است واقع در در بفقرة ایوان طلا و مرتبه و تزیین دفترخانه غالب است که در صخر
 عتیق در جنب ایوان واقع و جمع و خرج آستانه و رتق و فوق امور آن در آن دفترخانه
 میشود مرتبه صحن جدید و بعضی تزیینات مقرر نمودن مبلغی از موقوفه برای فضلا

و علماء وارد بن بارض قهر بن که بنای مجاورت دایجاد داشته و گرفتار فقر و تنگدستی بود
 و از اظهار فاقه شرم می نمود و قرار دادن وظیفه و مواجب برای از باب صنایع که بشهد
 آمد و مجاورت اختیار کرده و برقرار کردن هزار برای خدام از خیال آن پسندیده عَضُد
 الملك بوده است و از بناهای او حمامیست نانه در جنب حمام مردانه و قفی سرکار فیض آثار
 متصل بکلی و مرتبه کنبد ربيع بن خشم و تعمیر مدرسه فاضل خان و طلا نمودن در رب
 روضه که در محاصر مشهد طلای آنرا بغارت برده بودند و طلا نمودن ابوان شرقی صحر
 جدید که متصل بدارالتعداد میباشد نیز بمباشرت عَضُد الملك بود و هنوز اینکار با تمام
 نارسیده و اعزام طهر از شد و مرحوم میرزا جعفر خان مشیرالدوله بجای او مأمور گردید
 و این در ماه ذیحجه سال هزار و دویست و هفتاد و هفت بود مرحوم مشیرالدوله در نظم
 امور خاصه در ضیافت و آوار و علماء و شام خدام میاعی چیده نمود و دارالشفای سابق را
 که در جنب مسجد جامع بود و جائی تنگ و غیر مناسب متروک داشت در خیابان علیا متصل
 بناغ و قفی سرکار فیض آثار و بکخانه بنا نمود که جای مردان مریض از زنان جدا و همچنین
 حجره صاحبان امراض مسیره مفروز بود و چون این بنادر حیات مشیرالدوله تمام نشد بوسیله
 وصیت فرزند او از مال خاصه آن مرحوم آن بنا را با انجام رسانید

بالجمله از آن زمان الی الان چند تن دیگر از ارکان این دولت جاوید نشان از قبیل
 میرزا علی اکبر قوام الملك شیرازی و مرحوم میرزا محمد حسین دبیر الملك و مرحوم میرزا سید
 خان وزیر امور خارجه و غیره مأمور امرتولیت گردید و بر نظم و تنسیق و مرتبه ترتیب
 روضه رضویه افزوده چون از مطاوی مطالب سابقه ما در این کتاب آنجمله معین و
 معلوم میشود در اینجا ذکر آنرا از قبیل تکرار شمریم همینقدر کوئیم علاو بر اشخاص که در

آستانه رضویه بامر تولیت مأمور بوده و البان و حکام مملکت خراسان نیز خدایات بر وضه
مقدس نموده اند چنانکه توحید خانه مبارکه را که اصلاً از بناهای مرحوم ملا محسن فیض
میباشد مرحوم میرزا محمد خان سپهسالار اعظم مرتبه بنیان نمود و سایرین نیز بکارها
خیر پرداخته اند جز اھم الله خبراً

جغرافیای شهر مشهد مقدس

باروی شهر مشهد را که اصلاً از بناهای شاه طهماسب شاه اسماعیل است بطور میتدا
ساخته اند بلکه این حصار طوری بنا شده که از هر برجی برج دیگر را اثر می توانند زد و این از
برای آن بوده است که دشمن اگر برجی را متصرف شود قلعه کبان از برج دیگر آنرا دفع نمایند
قلعه شهر که محیط آن تقریباً یک فرسخ میشود صد و چهل و یک برج دارد و در شهر که وصل
بیله و جز آنست در مغرب شهر واقع و دو سمت آن جغراً متصل است هشت برج دارد
خیابان شهر که از دروازه بالا خیابان تا دروازه پایین خیابان امتداد دارد بعضی بیست و
دو ذراع میباشد اما طول آن از دروازه بالا خیابان تا در صحن هزار و نهصد پنجاه ذراع
و از دروازه پایین خیابان تا در صحن هشتصد پنجاه ذراع از در صحن تا در دیگر صحن ذراع
و از هر طرف صحن با امتداد نمود ذراع بست میباشد این اوقات شهر مشهد شش دروازه دارد
باین اسمی دروازه فوقان دروازه پایین خیابان دروازه بالا خیابان دروازه ستر
دروازه ارک دروازه عیدگاه از قرار معروف و دروازه دیگر هم داشته که یکی را دروازه
میر علی آمو به مینامیدند اند اھالی گویند یکی از این دو دروازه هر وقت بلز شده فتنه و درگرفتگی
عمازت اذک را در زمان حکمرانی مرحوم نایب السلطنه رضوان جاہکام عباس میرزا طالب ترانہ
و عھد حکومت مرحوم حاجی محمد ولی میرزا بنا نموده اند و بعد ها سایر حکام نیز بصرفه کرده

وچیزی افزوده بک سبزه خانه و قورخانه و میدان مشق در ارك میباشد و توپخانه نیز در
متصل است و دوهواخانه دارد یکی بزرگ و دیگری بالنسبه کوچک و بعد از این دوهواخانه عمارت
اندرون نیست باد و خلوت و دو حام و بعضی بناهای دیگر که من حیث المجموع از اینک غالبه باروح
وصفا محسوب میشود

شهر مشهد در این زمان شش محله بزرگ و ده محله کوچک دارد محلات بزرگ عبارتست
از خیابان علیا و خیابان سفلی و سراب و چهارباغ و عیدگاه و نوقان و محلات کوچک
محله پاچنار و محله ارك و محله سرسوق و محله سرحوضان و محله جدیدا و محله
مروینها و طپ المحله (تپ المحله) و محله غیر شمارها که آنرا کوچه سباهان هم گویند و محله
کشمیرها و محله چاه نو میباشد حرم مطهر و صحن و مسجد کوه رشاد و سایر مساجد و مدارس
و بازار و حام و کاروانسراها بیک درخت مقدس واقع است داخل هیچ محله از محلات مزبور
نیست و خود بنفک در وسط آبادانی شهر واقع میباشد محله خیابان علیا ما بین شمال و مغرب
شهر واقع است محله خیابان سفلی ما بین جنوب و مشرق محله سراب در سمت غرب و محله
چهارباغ نیز در غرب شهر است الا آنکه این محله بوسط شهر نزدیکتر و محله سراب دورتر میباشد
بابیغنه که محله چهارباغ ما بین محله سراب بت مبارک واقع شده که طرف غربی محله سراب
متصل بباروی شهر است این هر دو محله از طرف قبله مخازی خیابان علیا است محله ارك
ما بین مغرب جنوب شهر واقع و خود ارك در کنار این محله متصل بباروی شهر است که حصا
آن از یک طرف همان حصار شهر است محله عیدگاه در جنوب شهر و از کنار باروی شهر است
مقدس امتداد دارد و قطعه از آنرا سجدگاه و قطعه دیگری را کوه جنام الدین و قطعه را
گوچه کربلا و قطعه سرتپه خاک نامند محله سرحوضان نیز در جنوب شهر است که این محله و
عیدگاه

و عیدگاه از طرف قبله مخازی خنابان سُغلی میباشد الا اینکه سرخوستان متصل بخنابان
و عیدگاه مُنصل است یعنی سرخوستان مابین خنابان و عیدگاه است محله پانچارد
شمال شهر و مخازی خنابان علیا و محله نوقان مابین شمال و مشرق عرض عریضه دارد از
جمله قطعه از آن محله قلکاه است و جنب قبرستان معروف که خود حضرت امام رضا علیه
السلام آنرا خربن و وقف فرموده اند قطعه دیگر از این محله را پای کبند خشتی و قطعه را حایطه
و قطعه را سپرل سنگی و قطعه را سر قبر میر کو بند و محله غیر شمارها و محله کتمبرها در واقع
جزو محله نوقان است محله مرو بهما مشرق شهر واقع و طبع المحله فی الحقیقه جزء این محله است
اما کوچه های معروف و گذرهای مشهور بدان آن آنچه متصل بخنابان علیا است بترتیب ابتدا
از بست مقدس در طرف شرقی شمالی ذالان سنکتر اشهاست و ذالان جعفریاب و کوچه کل
و کوچه تور سازها و ذالان حمام میرزا ابرهیم و کوچه باغ میرزا و کوچه مقبره نادر و کوچه
و کوچه لقمان در طرف غربی جنوبی کوچه میرزا شهاب و کوچه حمام سالار و کوچه حاجی قوام
و کوچه چهار باغ و کوچه باغ خان نایب و کوچه باغ عنبر و کوچه افشارها کوچه های خنابان
سُغلی نیز بترتیب ابتدا اکتست مقدس از طرف شرقی شمالی کوچه تنگ بند کوچه شو کوچه
غیر شمارها کوچه حسنقلی کوچه ساربانها طرف غربی جنوبی کوچه علیخان میرشب کوچه
عباسقلی خان کوچه جدبدها کوچه باغ حسن خان میباشد کوچه و گذرهای کتست مقدس
بازار سرسوق است و بازار بزازها و بازار کفش دوزها و بازار سنکتر اشها و کوچه زبر
نقاره و بازار کلاه دوزها و ذالان مدرسه و در کوچه و گذرهای طرف غربی جنوبی
شهر ذالان علی پناه و ذالان حاجی رقبه و ذالان روح الله بیگ و کوچه حمام کوه سرود
و کوچه حوض نو و کوچه حمام سالار بهادر و کوچه حمام میر علم خان و کوچه مسجد ذوالفقار

و کوچه باغ و بی و کوچه حوض کله و کوچه گریلا و کوچه موش مونس و کوچه حوض
چهل پایه و کوچه شیخ روشنائی و کوچه گوارده گاه سرب و بازارچه سرب و بازارچه
عبدکاه و سرتپ خاک و پیش میرک و کوچه سرحوضان کوچه و کدوهای طرف شرقی شمال
شهر کوچه طویل میباشد و کوچه حمام صاحبکار و کوچه حاجی رستم و کوچه حمام اغاچه و پیش
کبده خسی و پیش حوض امیر و کوچه حوض محمد علی خان و بازارچه نوقان و پیش جنبه لتو
و پیش میدان کهنه و کوچه ستر میر و کوچه سرب سنگی و کوچه سرب میرزا

اما حمامهای شهر مشهد از دوازده خیابان علیا تا باغ میرزا دو باب حمام است یکی حمام مقبر
و دیگری حمام میرزا بیج الله حمامهای محله نوقان عبارتست از حمام میرزا ابراهیم درخاشبه
خیابان علیا و حمام شجاع الدوله در کوچه پشت خیابان و حمام متولی و حمام آغاچه مشهور و حمام
حضرت و حمام صاحبکار و حمام باغ و حمام شاور بود بخان و حمام حاجی رستم کرده و حمام حاجی صفر
که دو باب است حمامهای محله خیابان سفلی چهار باب است حمام حاجی میرزاهاشم حمام حسنقلی
حمام حاجی ابراهیم حمام میرزائی از محله سرب تا چهار باغ محله هشت باب حمام است حمام پاچنار
درخاشبه خیابان حمام کهنه سرب حمام معتدل التوبه حاجی میرزا بابا مستوفی آستانه مقد
حمام دم بازارچه سرب حمام حاجی هاشمخان حمام میر علم خان حمام سهام الدوله حمام سالار و حمام
حاجی آقاخان درخاشبه خیابان محله سرسوق شش حمام دارد حمام سالار بخان در حمام مؤمن
السلطنة حمام شاه حمام سرسوق حمام کوچک حمام میرزا حمام کرد حمام الدین محله عبدکاه
هشت حمام دارد حمام پاچنار حمام امام جمعه درخاشبه خیابان سفلی حمام دم تپه خاں حمام
عنا سقینخان حمام کوچه کر بلا حمام هادیخان فرآی حمام جدیدها حمام در ب و د و عهده
در مشهد بازده کاروانسرای تاجر نشین هست کاروانسرای نو و کاروانسرای ناصیری که در

بت مقدس واقع است کاروانسرای شاهپردنجان کاروانسرای امام جمعه خان میرزا
 که معروفست بکاروانسرای وزیرها و در مشهد بلکه در سایر بلاد نیز کمتر کاروانسرای باین
 وسعت است کاروانسرای کمرک و کاروانسرای رضاقله میرزا و کاروانسرای ابداخان و این
 شش کاروانسرادرجا باین سفلی واقعت سه کاروانسرا نیز در بازار سرسوقست یکی کاروانسرای
 سالارد بگری کاروانسرای قزوینیها سببی کاروانسرای سلطانی علاءی بر این بازده باب
 کاروانسرا که تاجر نشین است کاروانسراهای دیگر ای قنبر لکاه زوار و بار انداز قوافل در مشهد
 هست و بجهن نسبت است تکابا و بازار و تپچه ها و مساجد و زوایای این شهر شریف و مسجد شاه
 مشهد اگر چه بالفعل وسعت و عظمتی ندارد اما در جای احوال مقصود و منادها و آن
 کاش نهاد بدو میشود که زیاده از چنینهای ممتاز خالی نظر دقت میباشد

مدارس مشهد عبارتست از مدرسه بالاسر و مدرسه پیریزاد و مدرسه دود در معروفست ببلد
 یوسف خواجه مدرسه مرحوم سلیمانخان اعتضاد الدوله مدرسه میرزا جعفر مدرسه
 ملاتاج مدرسه خیرالخان مدرسه عباسقلیخان مدرسه خواجه رضوان مدرسه ملا
 محمد باقر مدرسه حاجی حسن مدرسه ثواب مدرسه میتشاربه مدرسه فاضلخان
 مدرسه ابداخان مدرسه سبزواریها مدرسه محمدخان مدرسه حاجی آقاخان مغازا
 و میتوان گفت بعد از اصفهان ^{مدارس} هیچ شهری از شهرهای ممالک محروسه به بنا و رونق ندارد
 مشهد نیست طلاب با ذوق عالم عقوله و ادبیات دارند

عمرض و طول مشهد

عرض و طول این شهر شریف حاجی میرزا عبدالغفار نجم الملک منجم باشی مخصوص اعلا حضرت
 همايون و معلم کل عالم در باطنی که در فنون فضایل فرید دهر است بدقت معلوم نموده نا

هنا زاد و این محل ثبت می‌باشد

از قرار رصد می‌بینیم این‌را در عرض شمالی مشهد از خط استوا بی و هفت درجه و طول غربی آن از جزیره فر که غربی جزایر خالذات باشد هفتاد و هفت درجه و بیست دقیقه است اما بر رصد می‌بینیم فرنگستان در عرض جزایر مشهد از خط استوا سی و شش درجه و بیست دقیقه و طول غربی آن از پاریس پنجاه و هفت درجه و سی دقیقه و انحراف قبله اش از نقطه جنوب سمت مغرب چهل و پنج درجه و هفت دقیقه می‌باشد

تکمیل

قنات سناباد که در مشهد جاریست مجرای آن در محله سرباز باغ عنبر می‌باشد که جزو مؤلفه استانه و موافق شرعاً واقف مستمر مقداری از آب این قنات بمطبخ زوار استانه می‌آید شش دانگ قنات بر استانه مقدسه وقف است سایر قناتیکه در این شهر ملکه در همین محله سرباز جاریست عبارتست از قنات قلیچ خان و قنات ممش خان و قنات محمد و لیخان و سرباز قاجار که الان ملک جناب حاجی میرزا رضای مؤمن السلطنه است قنات شیخ مؤمن کاظمی قنات دکن آباد قنات سلسبیل اما آب چشمه کلاس (کلب) و آب کوه بند کلستان از جنابا علیا داخل میشود و از جنابان سفلی جاری می‌گردد آب انبارهای بسیار خوب نیز در محله مشهد ساخته اند در وسط قبرستان قلکاه خانه است که حالا معروفست بکباشهها گویند این خانه همان خانه حمید بن فحطه است که منزل حضرت رضا سلام الله علیه حجره دارد که در آن حجره سنگ سبزیت و معروفست که حضرت شک مبارک را بر آن سنگ مانده اند نیز سنگ سفید بود و در آن حجره نبض است که جای نای در آن مرگم است این حجره دو سنگ زیارتگاه است قبرستان قلکاه و سبع و قبور بیچناب و شمار در آنست از علما و فضلا

و غارت غامی و غریب بومی و از جمله مزارات این قبرستان قبر شیخ طبری صاحب احتجاج
و مجمع البیان میباشد

اغلب سکنه محله خنابان سُفلی مری میباشند که در اول ایندولک جاوید عتت از مرگ مشهد
آمده و سکنی گرفته اند چند خانوار از طایفه لر نیز در این محله ساکن اند
جمعیت شهر مشهد بتخمین زیاده از پنجاه هزار نفر است

کَیْبَرِ سَاجِد و دَلِیْس و کَافِرِ اَیْرَاقِی شهر مشهد و سایر مواضع

مسجد شاه واقع در محله سَرُوق که چندان مسافتی تا روضه مُنَوْن ندارد مُشتمل بر دُومِنّا
و کُنبد باد و شبستان جنب کند کونبد از بناهای اوزبکّه است معلوم میشود که ابتدا
بنای با وسعت بوده حالا فضای درستی و عمارت زیادی ندارد در پیشانی ایوان کُنبد است
بخط ثلث بر کاشی مُعَرَّق با این عبارت قَالَ اللهُ سُبْحَانَهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى قَدَرُیْ ثَقَلَبْ وَجْهْكَ
فِی السَّمَاءِ مَا اخْرَاجَهُ وَدَرْدُوْنِ ایوان نیز کتیبه است بخط ثلث که در وسط سفید و باقی زرد
و بر کاشی مُعَرَّق بسیار متنازد در اول بنم الله است و در آخر این عبارت خوانده میشود (الامر
ملکناه اعرج الله معارج دولته فی رجب سنه خمس و خمسين و ثمان مائة للهجرة) ایضا چند
نیز در اینجا نوشته اند که اکثر محو شده مثلا از بیرون نوشته اند خوش است عمر در بغل که
جاویدانی نیست بِنِ اعْتَمَادِ بَرِ این پنج روزه فانی نیست باقی ناپدید شد در داخل نوشته
مَنْ سِجَانٌ سُوْدَازِده سَرُکَرْدَانِم که باوصاف خداوند سخن چون دَانِم مَنْ وَتَوْحِیدُ تَوْهَیْکَا
دَلِیْس مِلْدَرِد باقی محو شده و سطر کوچکی از آن با این عبارت فَاَنْتَ عَمَلٌ..... ابن شمس الدین
مُحَمَّدُ التُّرْکِی بِنَا نیز در سمت بیرون مکتوب است عَلَى الْخُصُوصِ مَرَانِ دُومِنّا که فانی نیست

هر که دعوی زداوری کند با ما ببرد که سعادت بچهلوازی نیست در سمت داخل سطور
چند روز است که قاسم ز تو ماند است جدا بر عجب مانده ام ابدوست عجب بهانم بر این روز
ز برجد نوشته اند بزر

در دهنه ابوان صلوات بر حضرت رسول صلی الله علیه و آله و آئمه طاهیرین علیهم السلام ولی
نصف آن ریخته و یکجائی نموده اند مناره سمت یمن مشتمل است بر تزیینها که بر کاشی
معین اسما حسنی مرقوم است و در دوره پائین مناره نوشته اند و من احسن قولکم دعا
الی الله تا آخر و در بالای این سطر چهار تریج است مزین با پنج باریت قال رسول الله صلی
علیه و آله وسلم المؤمن أطول أعناقاً يوم القيامة وقال علیه السلام إذا سمعتم المؤذن فقولوا مثل
ما يقول وقال النبي عليه السلام من أذن سبع سنين محتسباً كتب له براءت من النار صدق نبی الله
در مناره سمت بشاره بن احادیث و آیه مسطور است

در میان کبند ازاره و پیشانی محراب و پیشانی در مقابل محراب چینی سبز است نه کاشی و بعضی
از آن بطلای اشرفی مذهب شده و بخشهای سُدس کویات تمام ازاره را چینی نموده و آبکیا
از آن شکسته و ریخته است در بالای ازاره بخط ثلث زرد در متن سبز مناجات حضرت امیر
المؤمنین علیه السلام است اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَسْأَلُکَ الْجَنَّةَ بِالْجُودِ وَالْجَدِّ وَالْعُلَى تَا وَ نَا جَاکَ اَخْبَارِیْ
و کَع و در میان کتبه بخط کوفی سفید دوره لفظ الْحُكْمُ لِلَّهِ وَالْمُلْكُ لِلَّهِ مرقوم است
چند آیه هم در بالای میان ابوان نوشته اند و در آخر در سنه تسع عشر و مائة و الف مسطور است
خط دوره بیرون کبند محو شده چیزی که باقیست نیست سجد کاه اصفیا از صفا و مرق
آن کعبه کردار دسرف از صفا و مرق این کعبه دارد صدها از وجود مصطفی کرگشت آن
کعبه عزیز ماه بوج سلطنت آفتاب و ج عزت شاه فوج اولیا اشرافیم الله و

بهر همت با کلمه العاقبة للفقین

در مسجدی که قبر بیدرزاه خینا با فی سفله و بر روی حوض آب بنار واقع است کتبه است
بر روی کاشی معرق زرد بسیار ممتاز بخط علی رضای عباسی یا بنعبارت (قال الله تبارک و
تعالی ائمتنا بعمر مساجد الله تاخرابه بعد از آن انقوا الفراغ من بناء هذا المسجد الشریف و تسج
اللطیف فی اتمام الملك العادل و السلطان الکامل المجاهد فی سبیل الله السلطان بن السلطان
و الخاقان بن الخاقان ابوال مظفر شاه عباس الثانی الحسینی الموسوی الصفوی بهادر خان خلد
ملکه و سلطانه و ذلك بامر محمد الوزراء و خلاصة الکتاب الامر حاجی بکت الله الحرام
در اثر قبر النبی و الائمة علیهم السلام خواجه بکت و فقه الله للعمل کتبه علی رضا
عمل محمد خلیفه معمار ۱۰۵۲

در مسجدی که در قبرستان فلکگاه و معروف بمسجد امام رضا علیه السلام است نوشته است (در
زمان پادشاه بجمه مرقع مذهب ائمه اثنی عشر صلوات الله الملك الاکبر ابوال مظفر شاه عباس
بهادر خان تعمیر این بکت الله نهود بند درگاه مهذب قبلخان ایشیک آقاسی باشی ۱۰۱۱

در زمان شاه دین پرور که باشد دولتش تا ظهور قائم ال محمد در جهان
خو کیتی شان خاقان کرد و نهارگاه پادشاه کشورها سلیمان زمان
مسجد خاص امام دین رضا کز زلزله منهد کردیده بود از سقف و تالار
ناظر سلطان دین حاجی محمد صادقا یافت خصلت اتمام ابن ذوالاکمال
بست احرام از پی تارنج چون اتمام کرد قبله اهل خراسان کفت معارجنا
در مسجد میرزا جعفر خان بعد از (هو البقا) ابن ابیات سیطوریست
بعهد شه کامران شاه رخ شه که در عالم از عدل فرمان روشید

بفضل خدا خان جم رتبہ جعفر کہ در خیل اکرام حاصل باشد
 بخدمت کمر بست و بکشد بازو بدو کمال بخدمت رسد
 خدا داد توفیق و اقبال باری کہ بانی با همه کج خوش باشد
 ز بر و کسش افتاد شهرین دلکش تو کوئی زینت کیش بورد باشد
 ز فیض جوار امام مکرّم اجابتی جستجویی غاشد
 بتاریخ آن زد رقم کلاک ضاّق بشهد در کعبه از صلوات شد

انما مدارس و خطوط و کتبها انھا

یکی از مدارس مدرسه میرزا جعفر است در بآن واقع در صحن عتیق و بنای آن عالی و مزین
 بجاشی معرق ممتاز ولی این بنار و بنجر ای کذاشته بود مرحوم حاجی محمد ناصر خان ظہیر اللہ
 در ایام حکمرانی در خراسان آنرا مرتّب و تجدید کردند و الان کمال رونق و بهار دارد در تہ
 ایوان در مدرسه بروکاشی بخط سفید ہنکام مرتّب نوشتہ اند قال سید المرسلین وخاتم
 النبیین صلّی اللہ علیہ والہ وسلم اطلبوا العلم من المهدی الى المهد وعنه علیہ السلام الارواح
 طہور سماویہ فی افقاص اشباح البشریہ اذا النقب بالعلم صارت ملائکہ واذا النقب بالجهل
 صارت حشرات الارض وعنه علیہ السلام ماذا العلماء کما الشہداء کتبہ محمد حسین الشہید
 الشہید بردور این ایوان عبارت ذیل مسطور است اللہم صل علی رسولک محمد مصطفی
 وعلیک امیر المؤمنین وسید الاولیاء علی المرتضی وسیدة النساء العالمین فاطمہ الزہراء
 والسید السند والامام المعتمد الحسن المجتبی والامام الوہید الحسن البکری والوسید
 الزاکر الشاہد علی بن الحسین زین العابدین ومظہر العلوم محمد بن علی الباقر امام الاصفیاء
 ومحبی آثار الشریعہ جعفر بن محمد الصادق امام الازکیاء والامام الزکی العالم المحفی مونس

جعفر إمام النجباء وإمام المظلوم والغريب المغموم علي بن موسى الرضا وإمام الجواد
 العارف بأسرار المبدء والمعاد محمد بن علي النقي خبير الثقباء وإمام الهمام والبدر الثمام
 علي بن محمد النقي إمام الهادئ وكهف النقي والمدفون بسر من رأى الحسن بن علي العسكري
 منزه الهوى وصلى على صاحب الدعوى النبوية والولاية العلوية إمام الانس والجان الحجة
 القائم صاحب الزمان مورد اقل لا يسئلكم عليه اجرا الا المودة في القربى كنه مقدس
 هذه المندبة محمد وحجهم كتيبة بالاي ابوان بركاشي ^{مخط} رديان عبارت (قد وفق بعلة
 هذه المندبة بعد ندرت آثارها امثالا لامر السلطان الاعظم والخاقان الاعظم ^{عليه} ادام
 ايام دولته اعلام نصرته نصر الملة السنية الملقب بظهر الدولة العلية محمد
 ناصر خان والى مملكة خراسان كتيبة احمد بن الشهيد ١٢١٥

كتيبة متصل بابوان طرفي ست است بنشد قال الله تعالى ويرفع الله الذين امنوا
 منكم والذين امنوا وتوا العلم درجات قال الله تعالى انما يخشى الله من عباده العلماء
 قال رسول الله صلى الله عليه واله وسلم فضل العالم على العابد كفضل علي ادنى رجل
 من امتي ١٢١٥ قال الرضا عليه السلام كان العابد من بني اسرائيل لا يتعب حتى يعمه عشر سنين
 قال رسول الله صلى الله عليه واله لسان العاقل وقلبه وقلبه والحق وزا لسانه
 الطالب العلم اعطاه الله بكل حرف سمع ويكتب يدته في الجنة واجبه الله مخافته
 على المزابل خبر من مخافته الجاهل على الزرابي وعنه صلوات الله عليه ان الله تعالى
 قال تذاكر العلم بين عبادي فما يحبى القلوب المسنة قال رسول الله صلى الله عليه واله
 عالم ينكر على فراشه وينظر في علمه من عبادة العالم سبعين عاما ليس الايام بفترة لتعلم
 بل نور يقذفه الله في قلب من يشاء ودخو الى محراب يدور ضابطا شامسا ومغرق وغير

مُعَرِّق دَرَقْدِهِمْ وَجَدَّ بِدُفُوشَتِهِ اَنْدَا اِذَا عَلِمْتُمْ فَاَعْلَمُوا بِمَا عَلِمْتُمْ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ قَالَ بَايَرُ
 عُلُومِ الْاَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِينَ وَخَامِسُ الْاِمَّةِ الْمُعْصُومِينَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ مِنْ طَلَبِ الْعِلْمِ لِبَنَاهِجِهِ
 النَّاسَ بِهَادِي قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنْ خُجَّ مِنْ بَيْتِهِ لِيَلْتَمِسَ بَابًا مِنَ الْعِلْمِ كَتَبَ اللَّهُ
 عَزَّ وَجَلَّ بِكُلِّ قَدَمٍ ثَوَابَ نَبِيٍّ مِنْ اَنْبِيَاءِ بَنِي إِسْرَءِيلَ الْجُلُوسُ سَاعَةً عِنْدَ مَذَاكِرِ الْعِلْمِ أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ
 تَعَالَى مِنْ قِيَامِ أَلْفٍ لَيْلَةٍ بِصَلَاةٍ فِي كُلِّ ١٢٨٥ الْجُلُوسُ سَاعَةً عِنْدَ مَذَاكِرِ الْعِلْمِ أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ
 تَعَالَى مِنَ الْفَجَنِاقِ مِنْ جَنَائِزِ الشُّهَدَاءِ طَالِبُ الْعِلْمِ أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ وَأَحَبُّ إِلَى الْمَلَائِكَةِ وَلَا يُجِبُ الْعِلْمُ
 إِلَّا السَّعْيَ بِمَذَاكِرِ الْعِلْمِ تَعْرِفُونَ الْحَلَالَ وَالْحَرَامَ قَالَ الْأَمَامُ عَلَيْهِ السَّلَامُ الْعَالِمُ كَالذَّهَبِ وَالْمُتَعَلِّمُ
 كَالْفِضَّةِ وَسَائِرُ النَّاسِ كَالرِّصَاصِ كَتَبَهُ أَفَلْ خُدَّامُ الرِّضْوَانِ مُحَمَّدٍ قَالَ الرِّضَا عَلَيْهِ السَّلَامُ مَنْ لَمْ يَشْكُرِ
 الْمُنْعَمَ مِنَ الْخَالِقِينَ لَمْ يَشْكُرِ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ الصَّادِقُ عَلَيْهِ السَّلَامُ عَالِمٌ يَنْتَفِعُ بِعِلْمِهِ
 أَفْضَلُ مِنْ سَبْعِينَ أَلْفَ غَابِدٍ مُصَلٍّ بِإِيْوَانِ آخِرِ مَدْرَسَةِ مَسْطُورٍ رَاسْتٍ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى
 اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ النَّاسُ عَالِمٌ وَمُسْتَعْلِمٌ وَالنَّاسُ فِي كَالْهَمَجِ الرَّعَاعِ دَوْرَةُ إِيْوَانِ آخِرِ مَدْرَسَةِ آيَةِ
 الْكُرْسِيِّ اسْتَأْخَرُوا أَبَا نُورٍ تَاخَّرَ بَعْدَ نُوشْتِهِ اسْتَصَدَّقَ اللَّهُ الْعَلِيِّ الْعَظِيمَ وَصَدَّقَ رَسُولُ النَّبِيِّ
 الْكَبِيرِ وَنَحْنُ عَلَى ذَلِكَ مِنَ الشَّاهِدِينَ وَالشَّاكِرِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ كَتَبَهُ أَحَدُ بَنِي الشُّهَيْدِ
 الشُّهَيْدِ ١٢٨٥ تَوَيَّ إِيْوَانِ آخِرِ مَدْرَسَةِ آيَةِ الْكُرْسِيِّ زَاتَا مَخْرَجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ نُوشْتِهِ
 بَعْدَ صَدَقَ اللَّهُ رَا وَكُتِبَتْهُ مُصَلٍّ بِإِيْوَانِ مَدْرَسَةِ طَرَفِ شَجِيحٍ بَنَسَتْ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ مَنْ ارَادَ
 الْحَدِيثَ لِفِقْقَةِ الدِّينِ لَا يَكُنْ لَهُ فِي الْآخِرَةِ مُضِيبٌ مَنْ ارَادَ الْآخِرَ اعْطَاهُ اللَّهُ تَعَالَى بِهِ خَيْرٌ قَالَ
 الرِّضَا عَلَيْهِ السَّلَامُ مَنْ لَقِيَ مُسْلِمًا فَقِيرًا فَلَمْ عَلَيْهِ خِلَافٌ سَلَامَهُ عَلَى الْعَتَّةِ لَقِيَ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَهُوَ
 عَلَيْهِ غَضَبَانِ قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى يَا أَرْضُ لَا تَرْزُقِي عِبَادِي إِلَّا بِكِدِّ الِئْمَنِ وَعَرَقِ الْجَبْرِ
 الْإِطَالِبُ الْعِلْمِ نَمَقَهُ أَحْمَدُ ١٢٨٥ كُتِبَتْهُ سَرْدُورِ بَرَكَاشِي مَجْطُورُ زِدَا بِنْعَارِ تَسْتِ قَدَامِ نِعْمَانِ

هذه المدرسة السلطان بن السلطان بن الخاقان بن الخاقان أبو المظفر
 ناصر الدين شاه تاجار خلد الله ملكه ودولته وفاض على العالمين بزه وعذله واجسانه
 كتبه في شهر جمادى الأولى احمد بن شمس الدين ١٢١٥ د رحو الى نوشته است قال الميرزا
 عليه السلام لو ضربت خبثوم المؤمن بكفى هذا على ان يبغضني ما ابغضني لا غنى كالعقل
 ولا فقر كالجهل ولا بهر اشكال الادب الدنيا والاخر عدوان متفاوتان وسبيلان مختلفان
 قال الرضا عليه السلام اتخى قريب من الله وقريب من الجنة وقريب من الناس والبخل بعيد
 من الله وبعيد من الجنة وبعيد من الناس وروى عن ابي عبد الله عليه السلام من اراد الحديث
 لم يكن له في الاخر نصيب ومن اراد الاخر حديث في حلال الله تعالى وحرامه
 تاخذ من صادق خبر من الدنيا وما فيها قال رسول الله صلى الله عليه واله الجاوس ساعة عز
 مذاكرة العلم احب الى الله تعالى من الف غرق وقراءة القرآن كله قال ابو عبد الله جعفر الصادق
 عليه السلام اذ مات المؤمن الفقيه نلم في الاسلام ثلثة لا يبدى ما شئ وقال ابن السباط على رؤس
 اصحابي حتى يتفقوا في الحلال والحرام قال الرضا عليه السلام الشجرة في الجنة من ثمرها بعض
 من اغصانها دخل الجنة قال امير المؤمنين عليه السلام اعلموا ان كمال الدين حبه العلم والعمل به
 الا واز طلب العلم واجب قال رسول الله طلب العلم فرية على كل مسلم ومسلمة الا ان الله
 يحب نجاه العلم قال ابو عبد الله جعفر الصادق عليه السلام ان العالم اذا لم يعمل بعلمه زلت عظمته
 عن القلوب كما ينزل المطر عن الصفا متصل بابوان آخره مدرسه نوشته است قال رسول الله صلى
 عليه واله اتما العلم ثلاثة اية محمده وفرضية عادله وسنة قائمة ومخلد ١٢١٥

مدرسه فاضل خان بن فاضل خان بن خانبابا بن عليا

در سر در اين مدرسه كتيبه است بخط رنجان و در وسط هم در پيشاني در بخانه تاليف بار قاع است

ابن فردوس كتيبه در سنك مُبْتَدَأ است بسیار خوب نوشته شد و عبارت آن اینست
 (قد اتفق بمجدا لله سبحانه وحسن توفيقه بناء هذه المدرسة المشاهة بالفاضلة في أيام لد
 صاحب القرآن الأعظم والخافان المعظم مالك رقاب الامم مولى ملوك الترك والعرب العجم
 احفاد ائمة الهدى وسيد السلاطين في العالم السلطان بن السلطان ابو المظفر
 شاه عباس الثاني الصفوي الحسيني خلد الله سبحانه ملكه وسلطانه وافاض على العالمين
 برونه وعدله واحسانه وبعد لما ثبت بالبراهين العقلية والسعي النغلة في ان تحصيل العلوم
 الدينية طاعة الله سبحانه افضل من العبادات واعانة الطلبة واهل العلم تعظيما لشانه من
 اقرب الطاعات بنيتها محضاً لله وفرت باتمامها وانا عبد الله ملا امير الطاعة لا اشارة اخى
 الفاضل الكبير والعالم المدقق النحرير الواصل الى جوار الملك المنان الغنى علا الملك
 الخاطب بفاضلان التوفيق نعم الله بغفرانه واسكنه بجوحة جنانه ربنا تقبل منا انك
 انت التميع العليم واشركه في صالح دُعائى رب اغفر لى ولاخى وادخلنا في رحمتك وانت
 ارحم الراحمين انت لبنا فاغفر لنا وارحمنا وانت خير الغافرين بسعى الصالح التقي المتقى
 محمد باقر القراسى وحرره العبد الراجى الى رحمة الله ابو المحسن عنايت الله في تاريخ سنة خمس
 وسبعين بعد الالف من الهجرة على صاحبها الف سلام ونجته

در پيشانی درييم الله الرحمن الرحيم بامفتح الابواب سطور است با ابن عبارت (بعد حمد
 مفتح ابواب الخيرات العلوم والسلام على ائمة اسجین فی العلم المکرم قد روی عن النبي صلى
 عليه واله وسلم انه قال انما مدينة العلم وعلى بابها ومن اراد الحكمة فليأتها بها كتب محمد رحيم
 در پيشانی محراب بخط رنجان بر سنك مُبْتَدَأ است قال الله تبارك وتعالى حافظوا على الصلوة
 تا اخر آيه الراجى الى الله عنايت الله

مدرسته ملا محمد باقر مشهور بسميعه در خبايان عليا

كتابه خبلى خوش خطى در باب الاى در اين مدرسه بخط رقاع در سنك منبت شده است ^ت (قد اتفق اتمام بناء هذه المدرسة الشريفة السميعة في ايام دوله السلطان الاعظم والخافا المعظم مولى ملوك العرب الترك والعجم ذى شوكة الاسكندرية والشمسة السلطنة السلطان ابن السلطان بن السلطان والخاقان بن الخاقان ابو المظفر المنصور شاه سلیمان الصفوى الحسينى بهادر خان خلد الله دولته يتجوز بالبحر اكمل الفضلاء والحكام مجتهد الزمانى مولينا محمد باقر الخراسانى من مال الحضرة الفاضل الباذل ذى الحسب الرفيع مولانا محمد سمیع با تمام سبب العالم العامل مير عبد الحسين وسعى حاجى محمد شفيع الاصفهاني في سنة ثلاث وثمانين والى الف كتبه محمد زعيم درازاره در طرف در لفظ على كاشى ^{اند} بخط ثنائى و در بيان آن سون توحيد است شروع آن اعوذ بالله

مدرسته بهادر ميرزا محمد باقر مشهور بسميعه

اين مدرسه كتيبه بسيار خوش خطى بخط رقاع دارد با بعبارت (قد اتفق اتمام بناء هذه المدرسة المباركة في ايام دوله السلطان الاعظم والخاقان المعظم مولى ملوك الترك العرب العجم السلطان بن السلطان بن السلطان ابو المظفر شاه سلیمان الصفوى الحسينى خلد الله تعالى ملكه وسلطانه واقاض على العالمين بر وعدله واجسانه من عين مال زينة اهل السداد والرشاد ملك بهادر وبعى النفى حلبى الحرمين الشريفين حلبى نظر على كتبه اقل عباد الله عنايته الله

مدرسه رضا الحسينى مشهور بمدره نواب

در سرور اين مدرسه كتيبه است خوش خط در سنك بخط ثلث و قطعه خفى بخط نستعلیق

در عرض سینه اول بخط خفی مرقوم است بسم الله الرحمن الرحيم بعد حمد الله سبحانه
 از اینجا جلی است طول کتیبه (قد اتفق اتمام بناء هذه المدرسة الرفیعة الصالحة فی ايام
 خلافة السلطان الاعظم والخاقان الاکرم مولی ملوک العربی العجم السلطان بن السلطان
 ابن السلطان بن السلطان والخاقان بن الخاقان بن الخاقان ابو المظفر شاه سلطان
 المحسنی الموسوی الصفوی خلد الله ملکه و سلطانه و افاض علی العالمین بن رعملة
 احسانه من مال خالص نوابت طاب عمدة السادات النجباء الکرام و راجع النقبه العظام
 صدر الاسلام و المسلمین میرزا صالح النقیب الرضوی کتبهُ محمد صالح سنة ثمانین بعد الالف

قطعه مزبوره از قرار ذیل است

بعد شاه سلطان شهنشہ دور	که زین کفر زمرات کا بنار دود
شہ سیر خلافت کھ اندا اثر	استن جھل شکست و بنای علم فرو
سپهر عز و شرف میرزا ابوصالح	مخط مدرست علم و فضل بخش
مدار عالم صدر عالمک ابران	همای وج سعادت عز بر مصر جو
بنای مدرستہ خالصا لوجه الله	زہر طالب علم و عمل تمام نمود
زر و طوع و رضا و مقام شادنا	کہ تارضا شود از وی رضا خدا
بدستار معمار کلاک صنع کشید	عجب نقش بدیعی بکار کا وجود
بصد مدرستہ ادا جاز روی شرف	کہ همچو صد بصد مدرستہ شایو
بسعی صد خیرات میرزا صدرا	تمام کشت بوقت و بیاعت مسعود
کلیت رضا صالحا بن صوفی	غلام زمستان با علم و کشف و شهود
زہر سال بنا از خرد نشان میجست	کہ ناگهان دگر از غیب بد لث بکشد

بگفت هاتفا از بهر سال تاربخش ازین رفیع بناشان آسمان افزود

عمل کمال کنکزش

مدرسۀ بالاسیر واقع در نازار

در اینمدرسۀ چندشعر مسطور در ذیل بخط نستعلیق کج بری شده است

در عهد شهنشاه سلیمان زمان کز نام و کسب سلاطین باشد

دستور زمانه مهر ناسعد الدین غا و راه لطف و کرم آیین باشد

و یکی در تعمیر در این مدرسۀ ریختن و افسان کبریا بنای پیشین باشد

چون کشت تمام گفت احسان تاج زین مدرسۀ بقبله دین باشد

در ایوان بالای سربدارک مقابل در مدرسۀ کج بری شده بخط ثلث اقد و فوالله سبحانه
لتعبر هذه المدرسة المقدسة في ايام دولت السلطان المعظم والخاصان الاعظم سيد سلاطين
الزمان واكرم خواصن الدوران ذي الشوكة القاهرة الاسكندرية والحمة الباهرة السلطنة
السلطان بن السلطان ابو المظفر شاه سلیمان الصفوی الحسيني بهادر خان خلد الله ملكه
وزيره العالي وامينه الاجل المنعالي صاحب المراتب المنيعة الاصفية والوزارة العظيمة
السلمانية مصدر البر والجود والخيرات سعد الدین مهر زاهد محمد الوزير الكل خراسان و
مرات در پيشانی ایوان بر خشت کاشی نوشته است قال الامام علي عليه السلام العالم كالذهب
والتعلم كالفضة وسائر الناس كالرصاص في سنة ۱۲۷۱ کتبه محمد حسين الشهباز

مدرسۀ پریزاد واقع در نازار

قد و فوالله سبحانه لتعبر هذه المدرسة المقدسة في ايام دولت السلطان المعظم والخاصان
الاعظم ذي الشوكة القاهرة الاسكندرية والحمة الباهرة السلطنة السلطان ابن

سلطان ابوالمنصور شاه سلیمان الحسینی الصفوی بهادر خان خلد الله ملكه تعالى
 امير الامراء الكرام و خان الخوانين العظام مصدرا لخبر و الاثار نجف في خان بيگلر بيگ
 قند هار باهتمام غالي بخت اقامه باقر نيک و سعي حضرت ميرزا شکر الله سنده

در پيشاني مدرس بکاشي معرق بشار ممتاز بخط ثلث نوشته است قال رسول الله صلى
 الله عليه و اله طلب العلم فرضية على كل مسلم و مسلمة و قال عليه السلام العلم بلا عمل كالشجر
 بلا ثمر قال امير المؤمنين عليه السلام قال علي بن ابي طالب من اذى عالما بغير حق اذاه الله
 تعالى على رؤس الاولين و الاخرين حديث بکر نیز هست که رنجته و بکچ تعمير است

مدرس ميرزا محمد و واقع در منازل

در بناي ای در اين مدرسه کتبه است بکاشي معرق بخط ثلث بشار ممتاز با اين مضمون
 (بعد حمد الله و صلواته على رسوله قد است هذه العمان في ايام دولك سلطان الاعظم
 ظل الله في الارضين معيش المسلمين ابي المظفر شاه رخ بهادر سلطان خلد الله ملكه و اولادها
 باهتمام الامير الاعظم غياث الدين يوسف خواجه بهادر ذات معذته تقبل الله منه
 محرم سنة ثلاث و اربعين و ثمانمائة بنر بخط کوفي الملك لله مسطور است در دفتر
 دوم ربع است از کاشي معرق در ميان آنها بخط ثلث زرد اين عبارات مسطور است در یکی نوشته
 (طوبى لك العمان بالعزيز العلي) و در دوره آن چند شعراست که بعضی از آنها رنجته آنچه
 باقي است اينست (خوشا بنامند خرم روان آدمي که باز ماند از او در جهان بزيكي باد
 سراي دولت باقي نعيم آخرت در مريع ديگر در وسط مرقوم است باحسن المنازل باخير
 ملتها در دوره آن هيمن قدر اين صراع خوانده ميشود (که دانم از پس مرگ کني بينگي نابد)
 در پيشاني در سني است که در آن بخط نستعليق منبت نموده اند (بعد الحمد در زمان خلا

ابدقبرین و ایام دولت بهمنت آئین سلطان اعظم و خاقان افخم مالک رقاب ام اسکندر دارا
 شمس و جشید فریدون خادم سید سلاطین عرب عجم السلطان بن السلطان بن السلطان و
 الخاقان بن الخاقان بن الخاقان شاه سلیمان الحسینی الموسوی الصفوی مجاهد رخا خان خلد
 ملکه و سلطان و افاض علی العالمین برین وعدله و احسانه حسب الفرمات ملکه دوزان
 و بلقیس زمان علما جناب قمر و کاب خورشید احتجاب غا المصاب نامرین العالمین فواب علی
 عالیه متعالیه و الدن ماجد که مصداق و الامر الیک فانظری فاذا قام برین استماع
 جملة فواب مستطاب شوکت و عظمت و اجلال دستگاه ابد و نصف و عدالت و اقبال الکنا
 منبع الجود و الاحسان مظهر انوار العدل و الامنان قدسی سمات ملک صفات العجا
 اقای عظیم المنزله و الشافی شاه و بریدی بیجا خلف صدر نایب عالم دار خورشید شمس
 کردون و قار سحر اقتدار امیر الامر ای کل علی خان قوری ناشی و بیگلربیگی مشهور و قد
 معلی و صواب بددای اصابت برای قدس مشایخ شریعت و افضال خلاصه سلسله
 فضل و کمال النجیر الکامل شیخ محمد فاضل الخادم المدرس مدرسه مبارکه مهونه بتعمیر
 زینت پذیر کردید کتبه محمد خان علم محمد شفیع مسند

در میان مسجد مدسه کتبه بخط ثلث ممتاز کچ بری شده و آتانی از افغانها نوشته مانج
 آن ثلث و اربعین و ثمانمانه میباشد و بخط کوفی در بالا الملك لله مسطور است
 دو کبند در دوزاویه این مدسه هست یکی کتبه اش بتامی پنجه و دیگری در دوزاویه کبند
 بر کاشی معرق بسیار ممتاز این ابیات بخط ثلث مرقوم است

هزار نقش مراد زمانه و نبود یکی چنانکه در آینه تصویف
 بدست ما چو ازین حل عقد چیزی نیست بعیش ناخوش و خوش کر رضا بهم

بز پر کبند خضر چنان توان بودن که اقتضا می‌کند خضر
 برین مقررین مینا نوشته اند بنور که بر دار و ثبات فلک امید خط
 ز بعد حسن عمل هر چه زاد می‌ماند درین سرای غرور و رفیق نابود
 فراز منظر هفت آسمان در پیچ اینست که در باغ جنة

در میان این کبند صوت قبرست و در روی آن آیه الکسری بخط ثلث رسم شده و در
 دوره بخط کوفی الحکم لله و در دو بغل آن بخط ثلث آیات الذین یقولون ربنا انصافنا
 لنا ذنوبنا و قنا عذاب النار الصابرين و الصادقین و القانتین و المنفقین و المستغفرین
 بالاسحار نکاشته شده بعد از او قال النبی علیه القبر صند العلو بالای ان الحکم لله
 بخط کوفی و در دوره این دو کتبه آیه شهد الله و آیه قل اللهم و آیه قل انما نؤمن
 شده است و در سمت سر بخط ثلث خفی بر کسک این عبارت رسم است (هنا روضة من
 ریاض الرضوان سورة بانوار الغفران معطرة بانوار الريحان من الله الکریم لرحیم
 المنان لامیر الاعظم الاعلى الاقدم افخار الامراء و الکبراء فی العرب العجم اعتراف
 الملوك و السلاطین و اقتدار الخواص و السابقین مضار التفاخر و التبادر عین الدین
 و الدنيا امیر یوسف خواجه بهادر (در نیا بین قبر رسم است) و هو ابن الامیر الکبیر
 ناصب لواء المعدلة و اهاب عطاء الموهبة ناصر الحق و الدین امیر شیخ علی مجاهد طاب
 ثراه و جعل الجنة مثواه و فاته فی الثالث و العشرین من شهر الله المکرم شعبان المعظم
 سنة ثمان و اربعین و ثمان مائة عمل العبد عطاء الله بن عبد الله اسلان

ملک سیر نیا بین پای مبارک معرّف و سعید

در بیرون بر سردر این مدسه بخط ثلث نوشته است (قد زبنت فی ایام دولت السلطان

العادل والخاقان الباذل السلطان بن السلطان والخاقان ناصر الدين شاه
قاجار خلد الله ملكه ۱۲۱۹

قصید بنر بخط فیعلیق در اینجمل نگاشته اند که چند شعر اول را مرثیه محو کرده
آنچه باقی مانده است اینست

مهین صدگر که نزد کلاک وراثش	هماره آصف اندر عذرخواهی
دم افشاند و طرح مدرسی ریخت	که این باد از آسب تباهی
مبارک منزلی از علم مشحون	در وحل کشته احکام الهی
همایون مدرسی چون کعبه پاک	منزه طول و عرض از بناهی
در آن رنگین بنای خوش عمارت	نماید چهره رخساری زکاه
مکانی نشر درس علم و آداب	دهد بر سال تار و پخش کواهی

کتبیه ثلثی بر کاشی معرق خنجره نماز بالای در بوده و پنجم آنچه مانده اینست
(لقد وفق الله سبحانه وتعالى لانشاء عمارة هذه المدرسة عالیحضرت مولی الاجل الا
ملاذ الاصحاب در گریاس مدرسه این اشعار بنحط فیعلیق کتبیه شده

در زمان شه فرشته سپاه	شاه دین پرور سلیمان جاه
پادشاهی که در تصرف اوست	هفت اقلیم تا باوج سما
آصف و زکاء سعاد الدین	بود مهربان بخلق
هر زمان کل در آب میبرد	په تعبیر کعبه دلها
بهر قدر بر کس از دان علوم	کرده از روی اعتقاد
اینچنین مدرسه بهشت این	اندرین خالک پاک خلد آسا

الغرض زاهتمام همت او کشت چون ابن بجهن بنا برینا
آمد از غیب بن نذا عالم بود آباد بجمع فضلا

کثیر محمد رضا الایچی ۱۰۸۷

در ایوانیست بقبله بخط ثلث بسیار ممتاز آیه قد نری تقلب وجهک و آیه مثل الذین
یفقون اموالهم کما یفقدون و تاریخ او فی ست ثمانین و الف است بار قم محمد رضا امام
کتیبه رو بقبله که بر کاشی نوشته آیه و ما کان المؤمنون لینفروا کافه و آیه امر هو
فانت لانا الابل و آیه قل باعبادی الذین اسرفوا مینا شد و در آخر نوشته است
حرر رجیع علی الخادم المشهدی ۱۲۱۹

مدرس سر عیسیٰ قلیخان و قریب خانیان

و پیشانی این مدرسه فرمان مسطور در ذیل بخط نستعلیق مرقوم است
المُلكُ اللهُ حکم جهان مطاع شد آنکه ابانک شوکت چشمند و جلالت دستگاه
عالیجاه امیرالامراء العظام نظاما للابالاه و الشوکه و العز و الاقبال عباس قلیخان
غلامزاده قدیمی و دو انخواه صمیمی بیگلربیگی کل خراسان بغایت شاهانه مقرر
سرافراز گشته بدانند که عریضه که در اینوقت مصحوب وزارت رفعت و معالی پناه
عزت و عوالی و کالات دستگاه آصفی کمالا للوزاره و الرفعه و العز و المعالی میرزا
سعدالدین محمد وزیر سرکار خود بدرگاه معلی فرستاده است بعدا نموده بود که با الوجها
محال ملکی انعالیجاه را که وقف مدرسه محدثه خود نموده بسورغال انعالیجاه مقرر
فرمایم بنظر نهان اثر رسانند عنایت شاهانه در باره انعالیجاه از ابتدای چهارماه
قوی قبل مانوا و جهات ملکی محال مزبوره را بسورغال ابدا و احسان سرمد بعالیجاه شرف

در محنت فرمودیم بتوجّه سافهانه میمال باشد تخریراً شهر حادی الاولی ۷۷
 روزی که باین اشرف احکام سرفراز عباد علی کشت لطف شایسته
 معلوم شد بر تارک موری فکند شایسته

زان خدمت تخریر بکاتب نپسندید خوبرو ورق دهنده رقم کرد بمشکان
 در دوزخ محراب مسجد اینمدرسه آیه الکرسی است لی نصف آخر ریخته و بپاشید و تخریر
 شد کتبه سرد ریخته ملک و کاشی معرق بوده ولی بتمامه ریخته چند آیه از آیات قرانی نیز در
 اینجا نکاشته شده است در پیشانی ایوان مسجد بدر بکاشی معرق بخط زرد نوشته
 (فی ایام دوله السلطان الاعظم والخاقان المعظم صاحب الحسنة السلیمانیة والشوكة الملكة
 السلطان بن السلطان ابو المظفر شاه سلیمان الصفوی الموسوی الحسینی بنادر خان خلد ملکا
 بهمان دوله کتبه محمد رحیم ۱۷۷۲)

مدیر خیر الخان واقع در خیابان سفلی

اینمدرسه را بر کاشی معرق کتبه است بخط زرد باینمضمون (بسم الله الرحمن الرحیم
 لقد تم بناء هذه المدرسة المباركة المشاهیر بنیته فی ایام دوله السلطان الاعظم والخاقان
 الاکرم مولی ملوک العرب العجم السلطان بن السلطان بن الخاقان بن الخاقان
 ابن الخاقان ابو المظفر شاه عباس الثالث الصفوی الموسوی الحسینی بنادر خان خلد ملکا
 وسلطانه وافاض علی العالمین احسانه وقد وفق لبنائها فی حال حیاته وبعد وفاته
 المرحوم المغفور خیر الخان تغل الغفران فی سنة سبع وخمسين والالف
 در پیشانی در خط و بنجان منبت است و قد کان انما لها بسی اقل العباد واجوجهم
 الی رحمة ربه الغنی محمد بن فتح الله الموسوی الحسینی الخاظمی غفی عنهما

مَدْرَسَةُ امِيرِ الْأَمْرَاءِ الْعِظَامِ سُلَيْمَانِ خَانِ عَزَّ وَجَلَّ

در بالای در این مدرسه بر لوحی سنجی عبارت دریل مسطور است
 نصر من الله وفتح قريب قال سول الله صلى الله عليه وآله انما دينه العلم وعلى بابها
 بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ چون عالم مدرسه سلطان بنه از مبدعات غالبه خلد اشیا
 امیر الامراء العظام اعتضاد السلطنة سليمان خان قاجار تغد الله الملك الجبار مبتدا
 و در عهد قویه سلطان شهید و خاقان مغفور ملک الملوك آقا محمد خان قاجار اتمام پذیرفت
 در زمان جنات بانی معظم و بعد از فوت ایشان هم که نظم و قوفات ایشان در عهد کفایت
 خلف صالح ایشان علی بن مایه ضوان اباب امیر الامراء العظام محمد قاسم خان قاجار عظم
 بود مدرسه مزبوره در کمال آبادانی و طالب فضل در آن بشغل تدریس و تحصیل مشغول
 بودند و بعد از فوت مرحوم از نواده هار اولاد مرحوم کسی در فکر نظم آبادی مدرسه
 بر نیامد و بطول زمان قریب مجرای و شرف با بخت نام کرد بد تا در سنه هزار و دویست و پنجاه
 و هفت سرکار رفعت افندار امیر الامراء العظام مقرب الخاقان نصر الله خان قاجار خلف
 صالح امیر مرحوم فیض کلی زیارت بقعه شریفه رضویه مشرف شدند عبورشان بمدرسه
 مزبوره افتاد در کمال خرابی دیدند با مقتضای همت اصلیه در مقام تعمیر برآمد و در زمان
 دولت ابد مدت اعلی حضرت قدردت ملک الملوك سلطان السلاطین ناصر الملة والدين
 السلطان بن السلطان بن السلطان والحقان بن الخاقان بن الخاقان ناصر الدين شاه قاجار
 خلد الله ملكه و دولته و ذائق از قریه حصار امیر من قریا و زبر امیر که بانی معظم وقف
 بر مدرسه مزبوره نموده بود بحیطة تصرف در آورده زیرا که در این طبقه قولت با ایشان
 بود منافع چند ساله آنرا ذخیره نموده صرف مخارج تعمیر نمودند بلطف الهی بجهت معبود
 میگویند

و مسکون و جمیع طلاب علوم شرعیّه گردید و از موقوفات مدرسه است و ذائق از
قریه مزبور و هشت دانق از هشتاد دانق قنات خیابان باقطبه سلطانیه ترشیز و دو
باب کان کوچک و بزرگ متصل مدرسه که منافع هر ساله آن انشاء الله من بعد صرف
تعمیر و طلاب مدرسه خواهد شد بتفصیل که در وقف نامه میباشد بر کافه طلاب لازم
که بانی و تعمیر کننده و ساعی ذاهو و الجناح بخوند ملا حمزه بدغای خیر یاد و شاد فرمایند
تاریخ اتمام تعمیر فی شهر ربیع الثانی حرم محمد علی ۱۲۱۲

(پوشیدن نباشد که لفظ اعتضاد السلطنه در این لوح غلط کاتب است و مرحوم نواب
عفران مآب سلیمان خان قاجار طبیب الله مضیعه اعتضاد الدوله لقب داشته اند و همچنین
کلمه باقطبه مشکوک است و ممکن است باغ پیه باشد)

اما کتب و کتبه کافه آنرا و اجمال آنرا و احوال آنها از فرایند بابت
کار و انیسرای شاه و پری بخار

بانی این کار و انسر شاه پری بیگ نوکر فادر شاه بود است بنای کار و انسر از آجر
و کچ و ازاره های آن از سنگ در اول کار و انسر یک عمارت شمنی ساخته مشتمل بر
ده اتاق فوقانی و تحتانی که تجار در آنها منزل دارند بر سر در این کار و انسر این
عبارات بخط نستعلیق بر سنگ نوشته شده است

بعد از حمد و ثنا در این هنگام خجسته آغاز فرخنده انجام بهودای ذلک فضل الله
بوتیه منیشاء از مکرمت های عنایت اذلی و رحمت های بی غایت و فوق لم یزل بیکر الظل
نمایان شاهنشاهی و مبینت اعظم حضرت ظل الهی شاه دین پناه و خیر انجم سپاه نجات
خواجه این با تحت و دهم ملاذ خیر و آن هفت اقلیم سلطان سلطان نشان و خاقان کتبی

السُّلْطَانُ بْنُ السُّلْطَانِ وَالْخَاقَانُ بْنُ الْخَاقَانِ الْمُؤَيَّدُ بِالنَّصْرِ الْفَتْحُ
وَالْأَمَانُ السُّلْطَانُ شَاهُ سُلَيْمَانِ الْمُؤَسَّسِ الصَّفْوَى بِجَادُ رُخَانِ قُرَّةِ الْعَيْنِ سِلْسِلَهُ ...
فَوْرُ حَقِّ عَصْمَتِ نَامِدَارِ فَوْرُ حَقِّ شُوكِ وَبِخْتَارِ نَائِبِ صَبَابِ خَلْفِ الصِّدْقِ نَوَازِ
مُسْتَبَابِ امِيرِ الْأَمْرَانِ خَانِ وَ هَ شَاهُ تَكْبِيلِ خَانِ سَهْلِ سِرِ بَكْسِرِ بَكِي شَهْدِ مُقَدِّمِ قُوْجِي
بَاشِي اعْنَى غُصْنِ دُوحَةِ أَصَالَتِ وَدَرَةِ أَصْدَافِ جَلَالَتِ امِيرِ زَادَةِ اعْظَمِ شَاهِ وَ پَرْدِ بِيَكِ
بَابِغَاءِ وَجْهِ كِبَرِ ذِي الْجَلَالِ وَاسْتِرْضَايِ رِضَايِ اِبْرَدِ مُتْعَالِ دَرِ رِغَايِ شَبَابِ كِه اَبَانِ
تَحْصِيلِ مَارِ بِلَسْتِ اِنْصِرْفَالِ صَرْفِ اَلْخُودِ فَرْمُودِهِ اِنْكَارِ وَاَنْسِرِ وَ دَكَاكِينِ وَ حَامِ مُتَّصِلِ
بَانِرِ اَكِرِ اَزِ بَابِ شَهْرِ مُسْتَعْنَى اَزِ تَوْصِيْفِ وَ تَحْدِيدِ اسْتِ وَ قَفِ وَ اَرِ بَارِ كَاهِ خَلَا بِقِ بِنَاهِ مِلْطَا
سِرِ رِ اَرْضَايِ نَبِ اَفْرَايِ اَوْرَنِكِ خِلَافِ كِبَرِي بِحَكْمِ اَنْهَارِ بِيْدَا لَلَّهِ لِيْذِ هَبِ عَنْكُمْ الرَّجَاهِ اَهْلِ
الْبَيْتِ وَ بَطْنِ كِه تَطْهَرُ سُلْطَانِ الثَّقَلَيْنِ اَبُو الْحَسَنِ عَلِيٌّ بِنِ مُوسَى الرِّضَا عَلَيْهِمَا السَّلَامُ وَ لَقْنَا
نَمُودِ بَقِيْدَا نَكِه اَوَّلَا اَيْچِه فَاَضْلِ مَنَافِعِ اَنْ بَاشِدِ بَعْدَا زِ وَضْعِ اَخْرَاجَاتِ ضَرُورِي وَ حَقِّ كَلْوِيَه
وَ مَبْلَغِ پَنِجِ تُوْمَانِ وَ ظَهْفَه هَر سَالِه فَرَاشِ فَبَيْلَه عَنَبِرِ سُوْزِ كِه مَنَصُوبِ بَرِ اِلَايِ سِرِ
مَبَارَكِ دَرِ تَحْقِيْقِه مَبَارَكِه عَطْرِ سَايِ دِمَاقِ خِدَامِ مَلَائِكِ مَقَامِ اسْتِ وَ پَنِجِ تُوْمَانِ وَ ظَهْفَه
هَر سَالِه فَرَاشِ شَمْعِ دَارِ السَّيَادَةِ وَ خَافِظِ سَرَقِيْرِ وَ اَقْفِ مَعْرِي اَلِه كِه فَرَاشِي مُشَوِّعِ وَ خَافِظِ
سَرَقِيْرِ هَر دُو بَابِ كِفَرِ اسْتِ هَر يَوْمِ پَنِجِ اسْتَارِ فَبَيْلَه عَنَبِرِ سُوْزِ اسْتَارِ فَبَيْلَه شَمْعِ پِيَه كِه مَفْضَلِ
دَرِ وَ قَفْنَا مِچِه مَعْتَبِرَه عَلِيْحَه وَ دَفَاتِرِ سَرِ كَارِ مَوْهِبِ اَنْثَارِ ثَبَتِ اسْتِ مِلْشِدِه بَاشِدِ وَ بَعْدَا
مَنَاقِي مَنَافِعِ صَرْفِ مَدِ خَرِجِ زَوَارِ شُوْدِ بِيْدِ بِنِ دَسْتُوْرِ كِه هَر يَكِ اَزِ زَابِرِ بِنِ مَسَافِرِ بِنِ رَاكِه
بِحَكْمِ اَحْتِيَاجِ دَرِ دِيَارِ فَرِ قَرَضَا حِيْتَا جِ وَ بُو فُورِنَا تَوَانِي دَرِ غَالِمِ مَسْكِنِ تَوَانِكِرِ بَاشِدِ بَا
بَعْرُوضِ امْرَاضِ وَ عِلَلِ اَزِ عَوْدِ مَسْكِنِ دُوْرِ مَانِدِ هَر يَكِ اَزِ اَنْ پَنِجْ هَزَارِ دِيَارِ قَبْرِ بِنِ تَاكِيْتُوْمَا

باختیار سولی بطریق مألوف رعایت این سبیل نمایند و تولیت این موقوفات را دام الحین
 باجناب واقف موفق و من بعد با وادوات و تناسل باشد که خمس حاصل را بر داشته
 و مابقی را بتفصیل مذکور بمصرف رسانند و بعد ذلك تعلق بمتولی سرکار فیض آثار داشته
 که عشر حاصل را حق التولیه برداشته مابقی را بمصرف رسانیده باشند و قفا شرعیاً
 مؤیداً بسعی عالم حضرت آقای عزت پناه اتمام پذیرفت کینه محمد خان فرارش عمل ^{مستند} صحیح

کاروانسرای امام جمعه

این کاروانسرا از بناهای مرحوم حاجی میرزا عسکری امام جمعه مشهد است بنای آن از
 آبرو کج و مشتمل بر سه طبقه عمارت و در عقب آن طویله دو طبقه نباشد که در بالای
 آن بعضی از زوایا منزل میگیرند در سردر این کاروانسرا بخط ثلث جلی این عبارت
 مسطور است (قد امر بابداع هذه العمارة فی زمن السلطان العادل والخاقان
 البادل محیی الدین ناصر شرع المبین ظل الله تعالی فی الارضین السلطان ناصر الدین
 شاه قاجار السید الجلیل و العالم النبی خلاصه السادات زبدة الاطیاب اشرف الخراج
 والمعلمین قدوة المحققین وفخر المجتهدین امام الجمعة والجماعة حاجی میرزا عسکری ^{رحمته} فی

کاروانسرای اوزبکها

این کاروانسرا از بناهای قدیم و بنایی آن غیر معین از اهل قایمات بوده کاروانسرای
 بسیار بزرگی است از ای سه طبقه عمارت که حجرات فوقانی را زوایا و کسبه ^{بزرگ} الجوز
 منزل قرار داده و واسطه را بتجار و محتانی انبار است کتبه این کاروانسرا بخط ثلث است
 که بر سردر کاروانسرا بر خشت کاشی باین عبارت نوشته اند (قال رسول الله صلی
 علیه و آله ستد فر بضعة منی بارض خراسان مازارها مکروب الانفس الله کریم

ولامدبُّ الاغفر الله ذنبه وقال الرضا عليه السلام من زارني على بعد ذارى اعينه
يوم القيمة في ثلثة مواطن حتى اخلصه من اهلها عند تطاير الكتب بهنًا وشمالًا
عند الصراط وعند الميزان في اثني وسبعين ومائتين بعد الالف من الهجرة النبوية
عالمشان آقا محمد علي شيرازی اتمام یافت کتبہ محمد حسین الشہید المشہد

کاروانسرا دار الزوار

در باب الای وازین کاروانسرا نوشته اند (في ازمنة الدولة البهية السلطانية وانا
المملكة الشريفة السلیمانیة سيد السلاطين في الخافقين واعظم الخواصين في العالمين
قوتًا للسلطنة مؤيدًا بالعدل والانصاف مشيدًا للخلافة..... انجم سلاطين العرب
العجم السلطان بن السلطان بن السلطان والخاقان بن الخاقان بن الخاقان المؤيد المظفر
من الله الغني شاه سلیمان الصفوی الحسینی بهادر خان خلد الله ظل عاطفته على
العالمين وازين واستسعى بتوفيقاته الواقف مؤيد الدولة من ماحضرمال خالصين
محمد خان طاب ثراه وازين بيت الله وزوار هذه البقعة الشريفة والروضة الرضوية ضل
الله له بهمن من لطفه الخفي والمولى الساعي تراب اقدام الزائرین مهتد المشهد
تاریخ کتبه در بالا و بخط خفی است شهرار و نو د و هشت در زیر این کتبه مرقوم آ

در زمان شاه عادل که ز عدل نیت در هر عدل بلش ممکن

داور ملک سلیمان که بود عالم فتنه بعهدش این

ساخت این بقعه سیدی احمد هجر زوار امام ضامن

کشف تاریخ پی اتمامش دار زوار امام ثامن

من زاره فی الله عارف حقہ فالشی منہ علی الحکم حرام

زوار آستان توارشخ تابشاب کرمصبتکند بطاعت بوحشا

پیوسته بجز لطف ترا جز و مدبو جزش بر معاصی و مدس دهد

کتب رها و خطوط اما کن مختلف

کند خشتی واقع در محله نوقان مزار اما مزاده سلطان محمد است که بهیچ واسطه نبید

سجاد سلام الله علیه میرسد کتبه دُور مزار از قرار ذیل است

این روضه که عرش زفرشش منور است و بر بقعه که خال درش مشک و غیره

صد ز روح کلش فردوس بهر طریقه

زانو که مضجع کل کلزار احمدی سلطان محمد آتش فرخنده اختر است

خورشید آسمان سیادت که از نسب سبط جلیل خضر موسی بن جعفر است

بر سر در بقعه پیر نالاند و زمر قوم است (اللهم صل على النبي والوصي والبتول و...

والتجادر والباقر والصادق والكاظم والرضا والتقى والتقى والعسكري والهادي له

في ايام دولة السلطان الاعظم والخاقان المعظم حافظ بلاد الله وناصر عباده الله ابو المظفر

شاه سلطان محمد خدا بند خلد الله ملكه و سلطان به سع و اهتمام بنده درگاه خواجه قبره

این خواجه حسین نام البرذاری شد در میان بقعه مسطور است

آمد بجنب تربت جد بزرگوار خوشوقت کشت آمدن او روان پیر

شب خواب بدش که بصد خوبی کرد بد فوهار جولان پیر

کر پیر ناخوری و کر طفل خورد زهار بر مزار از آستان پیر

اولا پیر که نشود تا بر فرخنده با داهمیشه زاده از دودمان پیر

هذا مرقد مرحمت پناه حاجی محمد فاضل ولد حاجی شاه محمد در کبرین بقعه نوشته

رفت چون درویش قاسم از جهل
مرغ رو خوش گشت فارغ از تعب
همچو طفل غنچه از روی نسط
داشت خایم خنده در زب لب
خیمه تابیرن زد از باغ جهان
مرده شد و زکل و بلبل چو شب
اهل دانش را بسی دجّال کرد
می بود منظور او فضل و سبب
غوطه خودم چون صد در بر فکر
سال فوتش از خرد کردم طلب
بی تأمل عقل گفت آذر بگو
دفن شد در مقدم پیر از ادب

در سنگ میان مسجد جنب انامزاده خشتی نوشته است

دو زمان شه ستاره چشم
شاه عباس فخر دولت و دین
انکه تادیده در کفش رضوان
کرده از شرم ترک خالد بون
محرم مرق صفا بنهاد
خاجی کعبه بهشت آئین
پاک دین مبرزا علی کعبه بود
یکی از شعبان خسرو دین
مسجد ساختن کنر صفا خورشید
پیش او بر زمین نهاده جبین
تادعا کرده در او از فیض
درود هزاره کاند آئین
امداز بهر سال تار بخش
بدست معمور از آسمان برین

کتبه ابوان مصطفی بکطرف دور ابوان سون مبارک تبارک الذی بیده الملك و طرد بکردور
در ابوان سوره بسم الله ما فی السموات و الارض میان ابوان دو طرف طاق نما آیه الكرسی و در
طاقنای وسط سوره سبح اسم ربك الاعلی در وسط طاقنما آیه قد نرخی تقلب و حجت فی السما
و در میان ابوان حدیثی از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام و اشعار ذیل نیز در دو طرف
ازاره ابوان مرقوم است

بدو و سلیمان شه کامکار که من از وجودش جهان را نظام
 فلک بارگاه و کواکب چشم سکندر و قاروقباد احتشام
 بتوفیق فریاد کن فغان بتأیید معمار بیت الحرام
 بالهام حی الذی لا یَمُوت بفکرمان نواب عالم مقام
 ابوصالح آن صد دهن کزازل بود دولتش تا ابد مستدام
 بیکاری و سعی حاجی ملک که در کارها باشدش اتمام
 ز بر جهد کرد از ره صد کشت باندک زمانی مصلی تمام
 چو مستغنی از بهر تاریخ آن نهادم بحر ای اندیشه کام
 بکوش دلم گفت پیر خرد بود این بنا جمیع خاص غلام

کتبه سقاخانه خبا بان بالا محاذی دار الشفا چند شعر از اشعار مُتَمَتَّم است
 در سردر دار الشفا بر سنگ نوشته اند (باشا) بعد دولت ذاری دهن پناه و زین
 سلطنت خسرو ثریا جاه افخم الخواقین و اعظم السلاطین شرح شریعه سید المرسلین
 ابوالنصر ناصر الدین شاه قاجار خلد الله ملکه الی دار القرار و اوان ابان و حکمران بود
 حاکم سلطنت بختیاری نواب کامیار کردون و قار ملکزاده ازاده جم اقتدار شاهزاده
 حاکم السلطنة العلینة الخالفة لاولاد ذابات فتنه و تولیت جناب عفران
 ناب مرحمت آثار پیکانه سلیل عترت اطهار مقرب المحضر الرضوة مبرز جعفر خان الملقب
 بشیر الدوله اختراع ابن عالی بنا برای صوابنمای رضوان جایگاه شد ولی بعد از
 شروع در انکسار اجابت دعوت پیک اجل نمود نخل ارجمند ایشان مبرز احمد صادق خان
 سرتیپ کبک و سبله جو شد از جناب قدوة الفقهاء والمجاهدين ثقة الاسلام حاجی شیخ

محمد رحیم اطال الله بقائه که اتمام اینکار بدستبازی الشریعتمدار شود ایشان هم اجابت
 نموده در شهر ذیحجه الحرام اتمام پذیرفت فی سده کتبه محمد حسین
 برسنگ سرد حوالی کوجه باغ طاووس نوشته است (وقف جناب سید الشهدا علیه
 ردشش دانق حوالی ملک خود را که واقع است در محاذی حمام صاحبکار حاجی میرزا حبیب
 رشتی ولد مرحوم حاجی حسینخان قاجار مشرف کارخانه زواری که در شبهای جمعه وضه
 خوانی نمایند و تولیت ادام الحیوة با خود واقف است بعد از فوت و بارشدا و لاد ذکور^{۱۲۹۴}
 (اهالی مشهد خانه را حوالی میگویند)

در بنان مسجد سر پیشه بر سنگی نوشته است (در زمان دولت پادشاه جمجاه الکلا
 ابن السلطان و الخاقان بن الخاقان فتح علی شاه قاجار خلد الله ملکه تعمیر این بیت الله نمود
 نواب مستطاب الا القاب ستوره سر پرده عصمت و کامکاری طایفه بیت الله الحرام
 و زائر الرکن و المقام نواب علیه حاجه صبه غالیجه مرحمت و غفران پناه حسینقله
 خان قاجار طاب ثراه بواسطه جناب مستطاب مقرب الخاقانی کف الخاج و المعتمرین و زائر
 قبر رسول رب العالمین حاجی عبد الله خواجه بکبابی کان بقالی را که واقع است در مقابل
 مسجد و رقی از نواب مستطاب شاهزاده کامکار و لا یتار شجاع السلطنه حسنعلیهما
 اذام الله تعالی عمر صادر شد که دکان مزبور از حواله جات و صادرات و وجوهات
 دیوانی مستمری و غیر مستمری مرفه الحال باشد از وجوه مزبوره هر ماهی یکبار ذبح
 و طیفه تسلیم خادم مسجد مزبور نمایند و باقی را بجهت سوخت و شنائی و بوزن و تعجیل
 ضرر نمایند و هریک از کلانتران و کدخدایان و رؤسای سفیدان اصناف کمزاحم دکان شوند
 بلغت خدا و نفرین رسول گرفتار شوند^{۱۲۴۳}
 در تکیه

در تنگه مبرز اجانی در چهار باغ مرقوم است (وقف مؤبد و حبس مغلل شرعی نمودند
عالمقدان مبرز ابابا و مبرز اشرف مبرز احمد علی و مبرز احسن ولدان مرحوم مبرز احمد
بغابری شریف الحسینی ابن جسنده را که اراضی آن از والد آنها با آنها منتقل شده بود
از برای تغزیه ذاری حضرت امام حسین علیه السلام که ثواب آن بار و اح والدین آنها عابد
کرد دیه ۲۶۱)

بر سنک دیوار قد مکاه واقع در قلعه مسطور است (وقف نمود نقوی شعارخانه
الحرمین الشریفین حاجی حقنظر ترکان مقبره واقع در تنگه بکناشبه زابر خود و اولاد
خود و دیگر بر احق و دخلی در مقبره مذکوره نیست اگر کسی ازاده مدفن بی اذن او گذاشت
باشد از شفاعت پیغمبر صلی الله علیه و اله بی نصیب کشیده بگشت خدا و پیغمبر رسول گرفتار شود)

مرکس بدر شاه بخف زاه کند نعلین صفت سجد دلخواه کند

نقش قدش را بلجد بردم از آن تا تربت من کار قد مکاه کند

در سرد و حوض چهار باغ ابن اشعار بخط نستعلیق بر سنک مرمر حجاری شده است

در زمان خسرو عادل که چرخ در همه دوزان چو او دواند پد

بگردل فتح پادشاه آنکه بحر قطره آبست کز دستش چکید

ز امر اسمعیل خان کر لطفش در خراسانش بفراری کز بد

مهر لطفش باعد و وینکخواه ز هر تر باکست از بیم و امید

تا که شد نمیز این کوثر و نال آب چو انرا کس از خجالت ندید

برزان نور و چون سابعی شد زین زلال قبض جامی در کشید

بود مفتون بجزار بخش مال کز صبر بر خامه مضراعی شید

کعبه بنیاد شهید کربلا نوش آبی لغتی کن بریزد
این بود خطوطی که در اغلب اماکن مشهد نکاشته شده اگر چیزی از قلم انشا الهی باشد عفو

مقبلة بنو ابرهه ربع

یکی از اماکن مشهوره مشهد مقبره خواجہ ربع بن خثیم رضی الله عنه است که از نهاد شاه
و مشاهیر تابعین با حسان میناشد این مقبره در میان باغی واقع شد که از دروازه نوقان
مشهد تا آن باغ شش هزار و هفتصد قدم است قبته عالی با تکلفی بر بالای تربت خواجہ
ساخته شد و اصل بقعه را از داخل بروجه تربیع طرح ریخته اند و از هر قسمتی دو شاه نشین
در کم اخراج نموده اند و ازین جهت دروز بقعه دوازده ضلع بهم رسانیده است و آنرا در
متواز بست یک جنوبی و دیگری شمالی قبر مرحوم فتحعلخان قاجار طاب ثراه جد امجد سلسله
جليله قاجاریه درینار داخل از باب جنوبی در ضلع اول از اضلاع دوازده گانه واقع شد
و شرح سنک و کتیبه آن بنیاید مضیع خواجہ ربع در وسط حقیقی این بقعه مینا
و صندوق چوبی غیر مشبکی بطول دوزرع و یکچارک و عرض و ارتفاع یکدزرع بر روی
آن گذارده شد و روی صندوق بالحنه بشکل روی غماری پوشیده است تمام این صندوق
برنک سورنجی ملون و بورق زرد معمول محط است و دوازده درازاره کاشی خشت هشت
خیلی خوش صنعت و خیلی خوش جنس میناشد و در میان هر خشت هشتی نوشته است با حفظ
و ارتفاع ازاره با سنکی که زهر کاشی کار کرده اند دوزرع است و دور هم بقعه از درون
پنجاه و شش دزرع و دو کبند بر روی هم دارد که ارتفاع کبند وئی از کف زمین بدست
دزرع است و روی آنکند کاشی خوب بوده و کتیبه در داخل بقعه بخط ثلث و قلم عاصم
عباسی کج بری شد و متن کتیبه لاجورد است و خط سفید و عبارت این (عن جابر ابن

عبد الله الانصاري رضي الله عنه قال لما نزل قوله تعالى يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
الْطَّبِعُوا اللَّهَ وَالطَّبِعُوا الرَّسُولَ وَأُولِيَ الْأَمْرِ مِنْكُمْ قُلْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ قَدْ عَرَفْنَا اللَّهَ وَرَسُولَهُ
فَمَنْ أُولُو الْأَمْرِ الَّذِينَ قَرَّرَ اللَّهُ طَاعَتَهُمْ بَطَاعَتِهِ فَقَالَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ هُمُ خُلَفَائِي بَاطِلًا
وَأَيُّمَةُ الْمُسْلِمِينَ بَعْدِي وَأُولَهُمْ عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ ثُمَّ الْحَسَنُ ثُمَّ الْحُسَيْنُ ثُمَّ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ ثُمَّ
مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ الْمَعْرُوفُ فِي الثَّوَرَةِ بِالْبَاقِرِ وَسَيِّدُكُمْ يَا جَابِرُ فَإِذَا قَبَيْتُهُ فَأَقْرَأَهُ السَّلَامَ مِنْهُ
ثُمَّ الصَّادِقَ جَعْفَرَ بْنَ مُحَمَّدٍ ثُمَّ مُوسَى بْنَ جَعْفَرٍ ثُمَّ عَلِيَّ بْنَ مُوسَى ثُمَّ مُحَمَّدَ بْنَ عَلِيٍّ ثُمَّ عَلِيَّ بْنَ مُحَمَّدٍ
ثُمَّ الْحَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ ثُمَّ سَمِعِي وَكِتَيْبِي حَمْدُ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ وَبِقَبِيَّتِهِ فِي عِبَادِهِ ابْنُ الْحَسَنِ عَلَى ذَلِكَ
الَّذِي بَفِخَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ عَلَى مَشَارِقِ الْأَرْضِ وَمَغَارِبِهَا وَتِلْكَ الْأَرْضُ الَّتِي بَغِيْبَتْ عَنْ شَعْبِهِ
وَأَوْلِيَاءَهُ غَيْبَةٌ فَلَا يَبْتَغِيهَا عَلَى الْقَوْلِ بِإِمَامَتِهِ الْأَمِينِ آمَنَ اللَّهُ قَلْبُهُ لِلْإِيمَانِ
قَالَ جَابِرٌ فَقُلْنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ فَهَلْ لَشُعْبَتِهِ انْتِفَاعٌ فِي غَيْبَتِهِ بِهِ فَقَالَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَالَّذِي بَعَثَنِي بِالْبُيُوتَةِ أَنْهُمْ يَتَضَيُّونَ بِنُورِهِ وَيَنْتَفِعُونَ بِوَلَايَتِهِ فِي غَيْبَتِهِ كَانْتِفَاعُ
النَّاسِ بِالشَّمْسِ وَإِنْ تَجَلَّاهَا السَّحَابُ يَا جَابِرُ هَذَا مِنْ مَكُونِ سِرِّ اللَّهِ وَمَخْرَجِ عِلْمِ اللَّهِ
فَاكْتُمُوهَ الْأَعْيَانُ أَهْلَهُ قَالَ الْعَلَامَةُ فِي الْخِلَاصَةِ رَبِيعُ بْنُ خَثِمٍ بِالنَّجَاءِ الْمَجْمُوعَةِ الْمُضْمُومَةِ
وَالنَّجَاءِ الْمَنْقُطَةِ فَوْقَهَا ثَلَاثُ نُقُطٍ قَبْلَ الْبَاءِ الْمَنْقُطَةِ تَحْتَهَا نُقُطَتَانِ أَحَدُ الرَّهَادِ الثَّلَاثَةِ
كُتِبَهَا الْعَبْدُ الرَّاجِي عَلَيْهِ رَضَا الْعَبَّاسِي فِي سَنَةِ سِتٍّ وَعِشْرُونَ وَالفَ مِنَ الْهَجْرِ
دُورَ كِنْدِ خَوَاجِهِ رَبِيعٍ أَرْخَاجِ جَهْلٍ وَسَّ ذَرَعَ اسْتِكْتِيبُهُ أَنْ يَنْزِلَ بِجَنَابِ عَلَيْهِ رَضَا
عَبَّاسِي دَرَنَاهُ بِجُودٍ وَشُرْعٍ مَبْشُودٍ بِإِنْعِبَارَتِ قَائِلِ اللَّهِ تَعَالَى إِلَّا أَنْ أَوْ بِ اللَّهِ
لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ دَرَاهِنُ أَحَدِثِي دَرَصُفُ
أَوْلِيَاءِ اللَّهِ نُوْشَتُهُ كَمَا غَلِبَ كَاشِي أَنْ رَجَحَهُ شَدُّهُ وَخَتَمَ مَبْشُودٍ بِإِنْعِبَارَتِ (قَدْ انْجَرَّ

هذه شاه عباس الجبني الموصي الصفوي وخلال سطر بعرض نوشته است
کتابها علی رضا العباسی

بنای قبه خواجه ربیع از بیرون بشکل مثلث در هر سمتی ایوانی ساخته شده و در
جلو چهار ایوان چهار حوض آبست در مقابل ایوان واقع مابین شمال و مغرب بفاصله
مفتقدم صغه اینست مندرس که بروی آن قبور ثلاثه سید محمد حسن خان ابن الهادی
اصف الدوله و محمد علی خان بادرش و امیر اصلاخان پسرش میباشد عرض تابع مزار

خواجه ربیع از مشرق بمغرب و پشت سی قدم طول از جنوب بشمال سیصد سی قدم
اما سنگ مرمر مضجع مرحوم ختمکان فتحعلیخان قاجار طالب تراه را پانزده کمره و نیم عرض
و یکدفع و پانزده کمره طول و نیمدفع قطراست در روی قبر ابتدا نموده باین عبارت
(انشأ الباقی و کل شیء هالک لا اله الا الله محمد رسول الله علی ولی الله) بعد از قطع

بخط نستعلیق مسطور است

در ریغ از خان و الاشان قدر قد قضا فرما	اساس عدل را بنیان بنای شرع را بنا
جهان غرور شان فتحعلیخان آن فلک قدری	کذا از وی شرف قاجار را حق در جهان بنا
در در بای تمکین آن بلند قبال فرزانه	که بودی رخسار خاقان اکرم بکرد در بانه
زین کشتی بخود نازان فلک در مو کشتی نازک	نمودی در صفت هنجار چو آغاز سرافشا نه
عدو کجمله اش در یک زبان نومید کرد بد	مها کرد در زمان طالع چو شورشید نور
برای دفع باجوج ستم سید شکم محکم	بغالم تبع او آن سد و او است کند ثانی
ز غالم رفتا که در غم او خلق را دادم	غرور بند و جزع دیده ها با قوت دمان
شهادت بافتن آن نوجوان و کرد کار آخر	هست خاندان دادش بدلد زین دار ظلمان

سؤال نیاں تاریخش چو کردم از خود گفتا مقامش سبابه طوئی پناش لطف بزدان
 دور این قطعه چهارده معصوم منظوم شیخ بنائی علیه الرحمه کتبه شده است
 مدخل باغ خواجه ربیع عبارت از سردری عالی و طبقه با آجر تراش نباشد و بعد
 از وی یک عمارت سه قسمتی است که قسمت وسط و بالا نهی که دو طرف آن دوابوان دارد و بدو
 طاق که اطاق چهار و بیاض بطرف بقعه باز میشود در بالای دو طرف بیرون سنگی تقریباً
 بشکل دهنه طاق که شکلاً مأمونیت عبارت از بل در آن سنگ منقور است
 در این ابعمارت رفیع آستان فلک اساس و این بنای منبع البنان عرش مناس اعلی حضرت
 سلطان سلاطین عالم فرمایند سلسله بنی آدم حافظ بلاد الله و ناصر عباده الله
 ظل الله تراب عتبة سید المرسلین و کلیه آستان امیر المؤمنین مرجع مذهب حق ائمه و
 السلطان بن السلطان و الخاقان بن الخاقان شاه عباس الحسینی و
 الصفوی بنارنج هزار و سی و یک هجری یعنی کترین غلامان دعاگوی الخ الرضوی الخادم
 اتمام یافت بالای طاق سردر که رو بجنوب است دو طاق جنبین که یکی بنقطه مابین جنوب
 و مشرق نظر مینماید و دیگری بنقطه مابین جنوب و مغرب کاشی غیر معرق بسیار خوب است
 در برابر سردر خواجه ربیع تقریباً بقاصله دو پست پنجاه قدم آب انبار بسیار معتبر است
 ملو از آب در بالای مدخل آب انبار و لوحه از سنگ است یک سنگ که در بالای است
 تاریخ تعمیر آب انبار را که آقا محمد صادق مستاجر موقوفه بقعه خواجه ربیع از مال خود تعمیر
 کرده نوشته اند و سال تاریخ هزار و دویست و هفتاد و دو میباشد لوح دیگر در زیر
 آستان این اشعار در آن منقور است

در عهد سلیمان شاه عالم قلا خورشید سیر بر شرف و غیر جلال

همشېن مېرزا محمد طالب ام کلثوم خانم از مال حلال
 در خواجہ ربیع بن خېم از سرصد وز بھر ثواب يوم لا ینفع مال
 بنیاد نمود بر کوه همچو پشت حوضی از آب زندگی مال امان
 کرد بدبستی مېرزا صد الدین اینطرفه بناتمام بی نقص و نال
 تارنج بنای این مقام دلکش صالحی از پیر عقل چون کرد سوال
 ناکه از غیب هاتنی گفت خوب لغت ینرید کن بنوش آب حلال

بقدر دوجفت کلاو ملک موقوفه خواجہ ربیع در حوالی بقعه میناشد که باب قنات
 آبیاری میشود باغ هم از همان آب سیراب میگردد و این قنات موسوم بقنات خواجہ
 ربیع و مخصوص باوست

بلوکات مشهد مقدس

یکی از بلوکات ارض اقدس بلوک بتادکان واقع در شرق و شمالی شهر است که بقبر یادوست
 پنجاه قریه و قلعه و مزرعه دارد همه آباد و وصل بشهر و این بلوک از سایر بلوکات طولاً و
 عرضاً و سبقت و غله خیز تر خاوی و دوناچه پشتکوی و پیشکوه و دوتربن مزرعه آن تا
 شهر چهارده فرسنگ است و اغلب مزارع این بلوک علاوه از کدوم و جوجوب و بابلونک
 هم میکارند بعضی مزارع از رود و برخی از قنات سیراب میشود یکی از مزارع این بلوک
 دزد و فرسنگی شهر و موسوم بکرمابست چشمه آب گرمی دارد

یکی دیگر بلوک سرجام است در جنوب شهر واقع و از چهار فرسنگ الی دوازده فرسنگ
 از شهر در است پنجاه شصت قلعه و قریه و مزرعه دارد و آب اغلب مزارع از قنات است
 یکی دیگر بلوک پوه زن میناشد که از چهار الی هفت فرسنگ از شهر مسافت دارد و قصبه

این بلوک نیز موسوم به پیوژن است در پشتکوه و در جنوب مشهد واقع از سمتی بحال
و محال نیشابور و از طرف بلوک سرخام و حد دیگر آن بلوک اردم است و در خانه کوچکی
از دوه پوه ژن جاری و بمن سرخام و دهات نیشابور و در سلطان آباد از قریه های
این بلوک معدن نمک هست

یکی دیگر بلوک اردم است مشهور به از قد (از غد) واقع در حینال جنوب مشهد و بعد از آن
شهر از سه فرسنگ الی هفت فرسنگ و مجموع قریای این بلوک در کوهسار و دژهای صعبت
چهار رودخانه این بلوک را سیراب مینماید و رودخانه بار و از قد که به بند گلستان میریزد و در
خانه حج و مغان که فاضل آب ان بطرق میرسد در نزدیکی قریه مغان از قریای این بلوک غاری است
غریبه که دهانه آن بسیار وسیع است گویند تا بک میدان آب زاه غار طودی و سغذارد
که پنجاه سوار بصولت عبور میکنند در رفته های این مسافت از سقف غار آبی میچکد و فوراً
مبجم میشود بنحویکه نیم ستون در سطح غار و نیم دیگر در سقف غار پدیدار آمده و چیزی نماند
که این هر دو بهم وصل شود این محل غار را آب چکان میگویند راهها و شعبه ها در غار هست
و در شعبه فضاها و حوضها و چاههای عمیق و در یکی از فضاها الطاقی وسیع است و در آنجا
عمیق که عمق آنرا نتوانسته اند معلوم نمایند لکن در وسط دریاچه محلی است پاشویه مانند
که عرض آن یکدفع و عمق آن زیاده از یک چارک نیست اکثر اطفاهای غار را کوپا مخصوصاً چهار
و مقرنس کرده اند و اهل ولایت حکایات عجیبه از این غار دارند در قریه از قد که قصبه
اردمه است مسجدی با صفا دیده میشود که تقریباً پانصد سال قبل ساخته اند و چنان عظیم
در درج مسجد هست که جوف یکی از چهارها دکان بزرگی است مدرسه هم برای طلاب
در این قریه ساخته شده است

یکی دیگر بلوک جاغرق است از سیلابات بسیار خوب مشهود که بنهرت و صفوا و لطف آب اعتدال
هوامعرفت مسافت این بلوک از شهر از سه فرسنگ الی پنج فرسنگ است ترقیه بنهر جزو
این بلوک است خود بلوک عبارتست از جاغرق و عنبران و طرق دره و ترقیه و حصا و گلستان
و نضوح آباد راه عبور زوار و قوافل در تابستان از نیشابور از این دره است ترقیه قریب

پانصد خانوا جمعیت قلعه دارد قلعه ترقیه را معروفست در سنه هزار و دویست و دوازده
یکجان بخارانی محاصره کرده وزن ابراهیم خان حاکم آنجا انقلعه را حفظ نمود دو ماه محاصر
طول کشید غایت با بار و ط یکی از برج آنجا را یکجان خراب نمود مع ذلک بعلبه بر آنجا دست
بناف ناپاچار صلح کرده مبلغی نعل بخاکرفت و گرفت بند و سد کلستان معروفست اینسد
که از اینبه صفویه میباشد طول هشتاد ذرع و عرض پانزده ذرع و عرض بالادوازده
ذرع و نیم و آنچه از ارتفاع آن حالا از گل بیر نیست پانزده ذرع میباشد بنای سد تمام از
آجر و سنگ و آهک است آبهای که بند کلستان را در بهار تشکیل میدهد رودخانه
جاغرق است رودخانه بار و رودخانه هرز و رودخانه مابان بعد از عید نوروز سه ماه
آب این سد بواسطه منافذ مصنوعی که ساخته اند بدرجه بحوالی مشهد آمد بمصرف ذاعت
میرسد و مسبل این رودخانه از قدیم الایام قابل رد و اراک مشهود پیدا است که داخل خندق
مشهد میشود و حالا هم مجرای آبی که از سد میرود میباید از وسط همین مسبل است

در مسجد ترقیه این اشعار مرقوم است

در زمان شه بنجوم سپاه افتاب سپهر حشمت و شان
شاه عباس ثانی آنکه بود حاجت دگر تر که و خاقان
از غلامان جسد و صفد زبده اهل خبر خواجیه زمان

مشهد در چهار برج که داخل
آن از طرف مشرق است و در
برج کوچک در طرفین است
رود و پشته بخند و در
فطره بنیان شده و در
مدوازه پنج ذرع

ساخت بجز ثواب از ره صدق این نگو مسجد فلك بنیان
بهر تاریخ هاتقی کفتاه قصرها یافت جای او بچنان

در مسجد علنای جاغرق مسطور است

در عهد پادشاه جهانگردین پناه عباس شاه خراسانم عدل و جو
کهوان جناب پادشاهی کاستان او بر هزار پایه ازین کیند کبود
احسان شعار شاه حسین آنکه روزید صدا با لطف برخ اهل طلب کشود
از شرط اهتمام بتوفیق کرد کار دارالعباده کرد بنا از پی مجود
تاریخ سال او طلبیدم ز عقل کفش ای چون خلیل کعبه حاجی نمانود

در قریه کلیستان بالای آب انبار نوشته است

در زمان شهری که عالمیان زبده الچندرش خوانند
تاجداری که در جهان کپی بیشتر از سگندرش خوانند
پادشاهی که از علو جلال سینداری قیصرش خوانند
شاه جم احتشام شاه صبغی که شهان ذوالمظفرش خوانند
شمس شاهراده بانو ساختند که بکوشش برش خوانند
حوض آبی که عکس چو ز فکند خلق مرات کشورش خوانند
حاجی کعبه که از عصمت صد پاك کوشش خوانند
عشواش چهره چون برافروزد قدس بنان مهرانورش خوانند
حوض چو شد تمام تشنه آب چنوان و کوشش خوانند
سال تاریخ منبع فیض است خاسبان عشر کترش خوانند

بالجمله این بلوک از جمیع بلوکات مشهد آباد ترو مبنوه آن زیاد تر و اهاالی باتمول و ثروت اند
 یکی دیگر بلوک شاندر است در دامنه واقع و محدود است از سمتی بکهرسته نیشابور و از
 طرف بقصبه کاهو از طرف دیگر وصل بخاغرق میباشد و دو خانه نیز در این بلوک جاریست
 و این ناحیه بهترین بیلاغات مشهد میباشد قصبه کاهو محلی معتبر و در میان کلمان
 شاندر واقع است و قصبه اسجیل که نیز در همین حوالی است و قصبه دولت آباد در این
 سمت واقع و جزو هیچیک از بلوکات نیست بعد مستاندر نیز از مشهد از شش الی هفت فرسنگ است
 یکی دیگر بلوک کلمان است از طرفی با اسجیل و دولت آباد از سمتی بخاک چناران از سمت دیگر بخاک
 نیشابور متصل است مسافت این بلوک از شهر هفت و هشت فرسنگ میشود آب این بلوک از رود
 خانه است که از چشمه سبز میآید و از وسط قصبه کلر میگذرد و قنات متعدد هم دارد تقریباً
 قلعه قریه دارد و طایفه در این بلوک ساکن اند یکی از آنها را تاجیک گویند که همه آنها فارسی
 زبان و در قصبه کلر نو سکنی دارند طایفه دیگر ایلات کرد همره کانلو (همه کانلو) که در سلا
 قلعه خات و مزارع کلمان جای گرفته اند

یکی دیگر بلوک اخلومداست که سابقاً جزو چناران بوده مسافت آن تا شهر زیاد از ده فرسنگ
 و دو خانه از این بلوک نیز جاریست اخلومد در کوچه پاپه واقع و قصبه آن چهار صد خانوار جمعیت
 یکی دیگر بلوک چناران است سمت شمال محدود بخاک قوچان و از جانب جنوب بمیان ولایت
 در زاب طرف غربی و جنوب غربی آن کلمان و شاندر و شرقی را دکان است و دو خانه چنان
 دو شعبه است منبع یکی فیرزی و دیگری اخلومد و هر دو از سمت نیشابور و جاریست قصبه چنان
 که پیش از این خیل آباد بوده حالا سیصد خانوار سکنه دارد آب را آباد که مرحوم نایب السلطنه
 رضوان خاکی که عباس میرزا طالبش را در مطعنان رضا قلیخان قوچانی بغلبه گرفتند این ناحیه

و آثار قلعه آن باقیست دهات آباد دیگر نیز درین بلوک بسیار است
یکی دیگر بلوک مینان ولایت است در سمت مغرب شمال شهر شهدا ابتدای آن از دوازه بالا
خیابانست و انتهای آن سه فرسخی چنان که هشت فرسنگ طول است و دهانه کشف رود
شهر طوس که در جلد اول مطلع الشمس شرح آن مذکور شد در این بلوک میباشد همچنین
گلاس (کلب) جاده چنان که نیز از مینان بلوک امتداد یافته است سبصد پنجاه قلعه
و قریه و مزرعه آباد حاصل خیز این بلوک را تشکیل داده و ما لکن که اعظم و اشراف شهر
از این املاک منتفع میگرددند زراعت اینجا غله و حبوبات و شلتوک و ترپاک و غیره است
یکی دیگر بلوک چولانی خانه است مسافت آن تا شهر شهدا از شش الی ده فرسنگ است
این بلوک در کوه پاپ واقع و حد بکلات حد بخطل آباد تبادکان و حد بدز آب حد بکراک
دارد چند قریه و قلعه و مزرعه در اینجا حاصل آن غله و ترپاک و آن از رود و خاکم نشیر
آن مار و شک میباشد علاوه بر بلوکات مزبوره با شصت ناصیه که سابقاً آنرا سنک ثبت میکنند
در شش فرسنگ و در مشرق شهر واقع است مرحوم سلطان مراد میرزای حنام السالطه این
آباد نموده قصبه این بلوک قلعه ناصیه است و این از شش دشته قنات و از بند قصبه معروفند
ناصری که مرحوم حنام السالطه ساخته و آبهای کوهستان سرخام و تربت را آن جمع شد و بجر
جیم آباد رفته کشت و زرع میشود شش هفت قلعه و مزرعه در این بلوک آباد شده است

فصل پنجم

در حوالی شهدا تقریباً در طرف جنوب کوهیست معروف بکوه سنکی و در جلوان ایوانیست که هشت
آن بیست و نه یاست طول سی و نه پا و ارتفاع آن غیر از ارض صد و سی خشت جنبین ایوان دو طبقه
و دو کوشور دارد و در عقب کوشورهای فوق طاقت جلوان و کوشورهای با خشت اند

یکی دیگر بلوک مینان ولایت است در سمت مغرب شمال شهر شهدا ابتدای آن از دوازه بالا
خیابانست و انتهای آن سه فرسخی چنان که هشت فرسنگ طول است و دهانه کشف رود
شهر طوس که در جلد اول مطلع الشمس شرح آن مذکور شد در این بلوک میباشد همچنین
گلاس (کلب) جاده چنان که نیز از مینان بلوک امتداد یافته است سبصد پنجاه قلعه
و قریه و مزرعه آباد حاصل خیز این بلوک را تشکیل داده و ما لکن که اعظم و اشراف شهر
از این املاک منتفع میگرددند زراعت اینجا غله و حبوبات و شلتوک و ترپاک و غیره است
یکی دیگر بلوک چولانی خانه است مسافت آن تا شهر شهدا از شش الی ده فرسنگ است
این بلوک در کوه پاپ واقع و حد بکلات حد بخطل آباد تبادکان و حد بدز آب حد بکراک
دارد چند قریه و قلعه و مزرعه در اینجا حاصل آن غله و ترپاک و آن از رود و خاکم نشیر
آن مار و شک میباشد علاوه بر بلوکات مزبوره با شصت ناصیه که سابقاً آنرا سنک ثبت میکنند
در شش فرسنگ و در مشرق شهر واقع است مرحوم سلطان مراد میرزای حنام السالطه این
آباد نموده قصبه این بلوک قلعه ناصیه است و این از شش دشته قنات و از بند قصبه معروفند
ناصری که مرحوم حنام السالطه ساخته و آبهای کوهستان سرخام و تربت را آن جمع شد و بجر
جیم آباد رفته کشت و زرع میشود شش هفت قلعه و مزرعه در این بلوک آباد شده است

باقی را سنگ صاف با کج کار کرده در جلو ابواب قطعہ سینی است طول آن موافق
 ابوان و عرض آن ده کمره و قطر آن ایچہ از خاک بیرون است نیم ذرع در میان ابوان قبر
 مرحوم میرزا ابراهیم ناظر است جد سلسلہ سادات رضویہ کہ اولاد آنها پست بہ
 پست نظارت آستانہ مقدسہ را دارند در ابوان محرابی است و در پیشانی محراب
 بخط نستعلیق این اشعار حجاری شدہ

این عمارت بدو شاه صفی بزمین آمد از بخت نغم
 حوض پیش عمارت کوی میهد باد کوثر و تنیم
 کُفت فخر از برای تاریخ عالم است مقام ابراهیم
 سنہ هزار و چهل و هفت اقمہ پیر محمد الحافظ رہنمجان رباعی ذیل در محراب
 حجاری شدہ است

کردند مژپن این رواق از دو طرف تا کرد بنایش خلف شاه نجف
 یک نصف از آن مقبر کشت چو خلد از نصف بکر مسجد باغ و شرف
 حوضی در جلو ابوان است طولاً پنجاه و پنج پا و عرضی و هفت پا این حوض از پاشویہ کہ نیم
 ذرع از کف زمین بالاتر است و یک از آن بالای آن و دورہ حوض ہمہ مفروش
 بسنگ است و قطعات سنگ دو ذرع و یک ذرع مربع باشد شکریہ قطر تراشیدہ شدہ
 و جمیع سنگها عبادت از یکصد و بیست و چهار پارچہ است در جلو بیرون ابوان قبر
 میرزا خلیل کاشی منشی پاشی مرحوم حاتم السلطنہ سلطان مراد میرزا است و شعر مسطور در
 ذیل تاریخ فوت اوست کہ بر سنگ قبر نقش کردہ اند
 بنا کھان و مینا شد یکی برون گفتا کہ شد مجلس محمد خلیل بن احمد

تواریخ مُنْعَلِقُ مَشْهَدِ مُقَدَّس

حافظ ابرو و غیره مرتفعه مشهد و تعمیر کنند حضرت علی بن موسی الرضا علیه السلام را به
سودی بن المعتز که در او آن سنه چهارصد و بیست و هشت هجری از طرف سلطان محمود
غزنوی والی نیشابور بوده است نسبت میدهند و در تذکره سمرقند او را ملقب بجید
خراسان خوانده است (حکیم فردوسی پدر او علیهما الرحمه باغبان او بوده اند و تخلص
حکیم ابوالقاسم بفردوسی از این جهت است

در سال پانصد و یازده که زمان سلطنت سلطان ملک شاه سلجوقی بود در طوس فتنه عظیم برخاست
و سببش آن بود که علوی مشهور در روز عاشورا با جمعی از فقهای نزاع کرد و از طرفین زبان به
طعن و لعن کشیدند و فتنه بالا گرفت و اهل ولایت دهات بمشهد آمدند و گرد مشهد را فرا
گرفتند و بسیاری کشته شدند و مالهای مشهد را غارت کردند و متفرق شدند مدت
چندگاه اهل مشهد خطبه روز جمعه را ترک نمودند بعد از آن عضدالدین فرامرز بن علی
باروئی برگرد مشهد بساخت و بناء آن در سنه پانصد و یازده بوده

این اشیر در کامل در ضمن حوادث سال پانصد و چهل و هشت که بد طایفه غریب طوس که جمیع
علماء و زهاد بودند و انجا را غارت کرده زنان را اسیر و مردان را بکشتند و مساجد و مناکن
اهالی را خراب کردند و از جمیع ولایت طوس جائز که از صدقه و خزایه این جماعت محفوظ ماند
شهری بود که مشهد علی بن موسی الرضا علیه السلام را آن واقع و مواضع قبله در بکر
که برد و رانها دیوار بود

نیز این اشیر در حوادث سنه پانصد و پنجاه و شش که بد در این سال سلطان محمود خواهرزاده
سلطان سنجر صاحب نیشابور و شاد باخ را محاصره کرد و طایفه غریب طوس را محصور بودند

بعد سلطان محمود چینی و انمود کرد که قصد حجام دارد و داخل شهرستان شد مثل اینکه
از غزها کرخیه است اینجا عت چند در نیشابور بنایند بعد مراجعت کرده دهات را
خراب غارت نمودند و طوس را سخت تاراج کردند و بمشهد حضرت علی بن موسی الرضا علیه السلام
آمدند و بسیاری از اهالی آنجا را بکشتند و اموال آنها را بخیابان برده اما متعرض قبیله که
قبر مطهر در آن بودند نشدند

در سال شصت و چهار اوقاتیکه بواسطه ضعف سلاطین غوری سلطان محمود خوارزمشاه
تسلطی در خراسان پیدا کرده بود کنایه نامی در هرات شاد باخ بنای شورش گذاشته بود
سلطان بقصد تلافی و از خوارزم حرکت کرده بطرف نیشابور و از آنجا محض بارت غیب مطهر
امام ثامن علیه الصلوٰه و السلام بمشهد آمد و در همان سال بود که محمود غوری آخر پادشاه این
طایفه را در فرورز کوه غور در جامه خواب کشتند و سلطنت خراسان تمامًا از آن خوارزم
شاه شد

سنه شصت و نود و پنج در آخر سنه ماضیه که غازان پسر سلطان جلوس کرد جمعی از
شاهزادگان تاتار و از اولاد چنگیز خان با او مخالفت کردند و هر چه در او بدین براق از ما و از
الله بالشکری عظیم بخراسان آمد و اغلب بلاد خراسان را قتل و غارت کرد و اسیر برد از
جمله شهر مشهد بود

سنه هفتصد و هجده در تاریخ حبیب السیر مسطور است که در اوقاتیکه شاهزاده ملبس
(صاحب تاریخ حافظ آبرو بجای شاهزاده ملبس شاهزاده پشاور نوشته است) بمخالفت
سلطان ابوسعید مغول برخاسته و علم طغیان برافراشته و بیشتر مازندران و خراسان را
بزور و شمشیر خونریز بمحطه تصرف در آورده بود سلطان ابوسعید خان امیر حبیب کورگان

ولداق بوقای جلاهر با سپاه وافر بیوی خراسان فرسناد امیر حسین هم جامه سور را تقبل کرده جلومیراند مسور بنواحی مشهد مقدس رضویه علیهم السلام رسیده در آنجا اقامت کرد سبب بدد الدین نقیب با سبب سادات مشهد پیشکش ترتیب نموده بملازمت اقدام کردند و بطریق مستند زبان بسلام کشودند چون آتش غضب مسور مشتعل بود لب بجواب نکشود و سادات را خسته جلوس نفرمود ایشان از نماز پیشین تا نماز دیگر ایستاده بودند بعد از آن شاهزاده سیر آورد گفت سپاه را علوفه و مطبخ را کوسفند فبریه باید امیر بدر الدین فرمود که منتظرانم محصلان تعیین فرمائید تا بزودی هم ساخنه شود مسور سبب صدکس همراه سادات کرد تا پانصد راس گوسفند و سبب صد خر و آرد و پانصد خر و آرد جو با سپاه را بحتاج کفره بار د و فرستند و خود متوجه جام شد نقیب آن سبب صدکس را در محلات شهر تقسیم کرده همان شب همه را با جمعی ملقبان دیگر که بجهت معامله بشهر آمده بودند بقتل رسانیدند

سنه هفتم صد و بیست و چهار که امیر چوپان بخپال قتال با سلطان ابو سعید خان مغول بنا هفتاد هزار سوار و ارشد مشهد مقدس شد در آنجا امر را با امیر مشارالیه عهد و پیمان کردند که از او برنکردند

سنه هفتم صد و نود و یک شاهزاده جهانگیر بعد از تسخیر طوس و تنبیه اهالی که باغی شده بودند بونس جانی قریب را که بی اجازه شاهزاده مذکور جمعیه امشبده فرستاده و اسباب بشارت در آن محل فراهم آورده بود حکم بقتل فرمود

سنه هشتصد و نه در محرم این سال شاه رخ کورکانه بمشهد مقدس رود کرده سادات عظام را که متولی آن بقعه مبارکه بودند انعام و اکرام فرمود

در تاریخ حبیب السیر مینکارد اوقاتیکه شاه رخ کورکانه بتغایب سبب خواجه از هرات میآمد

غره محرم وارد مشهد شد و در آنجا چند توقف کرد بجمع آورد سپید که سپیدخواجه که بقلعه کلات پناه برده بود بطرف استرآباد فرار کرده است شاهرخ هم بطرف جرجان روانه شد و بر ۴ و لا مستولی کرد بد حکومت آنجا را بمهر نایم داده سپیدخواجه بطرف فارس فرار کرد و شاهرخ معاودت بخرات نمود و در چهاردهم جمادی الاخره وارد مقرر سلطنت شد

سنة هشتم صد و در تاریخ مطاع السعدین مسطور است که وقتیکه شاهرخ از خرات توجه بهمازندران داشت در جمادی الاخره بمشهد ورود کرده زیارت قبه منوره مقدسه را بنجا آورده و استمداد نموده برادر کان رفت

سنة هشتم صد و چهار در رجب این سال خانزاده والد محمد علیا کوه رشاد آغازن شطرنج گورکانی در مشهد مقدس وفات یافت و در جوار مرقد مطهر امام ثامن علیه السلام مدفون شد
سنة هشتم صد و پانزده شاهرخ مصمم شد که عید اضحی را در مشهد مقدس بگذراند و هم ذی قعد از خرات حرکت کرده بعد از ورود بمشهد مبرق اعظم سپید عزالدین خا که مملکت قوم نزد شاهرخ آمده شرایط عبودیت بجای آورده پیشکشهای لایق گذاشت جمعه عاشور محرم مشهد از مشهد معاودت نموده وارد خرات شد

سنة هشتصد و هجده صاحب تارنج حبیب السیر مینگارد که میرزا بابا بنقر شیر شاهرخ دارین سال از طرف پدر بد حکومت لایات طوس و آبیورد و مملقان و جرسکان و نسا و استرآباد و غیره منصوب شد

سنة هشتصد و بیست و یک شاهرخ در شعبان این سال عزیمت مشهد نمود و چون بابینقا رسید شرایط زیارت بجای آورده قندیلی که از سه هزار مثقال طلا ساخته بود پیشکش کرد از گنبد آویختند پیش از این محمد علیا کوه رشاد آغا جامع در جوار قبه حضرت مصطفی علیه السلام

بناخته در غایت عظمت و زینت در این ایام با تمام رسید و آن بنا در نظر شاهرخ مستحق افتاد
بحکم شاهرخ قصر عالی در جانب شرقی مشهد طرح انداختند که هر وقت عزیمت بارت مشهد
نماید در آن عمارت منزل فرماید غره رمضان معاودت بجزات کرد

صاحب تارنج حبیب السهرجی و وقایع سال مشتمل بدست دومینوبند که شاهرخ از هنر
بزیارت مشهد آمد و قندیلی از منار مه قال خلا بگنبد آویخت و مجاوران و متولیان انعام
داده در رمضان بجزات معاودت نمود

سنه هشتصد و پنجاه و نه امیر غیاث الدین شاه ملک که از امر آراء بزرگ شاهرخ بود و این بنده غالبه
در مشهد بنا کرده و حکومت خوارزم را داشت فوت کرد و دو شنبه یازدهم ربیع الاول غر
اوزا بمشهد آوردند و در جوار حضرت امام در مقبره که خود ساخته بود دفن کردند شهاب
الدین عبد الرحمن لسان در تارنج وفاتش گفته

شاه ملک مهر جوان بخت جهان بخش که بو پیش چو شکر و لعل چو پیاده و سگ
رحمت الله علیه آمد تارنج وفات باد در روضه مصطفی با شاهد شک

سنه هشتصد و چهل و دو در این سال نیز شاهرخ بزیارت مشهد آمد و پنجم ماه ربیع الثانی وارد
انجام شد در عمارت جدید منزل کرد و سادات متولی مشهد را اعزاز و اکرام نموده انعام
داد و بعد از سه روز مجدداً بطرف هرات رفت در ایام توقف در مشهد سید بن العابدین
مشهد که با خواجه سید علی مکنه که با هم سابقه عداوت داشتند بشاهرخ عارض شدند
خواجه سید علی مدعی بود که سید بن العابدین سب شیخین نموده و برای اثبات مدعا
خود شهود کند از این سید بن العابدین را از مشهد کوچانید بجزات آوردند و تنبیه
سخت نموده تا زبانهاش زدند در چهاردهم جمادی الاولی شاهرخ وارد هرات شد

سنه هشتصد و پنجاه و پنج امیر سپیدی که از امرای بزرگ شاه رخ بود و حکومت فارس داشت
و شخص مشهور ظالمی بود در فارس فوت کرد و نعش او را از شهر از بخارا^ن آورده در مشهد
در کبند مدرسه که ساخته و پیر خا^ن خودش دفن کردند

سنه هشتصد و پنجاه و یک در این سال که فوت شاه رخ کورکانی روی داد در میان اولاد او
بنا برش مخالفت و هر سری سودای سروری بود میرزا ابوالقاسم بابر که حکومت خرجان
داشت بقصد منازعه با اعمام و بنی اعمام بمشهد آمد و از آنجا بجام رفت تا فواحی هرات تا خ^ن
سنه هشتصد و پنجاه و دو میرزا الغ بیگ بقصد تنجیر خراسان بمشهد آمد و بعد از زیارت مشهد
مقدس امام علی علیه السلام و تقدیم نمون صلات و صدقات عازم تنجیر قلعه عماد شد

سنه هشتصد و پنجاه و شش که میرزا ابوالقاسم بابر مشغول ضبط و ربط ممالک فارس بود از
خراسان خبر موحشی باورید که در هرات فتنه عظیمی ظاهر شده است خلاصه از مفصل^{ات}
که در آن زمان که چشم میرزا علاء الدوله زایل گشتند آن میل چندان کارگر نیامد و نور
باصره را مانع دیدن نشد میرزا علاء الدوله بمشهد مقدس آمد شرایط زیارت بجا آورده
شفای بدیهه^ی میل کشیده طلبید و از روح مطهر امام علی علیه السلام استمداد نمود از شفاخانه کرم^ی و شفا
تمام کرامت فرمود و اندک ضعفی که در باصره او بود بروشنائی مبدل شد میرزا علاء الدوله
از مشهد بیرون آمد عازم دارالسلطنه هرات شد

سنه هشتصد و شصت و این سال میرزا ابوالقاسم بابر چهاردهم ذی القعدة وارد مشهد
مقدس شد توبه از جمیع مناهج علی الخصوص شرابخمر و عبدا^ن و اصری را در آن مقام برپا داشته
و تمام زمستان را در آنجا قشلاقمی کرد و از اتفاقاتی که در ایام توقف تبارد در مشهد و بعد
این بود که نابین امرای چون نقاری بود بحکم بابر آنها را بخت قبیله منو^ی برده بصفاء و موالف^ت

قسم دادند امرایشکرانه اینغمزه طوچه‌های نیز که دادند که در غالب آنجا خود بابر حضور
داشت چون بابر از شراب توبه کرده بود جز شراب جمله اسباب طرب موجود بود زمستان
بابر در مشهد قشلاقی که در چهار غارم زادگان شد روزی در آنجا بشکار رفت
شکار که در دست داشت زیاده با و نایل بود ناخن او شکست و همان روز که این حادثه رو داد
متغیر می‌شد مراجعت کرد و روز و روز بود بواسطه زیادتی غصه‌ای که توبه را شکسته شراب
پرواخت سه شنبه بیست و نهم ربیع الثانی بقصد تبرج به بئرین مشهد مقدس رفت و در آنجا
حالتش تغییر کرده فوت شد او را در کبند مدسه که شاه رخ بنا کرده بود دفن نمودند برادر
صاحب تاج بیچ مطلع السعدین در تاریخ وفاتش گفته

در ربیع ثانی و فصل ربیع لاله زاساغر خون دل پُر است

این چه حالست چه تاریخ گفت مؤسسلطان مؤید بابر است

صاحب تاج بیچ حبیب السیر نیز وفات میرزا بابر را در چاشتگاه هجری روز از هجری ماه و هجری سال در
مشهد مقدس نکاشته است اما در موضع دیگر فوت او را در سنه هشتصد و شصت و یک نیز
مبنکارده و میگوید مولانا عبد الغفار (عبد القادر نیز نوشته‌اند) در ماده تاریخ گفته
افتاب ملک بابر خان نناند گنجین خورشید پنهان در خور

در ربیع ثانی و فصل ربیع لاله زاساغر خون دل پُر است

هم در بعضی از تواریخ دیگر ماده تاریخ فوت بابر را از اینقرار بنظر رسیده است

ناگاه قضا قدرت سبحانی بر خاک فکند تاج بابر خانی

در هشتصد و شصت و یک و تاریخ رسول در سادس و عین ربیع الثانی

سنه هشتصد و شصت و یک بعد از فوت بابر میرزا جلال الدین شاه محمود پسر بابر در سنه یازده

دکشد بجای پدر جلوس کرد و دوازدهم جنادی الاولی بخت هرات که دارا السلطنه
بود رفتند

سنة هشتصد هفتاد و دو میرزا پادشاه کار محمد اوقاتیکه از آذربایجان بطرف خراسان آمد با
عنا که یک حسن بیک ترکان با او همراه کرده و مقصود تصرف خراسان و سیلطان حسین با بقرا
از هرات جمعی را با استقبال او فرستاد و خود در چهاردهم ربیع الاول از هرات حرکت
کرده وارد مشهد شد و در آنجا رحل اقامت انداخت و خدام حرم مطهر را صدقات و انعامات
داد و از آنجا برادران رفت و در چناران تلافی فریفتن شد و میرزا پادشاه کار محمد
شکست یافته فرار کرد

سنة هشتصد هفتاد و دو میرزا سلطان ابوسعید کورکان که بعزم پورش عراق و آذربایجان
حرکت کرده بطرف مشهد عزیمت نمود و از روح مطهر امام علی علیه السلام استمداد بطرف رادکان رفت
سنة نهصد چهارم محمد حسین میرزا ولد سلطان حسین با بقرا که مدتی بود از پدر روی گردان
و با آذربایجان فرار کرده بود بعد از فو ریکه با حوال سلاطین آق قویونلو و زاده سنجاده و
شده بطرف خراسان آمد که پادشاه الا که سزاش کند امرای سلطان حسین گفتند که محمد حسین
بنیال قتل تو و اسبیلاد بر ملک آمده است لهذا سوار خلی برای او پیدا شد امیر مبارز و
محمد ولی بیک و امیر اباعلی و ابان و هزار سوار بقصد دستگیر کردن محمد حسین میرزا بجای
فرستاد امرام مذکور و قتی که بمشهد رسیدند محمد حسین میرزا هم با نجاور و کرده از واقعه
مخبر و بقصد امر واقف گردید و با غرضش مشغول شد با جمعیتیکه همراه داشت بر امر حمله
بوده آنها در باغ و عمارت شاه و مدینه امیر سپید متحصن شدند شاهزاده چون دید
کاری از پیش نخواست برید و از هرات یک برای امر خواهد رسید بطرف خراسان فرار کرد

امرا باجمعی که از هرات سبده بود او را تعاقب کردند محمد حسین میرزا مستاصل شد و بهنگام
ترکمه ساحل نشین ترک فرار نمود

و هم در این سال اوقات که سلطان حسین با بقر بقصد تنبیه ابوالحسن میرزا ولد خود که در مرو
شاه جهان حکومت داشت علم طغیان برافراشته بود محاصره مرو می نمود امیر علی شیر از هرات
بمشهد آمد و محمدالحی طبیب را که از خواص سلطان حسین با بقر بود با عرضیه بمرو فرستاد و آنجا
رفتن بمکه طلبید سلطان حسین با بقر اعمد بن بیان شد که بواسطه فتنه و آشوب رولات
عراق و آذربایجان (از خروج شاه اسمعیل صفوی) راه امن نیست بهتر اینست که امیرضا
ضمیر عمر و آمده در اصلاح امورات بکوشد و قتی که اینمکونیا بمیر علی شیر رسید با بقر شاهد
مشاوره کرد آنها صلاح دیدند که امیرشارالیه بطرف مرو رود لهذا در اوایل چهارم
محرک کرد در سرخس مصالحه بین پدر و پسر نداشتند آنجا توقف نمود تا اردوی سلطان
حسین میرزای باقر بدو پیوست و از آنجا متوجه هرات شدند

سنه فصد سیزده در زمان تسلط شیخا خان سید هادی خواجه که پسر عم خان مشارالیه
بود بمحکومت مشهد برقرار شد و هم در این سال محمد قاسم میرزا پسر سلطان حسین با بقر الشکری
ترتیب داده بطرف مشهد آمد سید هادی فرار کرده بمرو رفت تفصیل را بشیخا خان عرض شد
خان مشارالیه عبداللہ سلطان را بدفع شاهزاده محمد قاسم میرزا بمشهد فرستاد محمد قاسم میرزا
حصار شد بعد از چند روز مشهد مفتوح و محمد قاسم میرزا بدست آله مقتول گردید و از بنگا
دست تعبد و مشهد کشور جمعیت بادی از اهالی را بقتل رسانیدند

صاحب تاریخ روضه الصفویه میرزا بیگ بن حسن حسینی جنابک نیز این واقعه را قریب بحین
مضمون مینگار و میگوید بعد از کربین سید هادی خواجه بمرو و اطلاع شبیک خان

از آن غایب عیبد خان را بدفع اتحاد نه نامزد کرد عیبد خان از کد ز چار جوی همچون گذشته
 بمشهد مقدس آمد و محمد قاسم مهر را از این از چند و در محاصره مشهد محاربت با او خواست بکسر
 و مقبول ساخت و شهر را تصرف نمود

محمد خان شیبا اوزبک که بنر شیبک خان و هم شاه بیگ خان معروفست از مرتبه نوکری سلطنت
 احمد بن سلطان ابوسعید کورکان که والی سمرقند بود رفته رفته ترقی کرده تا بمرتبه والای
 سلطنت رسید بواسطه اختلالی که در امور سلطنت بپراستیمور که در خراسان تسلط داشتند
 راه یافته بود طبع بمملکت خراسان کرد و در سنه هفصد سیزده لشکر بخراسان کشید بر آنجا
 یافت و از اقصای ترکستان تا حد عراق بچپه تصرف کشید بنای مخالفت با شاه اسماعیل
 گذاشت حتی جنار نکرده کاغذی بشاه اسماعیل نوشت که میل بزیارت حج دارم و عده ملاقات
 در کدام یک از شهرهای عراق خواهد بود شاه اسماعیل در جواب نوشت که ما بنر ابرم قدیم
 نامز علیهم استیم ان شاء الله و عده ملاقات در مشهد است این بود که در شهر و سنه هفصد
 شانزده شاه اسماعیل در خرقان بجهیز و ترتیب لشکر نموده بسمت خراسان توجیه کرد تا بمشهد
 شاه بیگ خان که در هرات بود متوجش شده بجانب مرو شاه بیگ خان رفت و جابو قانام از اقوام
 خود را در هرات گذاشت شاه اسماعیل بعد از زیارت مرقد مطهر امام علی سلم و نوازش سادات
 و مجاوران آن بقعه مبارکه بسمت مرو حرکت کرد که نتیجه این سفر قتل شاه بیگ خان
 اوزبک بود

سنه هفصد سی و یک در اوایل سلطنت شاه طهماسب اول بواسطه حداثت سن شاه و
 اختلاف امرای قزلباش و فوت ورمیش خان حاکم هرات و قتل بوریون سلطان تکل و خاکم
 مشهد در عراق اختلال و اختلاف در امور خراسان رخ نمود این اخبار در مازندران و آذربایجان
 عیبد خان

عبیدخان که از بنی اعمام شاهی بک خان رسید بطمع تصرف خراسان قشون باینطرف چپون
کشید و بآلبدجه این قویون را انشاد کرد

باز خانم هوس ملک خراسان دارد تن بچنان شد من هوس جان دار

روح بخش است شوالیچو دم روح الله مکر او نیز هوای بل بالان دار

خلاصه در نهصد سی و دو باجنود نامعدود و از مشهد مقدس شد و آلتش را محاصره کرده بغلبه
گرفت و خاکی در آنجا گذاشته بطرف استرآباد رفت و این سفر خجست معروف ببلخان با عیب
خان واقع شد و شکست بعدا که قزلباش رسید عبیدخان بعد از این فتح بطرف هزاره
سنه نهصد سی و چهار در این سال شاه طهماسب بقصد مقاتله عبیدخان بسمت خراسان
حرکت کرده از راه کاپوش بمشهد مقدس رسید و بعد از استمداد همت بجزم دار السلطنه
هرات از راه جام حرکت نمود عبیدخان از سایر خوانین اوزبکته و حتی از رؤسای قالمق و قزقر
و قزاق استعانت جست و بقصد منازعه با شاه طهماسب از جیون گذشت مورخین عدد قشون
اوزبک را از هشتاد الی صد هزار نفر نوشته اند قشون قزلباش بزراری خود شاه طهماسب
زیاده از بیست و چهار هزار نفر نبود الفصحه زهم محرم نهصد سی و پنج در ساروقش جام تلاقی
فریقین شد روز عاشورا بنا بمقاتله گذاشتند و نتیجه این جنگ شکست سختی بود که عبیدخان
رسید و منقرض شد و مویک شاه طهماسب خراسان بفرزین مراجعت نمود

در اواسط همین سال نهصد سی و پنج مجددا عبیدخان بسمت خراسان آمد و عبیدالکریم سلطان
پسر خودش را بمشهد فرستاد از امرای قزلباش احمد سلطان افشار و یعقوب سلطان قاجار
در مشهد بودند چون باروی مشهد تمام شده بود شهر را کوچ بید کرده بمداخله مشغول شدند
و خود عبیدخان هم متعاقب پسر مشهد رسید و دوماه محاصره مشهد بطول انجامید امرای

شاه طهماسب بجاوت بنیاد نهاده مشهد را خالی گذاشته فرار کردند عبیدخان شهید و انصاری
نموده در آنجا خاکی تعیین کرد و بیست هزارت وانه شد

در روضه الصفویه و رود شاه طهماسب بمشهد رسیده نهصد سی و پنج نوشته و تصرف عبیدخان
شهر مشهد را در نهصد سی و شش نفر کرده است

سنة نهصد سی و هفت در این سال عبیدخان مجدداً بیست هزارسان تاخت و عبیدالغیر سلطان
پس خود را بفتح مشهد نامزد کرد تا بظلم را امانی از یکبه متصرف شدند و خود عبیدخان
قلعه هرات را که آنوقت بهرام میرزای برادر اعنای شاه طهماسب را بجا حکومت داشت محاصره کرد
یکسال و نیم این محاصره بطول انجامید خود شاه طهماسب در عراق و آذربایجان مشغول دفع فتنه
اولیه تکلوه با و باغی شده بود میبود و شخصاً فرصت نظم خراسان را نداشت تا در شهریور سنة
نهصد سی و هفت قدری فراغت از کار اولیه حاصل کرده بطرف خراسان حرکت نمود و عبیدخان
چون مردی شاعر بود این چند بیت را بالبد کچه اشاد کرده برای بهرام میرزا بیست هزارت فرستاد

ای بادا اگر باهل خراسان کز دکنی و نه بار عرضه تو بر ایشان پیام ما
آنکه ز روی لطف بگو آنکروه را کی گشته کینه خواه شما خاص غلام ما
تکلی غرور و جمل شما کرده است در دفعه که بوده در آن دفعه غلام ما
اینخواه بعد از این طمع از زند کجی بر ز آنرو که خورد سکه خانی بنام ما

جوابی که از هرات عبیدخان نوشتند این بود

ایمده می گزیند که میرد شاه سواره حشمت جم احترام ما
ماندگان حضرت شاهیم و زارل بت است بر جریده هستی و ام ما
باشد جواب عوی خانی که کرد بیتی شعر حافظ شیرازی کلام ما

چندان بود که شمه ناز سبھی قدان کابد بجای سَر و صینو بر خرام ما

خلاصه اردوی شاه طهماسب به بسطام رسید و بلاد و ولایات خراسان را بک بیک مستعز از
از دست خصم نموده تا بمشهد و رود کرد عبد الغفر سلطان تاب مقاومت نیاورد و پیدای پیوست
عبدخان نیز از دهرات بنا و راء النهر کریمت و دوم جمادی الثانی سنه تسع و ثلاثین
و تسعمانه شاه طهماسب از دهرات شد و از آنجا مضمع تعاقب عبدخان بود که خبر حرکت سلطان
سلطانخان عثمانی بمتم ابران مسموع شد نام میرزا بجکومت خراسان منصوب و شاه طهماسب
بتمت از ریایجان و عراق رهسپار شد

سنه نهصد و چهل و دو عبدخان کرم ششم بمخراسان آمده مشهد را محاصره کرد اما بواسطه
استحکام بوج و باروی مشهد فتح آن شهر میسر نشد بتمت دهرات غریمت نمود بواسطه قتل و
خلیفه امیر قالی در دهرات نبود بعد از چند محاصره شهرات مفتوح و منخر شد بخوارفتن عبد
خان که بجمع شاه طهماسب رسید در شهر سنه نهصد و چهل و سه بتمت خراسان حرکت کرد عبد
خان بغارت معهود بتمت و راء النهر کریمت حاصل این سفر شاه طهماسب قندهار و تفویض
حکومت خراسان بسلطان محمد میرزا و بعد از چند فوت عبدالله خان در بخارا بود یعنی در سنه
نهصد و چهل و شش وفات کرد

صاحب تاریخ روضه الصفا به نزد و جز و قایع سال نهصد و چهل و دو مینگار د که عبدخان
در این سال از رود آموبه گذر کرده متوجه مشهد شد چون سر دار معتبری در مشهد نبود و صوفیا
خلیفه و ملو هرات رفته بود و وجه صوفیان که در مشهد بود بنوعی ضبط و نکاهنداری
قلعه مشهد را کرد که منافق آن تصور نبود چنانکه هر روز و شب این زن بیای خود برگردد
و باروی شهر میکرد تا اینکه آخر عبدخان مستاصل شد پس نشن

از اینک به و آثار شاه طهماسب در مشهد چنانکه مورخین صفویه نگاشته اند یکی باروی مشهد
و دیگر مقبره خود آن پادشاه است از حکام زمان او در مشهد ولی خلیفه اوجی شاملو بود
و در او امر مرضی قلخان بر ناک توکمان از جانب اسمعیل میرزا که شاه اسمعیل ثانی باشد بمحکوم
مشهد بامور و منصوب شد و جنازه شاه طهماسب با خود برده دفن نمود دیگر از متولیان و علما
و معارف مشهد نیز مد عهد شاه طهماسب جمعی بوده اند که در ذیل احوال رجال مشهد به
خود مسطور خواهد شد

سنة نهصد و پنجاه و یک از قرار یک صاحب تاریخ قصص الخافیه منکارد در این سال محمد سلطان
اوزبک مشهد را قتل عام کرد

سنة نهصد و هشتاد و هفت اوقاتی که عباس میرزا با ابا بقی علیقلی خان شاملو خاکه هرات بود
و مرضی قلخان بر ناک توکمان و الی مشهد بود میان این دو امیر که خراسان را با ابا بقی منانه
مشار الیهما تقسیم شده بود و قایت برودنی بود علیقلی خان عباس میرزا (شاه عباس) را با خود
برداشته با عساکر زیاد بقصد فتح مشهد و غلبه بر مرضی قلخان از هرات حرکت کرد در حواله
مشهد تلافی فریقین شد شکست اجنای که مرضی قلی خان وارد آمد فراراً بقلعه مشهد پناه
برد در این معرکه میر عبدالکبیر منولی مشهد که دریای علم بود مقتول شد مدت محاصر
مشهد بچهار ماه کشید و چون فتح مشهد میسر نشد بدینشایور و از آنجا هرات فرستد

سنة نهصد و هشتاد و نه چون اخبار فقار امرای خراسان علی الخصوص مرضی قلخان بر ناک
خاکه مشهد و علیقلی خان شاملو بگلربیکی هرات انا بقی عباس میرزا بمع شاه محمد افتاد محمد
خان توکمان از برای اصلاح بخراسان فرستاد و از آنطرف علیقلی خان با قشون زیاد بجوالی
مشهد آمد مرضی قلخان مرد میخند متکبری بود و مداخله مشهد کفایت امر او را نیکرد

بعد از آنکه از منوچهر و تجار و سوداگران مُصادره نبار کرد قنادرل و شمعدا نهای طای
 روضه متبرکه را سگ زده صرف علوفه و مرصومانی لشکر در چینی که از دوی علیقلخان
 و مرتضی قلخان در حوالی مشهد مقابل یکدیگر بودند محمدخان ترکمان رسید و هر چه خواست
 بهو عطا و بیعت علیقلخان را مراجعت بفرات داد نشد علیقلخان از دور مشهد بسمت
 نیشابور آمد و مرتضی قلخان از مشهد بیرون آمد خواست در صحرا با یکدیگر بجنگند جلادینی که از
 قشون علیقلخان در حوالی نیشابور بر وزیر کرد و حشی در قلوب قشون متوقف شدند انداختن از آن
 طرف علیقلخان برای استعجال کار خود در این سال بیلان بیل ترکی که مطابق با سنه هفصد و هشتاد
 و نه هجری است شاه عباس را بپسر سلطنت خراسان جلوس داد کلبه مملکت خراسان را از سلطنت
 شاه محمد منزع کرد و جز شهر مشهد تمام خراسان تبعیت کردند خلاص چون فتح قلعه نیشابور بنبرصفند
 قلعه مشهد میسر شد عباس میرزا بشاه عباس موسوم با علیقلی خان بسمت هرات عزیمت نمودند
 سنه هفصد و نود و نوبت بیل بعد از آنکه محاصره شهر هرات شاه محمد را بجوده و بی شرکر کرد و میرزا
 سلیمان وزیر در این محاصره چنانکه مضبوط است قتل رسید و خبر آمدن عساکر دوی مجدود
 از دریا بجان مسموع افتاد لایق بشاه محمد با علیقلی خان مصالحه نمود و تمام مستدعیان او را قبول کرد
 که منجمه عزل مرتضی قلخان از حکومت مشهد بود که شاه از محاصره هرات که مراجعت میکرد و ورود مشهد
 مرتضی قلی خان مغرول و سلیمانخان نجای او منصوب شد و مرتضی قلی خان بحکومت سمرقند و دامغان
 و نظام نایل گردید در این سال بعد از مراجعت شاه از خراسان و حکومت سلیمانخان که خواهرزاده
 شاه طهماسب از بزرگ زادهای استاجلو بود و سمیت ضاهرت شاه طهماسب را نیز داشت مرشد
 خان استاجلو که مرد بزرگ قایلی بود و در خوان حکومت ^{میکرد} سلطان خلی نایل بحکومت مشهد بود و با معتمد
 از خواص خود بقصد زیارت مشهد حرکت نموده در طرق کاغذی سلیمانخان خوشن که تو بزرگ و

از داده طایفه ما هکستی و اطاعت تو بر من فرض است تا بحال من از لاعلاجی با علیقلخان
 سلاطین موافقت پیش گرفته بودم حالا هم میل زیارت مشهد دارم و هم مایل بملاقات تو میباشم
 سلیمانخان بچاره ساده فریفته سخنان او شده او را استقبال کرد و در میان خانان حضرت مسکینش
 داد بعد از چند روز کسان و انصار مرشد قلخان دکنه دکنه وارده مشهد شدند و خان
 مشاء البه قوتی گرفت روزی بیخانه باز دید سلیمانخان بچهار رانج که مسکن حکام خراسان بود
 رفت بعد از طی تعارفات سلیمانخان گفت حقیقت این است که نور از فریب ادم و محض آنکه تمام
 خراسان از آن عباس میرزا باشد این جلیانند بشیدم چون تو خود از خاصه حمزه میرزای و
 سکنه و در مشهد مفهم لابد باید مشهد را بمن واکذاری و خود بطرف خواف که مقر حکومت شخص
 من است و بی سلیمانخان چاره جز اطاعت ندیده مشهد را واکذار کرده خود بطرف خواف رفت اما
 از بین راه فرار کرده بغروبین شنافت و حکومت مشهد مستفلا مرشد قلخان را شد و این خبر را
 بکرات بعرض عباس میرزا و علیقلخان رساند

سنه هفصد و نود و سی و پنجی میل خپا که ذکر شد مرشد قلخان اسنا جلود در مشهد افتاد و بافته
 بعلیقلخان که در هرات بود کاغذی نوشته مُسند می شد که با عباس میرزا بمشهد آمده با اتفاق
 بطرف اسرabad و کسبام رفت آنجا ما را هم منصرف شوند علیقلخان شاملو و سایر طوایف
 شاملو که افتادار اسنا جلوها خوش داشتند چندان و فعی نوشته مرشد قلخان نکذاشته
 مرشد قلخان الجاهرات رفت اگر چه بر حسب ظاهر خوب بدین فرقه شد اما در باطن شاملوها قصد
 قتل او را کرده و او فرار بمشهد آمده با بن اسنا جلود شاملو و عداوت باطنی منجر بظاهر شد و اسط
 اینسال علیقلخان عباس میرزا را با فسون زیادتی برداشته بطرف مشهد آمد مرشد قلخان هم
 بیرون آمده حضرات را استقبال کرد جنگ در میان طرفین سخت شد عاقبت اسنا جلوها غلبه یافت
 عباس میرزا

عباس میرزا را اسیر کرده داخل شهر نمودند علیقلخان و سایر اتباع او فراراً بهرات رفتند عباس میرزا
بعد از ورود بشهر مُعَزَّز و محترم گردید و اساتجولوها که خدمت او را بر میان بستند و مرکز حکمرانی خراسان
دره شهد فرار دادند

سنه هفصد و نود و شش نیکوزیل در این سال عبداللہ خان اوزبک که با غوای علیقلخان ^{ملو}
حاکم هرات از چگون گذشتہ بخراسان وارد شده بود و بعد بواسطہ ندامت علیقلخان و
مختص ^{شدن} او در قلعه هرات عبداللہ خان شهر هرات را ^{در بند} محاصره میداشت بنز بواسطہ فور
که در امر سلطنت شاه محمد روی داده و وهنی که در کار دولتش و راه یافته و مُرشد قلخان اسنا ^{جلو}
موقع را مغنم شمرده مصمم شد که عباس میرزا را از مشهد بقزوین آورده بر تخت سلطنت
ابران بنشانند لهذا برج و باروی مشهد را محکم کرده کوئوالی آنجا را با براهیمخان نام برادر خود
سپرده با پانصد و شصت نفر از مشهد بیرون آمدند و از راه دامغان بطرف ری آمده و بے
مانعت مانعی بدولتخانه قزوین ورود کردند و مُرشد قلخان و وزیر اعظم و امیرالامراء شد
(تاریخ جلوس شاه عباس (عباس مجاد خان) و (ظلال اللہ) است

سنه هفصد و نود و هفت پچپان میل که سال دوم جلوس شاه عباس بود چنانکه در ذیل
و فایع سنه ماضیه ذکر شد عبداللہ خان اوزبک بعد از محاصره منندہ قلعه هرات منقو
و ولیقلخان شاملوزا مقول ساخت و بمن مشہد مقدس توجه نموده ابراہیمخان حاکم
مشهد بلطایف الحبل و تقدیم مختصر پیشکشے رای عبداللہ خان را از محاصره مشہد منصرف
گردانید و عبداللہ خان بمن سرخرس حرکت نمود

اوقاتیکه عبداللہ خان در حوالی مشہد بنہت غارت مشغول بود صلحا و انقیای مشہد
عریشہ موعظت آمیزی با و فرستادند که شاید آن و سبک سنا از خرابی باز دارد علما

وفضای اوزبکته جوابی نوشتند (مولانا محمد مشکک رستمک) جوابی در جواب آنها نوشتند
فرستاد که هر دو مکوب را اینجا نوشته میشود

صَوْنُ جَوَابِكُمْ عَلَامِي وَزَبْكَ بِصَلَاةٍ مُسْتَهْدِنِ شَيْد

پوشیده نیست هیچ مؤمن عالم که نغرض با موال و نفوس کسانی که گویند کلمه لا اله الا الله و محمد
رسول الله باشد اما میگوید که از ایشان افعال و اقوالی که موجب کفر باشند صادر نشود و عمل بطریق
سلف و ائمه اثنا عشر رضی الله عنهم میخورد باشند جایز نیست اما وقتی که با تکلم این کلمه طبعه مذهب
اهل جماعت در طریقه علمای اقبارا بالکلیه مهور گردانند و مؤمنان را با همان اول نکنداشند^{ظها}
طریقه شنیعه شعبه عموده و سبب لعن حضرات شیخین و التورین و بعضی از اراج طاهرات
رضوان الله تعالی علیهم اجمعین که کفر است بخوبی کنند بر پادشاه اسلام بلکه بر سایر نام بنا بر امر
حضرت ملک علام قتل و قمع آنها اعلیٰ لدین الحق واجب لازم است و نخریب بینه اخدا موال و امنه
ایشان جایز و اگر پادشاه زمان و خلیفه دوران خلد ظلاله در جهات که با اتفاق و اجماع علمای واجب
طریقه حضرت رسالت پناه صلی الله علیه و آله و سلم و اصحاب کرام و اولاد عظام است که با وجود
استطاعت قدرت و شاهرها نماید چگونه از عهد جواب سؤال ملک منعال که یوم لا تجزی نفس
عن نفس شیئا و لا یقبل منها شفاعة و لا یؤخذ منها عدل و لا هم یُصرون که بآیه کریمه لکن الذین
ارسل الیهم و غیرها ثابت شده توانند بیرون آمد و بر هر عافیه که بمقتضای عقل و رایات احادیث
ثواب نماید ظاهر میگردد که جماعت مشرب بشرف صحبت رسالت پناه طریقه بعین خدمت امری
داشته سالها در اعلای کلمه حق با کفار در رکاب حضرت مفاتله نموده باشند خالی از شواهد
نقصان و مستحق جان خواهند بود خصوصاً آنها که بمقتضای آیه کریمه لقد رضی الله عن المؤمنین
اذ یأبوا عنک تحت الشجره بشرف رضوان حضرت ملک منان مشرب گشته اند و لکن الذین هتک

الله فبهديهم اقتد و شك نیست که حضرت شیخین و ذوالنورین از این جمله اند و بمصاشر و مخاطبات
 آنسر و معزز و مکرم اند و صدیقو اعظم را حضرت علم در کلام قدیم نامیده که بقول از بقول الصا^ح
 لا تخزن ان الله معنا و بمقتضای و ما یطق غرا الهوی ان هو الا وحی یوحی جمیع افعال و اقوال آن
 حضرت کمال توقیر ایشان میداشته در توصیف هر یک احادیث کثره وارد کشته پس منکر کمال^ش
 در کمال کرامت و خدا داشت و الحقیقه منکر فران و نسبت کننده بسرور انس و جان و معنفد و
 محبت مرضی منابع آنسر و باشد بنا بر فرموده الله تعالی که قل ان کنتم تحبون الله فاتبعونی محبتکم
 الله و یغفر لکم امید هست که بشرف محبوبت سبحان و غفر غفران رسد و ایضا شجاعته اهنام
 حضرت امیر المؤمنین کرم الله وجهه را علایق و از آن مشهور است که بر کسی پوشیده ماند و آنجا
 در زمان متابعت و مباحث خلق با ایشان بوده و خود نیز متابعت مباحث کرده پس اینجا که نسبت
 نفس یا حضرت میکشد غافلند از آنکه ثبوت نفس یا اینجا بلام میاید و ایضا چگونه است نسبت
 کردن صدیقه را رضی الله عنها که متفق علیه است که شرف فراش آنحضرت بافته و محبوبه آنحضرت
 بوده ببعض امور شنیعه یا شنیدن آن جایز باشد و در قرآن مجید واقع است که الجنبات للخبیز
 والجنبتون للجنبات والطبات للطبات والطیبون للطبات پس ملاحظه باید نمود که نسبت خبث
 با و یکجا منجر میگردد و ایضا زوجیکنه بازاری را اگر نسبت امر شنیعی نمایند آن بازاری در کمال و شرف
 میگردد پس چگونه صاحب فراش خیر البشر را با مثال آنچه ها که طایفه شیعه نسبت میدهند^{نسبت}
 توان داد نفوذ با الله من ذلک فاعبروا با و اولی الالباب اگر بعضی گویند که از ما امثال این امور واقع
 نشده و نخواهد شد شك نیست که این مملات را میبشوند و منع نمیکند پس ایشان نیز حکم آنها داده^{است}
 باشند و آنچه نوشته اند که بحکم آیه کریمه و لا تأکلوا اموالکم بینکم بالباطل و حدیث لا یجمل مال امر
 مسلم الا من طیب نفسه چگونه ائلاف مخصوص و زراعات اهل مشهد مقدس معلی جلال باشد^{بش}

اینست که در آیه و حدیث اموال تخصیص مؤمن و مسلم باشد و آنچه بنو اترتاب شده که جماعت شیعه
میگویند که از مرء اهل اسلام و ایمان بیرون اند و این آیه و حدیث بنا بر مفسر مخالف که بعضی علما اعتنا
کرده اند آیات و احادیث دیگر که احتیاج نوشتن نیست لکن دارد که قتل و غارت اموال و سوختن و پرا
کردن زراعات و عمارات و باغات اهل کفر جایز است و هیچکس را در آن خلایق نیست و اینصاحب با جماعت
که بعد از پادشاه اسلام و خلیفه نمایند جایز است با اتفاق علما هر چند اینجا اعتنا گویند کلمه توحید مسلماً
باشند و بر این دالست بعضی حروب که اسد الله الغالب علی بن ابیطالب کرم الله وجهه در زمان خلافت خویش
کرده اند و از این قبیل است حروبی که اعلی حضرت خاتانی با بعضی از مسلمانان نموده اند و آنچه نوشته اند
که زراعات و باغات اطراف مشهد مقدس وقف سرکار فیض آثار است که آبا و اجداد حضرت خاتانی وقف
کرده اند چون این دیار از جمله دار الحریست نزد لشکر اسلام موقوفات معین بنشینان نیز حکم بر باغات
زراعات دارد و بر تقدیر یک تعیین و امتیاز باید مصرف مسلمانان خواهند بود و فتنه که بمصر فرستاد
باشد خلیفه را جایز است که آنرا بغازیان و لشکر اسلام حلال نماید آنچه نوشته اند که اکثر ساکنان این
دیار از رتب پیغمبر اند صلوات الله و سلامه علیه آله و سلم بر تقدیر تسلیم گویند یا آیه کریمه لیس من اهلک
ان عمل غیر صالح را نشنیده و آنچه نوشته اند که همه صالح اند صلاح فرع اسلام است آنچه نوشته اند که
در مکه و مدینه و شام با علما صحبت داشته اند هر کرا روی بهیونداشت دیدن روی نبی سو
نداشت و آنچه نوشته که علما محسن ایشان نموده اند ممنوع بر تقدیر تسلیم بنا بر عدم اطلاع بر عقید
فاسد ایشان خواهد بود و آنچه نوشته اند که رجا از جمله اشهر حرم است قتل و غارت در آن باجماعت
که در مقام حرب بنشینند جایز نیست جواب این نیست که حرم اشهر حرم منسوخ است بنا بر احادیث صحاح
مشهور و بعضی از غزوات حضرت امیر المؤمنین علی علیه الصلوٰه والسلام و زفتن آنحضرت بر سر عادی
در این شهر دالست بر این و آنچه نوشته بودند که آیه کریمه و ما خلقت الجن و الانس الا ليعبدون

از شکاسته در آن شک نیست لیکن شک نیست که جهنم با کفار از اعظم عباد است و ای بر انجماع
که ترک عبادت نموده سب لعن اکابر صحابه نمایند و آن کفر و ذنوب باعث ثواب میداند بلکه میگویند و
متفق اند که در لعن کردن شیطان که نصوص بر ملعونیت آن ناطق است ثواب نیست و عجایب است که در میان
ایشان جمعی هستند که معانی ظاهر آیات و حدیث را میتوانند دریافت و ترجمه آیات و احادیث مکتوبه میفهمند
اظهار این معنی نموده از این مذهب ظاهر البطلان بر نمیکردند و تبعیض اثناعشر علیهم السلام و سلف غنیما
قد بینا الآيات لقوم يعقلون و اگر بعضی از مفتیان افزای نموده از بعضی ائمه و سلف در تقوی و عقدا
فاسد بدیشان خبری رسانیده اند یا در آنچه ذکر کرده شد کسی را سخن و رای این باشد باید که در انیس
عبد الله را بیرون فرستند تا امان داده با بعضی از ملازمان رکاب آنها برون مناظره نمایند باشد که در
حق هر مذهب ظاهر کرد و والسلام علی من تبع الهدی

صوت جوابکم مؤلفنا محمد مشکک ستمدارک بعلمای اولیک نوشتند

اقدام در برابر افاضل ما و راء النهر هدیم الله الی سبیل الرشاد و حفظهم الله تعالی عن التفسیر العنادیه
و توفیق بوسند و در آن باب آنچه صواب و موجب اجر و ثواب است مذکور میشود و برای حکمت آرای حضرات
عالیات مخفی نمائید که حضرت سید المرسلین بر وجهی که در کتب اهل شیعہ اهل سنت مذکور است ائمه بکتاب
الله و غیرت ظاهر ما مورس اخذ و چون حضرت امام البحر و الانس سلطان ابوالحسن علی بن موسی الرضا
علیه آلاف التحية و الشاد در بلاد عجم عریض واقع شده را قم این حرف محمد خادم برای احترام و غیرت آنحضرت
و بواسطه فیوض برکت که از ارواح مطهر آنحضرت بافته ذکر آن در این صحیفه مناسب نیست سایر حضرات
ملازمان ایشان را اختیار فرموده بقریب باش افضله دارد و نه با و ذبکته کلفنی بچیل و عناد با طایفه
بعدا از تحقیق و نفیشت را مورد بن تحصیل یفین کرده آنچه مقتضا حدیث و قرآن و موافق امر حضرت
ملک متان است اختیار نموده و از روایات اضاف کلمه چند بعرض میرساند اگر قبول انتظار افتاد آثار

حضرات شود فهو المراد والا من آنچه شرط بلاغ است بانو میگویم تو خواه از سخنانم پند بگیری خواه لا
و بمنزله این سخن حاجت قوف کامل و انصاف شامل میشوند بود و آنچه از طلبه ما و را التهر که متردد این
حدود اند مسموع شده است که نواب علی خانانی ببرد و صفت آراسته از امرای ایشان کو کلنا اثرها
و جمعی دیگر بنفون فضایل پراسته اند اما تصدیقی که از ایشان الی الان بحکایات علماء ما و را التهر
واقع شده بنابر مثل مشهور که چون نهابفا ضی و ی را ضی آنی معبر نیست چه فضلی مذهب است
بجای سامی ایشان مشرف نشده و علمای اهل سنت چنین خاطر نشان کرده که مذهب شیعه مبتدع و
مخترع است اصل ندارد و اگر بعد از تحقق و تفسیر اصول و اقوال فریقین در اختیار احدی المذهبین
امر فرمایند بحکم کلام الملوك ملوک الکلام مطیع و منفاد خواهد بود مجلا از طریق شیعه و سنی کتب
کثیره در این مادیات ضبوط شده اما احادیثی که متفق علی باشد میان هر دو فرقه معتقد است اینها
متفق است که آنچه متفق علی باشد بواسطه منافات حدیث مختلفه منروک نشود زیرا که اهل اسلام
مخبر در این دو فرقه اند اگر خلیفه بحق بعد از پیغمبر صلی الله علیه و سلم علی بن ابیطالب میدادند
شیعه اند و اگر بلا فضلان میوزد و رسول الله ابی بکر را اند اهل سنت و قول ثالث نیست پس آنچه
متفق علی باشد مجمع علیه اهل اسلام است ترک مجمع علیه برای مختلفه باطل بعد از تمهید مقدمات
گوئیم آنچه مرسوم قلم حضرات عالیها شده بعد از تسبیح و تلخیص یک حکم بکفر شیعه آل پیغمبر است و بدلا
منعده اول آنکه حضرت پیغمبر صلی الله علیه و سلم مدح خلفا ثلاث فرموده اند سخن آنحضرت بمقتضا
اینکه کریم ما یطو غ الموی ان هو الا وحی یوحی وحی است شیعه که مذمت خلفای ثلاث میکنند مخالف
وحی مینمایند و مخالف وحی کفر است جواب آنست که از این دلیل مدح خلفای ثلاث و بطلان خلافت ایشان
لازم می آید زیرا که در شرح موافقان آمدی که از اکابر ستناست منقولست که فریب بوقت رحلت
حضرت پیغمبر صلی الله علیه و سلم در میان اهل اسلام مخالفت چند واقع شده مخالفان اول آنست که حضرت

دویم آنکه قوله تعالى لا یجد فوما یؤمنون بالله والیوم الآخره تؤدون من جاء الله ورسوله ولا یلین
 برای تحفیو خوفی نهی باطل بر مسئله امانت برهاناً و جدلاً بسپاست لیکن در خراسان مثل مشهوراً
 که بوسیله پیغام نبیانه اگر شرف ملافت میسر گردد معروض خواهد شد هر جمعیه وصل نوجویم
 لعن الله یجمعنی وایا که اما بشرطیکه مناظره بمقدامت علی باشند به شمشیر و بوکده و فلانراش و نیز مدح
 خلفای ثلاث از پیغمبر منقول علی بنسبت چه در کتب شیعه از آن اثری ظاهر و آنچه دلائل بر ذم ایشان با
 مثل روایتی مذکور زین و غیرها در کتب فریقین مسطور است نیز بعضی از اهل سنت بخوبی بعضی
 وضع برای مصلحت کرده اند پس اعناد بر حدیث غیر منقول علی بنسبت خصوصاً و قبیله نازل آن بخوبی وضع
 حدیث کند با عادل نباشد و خبر منقول علی دلائل برخلاف آن کند و مخالف خبر واحد است با خصوصاً
 مذکور و آنکه کفر نباشد و الاعم پس در هر یک مسلمان نبود چه مخالف اخبار آحاد مجتهدین
 واقع شد و تعظیم و توفیر پیغمبر نسبت بخلفای ثلاث قبل از صدور و مخالفت از ایشان دلائل بر سلاط
 و حسن غایت نمیکند چه عقوبت قبل از صدور و عیسا با آنکه معلوم الصدور باشد لا یونیست لظواهر
 امیر المؤمنین علی علیه الصلوٰه والسلام از عمل ابن ملجم ملعون خبر داد و عقوبت فرمود و روایتی که دلائل بر حسن
 صل مخصوص نمیدانست چنانکه در آیه رضی الله عن المؤمنین اذ یبايعونک تحت الشجره خلفای ثلاث بر صلا
 ملک حنان مشرف شدند پس سبب ایشان کفر باشد جواب آنکه مدلل ایه عند التوفیق رضاء امایه است از آن قبل
 مخصوص که بعثت است کیسه دغدغه ندارد که بعضی از افعال حسنه مرضیه از ایشان واقع شد سخن در
 آنست که بعضی از افعال بیجه از ایشان صادر شده که خلاف عهد و بیعت است چنانکه در امر خلاف مخالفت
 نص حضرت پیغمبر صلی الله علیه و اله و سلم که در کتب فریقین است نمودند و غصب خلافت کردند و حضرت
 فاطمه علیها السلام را از رده ساختند چنانکه در صحیح بخاری در منافی حضرت فاطمه مذکور است من
 اغضبها فقد اغضبنی و در مشکوٰه در منافی آنحضرت منقول است که من اذاها فقد اذانی و من اذانی

فقد اذی الله وکلام صادق المضمون ان الذين يؤذون الله ورسوله لعنهم الله في الدنيا والاخرة ناطق
استکه بواسطه این افعال ذمه منع وصفت حضرت رسول و تخلف از حبش اسامه و غیر شاکر با حصا
در غمی آمد مودمت شدند چه سلامت غایت و حسن ثامن اعمال و فاکردن بعهده بیعت حضرت
رسول منعال است صلی الله علیه آله و هر کس بیعت سلامت مستسعد غایت نشود بواسطه
بیعت مخالف حضرت رسول و مستوجب عقوبت میشود چنانکه آیه کریمه فمن نكث فانما ينجس بنفسه
و فرایند با عاهد علیه الله بر این شاهد است لیل سیم آنکه حضرت حقیق و ثعالی ابو بکر را صاحب سغیر
خواند و صاحب ثابلم نیست جواب آنکه اذ قال لصاحبه هو مجاوره دال است بر آنکه مصاحب همان
مسلم و کافر واقع است مصاحب رنبت موافق الطرفین است همچون اخوت پس همچنانکه هر یک از برادران
نبت دیگر برادر است خواه مسلم و خواه کافر آیه کریمه یا صاحبی السجیء ارباب منفرقون خیرام الله
الواحد الفهار مؤبد مفسد است چه صاحب کثافت بضا و تفسیر آن بصاحبی السجیء کردند یعنی
دو صاحب من در زندان پس یوسف علیه السلام که پیغمبر است و کس را صاحب خوانده که بت پرست بودند
چنانکه هم آیه مذکوره دلیل بر این دارد پس ظاهر شد که صاحب پیغمبر بودن دلیل خوبی نیست بلکه
شده بفلم خسته درم حضرات که هر که او را میبهد نداشت دهن روی نبه سوند داشت
اما از حضراتیکه دعوی تابو قرآنی نموده اند بغایت مستبعد نمود که در ببت مذکور بجای هر که او را
هر که نوشته اند و رابطه هاتمصرع مذکور را برداشته اند و هر مصراع را فی نفسه تمام گذاشته اند
با این دقت فقط نشد روح مولانا جامی را آورده ساخته اند و لیکن چون غارث و نالان بر کانه اهل
خراسان واقع شده ببت المعمور ها خراب شد حضرت مولوی پیر از انجاعت است اگر ببت پنا و جواب
شده باشد باکی نیست البتة اذا عمت طائت راز استعار عرب پیرا شهادت است اصلا ح در ذکر آن
نیست التماس از حضرات آنست که بجز ابهام لفظ بلا تا سئل در معنی استلال نفرمایند دلیل چهارم
آنکه

آنکه حضرت مرتضیٰ علیّه السلام با وجود کمال شجاعت و زوقت مباحث مردم با خلفای ثلاث بود منع نکرد این دلیل حقیقت بعثت است اگر نه فدح آنحضرت لازم می آید جواب آنکه قبل از آنکه حضرت امیر از تکفین و بجهت حضرت رسول فارغ شود خلفای ثلاث در سقیفه بنی ساعده اصحاب را جمع کرده برای این که علیه ایستخوی ببعثت بفرستد بوجهی که ذکر آن در این صحیفه نمیکند و آنحضرت بعد از اطلاع برای فلتانها و بیم هلاک اهل حق با باعث بکر مباشرت بشدند این دلالت بر حقیقت ایشان چه میکند حضرت امیر با کمال شجاعت در ملازمت حضرت پیغمبر بوده و حضرت پیغمبر در شجاعت و قوت کمتر از آنحضرت نبوده چنانکه اخبار و آثار بر این دلالت است که حضرت پیغمبر و حضرت امیر و سایر صحابه با اتفاق با فرشتگان جنگ کردند و از مکه معظمه مهاجرت نمودند و بعد از مدتی که منوجه مکه شدند در حدیبیه صلح فرموده و نزد فرشتگان نمودند پس هر وجهی که از برای جنگ ناکرد حضرت پیغمبر و حضرت امیر و سایر صحابه بکنند بجهت جنگ ناکردن حضرت امیر کافیهست مع شئی زاید چه حقیقت کفار فرشتگان مطلقاً منصور نیستند و نزد اهل تحقیق این نقض را بالاخر جاریست چه فرعون با دعوی خدائی تا چهار صد سال بر مسند حکومت و سلطنت بود و هر یک از شداد و نمرد و غیرها مدتی بر این دعوی باطل بوده اند حضرت الله تعالی با کمال قدرت ایشانرا هلاک نکرد تا خلق بسپا بدان کراهان اغفاد آورند هرگاه در ماده الله تعالی ناخبر و دفع خصم بکنند در ماده بنده بطریق اولی خواهد بود آنچه فرموده اند که حضرت امیر با ایشان ببعثت کردند و فروع آن بلا اکراه و نفعه ممنوع است تحقیق آن در این صحیفه نمیکند غرض که شارح عقاید بضفی این که سبب تخلف کفر باشد اشکال کرده و صاحب جامع الاصول شیعه را از کبار اهل اسلام میشمرد و صاحب موافقین بر آن رفته و وجهی که برای تکفیر شیعه توهم کرده اند رد کرده و امام محمد تقی را بشخص پاک فرموده اند پس آنچه حضرات در تکفیر شیعه فرموده اند نه موافقین معیل مؤمنانست و بظاهر حدیث و قرآن با وجود آنکه مفهوم نشیخ آنست که در صدر صحیفه معلوم شد و سبب یار معین نیست

میگوید که نام خلفای ثلاث هرگز بر زبان شیعه جاری نشود اگر جاهلان شیعه بوجوب لعن کنند سخنان ایشان
معتبر نیست چنانکه جاهلان اهل سنت حکم بر قتل میکنند و این حکم مطلقاً مقضی افکار سلف و ایضا خلف
نیست آنچه فرموده اند که هر کس سماع بعضی حکایات کند و منع نکند کافراست عفو و شرعاً دلیل بر آن نیست
و قال الشيخ ابن سبنا من تعود ان تصدق من غير الدليل وحدا السليح عن الفطرة الانسانية و آنچه در ماده عایشه
از حش و فحش شیعه نسبت کرده اند حاشا ثم حاشا که هرگز واقع شده باشد چه نسبت فحش بکافران
چه جای حرم حضرت رسول صلی الله علیه و سلم اما چون عایشه مخالفان قرآن فی بیوتکن و لا یزین
نموده و بصر آمده و مجربا امام زمان اقدام نموده بحکم حدیث حربی که فریقین در منافات آنحضرت نقل
نموده اند و محاربها حضرت پیغمبر یغنی مقبول نمیتواند بود بنا بر این مورد طعن شده و این در کتاب
حدیثی از شیعه دیده که عایشه در خدمت حضرت امیر از حرب توبه کرده هر چند فضیله حرب ضوان است
و حکایات توبه منبر و احدا ما بر تقدیر وقوع بعد از خرابی بصره و قتل چهل هزار نفس از صحابه و غیر هم اگر آن
توبه قبول باشد لعن برای حرب نباید کرد و الله اعلم بحقایق الامور و هو بحکم بالحق يوم یفخ فی الصور آیه
که فی الجحیثات للنجشین الخ اخرها این معنی ندارد که زوجهین در مد و حیث مذموم است من جمیع الوجوه میگوید
چنانکه اگر یکی از ایشان مستحق عتاب و دوزخ باشند آن دیگری را نیز چنین باید بود و الا منقصر شود به
سخر نوح و لوط و زوجه ایشان آسبه فرعون بلکه تواند بود که آیه کریمه فاول باشد با آنچه در آیه
دیگر تصریح شده الزانی لا ینکح الا زانیة او مشرکة و الزانیة لا ینکحها الا زان او مشرکة جواب آنکه در تکفیر
سادات عظام که فرزندان سیدان نام اند مرقوم ساختن بود ند محل تعجب است چه هرگاه حرم پیغمبر
خلاف امر آنحضرت میکرد و با شخصی که با اتفاق کافر مسلمان خلیفه باشد و او خود منافق آنحضرت را
شنیده و واپس کرده باشد جنگ کند بحکم این حدیث محارب پیغمبر شود و ایضا باعث قتل چهل هزار
از صحابه تا بعین کرد و فرزند پیغمبر نسبت بکسی که پیش بعضی مسلمانان خلیفه باشد منسوب
و حال

و حال آنکه نزد آن فرزند پیغمبر خلاف نیست خلاف آنکه ثابت نباشد بمقتضای دلیل بر او چنین ظاهر شد
باشد که آنکس مخالف پیغمبر و نقض عهد آن حضرت کرده و نیز از آن سخن فرزند پیغمبر اصلاً از اربد نه و مالی
یکسر نرسد و اگر آن سخن خطا باشد برای آنکه در حق او کفایت حاصل شود آیا کدام از این دو عمل اقبح
و اشنع باشد و ممنوع سبب شیخین کفر است شمسک شوند جواب آن ظاهر شد و اگر خبر دیگر افاده نمایند
مستفید بشوم بهر حال انصاف مطلوب است منقول در کتب شیعیان است که در وقت حضور این ام مکتوب
اعلی در خدمت حضرت پیغمبر که از اهل حرم آنحضرت عبور نموده حضرت از این معنی اعراض نموده آن شخص گفت
یا رسول الله این شخص کور است پیغمبر فرمودند تو خود کور نیستی و علماء اهل سنت نقل کرده اند که پیغمبر
عایشه را بگفت خود نگاه داشت تا نمازهای جمعی در کوچهای میخواستند کند و بعد از مدتی فرمود با همرا
هل شیعت این با حیل بار ذل شخص نمیتوان کرد و با حیل این نه بر شبهه ایست که تصریح آن مفذور باشد و
بآنچه لازم این قضیه اگر اعفاد کند هیچ شک نیست که کافر باشد بهر حال ما بعد الله تعالی هیچ موجدی اثر
و اکل جز از حضرت رسالت نمیدانیم و بجز آنکه ضایف نشان آنحضرت باشد نمیتوانیم اما فریاد از جراتهای حضرت که
بواسطه میل نصیب یا حدیث موضوع شرع و دین را ضایع کرده اند بیست اند که تو کفتم غم دل ترسید
که دل آزرده شو و زنه سخن بسیار است و آنچه در ماده نسخ حرمش شهر حرم فرموده اند اصل عدم
که نامعتمد بر که نسخ فرآنی تواند بود ظاهر شود و محارب حضرت امیر بر تقدیر تسلیم که در بعضی از این شهر
باشد بعد از عقد خصم بوده نه ابتداء بلکه حروب آنحضرت اکثر چنین بوده هرگاه کفر شیعه ثابت نباشد
چنانکه از جواب سابقه معلوم شد و جمعی که برای جلب قتل و غارت ساکنان مشهد مقدس فرموده اند
نامم است بر تقدیر تسلیم حضرات را اطلاع بر سر این و ضایع جمعی که هرگز ندیده اند چون حاصل
شده و الله عیلم بذات الصدور علی ته حال مزاج پادشاه همچون آتش است و لایق علمای کرام آنست که
بر لال موعظه شکین الها بآن آتش فرمایند تا خلق الله نسوزند نه آنکه بیاد فتنان آتش مشعل
سازند

سازند و اصل و فرع همانند کائنات خدا را سوخته بخاک مثلث اندازند چو آتش مشویند و کشت
 مبادا که در دوزخ دوزخ دوزخ بماند و ظاهر است که باین فوئیهائی که ملائکه اهل سیاهی را بنهائش تمام
 در اینصورت بندگان خدا یعنی عالمی بهم میرسد و اینصورت ایشان اگر چه فریاد شده ایم طبع الله تعالی که
 نیست چنانکه در این شریعت که نوح در دوزخ بماند برای هلاک کفار و خلافت آثار و اخبار بر این دال است
 چه تفصیل اینها در این حقیقت نمیکند و هرگاه سیاهی بفرمایند علما این کار کنند جواب آن در روز جزا
 علما خواهد بود در آن روز که قول پرستند و قول اولوالعزم را بشنوند و زهر هول بجائی که
 شرمند انداخته اند و عذر کنایه آری با و مخفی نمایند که این طاووس از علمای شیعه بود و اصول و
 فرع مجتهد بود و در فقه حنفیه فخریه بنا بر آنکه حضرت الله تعالی در ماده حضرت پیغمبر صلی الله علیه
 و آله وسلم که دوستان حضرت است دنیا را بقبول او خلق کرده و فرموده لو تقولوا علينا بقبولنا قایل
 لاخذنا منه باليمين ثم قطعنا منه الوثین فأنکم من احد هرگاه در ماده حضرت پیغمبر اینهمه تقدید و
 مبالغه واقع شده باشد اگر بگری یاد داری غلطی واقع شود چون از عهده بیرون آیند پس اگر
 حضرات غایات طریقان یا سلف امری آتش شیطانی را منظور دارند بفرخواستند و
 در عرض عرصه جواب مظلومان خصوصاً اطفال که بمضمر رفع القلم عن الصبی حتمی و بالغ و المجنون
 بفاصله است بجز عفو مگر اگر کشتی چه خواهی گفت جواب خون ریزان که بکناهان
 مرا را از این جمله بخواهی نیست و گرنه زین همه کسانیم چه مقصود است چون اکثر مفاسد عالم
 از اغراض فاسده دنیویست مناسب آنست که ارباب فضل از این اغراض منزه شوند بلکه بعد از عمر
 که افاضه ما و راء الهمم بحوالی شهد مقدس معلی شریف آورده اند فخر را از انبای حقیقت شمرند
 و اگر بواسطه قهاری نواب خائفان فرزند بندگان این فقیران از شهر بیرون نتوانند آمدن ایشان حرم
 حرم امام طلب الصلوة والسلام بجای آورده بسعادت زیارت مستعد شود و این فقیران کشت

فدوم آن عزیزان فیروزی یابند و این غنیمت بوجوب پامده فتویٰ بقبل فخران دادند باریک الله اعظم
اجوکم واصل امورکم مکن مکن که ره جورا کناره نباشد مکش مکش که پشما شو و چاره نباشد

در اواخر همین سال شاه عباس بنفست برای نظم خراسان و دفع شر از بکته غریب مشهد نمود و در شهر
مرشد فلجان را مقتول ساخت و حکومت مشهد را بیداق خان چکنه داده از راه اسفهرن وارد مشهد
شد بدان خان نظر بفرانگی که با مرشد فلجان داشت از سیاست شاه عباس نرسیده بقلعه خویش
کریخت بنا بر این حکومت مشهد با متخان اسناجلو تفویض شد و شاه ^{عباس} بجهت آمدن فرهایا شایدار
عثمانی با ذریا فلجان از بند و پیمان جام که بمشهران میرفت مراجعت عارف نمود

سنه هفصد و نود و هشتاد و این سال عبداللهم مؤمن خان ولد عبداللهم خان و زبک که حاکم بلخ بود با
نامعد و بقصد شخیر مشهد حرکت کرده اول پشاور را محاصره نمود کاری از پیش نبرده بطرف
مشهد رفت امتحان حاکم مشهد تفصیل بشاه عباس معروض داشت شاه عباس از فروین بقصد
خراسان در حرکت آمده بعد از ورود بطهران مریض شد و ناخوشیش بطوری شدت یافت که از
غریب بصوب خراسان باز ماند عبداللهم مؤمن خان چهار ماه مشهد را در محاصره داشت بعد از تصرف
حکم بقبل عام داد و با بغا بر نئی نکرده حتی سلا و صلحا و علماء که پناه با سنان امام برده بودند بقبل
رسانید و امتحان را در بین جنگ و جدال شرب هلاک چنانکه صاحب تاریخ عالم آرا مینکارد
که خود خان و زبک در صف امر علیه پشیر ایستاده و جنود شفاوت و رود او زبک را بدرون روضه
مبکر که فرستاده یک پای از پچارکان مظلوم را از دار السیاده و دار الحفاظ و مسجد جامع برین
کشیده بد رجعت نهادن رسانند و مصاحف را از دست حفاظ گرفته همه را از همان شربت
میچشانند و لانا شانی شاعر مرثیه در این باب بنظم آورده که این فرد از آنست (هنوز اگر
بفشارند

بشارتند خاک مشهد را سفینه از شطخون تا بکبر بلا برود (روضه مقدسه) بیاد غارت
 فساد بل مرصع و طلا و نقره و شمع که از خنجر بغداد بیرون بود و فروش و ظروف و اونی چینی
 کتابخانه که در غمادی ایام از اقصی بلاد اسلام جمع شد بود از مصاحف بخطوط شریفه همه علیهم السلام
 و اسنادان مقدم مثل باقوت و غیره و دیگر کتب علمی عربی و فارسی که از خنجر احصا بیرون بود
 بدست افغان زبانان افتاد مجمل آنست که و زرد که مشهد قتل و غارت و کار بود و قلیله از سر
 مشهد که در پیغولها خرنده بودند جانی بسلامت بدر بردند عبدالمؤمن خان حاکم در مشهد تعیین
 نموده و در وقت رفتن میل ملای بالایی کند را که شاه طهماسب تشکر کرده بود نیز انجود بر این
 خبر رفتی بطهران رسیده که شاه عباس و بیجو که گذاشته از طهران بحضور عبدالمؤمن رفته
 و از آنجا بدارالسلامت فرودین مراجعت نمود

ملاجلال بزدی در روزنامه خود که شرح احوال شاه عباس اول نگاشته تاریخ صحیح و راست
 طور ضبط کرده شعر از پی تاریخ پیر و زکار صحیح شاه جوان عباس گفت و این مطا
 با سال هفصد و نود و هفت است و نیز منکار دارد که شاه عباس بعد از صحت از آن مرض بلا فاصله میل
 برایشند ریش کرد و ملاجلال بزدی در تاریخ این واقعه بدین آرا سرود (تراشید چو مو ریش از
 پنج تراش مویم آمد سال تاریخ) بالجملة صاحب قصص کافی در ذیل وقایع سال هفصد و هفت
 مشهد چنین منکار دارد که عبدالمؤمن خان که در این سال مشهد را قتل عام کرد جهش آن بود که
 شاه محمد آله چوپان که امیر الامراء عبد الله خان و باطناشعه بود بمیرزا سید علی متولی پیغام
 فرستاده بود که هفتازمه مصالحه نمودنست بدین وسیله مانع قتل عام شوند میرزا سید علی
 جواب فرستاده بود که جمعی با الحاکم نزد امیر خان نفرستند تا فرار محمد آله داده شود بنا
 بر این عبد الواسع نام بایانده نواز خواص عبدالمؤمن خان بمشهد آمدند و گفتگوی مصالحه

در میان نهادند بجاهل فریاد زد که اینک شاه عباس را عیسا کرم من و مهر کنند امّت خان نادا
 دل با بخرب کشته عبد الواسع را که از علمای ماوراء النهر بود با سایر رفقانش را از کون بالاغ سوا
 کرده در کوچی بازار مشعشع که خانه موی ریش آنها را کنده و بخلای ثلاثه را شد بر لعنت
 می نمودند بر این نیز گفتند که ده آن بازده نفر را مقتول و عبد الواسع را ریش کنده از بالا
 حصار برین افکندند که نیمه با او بود و رسید المؤمن خان رسالت شد شب بکری علی بیک و ذن
 در الای کلد کشید و ضربه ضربه مساوات بین مؤمن و عبد المؤمن از چاه و بیرون آمد گوش
 میداد که علی بیک بان بطعن خلفاء را شد برین کشو عبد المؤمن خان گوش خود را گرفت در
 چهره رفت و فیم یاد کرد که منقسط را در شهد زنده نگذارد در این هنگام فاصد از طهران
 رسیده فرمائی از شاه عباس را امّت خان آورد که زمستان آمدن بمشهد غیر ممکن است
 اکنون سناصل شده جمعی از معارف و شهد را با هدا یا که من جمله فرزانی بخط امیر المؤمنین
 سلوات الله و سلامه علیه که جلایان مرتجع و پیغمبر ارثومان می رزیدند عبد المؤمن خان فرشتا
 علی بیک و ذن هم با اتفاق ماورین باز دو عبد المؤمن خان آمدند سولان در جنبی سپیدند که
 عبد المؤمن خان بیازی شطرنج مشغول بود خان اعشا هذا بان کرد اسامی ماورین را پیر سپید
 همینکه با اسم علی بیک و ذن رسید خشم بر او مشتو شده سرش را ز بدن داد کردند و جمعی
 از ماورین را مقتول و باقی را مرخص کرد و از نقایس که عبد المؤمن خان از شهد غار زغود

قطعه الهامی بود بقدر بضه مرغ که قطب شاه دکنی پیشکش کرده بود و در این اوان نامه مسطور در ذیل ابشاء
 عباس نوشت

صورت نامه عبد المؤمن خان بشاه عباس

حمد فواعد نصفه و عدالته و حشمت و اقباله الی یوم البعث الی ابعاث المظفر الدینا و الدین
 ابو الفوارس بن اعباس بعد از تبلیغ دعوات جانب مقرر و انهارای عقده کشتا انکه همیشه

همت سلاطین نامدار و خوافین عالیقدر بنصرت حال و فراغ اقبال عباد الله و عموم خلق الله
 مصرف بویه همچنانکه مضمون بلاغت مشحون فصاحت مفردون الشفقه علی خلق الله که فرین آستین لازم میباشد
 مخفی نمایند که اکثر حکام و سلاطین و کاشتهای این سلسله علیه بنو فقی الله تعالی بجهی سلوک با اهل مملکت
 نموده اند که دستور العمل ملوک شده خدای بر آن بنده رحمت کند که قدر پاپه خود بشناسد و پایی از کلمه خود
 فرار ننهد و از مجد الله تعالی که ممالک و شرف و فحاح و مرغابیه که شرف و بدخشان و ماوراء النهر و خوارزم
 و خراسان بلا منازعه بنصرت بندگان ماست و بسط و رؤوفین جوایز نگاه لشکر بیکران ما سلاطین و ملوک
 اطراف و خسران آفاق بامروغی ماکردن نهاده اند و کردن نکشان جهات بر بدین آستان ایستاده اند
 ز در پایداری سپاس است جهان پر فرکله هفت ملوک جهان صفت ده بدرم بسط زمین
 شک بر لشکر بروی بین حکمرانی کجاست که از جان نه منقاد فرمان ماست غرض از تمهید
 این مقدمات و تخریر این مقالات آنست که قبل از این استحکام اتحاد و یگانگی نه چنان انجام پذیرفته بود
 که سخن جمعی از باب غرض الدین و فلوهم مرضیه بنای آن خلل و نقصان راه توان داشت با وجود این
 بجز جمع از عاقبت اندیشان عنان عزیمت بصوب خراسان معطف ساختن بر آن مقصد که مکنون
 ایشان حاصل شود انواع نقصان بعجزه و مساکن راه یافت پسماد را بنوا که نور محمد خان با ولدان
 حاکم خان انواع خصومت و منازعه نموده اند ما حاصل آنجا عت بر کشته روزگار بر همگان اظهر من
 الشمس است که از کمال بیداری و کراهی کار و بار انظار به یکجا خواهد رسید اگر بعهده و پیمان که مسطور
 مکتوب خلل راه نیافت انظار به بدرگاه عالی ما فرستد چون داعیه ضمیر من فیض مآثر بر آن مصرف
 و معطوف است عقد یگانگی منظور بوده خلل و نقصان پیمان آن راه نباید و لایست سمنا که ابتدا ملک
 خراسانست و هر ساله این رفت و آمد از جانبین بسخن غرض خواهان واقع میشود با پنجانب گذارند
 و حکم کنند که کاشتهای این و مشو طین آن دیار به آنکه جمعی بقتل رسانند دران دیار دخل نکنند و

عراق را بیک کسی را اراده داشتیم بود و نباشد و عترت شوند تا با عترت فامیت و امیت کافه عباد الله
کرد و ما بقی خال را نور علی پاک و رض و ابای و و نشو و نما در ساند

صورت جواب بکشای عباس و عبدالمؤمن خان

بشاهان نوشتن چنین نامهها سالها بود و عیبها را نیزها مگر قول اسناد نشنیده چنین نامه را
پسندیده بزرگتر خوانند و ما بخیر که نام بزرگان نوشتنی برد اگر پادشاهی دبیشه کن
و گراز سپاهی هر یک پیشه کن بودند و شاهان نامه ایقام نوشتن چنین نامه عیب نام مؤرخان
که بود از شهبان بزرگ بدو بقی نوشتن بلامین بزرگ فضا را گذارش بشاه نجف فناد و از او بافت
چندان شغف بناد و عجبم امیر کبیر علی و خسر و شیر کبر نمود آنقدر عزت و احترام کرد
بافت کار بها انظام بمشهور در شاه رخ پادشاه بنا کرد مسجد و خانقاه بنعظمی نکریم
امام علی بن موسی علیه السلام طواف درش شد قبول رسول برای بفتاد حج قبول تو کرد
چنین روضه را خراب رسول خدا را چه کوئی جواب بدینا باشد کار و بد روزگار بغبی سکه
نامه شرفها سلطانها بجهاد الله بنابر که دامن کبر فلان زمان عرش استباه بوده باشد نیست
بلکه خاطر حضرت مآثر را از انظام ممالک عراق فارس و آذربایجان جمع نموده ایم و سواي موی و
سلافا ت ایشان که عمر نیست بر ضمیر منبر خوشید تا براه بافته آرزوی نموده تا انکه پارسا حاضر
از اعمال نواب جهانبان نشو و نما خان احمد خان پادشاه جیلان عباد الله و کشته بود بدین واسطه
نواب سلطانها اعناد الدوله العلیه العالیه الخافیه فرهاد خان فرامانلور برانما لک فرستاد
تا باندک زمان به قتل و کلاه هر دو آرد و بعد از فتح آن محال چون مهمات نازندان و اسیر بار
انجامی نداشتن امرای نامدار و سلامین نصر شعار را بداند خود فرستادیم که سر داران آما لک
بدرگاه عرش استباه آورند و بعضی با مارش من فرار نموده دارائی آما لک را بدیشان ارفانی

داشتیم در اثناء این حال تردل ایشان بولا پنا سفر این بمسما مع عز و جلال رسید بجزرا سماع بن
 معنی طاف طاق و ذوق غالب شده با اختیار با جمعی نزدیکان منوچه سفر این کردیم که ثبوت
 ملاقات مشرف کردیم چون آن مالک بآب منوچه را با عز و جلال را اسما مع نموده در اسفرین مکث
 نکرده کوچ بر کوچ منوچه بنشأ بور کردیده بودند و با آنکه عساکر کرد و ناساس در اسفرین تردل
 نموده از غضب ایشان عازم شده بودند در بنشأ بور نیز بند نکردیده روانه مشهد مقدس شد
 بودند چون حقیقت بعرض اشرف رسید بعضی از امراء نصر شعار نامداران ذوق نواب سلطنت پناه
 خانی از زمانی فرهاد خان فرموده از غضب ایشان برسم اسبغا فرستادیم که شاید در مشهد مقدس
 بلا زمت رسید آنجا نیز توقف نموده از راه جام منوچه بلخ شدند امراء نامداران امید و ما بواسطه
 نموده بپایه سپهر خلافت مقبض رسیدند مفارن آنحال مکتوب محبتا سلو با ایشان بعنوانیکه معلوم
 خاطر شریف بود رسید ممالک سنانا اگر اراده پادشاهی داری پای فامند در دامن صبر شکبنا
 بکش ناما نیز هیچ چیز مقبض نشده بسر عرش نام بر رسم آنکه بقاعده سابقه که هنوز از آفتاب عالم طلب
 بیرونی از علم از دها پیکر اثری ظاهر نشده بود که چون بنات النعش برانگنده شدند غرض که دیگر از
 شوق ملاقات طاف طاق و از عشق وصال چو ماه مجو که در محاق اسبها حال بنوفو قادر
 ذوالجلال واپرد مغال در این ساد ریلج و آنحال اگر بضرب بوده باشد ملاقات واقع خواهد شد
 خورشید اشهاراد و کلمه که منشأ عطار دشتان در اینولا مر قوم فلم نجسته نموده بودند
 که خدای بر آن بنده رحمت کند که پای از حد خود فراتر نهد و فدای پای خود بشناسد بر عالمیان
 ظاهر است که قادر ذوالجلال و کبریم لا یزال جمیع خلق الله را برای خاندان محمد رسول الله و علی الله
 که جد و آبای ما بپایان ما سزا پذیرد یقین حاصل است که هر جا اهل و غافل و بیسعادت و بیجاصل
 که در و از این آستان بگرداند و سیر طاعت از این خاندان بناید خیر الدینا و الاخره است چندین

که فلی نموده اند ز در بادر با سپاه من است جهان زیر کلاه منست بر آن مالک پناهنده
 که چون صبح صادق شود آشکار کشد لشکر لیل صف بر کنار چو پیداشود در آفتاب
 کشنده رخسند رخ در نقاب اگر المثل از کران نا کران شود بجز و بر پیر زمره با بان زیر
 شهبافرخنده فال بو طافت و صبرشان از محال کجا بوده در شمار و حسد کجا بوده با شها
 هر کاب کجا معنا بوده باشی کجا مجلس فرخنی با می مکن ندخونی مکن ترکاز بحد
 کلیمت بکن یاد از عنان کش شوای کود که خبر سر که طفل و بدن در آید بر یثوف و فزاید
 لایزال بامداد بخشنده ذوالجلال نایم بنور باز و چنان که احسن کو بند کرد و بیان
 و آنچه در باب اخراج سلاطین چنگیزی اعلام نموده بود ند بر هکمان اظهر من الشمس است که پادشاهان
 عالم فدا و خواستین کرد و افتد از سلاطین نامدار باستانه نواب کما با خافان علیین ایشان
 پناه آورده بودند و بجه طریق رعایت نموده ایشان را بر سپهر خلافت و شهرت مملکت ساخته و هفت
 عالی هفت مان نیز بر آن مصر و فست که بنو فقی الله تعالی ممالک ایشان را که بغیر حق تصرف نموده اند بجا
 و منازعت بدیشان گذارند و اگر در این باب غلط واقع شود فرمان فضا جریان صادر کرد که بدست
 هزار سوار نامدار نیزه دار در ملازم نواب کما مکار بر خوردار اخوی ام محمد فلی سلطان و نواب
 سپهر کاب حاج محمد خان رفته سرداران و لشکران ممالک چنگیزی را گرفته اهل و عیال ایشان را اسیر
 بدرگاه عالم پناه آورند و خوبان نفس نفیس را برادر اعزاز شد کما مکار جهان بانی کشور شتاد خلاصه
 دوستان چنگیزی نور محمد خان بال لشکرهای عراق و فارس و کرمان و خوزستان و کیلان و مازندران
 و استرآباد و آذربایجان و خراسان ممالک نورانبوغی را خدایا لان نمایم که تا قیام قیامت بر صفحه روزگار
 بنماند اگر اراده نمائی که از بیم غراب لشکر قیامت از کشته مراد بکنار بری از عقب بلغار کرده جهان
 بر تو نیک و نازک سازم و اگر از آفتاب عالم ناب پناه بطل جان بخسرو هند و ستاری نامرتوب

تا نور ابطوق و ذبح هر عقیده نمود بدرگاه کینه پناه فرستند ماغ خود را خوش ناسازی که دوسه نفر
از غلامان این آستان در فلاع خراسان بواسطه بیاد و فکی بدکشتا گرفتار شدند منت
آنچه خواست گفت تمام بودانی و بدبهر خود و السلام

سنه هزار و یکصد و بیست و یک هجری قمری این سال شاه عباس بطرف خراسان حرکت کرده تا چمن بادکان را
و بعضی از ولایات خراسان که در تصرف او زبکته بودی منازعت و مقاتلت بنصف شاه عباس
در آمد چون فضل پسر پسر شاه عباس بهانه اینکه عساکر او زیاده و قلعه مشهد مجتمع
گردیده اند و محاصره این شهر مقدس خلاف احترام است بخوالی مشهد فرستاد مراجعت بخواه کرد
در روزنامه ملاجلال نیردی مینکارد سفر بکه شاه عباس از آن سفر این مراجعت بعراق نمود سنه
هزار و چنانکه مولانا کلبعلی نیریزی در تاریخ آن گفته شعر (چون شد بخراسان شد با استحقاق
آوازه فتح هر شد رافاق آمد چون بختگاه شد تا رنجش عباس شد علی دل آمد بعراق)
سنه هزار و دو و هجری قمری این سال عبدالؤمن خان مجدداً بخراسان آمده بنشأ بورو
سفر و از آن تصرف حکام شاه عباس منزع ساخت و چند در مشهد توقف نموده از آنجا
ببلخ رفت

سنه هزار و چهل و هجری قمری این سال مجدداً شاه عباس بسمت خراسان حرکت کرد عبدالؤمن
خان که قلعه اسفراین را در محاصره داشت از دود موکب شاه عباس منزول شده بطرف مشهد
فرار کرد فرهاد خان سردار و سایر امرأه صلاح ندیدند که شاه عباس بنشیند عبدالؤمن خان بمشهد
لنذا از اسفراین بمبایل گریخت و از آنجا مجدداً بطرف سبزوار که عبدالؤمن خان شهر را منصوب
و قتل عام نموده و در آنجا صحره داشت اندک عبدالؤمن خان ببلخ فرار نمود و شاه عباس
بواسطه رسیدن مشا و بروز سزا و خنک قشون بطرف مشهد بفرقه معاودت بفرزین نمود

مولانا ملا جلال پوری در تاریخ فرار عبدالؤمن خان از سبزوار این بیت را انشاد کرد شعر
 (تاریخ این گزین چنان گفت پر عقل شاهامدام بوم گریز شاهان)
 سنه هزار و پنجاه و پنج هجری بمحیی پهل از وفایع اینک تفصیل است که صاحب تاریخ عالم آراء در نقل
 نعره شاه طهماسب مشهد باصفها و از آنجا بعثات عالیات نکارش نموده است
 مورخ مزبور که در عهد سلطنت شاه عباس اول تاریخ خود را انالیف نموده و در الواقع وقایع
 نکارش می این پادشاه بوده از شدت وضوح این مسئله خود نیز تردید هرسانده و توانسته
 حقیقت امر را کتمان نماید و ما که نکرانده بی غرض و مورخ بی طرف هستیم بکرماتند مورخ
 لازم نمیدانیم که مقدمات بهوده برای نکارش این حادثه انشاء و تدبیر کنیم و بنا بر آنچه تاریخی
 بماتایب و محقق شده است که عبدالؤمن خان وحشی بی دیات بلکه کافر مطلق برای از حق نبش قبر
 در شهر بسلام فعلی حرام است نموده و جسار و بی احترامی کرده است ما برای بصیرت و آگاهی
 کنندگان متن تاریخ مزبور را عیناً در ذیل منبر کاریم
 در صدد صحیفه اول رزم نکارش یافت که اسمعیل میرزا در زمان سلطنت خود نعره مبارک
 شاه جنت مکان را نقل مشهد مقدس معلی نمود و خدام مرتضی قلخان پرنایاک حاکم مشهد بدین
 خدمت با اتفاق علیقلخان شاملو بیکر یکجای هر اثناساموگشت او در روضه مقدسه حضرت
 امام الجنتی را لاس در سه چها موضع حفر قبر نمود و خدام هر کدام انبب بصیانت از اعدا اوق
 باشد مدفون سازند چند روز قبور محفوره منظور خلاقی بودند تا آنکه در شبی که اراده دفن داشت
 با اتفاق میر سید علی مفصل اسرا بادی نا امیر سید علی صدر شوشتر علی اخلاف الروا پسین
 و شیخ حسن حنفی مشهد در حرم مقدس انشته رجوار ضریح مبارک محل دیگر حفر نموده آن در
 کرانمایه را در صدف خاک پاک مخزون ساختند و قبور دیگر را بجایک انباشته روضه پاپین پایا

مبارک علامت قبر گذاشته شد و حفاظ قبر مبارک همیشه در آن مکان نثار و نذران می نمودند
 خادمی که بخدمت سر قری شاه جنت مکان مامور بود در آن مکان شمعها افروخته خدمت میکرد قبر
 شاه رضوا مکان بین الجمهود در همان صفت مکان اشتها یافته در حینی که عبدالمؤمن خان شاهد
 مقدس را شنید نموده آن بفعه شریفه بدست و زبکبه رساند آن جاهل بی عاقبت از غایت غصب
 اراده نمود که اجساد شاه جنت مکان و شاهزادگان صفوثراد را که در آن صدفون بودند بپرت
 آورده لوازم بجز بظهور رساند و آن قبور را حاضر نموده استخوان چند از عظام ریم بپرت آورد
 و بعد از چند سال شخصی از اهل ضلال بعرض عبد الله خان و عبدالمؤمن خان رسانید که نقش شاه جنت
 مکان در مکان دیگر مدفونست مرا طلاع دارم ایشان باغواهی را باب غصب و ستم بهادر نامی آوردند
 فرستادند که آن مکان را حاضر نموده نقش را بپرت آورد و بجای آن رساند که هرگونه استخفافی که در حاکم
 رسوخ یافته بافته بظهور آورند و ستم بهادر حسب الاتفاق آنخدول نقش را از مکان بپرت
 آورده و در کبسته هاده سر کبسته خدا نظر حاکم مشهد مقدس مقرر کرد چندگاه در جناد که نام
 موضعی از مشهد مقدس معلی بود گذاشتند که از آنجا برداشته راه ما وراء النهر پیش ببرند رضاقلی
 ولد پهلوان شاه قلی بیابان را در سرکار فیض آباد که اصفهان الاسل است را موضع بود و ستم بهادر
 در خانه او میمان شد و او از بردن نقش مذکور اطلاع یافته چند روز و ستم بهادر را ننگ
 داشته نواضعان آد میانه با او بجای آورد در آشنای محاوره با او گفت که اگر این نقش را از راه نون
 و طیس میانه فرستایم بریحه مثل آنچه از عبد الله خان و عبدالمؤمن خان در برابر این خدمت
 توقع داشتند باشی بومیرسد و ستم بهادر که حرف انعام و احسان شنید اظهار کرد که مراد
 ما وراء النهر نا هلی نیست چندان غلظت را آنجا ندارم اگر راست میگوئی و منعه میپوشی که
 آنچه میگوئی بعل بد چنین کنم و او نعتها کرده با اتفاق یکدیگر نقش را برداشته بر سبیل ابلاغ

بطبر آوردند اما دوشم بهادر میگفت که من خواب مذهبم که مرا از بردن نقش مذکور با و
 التهرنی کرده با آوردن ایران راه نمائی کردند و این واقعه را بارضاقلی بیگ در میاها ده از او استماع
 جست با اتفاق نقش برداشته متوجه شدند اقصای چو بطبر رسیدند بحر بجان حاکم بطبرستان
 نعظم و بکریم بسیار نموده حقیقت را بعرض اشرف رسانیدند حضرت علی شاه می ظلال الهی از این خبر هیچ اثر
 سرور و شادمان شده حکم هایون غرض و ریافت که از بطبرستان دار السلطنه اصفهان استنفا کرد
 نقش را در کمال توفیر و احترام بدار السلطنه مذکور رسانند و حسب الامر علی هر ولایت رسیدند
 خلایق با استنفا بیرون آمده نقش را بردوش کشیده منزل بمنزل میرند نسبت ضاقلی بیگ دستم
 بهادر که حامل آن جسد مطهر بودند خدمت شایسته بجای میآوردند چون پنج بجوای اصفهان
 رسیدند حضرت علی با جمیع امراء و ارکان دولت و اعیان حضرت پیاده با استنفا شناسانده آن جناب
 مغفرت اندازد و ابر و دوش کشیده بشهر رسانیدند و در بقعه شریفه منسوبه بامام الساجدین و
 فخر العارفین امام زین العابدین علیه السلام که مدفون و امام زاده عالیقدر است گذاشتند خلایق
 بشرایط زیارت آنجا زه قیام نمودند و این خبر بحسبه اثر در اطراف و اکفاف مالک شهرت یافت
 هر چند این فضیله اخمال صدق و کذب است اما بر مصلحت و نفع و شهرت بین الاعادی جانب
 تصدیق راجح نموده بالفرض که صورت وقوع نداشته باشد چون در اول حال که عبدالمؤمن خان
 بر مشهد مقدس معلی مشغول شد استخوانی چند از عظام ربیم مدفونین پائین پای مبارک کبیر
 استخوان شاه جنت مکان و شاهزاده ها است بیرون آورده مورد استخفاف ساختند و اراده او
 چون بدان متعلق گشت که سلب بدنامی از جسد مطهر آنحضرت شود چه مرکه خلاف توفیر و احترام
 باشد نسبت آن پادشاه سید بن دارپاک اعتقاد پسندیده درگاه الهی بنویزند از چنین بزرگی
 نابر غایتان ظاهر شود که آنحضرت مبارک شایسته استخفاف نرود و سواد بنیست

سنه هزار و هفتص هجری پنجاه و یک در این سال عبداللہ خان اوزبک در ماوراء النہر فوت کرد عبداللہ المؤمن
 پسرش با وجہ مخالفت بعض امراء اوزبک بہ بجای پدر جلوس نمود و بواسطہ شفاوت جلی و خراج
 فطری کہ او را بود در بد و جلوس جمعی از امراء اوزبک بہ افارب خویش را بفصل رسانید چنانکہ
 در بطون تواریخ ثبت ضبط است بیان شرح آن کہ موجب اطناست ما را از مسلك مستقیم
 خود خارج مینماید بالکلمہ بعضی از امراء اوزبک بہ قصد قتل عبداللہ المؤمن خان را نموده او را بضر
 نیر ہلاک ساختند و طفل د و سالہ کہ از او باقی مانده بود قابل سلطنت نہافتہ این بود کہ ہرج
 و مرج غریبی رہتا امراء اوزبک رخنہ خود والی ہر شہری دم از خود سری نہ دہ سلطنت مستقل
 میطلبید منجملہ بن محمد نامی کہ حاکم ہرات بود و نسبت بہ بعضی المؤمن خان داشت در شہر ہرات
 جلوس نمودہ ساہر حکام بلاد خراسان را بتبعیت خود خواند در این احوال شاہ عباس
 سیم مضائق سنہ ہزار و شش کہ هنوز عبداللہ المؤمن خان کشتہ نشدہ بود بطرف خراسان
 حرکت نمود و فرہاد خان سپہسالار اطلبع لشکر نمودہ بادہ دوازده ہزار نفر جلو
 فرستاد امراء اوزبک بدو منازعت و محاربت بلاد و فلاح خراسان را تخریب نمودہ فرار
 میکردند من جلد (محمدی) نام حاکم مشہد شہر را و کذا شدہ بمقت ہرات کوچتا و فائیکہ
 فرہاد خان در حوالی دکان بود خبر فرار والی اوزبک بشمع اورسیدہ سالماً و غانماً بدو
 اینکه فطرہ خونی رنجہ شود با اسبہ باحدی رسید و آمد مشہد شد و عریضہ مضمین
 فتح بجنش شاہ عباس فرستاد شاہ نیز بغایب او حرکت کردہ در بیست و پنج ذی الحجہ ہندہ
 السنہ وارد مشہد مقدس کرد بدحرم مطہر حضرت رضویہ را غارت شدہ و خالی از زر
 و زینت ہدہ سوای بحر طلا دیگر چیزی در آن مقام معلی نداشتند بداعیان چکنی را بحکومت مشہد
 نصب نمودہ و بتولیت آستانہ مبارکہ را بقاضی سلطان تربتی کہ از سادات حیدر بہ تربت

بود دادند بیست و هشتم ذی الحجه از مشهد غریب هرات نمود و هرات را استرداد کرده بعد
 نظم هرات باز رجعت مشهد نمودند بکامه در آنجا اقامت و عیون مقدس را مرمت و خدام بقعه
 مبارکه را احسان و رعایت فرموده معاودت بعراق کردند
 در روزنامه ملاجلال پزدی مینگارده که خبر قتل عبدالعزیز خان سه شنبه هفدهم ذی الحجه
 هزار و ششصد و رباط عشق بشاه عباس سپید و نارنج و رود آن پادشاه بمشهد در پنجشنبه
 بیست و هشتم محرم سنه هزار و هفتصد بود

و در تاریخ فوت عبدالله خان وزیر که در همین سال هزار و ششصد و اثنایه و موانضا
 الدین محمد کاشی چند پنی گفته که از فرار ذیل است لله الحمد که خان توران مرد و شورش
 ز خراسان افتاد چرخ در تربیت زاده او در غلط بود پشیمان افتاد اوزبکان یکشند
 بهم ماوراءالنهر سامان افتاد شعله آتش چنگیز نشست سپل این جله زجران افتاد
 عاقبت مملکت چنگیزی بکف خسرو ایران افتاد اهل ظلم از بشمار دانی که گمان شود
 بدوران افتاد بدین آینه زهر مصرعش در تاریخ نمایان افتاد شعله برخاست
 چو از آتش شعله علم خسرو توران افتاد

و نیز نثر این جله را تاریخ گفته اند (شاه عباس قائل و وزیر)

مراجعت شاه از هرات در بیست و چهارم محرم سنه هزار و هفتصد بود

سنه هزار و هشتصد و نوزده را و اخرا نیکو محمدا شاه عباس بمشهد مقدس رفت و در
 در آنجا گذرانید خدمت خادم با شیکری آستانه مقدسه رضویه علیه السلام را خود مقلد
 و مشغول بوجانکه شبی با مفروض سر شمعها را میکشید شیخ بهائی بالبدیهه این رباعی را نشا
 کرده (پوسته بود ملائک علیین پروانه شمع روضه خلایق این مفروض احیاط

زن ای خادم نرسم بری شهر جریل امین)

ملاجلال نزدی انیسفر شاه عباس با بنظر نفی منکار د که غره صفر هزار و هشت شاه از
اصفهان حرکت نموده در شب جمعه چهاردهم ربیع الاول هذه السنه وارد مشهد شد و شش
و پنجره زافامت نموده پس از آن متوجه هرات گردید

سنه هزار و نه سیچقان پهل شاه عباس بعد از نوروز از مشهد مقدس غریب هرات نمود
و از هرات بطرف قشقاو ایپور رفت و مجدداً بمشهد مقدس عود نمود و از آنجا متوجه عراق شده
باصفهان رفت از وقایع این سال این بود که بعضی از شاهزادگان از یکبه باصفهان آمدند و
عباس آمدن از جمله ایشان بار محمد میرزا بود که بقطعه الماس که اینها برسم پیشکش آورده بود
بعده معلوم شد این الماس از نذورات سرکار فیض آثار علی بن موسی الرضا علیه السلام بوده که
در تغلب عبدالمؤمن خان بدکست از یکبه افتاده بود و بار محمد میرزا آنرا بدست آورده برسم
پیشکش تقدیم داشت بر شاه عباس و آن تصرف نکرده علما می عصر چنین فتوای دادند که این الماس
فروخته قیمت آنرا املاک مرغوبه خریده و فقیر و ضعیف مطهره کنند باین الماس بر
فرستاده قیمت عادله بفقار و جوهریان فروخته بهای آنرا بمشهد مقدس فرستادند که املاک
مرغوبه خریده و فقیر نمایند

سنه هزار و ده هجری را و آخر سنه فاضله سیچقان پهل و اوایل سنه خالیه و دپهل که اول سال
ترکان فیما بین سال (۱۰۰۹) و (۱۰۱۰) هجری اتفاق افتاده است صاحب تاریخ عالم آرا می نویسد که
در این سال شاه عباس بنابندری که کرده بود پیاده بمشهد مقدس رفت و مورخ مشار
تاریخی نظام نوشت که از این هزار است غلام شاه مرزبان شاه عباس شد و الا که
خاقان امجد بطوفه نزد شاه خراسان پیاده رفت با خلاصی چون صدقش بوزن

یافتن توفیق که فایز شد بدان فرخنده مرفد چو از ملک صفاها آن روبرو کرد بدان مطلب
رسید از پنج سهرمد دبیر عقل بهر نیکبختی نوشت این نکته بر طاق زبرجد پیاده رفت و شد
تاریخ رفتن از صفاها آن پیاده تا بمشهد

بعضی از ورزین که شرح سفر شاه عباس مشهد مقدس نگاشته کوبند چنان پادشاه باین بلد^{رسید}
صحیح مبارک را و سعادت ادب و ابوان امیر علی شیر که درگاه روضه منبر که از آنجا است در جانب جنوب
شهر واقع شده روی شمال دارد و در این گوشه صحن اتفاق افتاده و بدینا بود در وسط
فرار داد با پیغمبر که عمارات جانب شرقی را که منهدم شده اضافه صحن نمود و حکم کرد ابوان دیگر
در مقابل آن که جانب شمال و در جنوب دارد بسازند و ابوان دیگر در طرف شرقی و غربی
عمارت کنند و چنانی از دروازه عراق شهر تا شرقی طرح کردند که از هر طرف بصحن رسید از
میان ابوانها بگذشت چون سکنه مشهد از کمی آب رزحمت بودند چشمه ها و فوآت مجددا
احداث کرده بشهر آورده هری از میان چنان بان و حوضی بزرگ در وسط صحن احداث نمودند که
آب از حوض گذشته بمحبابان شرقی طرف پائین پای مبارک جاری شود و در بناهای مذکور کتیبه ها
بخط میرزا محمد زکاء صدر الکتاب و علی رضای عباسی و محمد رضا امامی رسم شد

محل آنکه زمستان ازاد مشهد مقدس مانده شهو معظمه ثلثه را در آن روضه مقدسه بطاعت
گذراندند و آجلال پردی بینکار داد که شاه عباس که در این سال پیاده عزیمت مشهد نمود روز
پنجشنبه یازدهم ربیع الاول ترک کرد و مقرر فرمود که این راه را مهتر سلیمان باد و کس دیگر
طایب ننهد تا مسافت هر منزل معلوم شود.

نکته معلوم باد که هر طایبی پنجاه ذراع اصفهان است و هشاد ذراع شرعی و هر فرسخی یکصد
پنجاه طاب است چنانکه هر فرسخی هفت هزار و پانصد ذراع اصفهان و دوازده هزار ذراع شرعی

روایت

میشود معلوم باشد که از اصفهان تا رباط فاضلی د هشت فرسخ و پناه طابست بعد ناکا
 سرد هشت فرسخ و بیست و هفت طابست بعد ناپای خیار نظر پنجاه فرسخ و یکصد و چهل و هفت
 طابست بعد ناکا که پیشکاروانسرای خواجه اسم شش فرسخ و هفت طابست نیم است بعد ناکا
 پنجاه فرسخ و شصت و پنج طابست بعد ناکا دارالمؤمنین کاشان سه فرسخ و پناه و پنج طابست بناء علیه
 از اصفهان ناکا شان سی و پنجاه فرسخ و پناه و یک طابست نیم باشد و ناکا شان تا اران و سیدکل
 یک فرسخ و یکصد و سه طابست بعد ناکا خوشاب سه فرسخ و چهل و شش طابست بعد دستار
 پنجاه فرسخ و پناه طابست بعد ناکا حوض قاسم محمد بازده فرسخ و بیست و یک طابست نیم بعد ناکا
 چهار فرسخ و هشتاد و پنج طابست نیم بعد ناکا سرشبه چهل و شش فرسخ و شصت و دو طابست بعد ناکا
 میدان اعمال خوار و فرسخ و سی و سه طابست بعد ناکا نیک پنجاه فرسخ و نود و دو طابست بعد
 ناکا آباد سه فرسخ و یکصد

چند صفحه از کتاب
 ملاجلال
 ده است

بالجمله در تاریخ فاضل خانانی رفتن شاه عباس از مشهد بلخ هزار و فایع اینسان نوشته است
 ملاجلال منکار در این سفر پیران شاه عباس در کاه از جانب پائین پاچی حضرت رضا علیه السلام
 باز کرده و کمربند و رزمی بجوهر شنبه نصب نمودند و نوی کینه طهر را که دود فنادل
 شمعانها و دیگر چراغانها میا کرده بود پاک نموده از نو نقاشی کردند چون اصل ظاهر
 کنند شاه طهماسب بنکه طلا گرفتار بود شاه عباس در و کیندوا از بیرون خشت طلا کرد و
 صحن را وسیع نموده حوض بزرگ در وسط ده اندر ده بکریم و بامرینه ساختند که در وسط
 آن فواره داشت که آب از آن یک گز میجست

سند هزار و بازده هجری پارس پل ترک در اینسان شاه عباس بقصد جنگ باقی خان و نصرت
 وزیر بلخ رفت باقی خان هزار مجار را بلخ آمده بکاه تمام فشو طرفین بدون جنگ در مقابل یکدیگر

ارد و زدند آخر شاه عباس بواسطه شیوع مرض اسهال (وبا) در اردو و مراجعت بمرات و
 و از آنجا بمشهد و از مشهد با صفها رفت

در روزنامه ملاجلال پزدی منکارد در این سال که شاه عباس از پورش بلخ مراجعت کرده بود پنجشنبه
 دهم ربیع الاول وارد مشهد شد و در دو شب و شب چهارم همین ماه دختر خان احمد کیلانی که
 عمه زاده اش بود و بصفی میرای پسرش تکلیف کرده بود که او را تزویج کند و صفی میرا معتد بان
 شده بود که در طفولیت که با هم بازی میکردیم این دختر مرا کک ز باد میزد لهندا من جرات فرات
 او را ندارم شاه همین دختر را در همین روز بجا لنگه نکاح خود را آورد و بیست و ششم همین ماه از
 مشهد حرکت کرده از راه فوجان بعراق آمد و در بیست و نهمی الفعه همین سال هزار و پازده باز
 شاه عباس از طرف پزدان راه بپا بانک بمرشیز و از آنجا بمشهد آمده و دو شب و هفتم ذی الحجه
 کرد پدد و از ده روز در مشهد توقف نموده نوزدهم همین ماه منوجه عراق شد

سنه هزار و شاتر ده هجری شاه عباس بعد از محاربات پنج ساله عراق عرب و ارمن و کرهستان
 از تبریز بقزوین و از آنجا با جمعی قلیه بمشهد مقدس فیه بعد از زیارت مختصر و نظرها
 خراسان با صفها مراجعت نمود

در همین سال شاه عباس املاک و نقایس پادی و فیه چها ده معصوم نمود من جمله کتب عربیه
 از فقه و تفسیر و حدیث و امثالها و مصاحف عده بر کتابخانه سرکاری و فیه نمود

سنه هزار و هجده ملاجلال پزدی منکارد در این سال چون حاکم مر و بکشی خان فوت شده بود
 مر از طرف شاه عباس بمرانجان فاجار حاکم مشهد داده شد و حکومت مشهد را بشان نظر خان
 تکلون فونض نمودند

سنه هزار و بیست و نهم از راه روزنامه ملاجلال بواسطه مخالفتی که فیما بین اما میفلخان و

محمدخان ولدان دین محمدخان باعموی خودشان و لی محمدخان و از یک پادشاه ماوراءالنهر
 واقع شد و سلطی که برادرزاده ها بر ملک عموی خود یافتند محمد و لیخان الحاد در یکشنبه غم مخور
 هذه السعازم ایران شده از راه مرو بمشهد آمد بواسطه نبودن شاه نظر خان تکلو خان که
 مشهد که بدر بند باب الا بواب ما مؤشده بود میرزا عرب برادرش مقدم خان را با کمال اغزاز ^{فت} زین
 و از جمله احترامات این بود که بدین نظرار نشون پیاده و سواره در بیرون مشهد خان را
 استقبال کرده لدی الورد و بشهر او را بزیارت و طلبیم عبه امام ثامن ضامن علیه السلام بردند
 در دارالسیاده از کارخانه خضر او را طعام دادند و رودخان بمشهد را و ایل ماه صفر
 و روز چهارشنبه بیستم صفر هذه السنه از مشهد مقدس بمقصد اصفهان حرکت کرد در راه
 انواع لشریفات بحکم شاه عباس فراهم آوردند از ده نمک خوار بطرف سیاکوه و از آنجا بکاشان
 و اصفهان رفت و چون منجمن ساعت ملاقات و پادشاه را در سیم ربع الثانی و ساعت
 دخول باصفهان را در هشتم مائز بود که ساعت بعد و وقت یک بود مقرر کرده بودند لهذا
 خان اوزبک پچاره را بتعجیل تمام از راه و بیراهه در سیم مائز کور بناج آباد اصفهان رساندند
 شعری عهدناریج ملاقات و پادشاه را اینطور برشته نظم کشیدند مولانا ذوقیاری
 میگوید (شبه بواقعه بدم که خسرو توران چو آفتاب بزرین کلاه آمده بو کمر خجسته
 شه بینه از پی نارنج باستانه عباس شاه آمده بو) مولانا شعبت میگوید
 (چون کرد شها چرخ منقلب کشید پیدار بخارا انقلاب شاه ترکستان و لیخان که ^{هست}
 زین بخش مسند فراسپاب رهنمون شد و لثا و زانانهاد رو بد کاه شه مالک رقاب
 شاه عباس فردر که هست کامران و کام بخش کامیاب این فرمان سعد و نارنج جو کشیم
 اندیشه قدسی خطاب ساخت و شن شمع الفت و گفت ماه شد همان بزم آفتاب)

مولانا جمال الدین خوانسار گفته (ملهم شده عقل بهر تاریخ گفت آمده پادشاه نوران
تاریخ فطرت الحاقانی تعمیر عمارات صحن مقدس و سکوا و ایجاد جبابان مشهد مقدس را کرد بکر و تاریخ
در ذیل تفایع هزار و بیست و یکمین کارند در این سال ناکاشته است

سند هزار و بیست و سی و هفتم پهل هار این سال را شاه عباس در فرج آباد مازندران گذرانده از
نیز و بن آمد و از فروین بیدلاق کار و از آنجا بمشهد مقدس رفت و حکم بنویسید صحن مقدس نمود
یعنی چو ایوان امیر علیشهر که در کاه روضه مشهور آنجا است در جانب جنوب صحن واقع شده و
بشمال دارد در یک گوشه صحن افتاده و بغایت بدنام بود چنانچه منضمه شد که عمارات جانب شرقی صحن
مبارک را منهدم ساخته اضافه فضائی صحن نمایند بنوعی که ایوان مذکور در وسط صحن واقع شود
و ایوان دیگر در مقابل آن که طرف شمالی صحن واقع و در جنوب باشد و دو ایوان دیگر نیز
بطرف شرقی و غارت کنند و مدخل صحن از ایوانهای شرقی و غربی باشد

صاحب عالم آرا مینویسد چون اهالی مشهد و زواری از کی آب و عذاب بودند شاه عباس فرمود
چند از نو احداث کرده و از آنها در بکر نیز بشهر جاری نموده نهری در جبابان و حوضی بزرگ
در وسط صحن احداث فرمود و همچنین هزار خواجه و بیست و یک نفر سکنه شهر مشهد و عمارات
که نه قدمگاه نشابور را احیا کرد چون قدمگاه در دامنه کوه واقع شده و آب از بلندی جاری
فواره ها قرار داد و از درگاه عمارت نانیمفر سکنه دینار را که شارع است جبابانی طرح نمود
پس از انجام این اعمال از راه اسرا بصره کرد

سند هزار و بیست و یک هجری و دیل در این سال و جنازه حمل بمشهد مقدس شد بکجا نازه اسمعیل
میرزای پسر شاه عباس بود که دوازده سال از مرا حل زندگانی طی نموده و در این سال فوت شده
بوجنازه او را حمل بمشهد نموده در جوار امام علی علیه السلام دفن کردند جنازه دیگر جنازه اللهو بر چنان

حاکم فارس بود که کبند اللهو برید بخانی مشهور که در جنب حرم مطهر است مرقم و مدفن او است
مقال از چگونگی حال او اینست که روزیکه شاه عباس از قازندران وارد اسفهان شد اللهو بخان
از فارس با صفها رسید چون جزئی نفاهی داشت بعد از مرخص شدن از حضور شاه عباس شاه
بمختصا گفت این را خواهد مرد بعد از چهار روز که دوشنبه چهارم ربيع الاول بود فوت شد
جسد او را حمل بمشهد نمودند و آن عجایب آنکه یک روز قبل از فوتش معاریکه بجهت بنای کبندش
فرستاده بود عمارت کبند را با انجام رسانیده مراجعت بفارس میکرد در آن زمانها شنیده که اللهو در خا
آنجا آمده است بملاقات خان رفت خان از او تحقیق عمارت را نمود جواب داد که کبند عالی که بجهت
مدفن ترتیب یافته انعام پذیرفته و منظر قدوم عالیشان گفت که این سخن از عالم غیب بود
که بزبانش جاری شد و بمحققین از این مرض خلاصی نخواهم یافت

سنه هزار و بیست و شش را این سال قاضی سلطان ترتیبی از سادات مؤسسون ترتیب جدیدی که مؤ
مشهد مقدس بود بمنصب صدری نایل گردید و منصب اولیای مشهد مقدس میرزا محسن رضوی
که سمی مصاهر خانواده صفویه را داشت تقویض شد

سنه هزار و بیست و هفت چنینجا شاملو بیکریک خراسان که هم حاکم هرات بود در هرات فو
شده در جوار روضه مطهره رضویه مدفون شد و پسر شاه نظر خان حاکم مشهد در این سال
بر حنا نزدی پیوست

سنه هزار و بیست و هشت علی بابای و می از امرای بزرگ روم که از جانب سلطان روم حاکم
شده در جنگ صوفیا اسپر پادشاه ایران گردیده و موطن مشهد مقدس بود را اینک فوت
کرده در همانجا مدفون گردید و چون مریکات و مخلفات زیاد از جواهر و طلا آلات را و مانند
بوی حکم شاه عباس تمام توکرها و اموال او را جمع آوری کرده بر روم فرستادند

در تاریخ قصص الخافان مینکارد که در این سال هزار و بیست و هشت شاه عباس بمشهد مقدس رفت
و در سنه هزار و بیست و نه مراجعت کرد

سنه هزار و بیست و نه در این سال که فصل پانزدهم شاه عباس با زندان رفتن و مرض شد و مجبوره
بنه آری هوا بیدار و فزون گوه و دماوند آمد مرض شدت کرد و نذر نمود که اگر صحت پادشاه باز
مشهد رود بعد از عتو صحت نابد اما معان رفتن از آنجا مراجعت باز ندادن کرد

سنه هزار و سی و نه بموقعی که در این سال احمل بشهد نمودند فاضل خان کد از سادات سیف
حسین فرزند بود دیگر فرزند ^{خان جرجس} و در کفر آباد و دیگر شیخ بها الدین محمد عاملی بود مشایره
در چهارم سوال هذه السنه مرض گرفت در سه شبته و از دهم رحلت نمود و جسد پسرش
نقل بمشهد شده در مدرس خود شرمه فوز کشت اعناده الدوله پیرزا ابوطالب ز پر در تاریخ و
مشاوران گفته رفت چون شیخ ز دارفانی کشت پیران جنازش ماوای دوشنبه چشت زمین
تاریخش کفتمش شیخ بها الدین وای

سنه هزار و سی و یک در این سال شاه عباس بطرف قندهار عزیمت نموده و آنجا را بمحیطه ضبط
و تصرف را آورده از آنجا بکابل و از هرات بمشهد آمد و بولت شهد را بمیرزا ابوطالب صوبی
در تاریخ قصص الخافان مفرده تعویض بولت را بمیرزا ابوطالب ردیل و فایع هزار و سی و هشت
و عساکر خود را بفشلافان خراسان ماسور کرد که در آنجا ها توفت نمایند و غوی بطرف مازندران
حرکت نمود

سنه هزار و سی و دو در این سال حاکم مر و مرو شاهجهان فوت کرده جسد او بمشهد
مقدس آوردند

سنه هزار و سی و چهار قتل و فوت فارچهای خان حاکم مشهد در کرجستان و نصب منوچهر خان

ولدار شد شبحکومت مشهد مقدس را اینک آورد همدانینکاجعلی خان بیکلر سکه فندها را که
در آن فندها مرده بود جسدا و زاحل بمشهد مقدس نموده در جوار حضرت امام همام علیه
السلام دفن کردند

سنه هزار و سی و پنج در اینک امیرزا ابوطالب منوچهر مشهد مقدس که در سفر عراقی عراقی باشا
عباس بود هنگام مراجعت بطرف مشهد بطهران که رسید میوز پادی خورده فوت شد و پس
اورا بمشهد نقل نمودند

سنه هزار و چهل و دو در اینک که مفارنا ایام سلطنت شاه صفی است از خراسان خبر نطاوان
استیلای اوزبک به برور رسید بحکم شاه صفی خلف بیک سرداری خراسان منصوب و مامور
چون بمشهد رسید کارسرو را منقشون یافت و از طرف دیگر خوانین اوزبک به هم از چگونگی گذشتن بطرف
خراسان می آمدند و خلف بیک نزد خود قوه متفانله با این جمعیّت میندید لهذا خود شاه
مصمم خراسان شده بعد از وود بمشهد و استخلاص منقضی فلحان فاجار از دست اوزبک بپنج
شهر مر و بصرف شاه صفی را آمد مراجعت بمراق نمود

سنه هزار و چهل و چهار در سلطنت شاه صفی منوچهر خان مفارنا اینک احکومت مشهد داشت
سنه هزار و پنجاه و یک شاه صفی که در اینک اصم سفر هند و ستا بود اینک الدوله مراد خان
نومچی با شاهی بمشهد مقدس فرستاد که توپ قلعه کوپ چند را آنجا ببرد مشارالیه وارد مشهد
پنج لوله توپ ریخت که ده دوازده من وزن کلوله آنها بود و هر یک با اسمی موسودا شده اسامی
آنها از اینفرار است (امام) (اصلان) (اردها) (بر بیان) (ایلیدیم)

بنابر ایتی امراء ابران بعد از فوت شاه صفی سرجازه از کاشان بکس نفقه حمل کردند یکی
بجفا شریف دیگری بمشهد مقدس دیگری بقم که معلوم نباشد شاه صفی کجا مدفون شده است

سنة هزار و پنجاه و دو اما مقلحان پادشاه تركستان كه در سلطنت شاه عباس ثانی بایران آمد
 و مشهده مقدس عبونو فرجقای خان حاكم مشهد او را استقبالا کرده اما مقلحان در ورود
 بر مضه مقدسه وضو و برشته بگردن خود انداخته سر رشته را بدست ملازمی داد و باین حال
 وارد حن مقدس شد

سنة هزار و پنجاه و سه سنجان سپهسالار كه در مشهد بود بحكم شاه عباس ثانی فرجقای خان
 حاكم مشهد او را مقبول ساخت و این قضیه در نیم ذی الحجة اینسال بود

در بعضی از تاریخ جامة قتل رستمخان سپهسالار را اینطور نوشته اند كه بعد از جلوس شاه عباس
 ثانی و بر حسب حكم شاه صفی رستم هدبو چون امرء مایل بمضو او در پای تخت بنودند و
 شاه عباس صادر شد كه قتل جمعی خود را مرخص نموده خود در مشهد مقیم باشد مشارالیه
 طالب خدمت در پای تخت بود بنوسط نظام الملك زهر خود عریضه عرض کرده مستدعی شرفیابی
 شده بو امرء پای تخت بدین لحاظ اسباب قتل او را فراهم آوردند و روز عید فرزان در مشهد
 بقتل رسید در تاریخ روضة الصفاى ناصری منبكار رد كه در اینسال هزار و پنجاه و سه حكومت
 مشهده مقدس از جانب شاه عباس ثانی بدین حیای خان داده شد

سنة هزار و پنجاه و چهار فرجقای خان حكومت مشهد مخلوع و مرتضی قلیخان فاجار بحكومت مشهد
 نایل شد

سنة هزار و پنجاه و پنج میرزا محمد محسن منولی باشی مشهده مقدس فوت شد و میرزا محمد باقر كزاز
 حله سادات كرام و شیخ الاسلام فرید بن بو منولی باشی گردید و همداینسال مرتضی قلیخان فاجا
 از مشهد اخضا باصفه شده بمنصب سپهسالاری مصوب و حكومت مشهد بجا كمر سابق فرجقای
 خان اعطا شد

سند هزار و پنجاه و هفت شاه عباس ثانی که مُصم سفر فندها رُبو بمشهد آمد و از منزل طرق
طریق پیاده روی اختیار کرده تا وارد صحن مقدس شد و این در روز پنجشنبه هفتم شعبان بود
میرزا طاهر و حیدر کوپد (چو سو طرق راه لشکر فناد نمایان شد از شهر مشهد سواد
درختان شده فیه نور خام چو اندر شب قدر نور تمام بعزم ز بارش که کام جو پیاد سو
شهر نهاد رُو کجا حاجت آدم و اشیاست در آنجا که بال ملک مرکب است)

در ایام توقف مشهد شاه چند روزی ناخوش شد و بعد جله اش مادر شاه صفی فوت نمود
مورخ مینویسد (مریم مکانی خلد آشیانی والدۀ ماجده نواب خاقان رضوان کان بغدادی ذی
مقدس اعلیٰ مرد)

در تاریخ روضه الصفا نا صری این سفر شاه عباس ثانی را بمشهد مقدس در جزو وقایع سال
هزار و پنجاه و هشت نگاشته و نیز از وقایع این سفر مینویسد که تمام مخارج ملزمین رکاب شاه
از خزانه خاصه داد و از مشهد بیست هرات رفت و از آنجا بمشغ فندها حرکت نمود و شهر فندها
که در این وقت در تصرف امرای شاه جها هند بود مفتوح و مغرور کرد بدین مصراع تاریخ فتح
فندها راست (آمد کلید مملکت هند فندها) و شاه از آنجا در سنه هزار و پنجاه و نه مراجعت
مشهد نمود و در آغاز سال هزار و شصت باصفهان ترواکرد

سنه هزار و شصت و دو سلیمان خان حاکم کردستان که در این سال مصم پناه جشن بجا کرد و
بدست شیخ علیخان زنکنه حاکم کرمان شاهان گرفتار شده بنزد شاه عباس آوردند و بطور
حبس بمشهد فرستاده شد

از آثار شاه عباس ثانی در مشهد مقدس کاشی کاری صحن مقدس است
سنه هزار و هفتاد و سی که در تاریخ فصیح الخاقانی مینگارده و الفقار خان بیکر که قند

فوت و از احاطه بشهده نموده در زیر پای خضر رضویه علیه السلام دفن نمودند و برادرزاده و الفقار خان
 که شایسته آنکه مقلب منصو خان شده بود بمحکوم شدند و هار منصوب گردید و همدانیک سال در
 بیلاقی را رمکود بغلیخان ایشیک آفا سی باشی مرحوم شد و جنازه او حمل بشهده مقدس گردید
 سنه هزار و هفتاد و چهار و آنجا که شاه عباس رشمیران طهران بود منوچهر خان را از جلو
 مشهد غریب و صفی خان را بجای و منصوب کردند و بواسطه فوت میرزا محمد باقر منولی نویسنده
 مشهد از میرزا بدیع ولد میرزا ابوطالب کلانتر مشهد دادند و میرزا اینسار صاحب مشیره
 عبدالله قطب شاه زوجه عا دل شاه و الی پنج پور که بعد از مراجعت از مکه معظمه ممنوع از وطن
 مالوف شده بود از بند عباس باصفها آمده از آنجا بقصد زیارت مشهد مقدس رفت
 ملك الشعراء صاحب این تاریخ گفته (در زمرد کلاک شایسته سال نارنجش که بی حاجب
 بدگاه سلیمان جهان جها با مقدس عصر آمد

سنه هزار و هفتاد و هشت که مفارن روزگار سلطنت شاه سلیمان باشد سلطان اکبر بن محمد
 اورنگ زیب هند از پدر رنجیده از راه خلیج فارس باصفها آمده لشکر از پدر خود نمود و از شاه
 سلیمان استمداد کرد شاه او را جواب مساعد نداده شاهزاده هندد لکبر شد و خواهرش زیارت مشهد
 مقدس سو نمود شاه سلیمان او را با شرف پانز یقه بشهده مقدس فرستاد بعد از یکسال در آن ارض
 اقدس وفات کرده و در جوار مرقد مطهر مدفون گردید

سنه هزار و صد و پنج که او ان سلطنت شاه سلطان محسن است محمد حسین بابک نام ولد نجفعلیخان
 بیکر بیکه مشهد مقدس متوفی و ضمه مقدسه گردید

سنه هزار و صد و هفت و بعضی از تواریخ چنین نگاشته اند که سلطان اکبر ولد اورنگ زیب که
 چند سال بود با بران آمده و از بغداد پیدر شکایت مند بود و پناه بدولت شاه صفی آورد در

اصفهان معززا میر سپید را بنیال از شاه سلطان محسن بخش حاصل کرده با بخل کامل بطرف
 هند و شتار حرکت نمود بعضی از شعرا تاریخ این حرکت شاهزاده هند بنظم آورده چند بنیال^{اند} نشان داده
 من جمله راز باری شاه شد بهند کبر شاه آمد تاریخ این دو مصرع و نحوه باری یاد از
 الا بواش بادا با او خدای کبر همراه روز عرفه وارد طرق شده شب منکر آن بارت حرم مطهر
 ایام همام علیه الصلوٰه والسلام مشرف گردید و روز عید اضحیٰ با شرفیات شایان بشهر مشهد^و
 نموده چند رطلخان بیکر یک مشهد و منواییاشی و یوسف سلطان وزیر و کلا نتر فریب بکفر سنک
 اورا استنفا نموده لدی الورد و بز بارت حرم مطهر رفته بعد رکبند الله و پر بچانی که دار الضیافه
 حضرت امام همام است شیلانی برای او کشیدند و قبل مشبک طلائی بوزن یکصد و هشتاد و سه
 مثقال و ششمانه که یکصد و هشتاد مثقال عنبر اشبهت که میانش بود بعنوان نذر و نیاز بیکر
 قیض آثار آورده بود و راندون فیه مطهره او بچند و چهل چراغ بلوری نیز در دار الحفاظ آویخت
 بعد از دو روز توقف در مشهد قدری ظرف نفه مثل انگری و سرپوش و نظایر آن نزد محمد سلیم
 بیک بیکر یک شاملو فرایشی شاه سلطان محسن که از اصفهان بمنت همانداری آمده بود
 فرستاد که سکه نمایند و چون در این دو سال جلوس شاه سلطان محسن هنوز سر سکه با سیم او
 بمشهد فرستاده شده بود سکه زدن مفذور نشد لهذا بیکر یک مشهد هند و ارامنه را
 طلبیده سی هزار مثقال نفه مسکوک از مسکوکات سلاطین ماضیه بقیه عادل خیده سلیم^{دان} کا کذا
 شاهزاده هند و شتار نمود و چون قیمت نفه ظرف شاهزاده معادل این وجه نبود و کسر^{داشت}
 بعضی ظرف طلائی شکسته مثل تنک و غیره ضمیمه نفه آلات نمود تا فیمش مطایبان سی هزار
 مثقال نفه مسکوک شود جمعه نوزدهم ذی الحجه از مشهد بمن هرات حرکت کرد و سبصد
 عدد اشرف انکلیسی از قرار یک موانه تاریخ شاه سلطان محسن محمد ابراهیم بن زین العابدین نصیر

در تاریخ موسو بدست شهریاران میوند بدست موبیاشی فرساده که بخدا آستان ملائک
پایان تقسیم شود و بعد از رفتن او هفت سال بعد بخت سلطنت هند جلوس نمود
سنه هزار و صد و نه در این سال میرزا داود مشغول خاصه شاه سلطان حسین موبیاشی مشهد
مقدس شد

سنه هزار و صد و بیست و دو که ابتدای خلل سلطنت شاه سلطان حسین بود ملک محمود
سپهسالار که در نون میر سپه مشهد مقدس را بمحطه تصرف آورده در کمال استقلال بحکم
پرواخت توضیح آنکه حکام مشهد در زمان شاه سلطان حسین اول فتحعلخان فاجار و بعد علیقلخان
شاملو بودند و از حوادث که در سلطنت آن پادشاه در مشهد روی داد این بود که علیقلخان
که دست نشانده اسماعیلخان سپهسالار خراسان بود با او مخالفت کرده و ادبش شهر را بخود
منفق ساخته سپهسالار را از خانه خود شش گشتان گشتان باقی و چهری آورده در خانه خویش حبس نمود
و این واقعه در سال یکصد و سی و پنج اتفاق افتاد و همان الواط و اشارت که با علیقلخان منفق
با اسماعیلخان اسیر اجسره بودند در ماه جمادی الاول همان سال بخانه علیقلخان حاکم مشهد
ریخته و از اگشتند و اسماعیلخان را که مقید بود از قیدرها و محکومها اختیار کردند و اسماعیلخان
ملک محمود را بمشهد خواست که مقوی کار او شود ملک محمود در مشهد و بعضی کاپات خراسان
سلطنت یافته دعوی سلطنت نمود و تاج کبانی بر سر نهاده بنام خویش سکه زد و خطبه خواند
کار بدینوال بود تا در سنه هزار و صد و سی و نه شاه طهماسب ثانی با سرداری فتحعلخان فاجار
بخانه مشهد رفته شهر را محاصره نمودند و در همین محاصره بود که در فلی سبک افشار ملقب
بطهماسب فاجار شده و بمنصب دجی با شیکری رسید و در همین محاصره بود که سبکافشار
قلیان نایب السلطنه فتحعلخان فاجار شهادت رسیده و در جوار خواجہ بیع مدفون گردید

و اینوا فخر و زجمعند و از دهم محرم هزار و صد و سی و نر بود بعد از چند شهر مشهد مفتوح شد
 و ملک محمود سبکتگانه و ائانه سلطنت را بار دوی شاه طهماسب فرستاده خود ملتس یکسوت
 در ویشی کرد بده بجزه نشست حکومت مشهد برضا قلیخان پسر طهماسب قلیخان و اگذار شد
 در تاریخ جهانکشا بنکار در سلط علی قلیخان شاملو با سبعل خان سپهسالار در باز دهم
 محرم هزار و صد و سی و پنج بود همان روز که افغانه اصفهان را بدست آوردند و نیز منکار در که
 شهر مشهد مدتی و مادر محاصره بود هیچ طوفیخ آن برای نشون شاه طهماسب و نادریستر
 نمیشد تا آخر الامر پیر محمد نام از ملازمان ملک محمود پاسبان غمت ملک را فراموش کرده دروازه
 میر علی آمو به کسوده در شب شانزدهم ربیع الثانی نادر را بشهر دعوت کرد و شهر مشهد را که
 کلینه بشاه طهماسب سلم شد ملک محمود بعد از دو روز کسود و نشان اختیار و در یکی از
 محلات صحن مقدس اعتکاف نمود و بعد از چندی نادر را بملک محمود سوءظنی حاصل شده شو
 مردمان و مخالفان ایشان را بتجریک و تصور نموده او را با ابناء عشر که در صحن مقدس بودند
 بقتل رسانید

ایضا در تاریخ جهانکشا از توابع سال هزار و صد و سی و پنج که محمود غلیجائی بر اصفهان
 مستول شد منکار در که محمد خان افغان که حاکم هرات بود بقصد تسخیر مشهد از هرات حرکت کرد
 چهار ماه قلعه مشهد را محاصره نموده آخری بیل مقصود مراجعت هرات کرد

سنه هزار و صد و چهل مطابق یحیی بیلر که چنانکه در تاریخ جهانکشا و غیره مسطور است
 اینک شاه طهماسب و نادر بقصد هرات از مشهد خارج شده بطرف نر شیر رفتند شاه طهماسب
 فسخ غریب کرده بطرف مازندران رفت نادر هم چند منزلی بمبت هرات رفت خیر غنشاش
 اسرا باد را شپند از سمت هرات مراجعت کرده بار دوی شاه پویوست متقفا بطرف اسرا باد

و مازندرا

و مازندران آمده بعد از تنظیم آن حدود مجدداً با شاه طهماسب چند مرتبه پیش و پس وارد مشهد شدند که از آنجا بجانب هرات رفتند

سنة هزار و صد و چهل و یک تخافوی نیل در چهارم شوال که چهل و شش روز از نوروز گذشته بود نادر شاه از مشهد با شاه طهماسب بفسد هرات حرکت کرده پس از پنج هزاران در چهارم ذی الحجه وارد مشهد شده اللهیارخان افغان را بکومت هرات منصوب نمودند و در وقت عید اضحی فشنون را مریخص کردند و نادر وقت از هم حاضر شوند که بطرف اصفهان حرکت کنند این بود که در هجدهم صفر چهل و دو از مشهد بصوب عراق حرکت نمودند

سنة هزار و صد و چهل و سه این شیل نیکو (و بنا بر تاریخ روضه الصفا) ناصر در سنه هزار و صد و چهل و دو در غره صفر انیس او فایتکه موکب نادر از تبریز مصمم حرکت بطرف ایران بود چایاری از رضا قلمی پیر حاکم مشهد رسید که افغان بفسد محاصره مشهد حرکت کرده اند بنسین اینمقالا که افغان ابدالی که در هرات بودند بدست حسین علیجائی که در فندهار بود علم مخالفت فراشتند اللهیارخان ابدالی حاکم خود را که دم از مؤلف نادر میبرد اخراج کرده دو الفقارخان نامی را بکومت بر داشتند اللهیارخان با معدود از خواص خود بمشهد آمده بعد از سه روز افغان ابدالی در مشهد محاصره کردند و پس از هجدهم محرم ابراهیمخان برادر نادر بیرون آمده کوفتی نموده شکست خورده بشهر محض جُست و قُتُبک نادر را بخوارسان را شنیده و بسبب مشهد حرکت کرد افغان ابدالی که سنی بکر و مشهد را محاصره داشتند از دود مشهد برخاستند بسبب هرات فرار کردند و نادر در آخر بیع الثانی وارد مشهد شد

از وفایع ایام توفیق نادر در مشهد از وجب فاطمه سلطان بیکم خواهر صلیبه و بطینی شاه طهماسب با رضا قلمی زای پسر نادر بود که در شب جمعه هفدهم رجب این سال اتفاق افتاد و در پانزدهم

سنه هزار و صد و چهل و سه موکب نادری از مشهد بقصد هرات حرکت نموده بعد از
 چهار ماه و چند روز محاصره اهالی هرات مناصل شده شهر را تسلیم کردند و این واقعه در هفتم
 شهر صفر هزار و صد و چهل و چهار هجری بمجده اهالی هرات مخالفت نموده و در ثانی شهر را
 بنصره نادری آورد و در پنجم ذی الحجه وارد مشهد شد و از فرار بکره در تاریخ روضه الصفا
 ناصر مکتوب است که مشهد خبر مصالحه شاه طهماسب و لطف عثمانی بسمع نادری رسید این بود
 که با این مصالحه رضی نشده عریضه شکایت آمیزی بشاه نوشتند و با سپاه خراسان بطرف اصفهان
 حرکت کرد

سنه هزار و صد و چهل و چهار همانطور که در مثنوی تاریخ ضبط است طهماسب قلیخان (نادرشاه)
 شاه طهماسب از سلطنت خلع کرده مجوسا از راه بزد بمشهد فرستاده برضا قلیخان حاکم
 مشهد که پسر خودش بود سپردند و شاه طهماسب مشهد بونا هنگام سفر نادری شاه بهندستان
 که او را از مشهد بسبزوار آورده بحکم رضا قلی میرزا پسر نادری شاه محمد حسینخان قاجار کهنده
 او را مقتول ساخت

سنه هزار و صد و پنجاه و سه نادری شاه بعد از فتوحات هندوستان و ترکستان و خوارزم
 در اواخر شهر شوال وارد ارض اقدس شده قندیل طلای مبنای مرصعی که نذر فتح هند و قفل
 طلای مرصعی که نذر تسخیر ترکستان بود هر یک را در موضوع له خود وضع کرده دو مادر ارض
 اقدس بوقف نموده حکمرانی خراسان را بنصر الله میرزا و لد خود مفوض داشتند چهاشبته بیست
 و ششم ذی الحجه بقصد بنیبه اهالی باغستان از مشهد بیرون آمد

سنه هزار و صد و شصت و دینار نادری شاه از کرمان حازم مشهد مقدس شد میرزا مهدی خان
 منشی مینکار چون بخت را وارون و اوضاع را دیکر کون یافت نصر الله میرزا با شاهزاده میرزا
 و باقی

و باقی شاهزادگان و جواهرخانه و نقایس اسباب سلطنت را از عرض راه روانه کلات ساختند و
وارد ارض افسر گشتند و بیغ زهر آبگون بی رحمی را جلاد داده بغا ز کشتی و سفک د مابی که اهان پیر^{خست}
که پنجه اش مثل او در فتح آباد جوستان در شب یکشنبه باز در هم جادی الاخرای انیسال شد
علیق لیخان برادرزاده نادر شاه بعد از اسباع این خبر بمشهد آمده بخت سلطنت جلوس نمود
و سهراب نام غلام خود را بکلات فرستاده شاهزادگان نادری را با جواهرخانه و خزانه بست
آورد رضا قلی میرزای مکحول را با اولاد و احفادش مقتول نمود نصرالله میرزا و امامقلی میرزا را
با شاهرخ میرزا با رضافدس آورده آن دو برادر را در مشهد مقدس مقتول و شاهرخ میرزا را
که جوانی چهارده ساله و خوش رو بود مجوس نمود و خود مستقلاً در بیست و هفتم جمادی
الثانی بسلطنت جلوس کرده و خود را علیشاه نامیده سکه و خطبه بنام خود کرد

سنه هزار و صد و شصت و یک بعد از کور کردن علیشاه چنانکه در منون تواریخ ضبط است
هشتم شوال انیسال امرای خراسان شاهرخ را بسلطنت جلوس دادند (چنانکه در بعضی از
تواریخ که ملاخطه شد تا ریخ جلوس او را در مرتبه اول (سلطان اعظم) نوشته اند) و در
همین سال ابراهیم شاه و علی شاه را حکم شاهرخ مقتول ساختند اجساد آنها را بمشهد حمل کردند
صاحب تاریخ روضه الصفا ی ناصر مینکار د که اهلای خراسان بعد از خلع علیقلیخان که او آن
۷۶ بود شاهرخ میرزای پسر نادر را بسلطنت برداشتند و بعد از چند روز او را مغرول و
مکحول نموده میرزا سید محمد متولی مشهد مقدس را که دخترزاده شاه سلیمان صفوی و داماد
شاه سلطان محسن بود بسلطنت اختیار کرده موسو بشاه سلیمان نمودند تا ریخ جلوسش
روز سه شنبه پنجم صفر هزار و صد و شصت و دو بود (شاه سلیمان در ایام سلطنت خود
ضریح مرصعی که نادر شاه برای مقبره خود ساخته بود از مشیرد او آورده دور مرقد امامها

علیه السلام وضع نمود و میرزا داود ولد خود را بتولی منصوب کرد بعد از چنگا و راهم کور کرده
شاهرخ را بسطنت آوردند

سنه هزار و صد و شصت و از فرار مسطورات نوارنج زندیه در ایساک که مجدداً شاهرخ
جلوس کرد احمد شاه افغان در آن بعد از فتح هرات بخپال شجر مشهد افتاده حوالی مشهد که
رسید باروی شهر را محکم دیده خواست بچلته داخل شود با شاهرخ طرح خصوصیت و ادان^خ
بهانه زیارت بامعدود داخل شهر شد و با شاهرخ ملاقات کرده نور محمد خان افغان را پیشکار
و در معنی تسلط بشاهرخ کرد و خود بنشینا بو و از آنجا بسیر و رفت و خیال شجر استر اباد
و مانندان را داشت در مزینان سر را و بامعدود از سواران محمد خان قاجار که بمنغلاهی
مامو بود ندب خورده شکست یافت و ناسیر و ارغان بر نافت شاه در آنی کله خورده از سیر و
هرات رفت و نور محمد خان افغان را که نزد شاهرخ در مشهد گذاشته بود احضار کرده امیر خا^ن
فرانی را از طرف خود وکیل السلطنه شاهرخ نمود امیر خان که مرد ناپاک و بیباکی بود بچلته^{خل}
مشهد شده و کسان خود را نیز آورده در وازه و چند برج را تصرف کرده نه بطور بیابن بلکه
بوضع سلطنت حرکت میکرد شاهرخ فریدون خان کرجی را بدفع او نامرده نموده خان فرانی را
از شهر رواند و فریدون خان منصفک امور اشد نصرت الله میرزا پسر شاهرخ بر او رشک
برده او را مقتول ساخت و خود منصفک امور را نبود تا شاهرخ پسر را بهانه نزد کریم خان
زند پسر از فرستاد و ناد میرزا ولد دیگر خود را صاحب اختیار و منصفی امور ملکه نمود
نصرت الله میرزا بعد از شش ماه و دشت بمشهد کرده ناد میرزا فرار نمود و او باز استقلال^{فت}
و غوث زیاد در دماغ او جای گرفته مردم را مجبور میکرد که او را ولینعت بخوانند بعد از
چنگ جعفر خان کرد که در چپاران سکنه داشت آب شهر مشهد را که منبع و سرچشمه اش در حوا

چنان بود بشته بزاعث مباد نصرالله میرزا برای محصل آب از شهر خارج شده و با جعفر خان
 جنکیده آب را بشهر آورد و این واقعه در سال هزار و صد و شصت و سه بود همان سال نصرالله میرزا
 بطرف پشاور آمد که آنجا را مفتوح سازد و ناد در میرزا وقتاً مغنم شمرده بمشهد معاود نخواست
 و بشهر درآمد شاه رخ دروازه های شهر را داد بستند که نصرالله میرزا دیگر مراجعت نکند شاه رخ
 مدافع شده دکن از محاصره نیشابور بر داشتند بطرف مشهد آمدند ابواب را بسته بداهل شهر که
 از غدایان ناد در میرزا بنک آمده بودند دروازه را باز کرده نصرالله میرزا داخل شهر کردند
 ناد در میرزا از دروازه دیگر بیرون رفته فرار نمود شاه رخ بمینا ک شده بروضه ضوئیه پناه برد
 نصرالله میرزا داخل حرم مطهر شده پای پدر را بوسیده او را بچهار باغ معاود نهاد و خود
 متکفل امور سلطنت گردید

سنه هزار و صد و هشتاد و یک سیچقان پسر نصرالله میرزا ولد شاه رخ از مشهد مقدس
 فارس که مقر سلطنت کرمان بود حرکت کرده از راه سمنان و خوار عبور نموده بشیراز رسید
 اگر چه بر حسب ظاهر ما مورثی از طرف پدر در دربار کرمان داشت اما در باطن پدر از او بگریز
 خاطر بود و در خفا از کرمان توفینا و زادشیراز خواهرش کرده بود نصرالله میرزا پس از
 شش ماه توقف در شیراز از راه نرد مر اجعت بمشهد معاود

سنه هزار و صد و هشتاد و سه را این سال از فرار یک مورخ تاریخ زندبه نگاشته است احمد
 درانی افغان با صد هزار نفر شون و شش صد فیل و هفتصد اراده نوپا از قندهار
 لشکر مشهد مقدس حرکت کرد شاه رخ ابواب شهر را بست و از ایلات نواحی مشرک شد
 نموده کار محضن خود را محکم ساخت بفاصله دو روز بعد از این نادر کاکا احمد شاه وارد طرق
 گردید از آنجا بکل شوران از فرار حوالی مشهد که در سنوات قبل هم بجهت لشکر مشهد شون
 کشیده

کشیده در آنجا سکنه گرفته بودند نزل نمود خوانین ایلاناک را دیهانه خود را از مشهد خارج کرده دست از یاری شاه رخ کشیدند شاه رخ مانند جامعیت قلیله از غلامان مشهد که همه جهه نصرالله میرزا که سپهسالار و میر قلیچ شاه رخ بوز پاده از دو بیست نفر سوار داشتند هر روزه بر سبیل اسمرار از حصا مشهد خارج شده حمله مردانه بسپاه احمد شاه میرزا و اظهار شجاعت مینمود حتی در یکی از شبها که نصیرخان بلوچ باد و از ده هزار نفر بحکم شاه افغان پورش بشهر آوردند نصرالله میرزا با همان قلیل جمعیت خود بر آنها حمله برده طوریکه دله را نه حرکت کرد که شکست بخشود احمد شاه وارد آورده جمعیت زیادی از آنها مقتول و بقیه مجروح بارد و معاود نمودند صاحب تاریخ زندیه میرزا ابوالحسن کاشانی مینویسد که شش هزار نفر از دوازده هزار نفر مقتول شدند اما بنظر بنده مؤلف اغراق میآید علی ای حال این فتح شاهزاده اسباب جرات و جلالت مشهدها شده و در و بر شاهزاده جمعیت زیادی از پیاده و او طلب کرد آمده مصمم کارزار شدند شاهزاده را هفوز بجائی رسیده بود که روزی پاده نفر سواره طرف اردو احمد شاه رفت و چهره نفر را در بین راه گذاشته با شش هزار نفر وارد و شد و مدتی سوار جلوس را پرده شاه افغان اینساده بعد بارد و بازار توجه نمود شخص مشهد که در اردو بازار بود نصرالله میرزا را شناخته فریاد بلند کرد آنا این خبر دارد و شایع شده بحکم احمد یازده هزار سوار شاهزاده را تعاقب نمودند احمد شاه بر بالای کوشک برآمده مجادله و محاربه شاهزاده را نظاره میکرد و تیمو میرزای دیگر خود را مخاطب ساختن بزبان افغانی می گفت (دوئی غسے ای زوان غسے شتر یعنی سپر مثل این باید و فرز ندچین شاید) خلاصه اگر با غرق مورخ زندیه توان دل بست نصرالله میرزا در این محاربه جنگ کریمکان هزارتن از افغانه را بجاک هلاک انداخته و خود سالماً وارد مشهد شد از ریبکدلی فسیده در مدح

شاهزاده انشاد کرد که مطلع آن اینست (فذل جهان گذار منتهان بخلاف نشتری راز منها
 شمار منتهان بکلاف نشتری) بالاخره احمد شاه از محاصره عاجز شده جمعی از خواص خود را
 از قبیل نغمان شیرازی و شاه ولیخان صد اعظم و غیرها بشهر فرستاده با شاه رخ فرار مصاحبه
 دادند که یک داس سرخکی که سواری مخصوص نصرالله میرزا و سه هزار تومان قیمت آن بود با شاه
 داده شود و یکی از بنات شاه رخ بجایه نکاح سلیمان شاه و لذا احمد شاه در آید و نیردان بخش میرزا
 پسر شاه رخ بفرستد و نام شرط مصاحبه قبول شد اما شاه رخ بجای خنجر خود صیبه فرستاد
 خان کرچی را بارد و فرستاد احمد شاه در هشتم صفر هزار و صد و هشتاد و چهار از دور مشهد
 شد و نیردان بخش میرزا در فتنه بود تا سنه هزار و صد و نود و دو که احمد شاه مرد و او بمشهد
 رجعت نمود خلاصه بعد از رفتن احمد شاه از دور مشهد غرور دامنگیر نصرالله میرزا شده طلا
 آلات و نفقه آلات موقوفه را از فساد بل و غیره تصرف نموده سکه زد بلکه بدین هم کفایت نکرده
 دست تعدی مال پدر کشود شاه رخ از او رنجیده نادر میرزا پسر و تیم خود را و بعهده کرد اما این
 اخوان کار بجایه کشید نصرالله میرزا الحیاء از مشهد خارج شده بعد از چندی پناه بدربار کرمان
 برد و بعد از فوت کرمان باز مدتی در اصفهان و شیراز بود عاقبت از شیراز فرار کرده بطرف
 خراسان رفت نادر میرزا در زمان غیبت برادر و اسقف لای خویش نیز بنای تعدی و بمال موقوفه و
 غیر موقوفه گذاشته حتی خشتها طلا و روی کینه مطهر را کنده بمصارف ساینده و میرزا مهد
 مجاهد متولی آستان مبارک که هر قدر او را مانع شده مفید نیفتاد سر طوق مکلل که بالای کینه مطهر
 نصب بود کند و عالی زربافت که هفت هزار تومان قیمت داشت سوزانیده هفتصد تومان عاید
 شد در بجوهر را نیز کنده بمصرف رسانید با کجایه مدتش شش سال که نصرالله میرزا در مشهد بود
 آنچه خواست کرد و با امراء خراسان عموماً بنای مؤلفه مخصوصیت گذاشت من جمله میرزا محمد خان

عرب نکوئی حاکم طبس بود که کینه دیرینه با نادر میرزا داشت لی در اینوقت با وی سازافت و
مودت نموده از طبس بقصد زیارت مشهد مقدس حرکت کرده با شصدهفتصد نفر عرب و
ارضافندس شدنادر میرزا هم برای جذب قلوب او و همراهانش نهایت محبت را در باره او مرعی
میداشت تا اینکه روزی میر محمد خان نادر میرزا را در خواب غفلت غرق کرده بغتة بر سر او
آمده خود او را باد و خواهر و دو برادر بطینی وی اسیر کرده و جمعی از ملازمان او را کشته بطرف^{طبس}
رفت و مشغول گردانیدن از طرف خود حکمران مشهد ساختیم و شاه افغان که در فندها این
تفصیل را شنید بچشم رفتن مدد خان افغان را با شصت هزار کس بمده شاهزاده بطیس فرستاد و سر
افغان اول نهادن و زبده آخرالمرطیس را گذاشته بمحاصره مشهد آمد میر محمد خان هم با معددی
خود را بمشهد رسانده سه ماه مدت محاصره طول کشید بالاخره فرار بر مصالحه شد که نادر میرزا را
بسر دار افغان بپسارند و چنین شدنادر میرزا را از طبس آورده بمده خان سپردند و افغان
از ظاهر مشهد برخاستنادر میرزا بهرات فرستاده شد که همان شاهزاده محمود باشد و آنجا
بود تا نصرالله میرزا فرارا از شیراز بخراسان آمدنادر میرزا هم با فسون هرانی مجدداً بطرف مشهد
آمده با برادر جنگی کرده شکست یافته معاودت بهرات نمود و نصرالله میرزا در مشهد بلا معارض
لوائی استقلال فرشت میر عبدالکریم نام بخارانی که با ایلچی بخارا با سلامبورفته بود نادر بخارا
سلاطین بخارا و افغان و غیره بر حسب خواهش بعضی غلام عثمانی نوشته است و بپل آن نادر بخ
آمدن احمد شاه درانی را دفعه اول بدو مشهد رسانده هر دو صد و شصت چهل مسطور شدند
و بعد سفر هندوستان او را نوشته میگوید بعد از آنکه احمد خان مرد و سرحد مشهد و غیره را^{مستتر}
کرد با کونچان زند عهد مصافقت بست و نیز منکار داد که احمد شاه مشهد به بنیره
نادر شاه خج داد و عاسم خان عرب خج پسر را که چشم شاه خج را کور کرده بود گرفته مقبول ساخت
و فوت

وفوت احمد خان زاد رسنه هزار و صد و هشتاد و پنج نوشته است
مورخ و یکم از تاریخ نگاران زندیه آمدن احمد شاه زاید و مشهد در همان سال فوت او رسنه
هزار و صد و هشتاد و پنج بود مسطور داشته است

بالجمله احمد شاه افغان هنگام غریبت بنیجر مشهد و طغرافرمان بخوانین و دوسای ایلان کوکلان
و غیر هم مرقوم داشته اند آنهاد عوث بخرا و خربن بنیجر شهر مشهد نموده است که بالمشاهده
عین آن فرمانها دینا درج میشود

عل مهر سجع آن
الحکم لله با هو یفتح

احمد شاه در درانی

۱۱۶۰

هو الله تعالی شانه الغریز فرمانها یون شد انکه عالیجاها ان عقیدت و اخلاص کما
نظاما لایالته والشوکه محمد و لیجان و امان لقخان و خواجه حسن و ن بیک و آدینه قلیج خان
و کردند و عدت خان و چالرخان و چرکس و ن بیک و دولت علیخان و آدینه محمد خان و مصطفی
و شیر محمد خان و سلیمان میخل خان عوض کلای خان ارسلانخان و دولت محمد خان و فرسان خان
و آدینه کلای و ن بیک کوکلان دو ورقه با شفاق بے غایات شاهنشاهی و الطاف بے نیازیات
ظلالی سرفراز کشته بدانند که در اینوقت عالیجاها ان اخلاص و عقیدت دستکاران علیخان
و محمد علیخان و عبد الحمید خان و امام محمد خان و محمد خان کل بپر قدم و کبل آقا محمد خان کیم خان
امان لو خان محمد خان کوکلان با فوجی از غازیان نداشتن مبین و نموده در سبزووار تر دعا
و پنجایکاه امیر الامرا العظام مفریبا الخافان شاه پسند خان درانی میرزا باشی سرکار خاصه شریفه
و سردار کثیر الاقدار غازیان نصر نوامان ماموس سبزووار دارد و او آنجا سا پر غازیان و رفقا
خود را گذاشته با اتفاق چهل و شش نفر از سرکردگان وارد درگاه آسمان جان و در ارض اقدس

بزبارت بندگان اقدس و وجوه مقدس مشرف گردیده و بحسب آذوی خود کامیاب گردیدند و بعد
 شرف زیارت اسناداً نمودند که ارقام فضا نظام بسر افرازی آنجا پناهان و باقی خوانین و اعزّه و
 سرخیلان ایلات کوکلان و غیره شرف صدور با بد که همه ایشان از نوید این دولت جاوید خرم و
 خوشحال گردیدند شکر این نعمت مقدس را بدرگاه و اهل العطا یا بجا آوردند و هر کس که هوای سپاه
 کری بخارت داشته باشد آمد و رفت مینموده باشد لهذا امر و مقرّر فرمودیم که ارایاهای ^{مضاف}
 در روم و ایران و توران و هند و سنایک مسلمانیکه با کفار جهنم نموده مملکتهای را بشرف اسلام
 مامور ساختند و پادشاهان این مملکتهای را ایشان شرف دوزد و سعی آن بودند که دین بسین ^{شیر}
 صلی الله علیه و سلم روشن و قوی گردد و از جهد و سعی ایشان پروردگار عالم نیز بفضل خویش
 بخواند و پیغمبر محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم در تمامی اقالیم دین اسلام را قوی گردانیده بود و در
 ثانی که نسل پادشاهان آرام ^{سابق} طلبت زن پرورشند و عهد شاه اسمعیل مدّتی بدست خودیم
 رواج بوده و بعد از آن بعضی بجهت انتفاع خود در انشطام مهام اینولایت بنای دین خود را بر
 عکس گذاشته با اسم شیعه مستی ساختند و غرض آنها از آن فعل آن بود که مردم ایران را پای گیر
 و رفت آمد با اقالیم دیگر نباشد و اگر چنانچه احدی برود اهل سنت آنرا در میان خود راه نهند
 و ناچار گردیده در همین اقالیم فتنه اطاعت بن سلطان را مینموده باشند و از انحرکاتش
 بعضی فروخته شد و بعالم در گرفت چنانچه جماعت فزلباش و ملازمان ایشان دست انداز
 بچارا با فغان جماعت نمودند و کسان صاحب غیرت را فغان برخاسته تمامی مملکت ایران را بر
 زدند تا اینکه سلطنت را از ایشان گرفتند مگر همین یک مشهد مقدس باقی مانده و در همین
 مشهد فزلباش بهر سپیده مضرّت و بنامی اهل سنت و جماعت بر سپید چنانچه در روم و ترکستان
 و هندستان مغلوب گردید و بر عالم ظاهر است و اینوقت که پروردگار عالم این دولت

خدا داد را بنوابها بون ما ازانی فرموده است منظور نظر اقدس چنانست که بفضل قادر
 بزل اسرای مسلمانان را که در عهد نادشاه گرفتار گردیده بجات از ارض اقدس و هم در عرض
 نون و فابن و غیره و لایات که بنصرت امای دولت فاهمه در آمده هر چه اسیر مسلمان بودند
 یافتند و حال قلعه مشهور را محاصره داریم انشاء الله تعالی همینکه قلعه فتح شد کوبا کل ایران
 بنصرت آمد و هر علم هم کنرا زاد رینود که الحمد لله تعالی نابود گردید و در سبزووار محصور است
 و جانی نخواهد رفت انشاء الله تعالی است خواهد آمد آن عالنجاهان اگر چنانچه از راه غیر
 دین مبین وارد شوند و قشون و سوداگریا بیدافع ندارد هم سود بنا است و هم نفع آخر
 والا اینکه الحمد لله تعالی بندگان اقدس را محتاج بقشون نیست مگر تکلیف دین داری است که
 هکله غیرت دین را نموده با هم متفق شویم و در هر باب خاطر جمع بوده در عهد شناسند مخررا

فی ۷ اشهر شوال ۱۱۶۷

محل مهر و جمع آن

الحکم لله یا هو یفتح

احمد شاه در درانی

۱۱۶۰

هو الله تعالی شان فرمایان هما بون شد آنکه عالنجاهان رفیعا پکاها ان محمد و لیخان و آدینلیج
 خان و فانی فرخان و غیر جماعت کوکلان با شفاق و بغایت شاهنشاهی و الطاف به نهائات حضرت
 ظل اللهی سرافراز کشنده اند که چون قبل از این عالنجاهان بمخصوص آمدن خود بار دو موعالی عرض
 اقدس رسانیده بودند و در جواب ارقام فضا نظام شرف صدور یافته بود باین شرح که هر کدام
 از راه نصیب و دین داری غایبان تحت خود را مکمل مسلح نیارداشته باشند که بعد از انقضا ایام
 زمستان بعد از نوروز و فیزی حسب الرقم مطاع ایشانرا طلب خواهد بود و در اینوقت که ایام
 بهار است و حرکت موکب فرخنده کوکبها بون بجهت پنجه ممالک ایران در این چندپوم خواهد بود بنا

علیه

علیه امر و مقرر فرمودیم که آنجا لجاها ن غازبان تخت خود را برداشته بامیدواری تمام روانه گرد
معل و بچین حرکت چگونگی روانه شدن با فشنو نه تخت خود را فلی و بضا بجا پاران انفاذ خصوص
النور نمایند که در جواب تم مطاع شرفصد خواهد یافت از آنفرار روانه آرد و معلی و آمدن بر باز
افس مشرق و با غازبان رکا با فاس ملحق گردیده بمجدهات قیام و اقدام نمایند و از عنایان خدا
امیدوار بوده و در عهد شناسند ۱۴۲۱ شهر جاری الثابینه ۱۱۶۱

خلاصه از کتاب روضه الصفا ناصی

شهادت فتحعلی خان فاجار را در سال یک هزار و یکصد و سی و نه منبوسید که ولادتش در سال
هزار و یکصد و چهار در اسرabad و عمر شریف آن امیر بزرگوار سی و پنج سال بوده
مجادله شاه یسندخان افغان با فاجاریه اسرabad که از طرف محمد حسن خان مامور بودند
و ما بین مزبنا و سبزوار خنکیده شکست بطرف افغان رسید و احمد شاه درانی بعد ازین
شکست از حوالی مشهد خط و غلا و سردی هوارا بانه کرده بجانب قندهار رفت در سنه هزار
و صد و شصت و هفت

سنه هزار و صد و شصت و هشت و هجری و فایده که خستین قلچان فاجار شهر مجبها سنه شاه در
جایم اقامت داشت نصرالله میرزا ولد شاه رخ نادری از مشهد بجایم آمده از خان و الاشان
در تقویت سلطنت خود اسماعیل خان معظم الیه قبول نفرمود

سنه هزار و دویست و ده هجری غزنی ^{اعلی} شاه محمد شاه مجراسان از منزل جها ارغان صادق خان
شفای با پنجهار سوار مامور مجاصره مشهد شد و بعد از درو سردار مذکور میرزا محمد مهدی
مجنهد با شاه رخ شاه مکول و قهار قوی میرزای پیر شاه رخ با استقبال ^{اعلی} قاجار محمد شاه از مشهد
بیرون آمدند از جانب ^{اعلی} قاجار محمد شاه حبیبخان برادر خان مغفور (فتحعلی شاه) با استقبال

شاهرخ مامور گردید و اینطور فرار شد که اگر میرزا محمد مهدی که از سادات جلیل‌الشان و مرد
فاضل متبحری است در جلو شاهرخ حرکت میکند شاهزاده حسینقلیخان پیاده او را بپذیرد و اگر
چنانکه سبقت بپذیرد مغزی البه وارد حسینقلیخان سواره او را بپذیرانی کند الفتنه خضرات
شرفیاب حضور پادشاه فاجار شدند شاه برز بر تخت نشسته مستند برز بر تخت کسرتده شاهرخ
شاه را اذن جلوس دادند و میرزا محمد مهدی مجتهد زهره سن شاهرخ فرار گرفت و بهر یک
فرار خور حال نفقده شاهانه بظهور پیوست و مقرّ شد که شاه افشار در دوی هابون موقوف
باشند اعنضا الدوله امیر کبیر سلیمانخان باششهرار سوار بجای میرزا محمد مهدی مجتهد مامور
بصرف مشهد شدند از نادر میرزا ولد شاهرخ شاه که در مشهد بمیوه اظهار مخالفت بروز کرد
از مشهد بسمت هرات فرار نمود و آقا محمد ^{علی} شاه با فتح و نصرت وارد مشهد شدند و در روز و روز
بمشهد نه تقلیداً بصفوت بلکه نقصاً از یکفرسخی پیاده شده از دروازه خیابان وارد گردید
بانهایت عجز و نیاز بعینه علیه ورود نموده بیست و سه روز در مشهد توقف فرموده و بسبب
خدام خدمت برضه مقدسه کرده از آنجا عازم عراق شدند

از حوادثی که در ایام توقف در مشهد رو داد ماموریت فراکوزلوی همدانی استبر سالت بکابل
ترد شاه زمان افغان در باب اسر داد بلج که شاه زمان قبول کرد و اظهار بیعت شاهزاده
محمود حاکم هرات با آقا محمد ^{علی} شاه و فرستادن هدایا و سکه و خطبه بنام پادشاه ایران نمودن و
از مسکوکات ضرب هرات که بنام نامی پادشاه فاجار بود مبلغ کزانی پیشکش فرستاد (مؤلف
از آن مسکوکات اشرفی در مجمع مسکوکات قدیم ضبط است)

شاه فاجار بعد از آنکه بمشیت امور خراسان داده و حکام بر و سرخس معین فرمود محمد ولایت
فاجار را پیاده هزار سوار بر داری کل خراسان نصب مامور بنوقف مشهد نمودند و فخر علی

کنول را که از غلامان خاصه بوموئی مشهود و بخوبی ابر خراسان فرار داده بسمت عراق حرکت کرده و شاه رخ و اولاد او را بماندگان فرستادند

سنه هزار و دویست و دوازده هجری شاهزاده محمود افغان والی هرات از شاه زمان سوختن بمشهد آمد و از آنجا عازم طهران گردید بعد از شهادت آقا محمد شاه و مراجعت محمد و لیجان فاجا از مشهد نادر میرزا از هرات بمشهد آمد و آنجا را منصرف شد

سنه هزار و دویست و سیزده هجری خاقان خلداسهبان (فتحعلی شاه) بقصد بنیاد نادر میرزا از طهران بجانب مشهد حرکت کرده در غره و بیع الاول بظاهر مشهد اردوی پادشاهی ^{تو} مشر خان کرد چارانی بانادر میرزا در مشهد محصور شدند بعد از چندی محاصر نادر میرزا پیشکش فرستاد یکی از مکرمان خود را بقصد حسینقلیان برادر خاقان مغفور در آورده فخلع شد و دوباره بحکومت مشهد بر فرار کرد بدو روز پنجشنبه بیع الاول سال هزار و دویست و چهارده موبک پادشاهی از حوالی مشهد بمسقط حرکت نمود

سنه هزار و دویست و شانزده ابراهیمخان بنی عم صهر خاقان کنیستان (فتحعلی شاه) در بنی و ششم ذی الحجه بقصد بنخیر مشهد از طهران حرکت کرد و در هفدهم محرم هزار و دویست و هفتاد و نهم موبک پادشاهی بجانب خراسان توجه فرموده در زادگان محمد علیمیرزا و عیسی خان کرد فرائی برسم منفلائی بنخیر مشهد روانه شدند و در نهم ربیع الاول اردوی خاقان مغفور بحوالی مشهد رسید چون مدت محاصره بطول انجامید و اهل شهر و چار فخط و غلا شدند و بنا بر عاقبت و حرمت و بی بقاعه بنی بسند اهالی شهر میرزا محمد مهدی را بشفاعت بارد و هائون فرستادند لهذا موبک پادشاهی از ظاهر مشهد بقصد طهران حرکت نمود حسینخان فاجار خبر پی رسیدن خراسان شده بمحاصره مشهد فغیام داشت و اردو خاقان جنبه مکان بعلی بلانی

دامغان و از آنجا بسمنان آمد بعد از معاودت خاقان مغفور فتحعلی شاه محمد ولیمیرزا بمکوش
 خراسان مامور و روانه نیشابور شد سردار فرزونی محاصره مشهد مشغول بود در رمضان
 آنسال شاهزاده محمد ولیمیرزا بنفسه در مشهد آمد نادرمیرزا ضریح حضرت امام علی علیه السلام و
 فنادیل و شمعدانهاراد سناندازی کرده و سکه زده بسپاهیان خود قنعت صنمونا اینکه عساکر
 پادشاهی از بروج حصا بالا آمده و قریب بصر ف شهر شدند نادرمیرزا بجبال اینکه میرزا محمد
 مهد مجتهد سبب دخول عساکر پادشاهی شهر شده است مجرم مطهر رفته در چینی که آن سبت
 بزرگوار مشغول نماز بود بانبرین چند زخمی بآن پیچا زده از دروازه فرار نمود فرار او از
 طرغ و ورد شاهزاده محمد ولیمیرزا با سردار فرزونی از دروازه دیگر در یکوقت اتفاق افتاد و شهر
 مشهد بصر ف عساکر خاقان مغفور فتحعلی شاه درآمد سیدیزیکوار بعد از چند ساعت
 الهی پیوست نادرمیرزا بن چند ساعت دیگر دستگیر شده برخی او را سوار کرده وارد مشهد
 ساختند و مغلولاً بطهران فرستادند در طهران وقتیکه خاقان خلدا ایشان فتحعلی شاه تخت
 مهر جلوس داشتند نادرمیرزا را اجضو آورد و بخوخواهی سید شهیدوار ابسیاست سانبند
 سنه هزار و دویست و چها که شاهزاده محمد ولیمیرزا بجهت ننبه تراکه نام و ناخن بود و فایح
 و منصوب بارض اقدس مراجعت کرد میرزا رضا فلی توانی منشی الممالک که بوزارت خراسان مامور
 شده خلعت هم برای شاهزاده آورد

سنه هزار و دویست و بیست و شش فیروزالدین میرزای الی هرات که در دادن مالیات
 میوزید سه شنبه بیست و هشتم جمادی الثانی شاهزاده محمد ولیمیرزا بقصد ننبه الی هرات
 از مشهد حرکت کرد بعد از ورود بپل نقره فرستاده هرات فیروزالدین میرزا از دراعتماد
 بیرون آمده ملک حسین میرزای ولد خود را با مالیات غوبو افتاده و پیشکش زیاده باردوی

شاهزاده فرستاده شاهزاده مراجعت بشهد نمود

سنه هزار و دویست و سی و هشت و هشتاد و نهم را اینک امرای خراسان باغوائی اسحق خان فرزند شاهزاده محمد و میرزا شور بدند و اینجی شاهزاده را که در چاران پوناخت نمودند و با جمعی وافر و عیال مشهد آوردند اسحق خان فرزند که مرد مجلی بود بحسب ظاهر یکک یاری شاهزاده از بلوک قرانی نشین بطرف مشهد آمد شاهزاده بهیچ وجه من الوجوه از اسبب فتنه و اسباب این غائله نمیدانست بکشتن یازدهم رمضان محمد خان قاجار نائب میرزا رضا قلی نوائی را با اسبقا اسحق خان مامور کرد هینکه این دو از شهر خارج شده بکوبه اسحق خان رسیدند هر دو را گرفتند و کاهداشته که دفع فتنه خوانین خراسان بدست من است و اطمینان من بشما وقتی خواهد بود که حراست برج باره اراک و شهر را بمن بسپارید شاهزاده الحاء قبول کرد اسحق خان وارد شهر شده در چها باغ منزل کزید خوانین خراسان را که رضا قلخان کرد زعفران لوی خوشانی و نجف قلخان کرد شاد لوی بوجنورد و بیکل خان کرد چیشلو دره جری و سعاد قلخان بجا لوی چهار غسانی باشند در شهرند خود طلبید و جمعیکه میرزا هدایت الله مشهد و ولد سید شهید میرزا محمد مهدی حضور داشت امرای خراسان بیکین و اطاعت ضعیفانه بلکه باغوائی سید مخالفت و زبده از شهر مشهد خارج شدند اسحق خان از عوافب این امر اندیشیده بآراک حضور شاهزاده رفت چند جازمین بوسیده عذر از نقصان گن^{شده} خواست در باطن میرزا شمس الدین معتمد خود را بحضور خاقان مغفور فتحعلی شاه فرستاد و از شاهزاده تشکک نمود میرزا شمس الدین در سلیمانیه کرج بارد و مشاهیر که از سلطانیه معاودت میکرد رسید و از اتفاق مبتلا برض صعبه شده قبل از آنکه جهان را بدرود کند تفصیل فتنه خراسان را باندلیس خان فرزند نصر بنمود

سنه هزار و دویست و سی و نه را اسمعیل خان سردار دامغانی با فسون موفور بجهت بذر^ن خراسان

خراسان در هفدهم ربیع الاول وارد مشهد شده بعد از زیارت روضه منوره و در آن حضور
شاهزاده بخواجه ربیع رفته آنجا اردو زدند خوانین خراسان بابت پیشتاز جمعیت در شب نوزدهم
ماه مذکور بار دوی سردار دامغانی بشیخون زدند و بعد از کشتن و کوشش زیاد هر جمعیست
همدرا نیسا کلان ولد شاه محمود از فندها ریفصد بشیخه هرات آمد فرزند الدین میرزا احاکم هرات
از اسمعیل خان سردار که در مشهد بود استعانت حسب کمران بعد از نزدیکی سردار ایران هرات
بسمت فندها ریف و معاودت نمود فرزند الدین میرزا پنجاه هزار تومان نعلها بسردار ایران داده
از پل بقره معاودت شد و سردار دامغانی با فتح و پیروزی واسطه رجعت در مشهد شد و در این
سال میرزا عبدالوهاب معتمد الدوله با فرج الله خان افشار از طرف خاقان قاجار با شماک
خوانین خراسان مامور شدند

سند هزار و دویست و سی و رانیسا مجدداً امرای خراسان بجا افتد شاهزاده محمد ولیمیرزا آمد
شدند اسمعیل خان سردار مامور خراسان شد شاهزاده محمد ولیمیرزا بنابر مصلحتی چند بخوش
بیلاق که اردو خاقان مغفور فتح علی شاه بود احضار شده محمد خان قاجار نایب اسحق خان فرات
از مشهد بحکم پادشاهی محاصره قلعه رادکان مامور گردیدند

بعد از دفع فتنه خراسان مجدداً شاهزاده محمد ولیمیرزا از جن خوش بیلاق مخلص شده بمشهد
سند هزار و دویست و سی و یک و رانیسا شاهزاده محمد ولیمیرزا با اسحق خان قرانی از شهر
بقصد تنبیه خوانین اگر ادب منتهی خویشان حرکت کردند و این خراسان عرضیه بدر بار اعظم
شهریاری فتح علی شاه فرستاده شکایت از شاهزاده نمودند فرمائی بنوسط عباسقلخان نوای
صادر شد که شاهزاده از محاصره رادکان که آنوقت آن مشغول بود صرف نظر کرده بمشهد
معاودت نماید شاهزاده الحاق قبول نموده با اسحق خان قرانی بمشهد مراجعت کردند و همد

اینک اسحق خان فرائی و پسر حسن خان بجگم شاهزاده محمد و لیمیزا در مشهد مقبول شدند
و محمد خان فرائی و لدا اسحق خان در دولت آباد علم یاغبکری برافراشت و طایفه فرائی با هزاره
سختی ارض افس را معتمد شدند

سنة هزار و دویست و سی و دو بواسطه مخالفت خوانین خراسان با محمد و لیمیزا شاهزاده از
حکومت خراسان معزول و حسنعلی میرزای حاکم طهران ملقب بشجاع السلطنه شده بایاک
خراسان مأمور گردیده در هفدهم محرم اینسال وارد مشهد شد و همان روز محمد و لیمیزا
با امان الله خان افشار از مشهد بیرون آمدند و مملکت خراسان با بنوا سطره امن شد هدر
اینسال ایچنه مخالفت حاجی فیروزالدین میرزا و الی هرات شجاع السلطنه از مشهد بیرون رفتند
هرات را محاصره کرده بعد از در یافت پنجاه هزار تومان پیشکش نقد و قبول ادای خراج هر ساله
و خواندن خطبه زدن سکه باسم خاقان مغفور فتحعلی شاه مراجعت نمود

سنة هزار و دویست و سی و سه را اینسال فتح خان افغان وزیر محمود شاه که هرات را مستخر
کرده و بقصد شهد میآمد شجاع السلطنه از مشهد ضمیمه مقابلت او را کرده در صحرائی
کافر قلعه کوه سوبه نلاق فریقین شد جنگ سختی در گرفت شکست فاحش بقشون شجاع السلطنه
رسید و هیچ نمانده بود که تمام اردو شاهزاده مقبول یا اسیرا غنیه شوند بخت مساعد
کرده کلوه نفکته سر شده بد همان فتح خان وزیر خورد اگر چه هلاکش نکرد اما از بالای
فیل او را زیرین افکندند الفور وضع جنگ بغیر کرده عساکر افغان که منجا و زاز پنجاه هزار
بودند همینکه سردار خود را افتاده دیدند پشت بمر که نموده کویچند و بسیمت هرات را زدند
شجاع السلطنه مظفر و منصو آنها را تعاقب کرده اردو آنها غارت نمود و مشهد مراجعت کرد
اینسال خاقان مغفور فتحعلی شاه بغیرم نظم خراسان و بنیبه شاه محمود افغان و محمد خجما

والی خوارزم و بعضی خوانین مارد خراسان بسمت مشهد حرکت نموده مؤرخ روضه الصفا
 ناصر منوSID که در چهاردهم شوال اینسا^{مویک خانانی} با یکصد هزار فسون بجوالی ارض اقدس رسید
 و از دروازه بالا حیا بان وارد شهر شده و آستانه مقدسه را بوسیده آداب زیارت بنجای قدس
 حکم بنیای صحن جدید در مشرق روضه منوره نمود و بعد از یک هفته توقف در مشهد بطرف
 دار الخلافه حرکت کرده ملک الشعراء فتحعلی خان فصیده را اینور کفنه است که مطلعش نیست
 (در خراسان رزم کردی ساز احسن ایلک سوری لشکر کشید باز اجسنت ایلک)
 سنه هزار و دویست و سی و پنج شجاع السلطنه بسمت تبریز حیدر تپه ناخنه محمد خان فرای را
 ندیده کرده مراجعت بارض اقدس نمود

سنه هزار و دویست و سی و شش امیرای خراسان از شجاع السلطنه اظهار وحشتی کرده میرزا
 عبدالوهاب معتمدالدوله با ستمالنا آنها مامور و شجاع السلطنه موقتاً اخضا بطهران شد
 در اوایل شعبان وارد طهران گردیده باز مجدداً بحکومت خراسان مامور شد و در شوال اینسا
 شجاع السلطنه از مشهد بکوسوتیه که مسکن بنیاد خان هزاره است ناخنه بعد از نابودی بنیاد
 بنیاد خان بواسطه تقویت مالیات هرات بسمت هرات راند مالیات عقب مانده را کفنه و بسمت
 مشهد نمود

سنه هزار و دویست و سی و هفت در اینسال شجاع السلطنه اخضا بطهران و معزول از
 حکومت خراسان شد

سنه هزار و دویست و سی و هشت شاهزاده علی بنی میرزای حاکم فرزند بنی حکومت خراسان
 مامور به پیشکاری میرزا عبدالوهاب معتمدالدوله و وزارت میرزا ابوالقاسم اصفهانی
 بانظر هندوانه شد

سنه هزار و دویست و سی و نه در اینک اعلیٰ قی میرزا ملتجی بخت السلطان از حکومت خراسان
مغزول و شجاع السلطنه منصوب و بمشهد ورود کرد

سنه هزار و دویست و چهل در اینک الله فلجان خوارزمی که بعد از سلطنت محمد رحیم خان
پدرش سلطنت خوارزم جلوس کرده بود تا حوالی مشهدناخت شجاع السلطنه با او مضافه
و با نظرنا ترک انداختن باز مجدداً در چهارشنبه چهاردهم رجب بحوالی مشهد آمد و در ثانی
شکست یافته سر را خرمز باد نصب شجاع السلطنه شد و الله فلجان منکوب با و مخدولاً بچو
رفت
در اواخر سال هزار و دویست و چهل یک نماین شاه محمود افغان و کامران میرزای پسرش که
والی هرات بودند منازعه شد و خواست کامران میرزا را از ولایت هرات مغزول سازد چون هرات
جزو مالک محروس ایران و در تحت حمایت سلطنت خاقان بود و عزل و نصب الیش یا مضا
و تصدیق ایندولنا بدینان لهذا کامران میرزا بشجاع السلطنه ملجی شد شاهزاده بنفسه
موجب هرات کرد بد کامران میرزا موکب شاهزاده را استقبالی کرد و کلید شهر و خزان را با و
تفویض نمود شاهزاده جز یک انکسری عقیق چیزی قبول نکرد و برای استقلال کامران میرزا
ارغون میرزای اردخود را با پنج شش هزار جمعیت آغا گذاشته در اوایل محرم هزار و دویست
چهل دو وارد مشهد شد

سنه هزار و دویست و چهل و سه شجاع السلطنه از خراسان اخضا پاپائی نمیشد بسمت
پردو کرمان رفت و ایالت خراسان بهلا کو میرزا ولد را شد او را گذار شد و می از مشهد بقصد
ننبد محمد خان فرای بزرگ بدر رفت و بواسطه اختلاف امرای خراسان و سؤنبد بهلا کو
میرزا نند میرخان فرای نصب شاهزاده نشده از تربت بسمت مشهد حرکت نمود و بعضی از سوار
هزاره و غیره بپای نظمی اغتشاش را در خراسان گذاشتند و فلجان ایلیانی خوشان

مغزو که و مجبوراً هلاکومیز را و نجوستان برد و برادر کُشش با فآن میز را بحکومت خراسان
 در شهر مشهد منصوب ساخت خبر اغتشاش خراسان بطهران رسید اسمعیل میرزا ولد خاقان ^{مغفور}
 بحکومت مشهد منصوب شده بعد از ورود بمشهد نفیگی سبزواری که مستحفظ ازک و عیال شجاع
 السلطنه بودند اسمعیل میرزا را بشهر راه ندادند بجای شاهزاده اسمعیل میرزا که بعرض مناک
 دولت رسید حسنجان قاجار فرزند پسر دار را بحکومت خراسان مامور ساخت اسمعیل میرزا
 احضار بطهران کرد بد حسنجان سردار وایل سال هزار و دویست و چهل و چهار وارد مشهد
 آنجا را تصرف نمود ولی سبزواری که کان بدست غون میرزا ولد شجاع السلطنه بود

سنه هزار و دویست و چهل و پنج در اینک امرای خراسان با یکدیگر نفاق در زید محمدخان قرا
 که مرد محلی چایلوئی بود با حسنجان سردار بنای موافقت نهاد و باین واسطه سایر امراء از سردار
 مشارالیه روگردانیده مخالفان نمودند محمدخان در شهر مشهد تسلطی پیدا کرد و باخذ اموال
 تجار و بقویا اشرار و تجار دست در علمای مشهد عریضه شکایت فرموده اهل خلافت نوشتند و
 استدعا بحکومت شاهزاده را بنجر خراسان نمودند این بود که احمد علی میرزا ولد خاقان حبش مکان
 فتحعلی شاه بحکومت میز موسی شیخ بوزارت مامور خراسان شده در هفتم رجب وارد شهر ^{مشهد}
 کرد بدند و حسنجان سردار با حسنجان ساری اعلان برادر او مغزو که بطرف عراق آمدند همدان
 سال الله فلان خوار می بقصد سنبردی بطرف خراسان آمد احمد علی میرزای دلی از مشهد بقصد
 مقابله او حرکت کرد الله فلان نائب مفاومت باورده فرار بر فرار اختیار نموده صید محمدخان ^{پیر} حلا
 کلان که مؤسس فرشته خراسان بود مقول شد و شاهزاده مظفر و منصوب وارد مشهد کرد بد
 سنه هزار و دویست و چهل و هفت بواسطه بنظمی خراسان ثواب غفران مآب نایب السلطنه
 عباس میرزای لبعهد ولایت ایران مامور آنجا شد عمل حکومت خراسان و نیز و کرمان ضمیمه

آذربایجان شد و حضرت نایب السلطنه در مقدمه رجب این سال وارد مشهد گمیده احد علمبر
بطهران مع او دت نمود و خراسان بورد و شاهزاده معظم منظم شد
سنه هزار و دویست و چهل و شش بواسطه شمره بکه از رضا فلخان کرد خوشانی بروز کرده
بود توابع نایب السلطنه در دوازدهم محرم بقصد بنیاد و از مشهد بیرون آمده ابتداء قلعه امیر آباد
چهاران را مفتوح نمود و مساحت را در پنج این فتح خاوری شیرازی گفته (خرد کفنا امیر آباد
فتح الباب فوجیان شد) خلاصه در دوشنبه هفتم ربیع الثانی بواسطه محاصره شد بدیشهر
فوجیان مفتوح رضا فلخان کرد و عفرانلو باری توابع عفران مآب نایب السلطنه در چادر قائم
مقام پناه برده مجوسا بمشهد فرستاده شد و سام خان پسرش بلقب الیچا نیکری خراسان
سافراز و ولایت خوشان و متعلقات آن بنور محمد خان دولوداده شد چون طایفه سالور
ساکن در اطراف سرخس که ملائمت علی و اوست برانست بنامی سرقت و دزدی مال رعیت سرخس را
کنار دند و سرخسها در سلطنت تجارت به تبعه مخصوص آیند و لک بوده در دوازدهم جمادی
الاولی همین سال موکب حضرت نایب السلطنه حرکت کرده در سه شنبه بیست و سیم همین ماه
وارد سرخس شدند و حاصل این سفر ثبیب سخت طایفه سالور بود و بعد از آن بترت شیعجا
آمده در اواخر رجب وارد مشهد شدند

سنه هزار و دویست و چهل و شصت و یک بمکومت خراسان بمحضرت امیرزاده محمد میرزا (محمد شاه) مقص
کردید و حضرت نایب السلطنه اخضا بطهران شدند جمعه بیست و پنجم محرم وارد الخلافه
شده در برج نوش منزل گرفتند و بعد از اصغاء او امر علیه در نوزدهم ربیع الاول بمجدد امام
خراسان شده قبل از ورود بمشهد حضرت محمد میرزا را بشیخ هزارت مامور ساختند و در اوایل
جمادی الاولی وارد مشهد شدند حضرت محمد میرزا شهر هزارت را محاصره کرده در شب جمعه

الآخره اینک حضرت شاهزاده اعظم نایب السلطنه عباس میرزا و بجهت دلالت بر آن که چهل و
سال از عمر شریفشان گذشته بود رکشده مرحوم شده و تاریخ فوت آنحضرت این مصرع است
(که بکل کشت جنا پویان شد) تولد شاهزاده در روز چهارشنبه چهارم شهر ذی الحجه یک هزار
و دویست و سه رقصه نوار حلتش پنجشنبه دهم جمادی الثانیه هزار و دویست و چهل و نه
بپشت شش نفر اولاد ذکور و بیست و یک نفر اناث از آنحضرت در این عالم بماند

اولاد ذکور نواب شاهزاده اعظم محمد میرزا (اعلیحضرت محمد شاه) نواب محرم میرزا (اعلیالدوله) نواب
جهانگیر میرزا نواب بهمن میرزا نواب فرید میرزا نواب اسکندر میرزا نواب غفر میرزا نواب
فهرمان میرزا نواب اردشیر میرزا (رکنالدوله) نواب احمد میرزا نواب سلطان میرزا (حاجی صاحب
السلطنه) نواب مستطاب فرهاد میرزا (حاجی مستندالدوله) نواب مستطاب فرید میرزا
(فرمانفرما) نواب منوچهر میرزا نواب جعفر قلی میرزا نواب لطف الله میرزا نواب حمزه میرزا
(حشمتالدوله) نواب مصطفی قلی میرزا نواب خالمر میرزا (احسانالدوله) نواب عبداللہ میرزا
نواب مهدی قلی میرزا نواب ایلدرم بابین میرزا نواب محمد رحیم میرزا (رضیالدوله) نواب بیضا
میرزا نواب محمد کریم میرزا نواب جعفر خان

از آثار بزرگی که از این شاهزاده معظم در ایران ماند غیر از انبیاء عالیہ و قلاع مستحکم
و فتوحات عظیمه ایجاد وضع فئون نظامی است در ایران

حضرت شاهزاده محمد میرزا (اعلیحضرت محمد شاه) بعد از شنبه پنجشنبه از هزار جریب خارج هرک
بطرف مشهد حرکت نموده حاجی بن العابد بن شیروانی - میرزا موسی شش و جعفر فلجانی
مخو اهرش کاران میرزا بهرات رفتند و فرار خارج هرک را کذا شنبه بار و ملحق شدند و هفتم
ربیع حضرت محمد میرزا وارد مشهد شده بعد از زیارت روضه مطهره بدو لخانه رفتند و
زادگان

زادگان عظام و علما و فضلا و سادات جسد مرحوم نایب السلطنه طاب ثراه را حرکت داده در
 جوار مرقد نور مد فون ساختند بعد از چند روز یکی از پسرهای کامران میرزا با پانزده هزار تومان
 وجه نقد بسکه خاقان فتحعلی شاه پنجاه بسته شال ترمه کشمیری که بیکسمت از مالیات هرات بود
 بمشهد آمده آن نقد و جنس را تسلیم صند و ثخان حضرت شاهزاده نمودند و خبر فوت عنوان ^{بگاه}
 نایب السلطنه که بطهران رسید بعد از لوازم سوگواری آقا حسین بیک ترکان پیشخدمت خان
 با فرمان خطاب نایب السلطنه و حکومت نام ایالات متعلقه بمرحوم و بعهده مغفور ^{را از آنجا}
 و خراسان و کرمان و غیره بصوب مشهد روانه داشتند و بعد از چندی محمد باقر خان دولو
 بیکر بیک دار الخلافه با خلع فاخره روانه مشهد گردید

سنه هزار و دویست و پنجاه بحکم اخضا حضرت شاهزاده محمد میرزا از مشهد حرکت کرده و
 دار الخلافه شده و قهرمان میرزا برادر صلیح بطنه خود را با وزارت محمد رضا خان فراهانی
 بمحکومت خراسان تعیین فرموده شنبه ششم صفر وارد طهران شدند و در باغ نکارستان
 منزل کردند و صاحبقران میرزا ولد خاقان که امیر توپخانه بود بمنامنداری شاهزاده تعیین
 شده در دوازدهم صفر فرمان ولایت عهد با اسم حضرت شاهزاده محمد میرزا صادر شد و
 یکشنبه شانزدهم صفر نسبت آذربایجان حرکت کردند

در اواخر هزار و دویست و پنجاه و اوایل پنجاه و یکم اللهیار خان آصف الدوله در خراسان
 حکومت یافت

سنه هزار و دویست و پنجاه و دو بعد از قتل قایم مقام آصف الدوله بطبع وزارت بدون
 اسیران بطهران آمده مجلاً حکم شد بمشهد معاودت نماید
 سنه هزار و دویست و پنجاه سه در این سال که اعلیحضرت محمد شاه بقصد شخیر هرات حرکت
 کرده

کرده بودند از نیشابور وارد مشهد نشده از منزل قدمگاه بمنتهی شیخ جام حرکت نمودند
 و از آنجا بدور هرات رفتند و در روز شنبه هشتم رجب سنه هزار و دویست و پنجاه و چهار که
 از محاصره هرات معاودت فرموده بودند وارد مشهد مقدس شده ده آنجا توقف فرموده
 مجدداً آصف الدوله را بحکومت خراسان مستفل فرموده بمنتهی طهران حرکت فرمودند
 سنه هزار و دویست و پنجاه و پنج در روز عاشورا بواسطه سواد بیکه بدین مبین از طایفه
 یهود مشاهده شده اهل مشهد غضب امیکریشان شده بجله آنها هجوم کرده و دویست نفر از
 آنها را مقتول ساخته مابقی امان طلبیده خود را بشیرعت اسلام داخل نموده بدین مبین مشرف
 گردیدند

سنه هزار و دویست و شصت و یک حاجی میرزا موسی خان برادرزاده میرزا ابوالقاسم قایم
 مقام منولیا بشی سرکار فیض آباد در شب چهارشنبه هفدهم ربیع الثانی بجنب شاف و تولیت
 مشهد مقدس ضمیمه حکومت شده باصف الدوله تعلق یافت

سنه هزار و دویست و شصت و دو حاجی میرزا عبدالله خونی منشی بولیت مشهد مقدس از
 طهران مامور و آصف الدوله که اسم خود را منولیا بشی گذاشته و والیکری را بحسنخان سالار سپهر
 خود تفویض کرده بود اخضا بطهران شد و از طهران بکمه معظمه و از آنجا بعینای عالیات آمد
 مجاور گردید و بلافاصله بعد از رفتن آصف الدوله از طهران میرزا محمدخان بیکر بیکه فرزند بیکر
 آصف الدوله بحکومت خراسان مامور شد بعد از ورود بمشهد باحسنخان سالار دست و
 داده و هر دو برادر برضد اولیای دولت قدم بجا گفت گذاشتند

سنه هزار و دویست و شصت و سه نظمی خراسان و ارتقای علم باغیکری سالار بار حسنخان
 که مشهور امانی گردید بنواب حمزه میرزای حشم الدوله را بنیبه سالار و نظم خراسان مامور نمودند

شاهزاده بعد از ورود پیل بر ششم که پیل آب و شن نیز ضبط شده است قیصاد رنوده محمد علیخان
 فاجارد و لوراکه مخالف سالار و در مشهد مقیم بود بحکومت شهر مشهد معین ساخت و عسا
 منصوبه متوقفه شهر مشهد را بمنابعث او مامون نمود و خود بیست و نوزده سال در
 بوزنجرد توقف داشت بدشت آخال فرار کرد در این بن خبر رسید که اهالی شهر مشهد با سپاهیان
 متوقفه آن شهر هزار غنای کردند و باین واسطه بنظمی در مشهد واقع شده شاهزاده حکومت بوزنجرد
 را بمحمد علیخان ماکونی ملقب بنصره الدوله سپرده در هفدهم ذی القعدة وارد مشهد شد بمحمد
 سالار جمعی از ترک که را با خود متحد ساخته از دشت آخال بطرف بوزنجرد آمد و با محمد علیخان مصاف
 داده محمد علیخان مغلول شد بمحض وصول این خبر بمشهد نواب چشمه الدوله با معدود بیکه همراه
 از مشهد بطولایغار بوزنجرد آمد سالار را بتابعش متفرق شدند و بدشت ترکمان گریختند و باز
 خود را آئی کرده از راه دیگر بطرف مشهد آمدند میرزا محمدخان بیکر بیک برادر سالار که پناه
 مظهره برده بود مردم را اغوا و محریک میکرد نواب چشمه الدوله که این اخبار را شنیدند بطرف
 مشهد ایلغار کرده در محرم شصت چهارم وارد مشهد شده بعد از نظم شهر بیست و شش
 بغایت سالار از مشهد بیرون رفتند در شب بیست و پنجم رمضان آن سال بمحریک میرزا محمدخان
 بیکر بیک جمعی از اوطاش شهر خانه میرزا عبدالله منولباشی رخنه او را برهنه بمسجد کوه شاد
 نزد میرزا محمدخان بیکر بیک بردند و در جبه نامی با طپا بخنه او را بقتل رسانیدند و ابراهیم سلطان
 داروغه شهر را که در خانه میرزاهاشم امام جمعه نما بود نیز از اوطاش شهر بکشند و فریب
 بهقتضای نفرز سپاهی و غیره در آن شب بقتل رسیدند مصطفی قلیخان فرار کوزلو و ابراهیم خلیلخان
 در آن محضن شدند میرزا محمدخان بیکر بیک و اتباع او بعد از بروز این فتنه آن را محاصر کردند
 نواب چشمه الدوله که در فرا بقتعه بودند بعد از شنیدن این مقدمه بمشهد آمده از دروازه

ارک وارد شدند که بعد از سه روز توقف و یا سر از اینکه اهل شهر گشت از فتنه بدارند حکم
 تنبیه اشرار و پورش بشهر دادند از آن طرف سالار با جمعی از تراکه وارد شهر شده کار او بالا گرفت
 و ارک را محاصره نمود فخط و غلابطور که بر و ز کرد که لیکن مان بد و نومان گیر مبادارد و شاهزاده
 در ارک نبود و در خارج بیرون دروازه که مابین جنوب و مغرب است از دوزده بودند تا روزی
 میرزا محمد خان بیک از خارج شهر وارد و شاهزاده حمله برد و حسن خان چارانی از طرف شهر
 بارک پورش آورد بواسطه جلاد سپاه منصور میرزا محمد خان مقهور شده مراجعت کرد و حسن خان
 چارانی نیز مقبول گردید و آنروز جمعی از پادشاهیان کشته شدند و با وجود این صدمه
 که با اهل شهر رسیده بود کار سالار و وزیران قوت می گرفت و بواسطه فقدان آذوقه و
 شاهزاده که در ارک محصور بودند عیشت روزگار میکردانند

سنة هزار و دویست و شصت و چهار نواب حشمة الدوله در ارک مشهود محصور و از بی
 آذوقه که در نهایت سختی میکردانند یا محمد خان افغان بجواهرش سالار با معدودی
 بطرف مشهد آمد تا در حوالی شهر فرسخ غریب گردید با وجود بکیرزدان بخش میرزا پسر سالار
 باستقبال او رفت و بود راه را گنج نموده بطرف ارک و با سخطها شاهزاده آمد جمعی از افغان
 ضعیفه فشوون ساخلوی ارک شد و کاری آذوقه که سخت تر گردید در این اثناء خبر رحلت
 شهریار ماضی محمد شاه غازی طالب شاه بمشهد رسید و اسباب قوت کار سالار گردید بعضی
 از افواج عراق بطرف طهران حرکت کردند و نواب حشمة الدوله و بار محمد خان بطرف هرات رفتند
 در بین راه دستخط مبارک اعلحضرت شاهنشاه مجاهد ناصر الدین شاه خلد الله ملکه و دولته
 بآنها رسید و از جلوس آنها بون خبر داد شاهزاده حشمة الدوله که باز منوجه هرات بود
 در دوفر سکه غور پان اقامت نمود و چنگ را بجا بماند تا خبر عزل و احضار خود را بدارالخلافه
 شنید

شونده از راه تربت حیدر به بجانب نیشابور آمد و در آنجا بانواب سلطانمرد میرزا ^{سلطنت} حسام
که مامور حکومت خراسان بود ملاقات کرده بعد از آن روانه طهران شده روز و بیدار
الخلافة ملقب بحشمه الدوله گردیده بحکومت آذربایجان رفت بعد از ده روز و در موب
هایون پادشاهی و جلوس بپیر سلطنت موروثی حاجی نور محمد خان عموی سالار و سلیمان
خان افشار فاسلمو مامور اسماعیل سالار و جعفر فلجان شدند در نیشابور آن دو ملاقات
کرده آنچه گفتند سالار از وحشت تمکین با طاعت نفوذ در این بین خبر حرکت نواب حسام ^{سلطنت}
باعضا کرنا محدود از دار الخلافه رسید و در غره محرم هزار و دویست و شصت و پنج وارد شد
گردیده امیر اصلان خان و لدسالار شهر سبزوار را محکم کرده در آنجا محصور بود ساخان ایلیا
زعفرانلو در اینجا خدمت نواب حسام السلطنت رسید و خدمتها نمود جعفر فلجان شادلو هم
از کرده پشیمان شده بطرف دار الخلافه روانه آورده مورد مرحامت ملوکانه گردید

هزار و دویست و شصت و پنج در عتد و تم اینک ارده و سلطانی بسزای نواب حسام
السلطنته والی خراسان بدو مشهد فرود آمد چو آغعلیخان کلمه فرستاده انا بک اعظم
میرزا یفغان امیر نظام صدر اعظم دولت که در هجدهم جمادی الاولی بجهت اسماعیل سالار
داخل شهر مشهد شده بود بی نبل مقصود مراجعت نمود و راه طهران را پیش گرفت چون کار
از اسماعیل گذشت نواب حسام السلطنته مجبور بجا دل شد روز و دارد و مجبور بجا
شهرها گرفت و فرستاده شکسته بسزایفته بجای خود رفتند فرای آن روز معسکر خود شافرا
مزار خواجہ ربیع شد و اطراف شهر را بسزایان تقسیم نمود که محاصره کنند

سنه هزار و دویست و شصت و شش ظهر الدوله محمد ناصر خان قاجار با فتنه آراستند
دار الخلافه با مدد نواب حسام السلطنته و دفع فتنه سالار مامور شد و در بیستم صفر

باطراف شهید رسید و ناخ التواریخ مسطور است که در ایام خاصه و مشهود و بیست مرتبه
 فزون سالار با عساکر نواب حسام السلطنه مضاف دادند در امتداد محاصره سالار بنید
 بعلای شهر بد دل شده اغلب را مجوس ساخت و بواسطه کمی پول فساد بل بلکه ضریح طلا و
 در و بیسم زر را شکسته سکه زده بزرگه. اجامه شهر میداد آخر الامر بواسطه قتل غله
 و سختی محاصره اهالی شهر بیک آمده بر سالار شوریدند و بعضی از احاطم آنها مایل باردو
 نواب حسام السلطنه کردند سالار مجبور آینه بر وضه رضویه برد و روز یکشنبه نیم چاه
 الاول هزار و دویست و شصت و شش شهر فوج نواب حسام السلطنه وارد شهر گردیده
 در اینوقت که سه روز از عید نوروز گذشته بود نواب عظم بعد از مراسم زیارت شهر را منظم
 کرده متولیان و خدام حضرت رضو که به احترامها و تعذبات از سالار دیده بودند و از آن
 حرم منتهی اسخراج نمودند و باردو نواب حسام السلطنه بردند چون چنان سالار بدین دولت
 معلوم شد در شورای عسکریه او حاضر کردند و جایگاه چنان و از یک یک شمر دند و او
 همه را بصدیق نمود آنگاه اجزای شوری حکم بقتلش دادند و صورت محاکمه را بدار الخلافه فرستادند
 و در دار الخلافه هم با حضور ارکان دولت در آن صورت نهایت قتل بعمل آید و آری رجال و اعلا
 علمای دین بپسین نما بر این شده و جو چنین شخص شایسته که خابین بدین و دولت است باید
 معدوم و عبره للناظرین نمود این بود که حکم قتلش صادر و در شب و شبانه شانزدهم جمادی
 الاخری بکفر اعمال خود رسید و پسرش امیر اصلاخان و برادرش محمد علیخان نیز پیاسا رسیدند
 سینه هزار و دویست و شصت نه رحمن و بر دی لد عبدالرحمن خلیفه مروی بود با عرض خوانین
 مروی بمشهد خدمت نواب حسام السلطنه رسیده ضمن عرضیه آنکه اگر چه مروی و ابران است
 و ما چاکر و خدمتگذار اما برای اینکه فی این خود مان اختلاف حاصل نشود ثالثی باید اگر حاکم از

طرف حکومت خراسان آنجا باشد بفرستند لهذا عتبات قلعه آن در جزیره بیکر یک میرو شده با یکصد
و پنجاه سوار با آنجا رفته بکومت میرو و اطراف پرداختن علیخان سبکتگرای اثبات مطاوعت
و متابعت بدولت علیه از نواب حسام السلطنه بفرستادن و خورشید الملبیده بالای قلعه سر کوه
که مسکن او بود نصب نمود

همدانیک که حکومت هرات از طرف دولت ایران بصید محمد خان ولد پسر محمد خان نفوس بود
اشاره آن ولایت کند که خان افغان والی فنده را بیهانه بفرست طلبیدند نواب حسام السلطنه سا
اقلانی زعفرانلو را از مشهد بفرستد مامور ساختند و عتبات قلعه آن میرنجید را با چند فوج پیاده
و سواره بغوربان فرستادند که کند که خان نواب مفاد مشایع اساکر ایران را آورده فرارگاه کاجی
رفت تا آنجا که محمد صدیق خان برادر والی هرات را با مالیات هرات و جمعی از اعظم اهل
با خود بمشهد آورده از آنجا عازم طهران شدند

کمالی هرات را
کند نماید

بزرگوارانیک که محمد امین خان خان خوارزم بمحاصره میرو آمده عتبات قلعه آن در جزیره بیکر
مردم محصور شد خان خوارزم حمله های پیاپی بقلعه میبرد و کاری از پیش نبرد در این بین
بیکر یک با جمل حتمی در گذشت نواب حسام السلطنه فرمانهای خراسان و لدا و بهادر خان
بیکر یک میرو کرده از مشهد با چهارصد سوار میرو فرستاد مشارالیه از صفوف اساکر خان
خوارزم سلامت گذشته خود را بقلعه میرو رساند مدت سه ماه محاصره میرو طول کشید
آخر الامر خان خوارزم بی پل مفضو بازگشت

محضر فقار والی هرات را نیکو استگاه کالاسکه بصحابت شعبانعلیخان خالوی مؤلف از
طرف دولت علیه برای مغزی الیه فرستادند و او نایکترلی هرات کالاسکه را استغیا نمود شعبان
علیخان بعد از دو سه توقف در هرات بمشهد آمده از آنجا بطهران مراجعت کرد

هزار و دویست هفتاد و نیک توابع فریدون میرزا عم اعلی حضرت شاهنشاهی
 خراسان شد و میرزا فضل الله وزیر نظام برادر میرزا آقاخان صدر اعظم نور پیشکا
 خراسان کردید توابع عظم هم رجب وارد مشهد شده بعد از چند توقف بطرف آنک
 رفت خوانین مروی قتل اراض خان و غیره که خدمت بسنه باردوی شاهزاده بمشهد آمدند
 در زیر نظام چون علاوه بر پیشکاری ببولند و ضمه مقدسه هم مامور بود بعضی تعمیرات
 در اطراف حرم مطهر و مساجد و مدارس نمودن جمله رباط سنا باد را که در درجین
 عتیق واقع شده و خواب بود تعمیر نمود و دکا کین معین بساحت

هزار و دویست هفتاد و یک در اینک محمدابن خان که خود را خوارزم شاه خوانده
 و جبهه بسرمیزد با چهل هزار نفر بقصد فتح سرخس حرکت کرد توابع فریدون میرزای فرمانفرما
 حسنین سبزواری و محمد حسنین سرلشکر افغانی را بجبهه حفظ سرخس با افواج پیاده
 و سواره مامور آنظر فرموده و خود از مشهد باقی در بند آمده خان خوارزم از ورود
 اردوی بزرگ شاهزاده فرمانفرما متو حش شده در محاصره سرخس جدا میگوشتد
 توابع فرمانفرما شب و شبانه سلاح جادی الاخری از آق دربند سهام الملك مهدیقلی
 میرزای لدمرحوم حاجی محمد ولیمزاد را با ساعنان ایلخانی و غفرانلو و جمیع دیگر بطرف
 سرخس مامور نمودند که ابلاغ کرده خود را بقشون ساخلوی سرخس برسانند و خود
 با اردوی بزرگ از عقب میفرستند نان خوارزم بر فراز تلی موسوم بقانلو نشسته که در جای
 شرف قلعه سرخس است با شهر مسافینی ندارد چادرزنگاری برپا کرده با اعیان
 و منسوبان خود نشست حکم بیورش سرخس میداد سردار ایرانی که در قلعه بود با فشو
 ایران از خصایب و ن آمده با چهل هزار سوار و توپخانه مسنعت خان جنوه بضادف

نمود و شکست سختی بکساکر خوارزم شاه دادند خان خوارزم که هرگز پشیمان خود را ندید
 اسب خواست که سوار شده فرار نماید سواران خراسانی او را بواسطه جقه و گوی طلا
 که بدست اسب نهاده بودند شناخته بالای پشته رفتند خود او را با جمعی از اقوام و ارکان دولتش
 هلاک ساختند و این در دوشنبه سلججادی آخری سنه هزار و دویست و هفتاد
 و یک بود سیرخان معظم را باقی در بند نزد فرمانفرما بردند و از آنجا بمشهد و در آنجا
 وجب بدار الخلافه رسانیده مرحوم امیر الشعراء رضا قلیخان از امر او شعری این عهد
 جاوید نشان بدیده گفت

شاه با فک صفت سخای نرسید بر جبین ملک فیض و عطای نرسید
 خوارزم شاه آنکه سرشته کرد ز نو اینک سرا و نجای نرسید
 مرحوم میرزا محمد علیخان شمس الشعراء مخلص برب و شرف صیده بنظم آورد که مطلع
 آن انبست

افسر خوارزم شاه سوگنیوان با سرش آمد بدین مبارک ایوان
 در همین سال بعد از واقعه قتل خان چو به نواب فرمانفرما بسمت مر و حرکت کرد ^{میرزا}
 رجب وارد آنجا شده خاندن سوار خان هزاره را از طرف فرمانفرمای خراسان بجاو
 مر و شاه جهان مقرّر داشت معاودتی نموده در غره رمضان وارد مشهد گردید
 هزار و دویست و هفتاد و دو و میرزا فضل الله وزیر نظام از تولیت آستانه مقدسه
 و پیشکاری خراسان معزول و میرزا محمد قوام الدوله پیشکار و میرزا محمد حسین فرزند
 عضد الملک بنولیت مقرر و روانه شدند نواب فریدون میرزای فرمانفرمای خراسان
 در شانزدهم ربیع الثانی در شهر مشهد مرحوم و هاجم مدفون شد و نواب سلطان

مراد میرزای حسام السلطنه حکومت خراسان یافت

در محرم اینک شاهزاده محمد یوسف هراتی که در مشهد بود بدون اجازه اولیای دولت بمن هرات رفت بر صید محمد خان ظهیر الدوله والی هرات غلبه کرده ولایت هرات را حکمران شد اعیان و علمای هرات عریضه در سفینه ظهیر الدوله واسطه حکومت شاهزاده محمد یوسف نوشتند بدار الخلافه فرستادند از طرف دولت علیه بوالی خراسان حکم شد خلعتی برای شاهزاده محمد یوسف ارسال دارد

همدرا اینک بواسطه خود سری و بی دینی که از شاهزاده محمد یوسف مشاهده شد بحکم اولیای دولت بواب حسام السلطنه از مشهد بقصد شاهزاده هرات حرکت کرد در هجدهم رجب در غوربان با بعضی از سواران افغان جدالی نمودند در بیست و دوم رجب شهر غوریان تسلیم شد و در بیست و ششم از آنجا بمن هرات راندند در دوشنبه غره شعبان مصلائی هرات که بکفر سخی شهر است مجسم بواب حسام السلطنه شد بعد از چندی محاصره هرات سر نایب علی خان افغان شاهزاده محمد یوسف با اخوانش و بواب معظم فرستاد اما خود داعیه استقلال داشت و در باطن با افغانه فتنه ها و غیره سازش کرده بود شاهزاده حسام السلطنه هر قدر او را طلبیدند بنامد بلکه خود را بحالت محصور در آورد شاهزاده معظم هرات را محاصره کرده کار بر محصورین تنگ شد روز شنبه بیست و پنجم صفر هزار و دویست هفتاد و سه سر نایب علی خان بار و دولتی آمده تسلیم شد حسنعلی خان سر نایب کردی (جنابا میر نظام) که در این محاصره خدمات عمده نموده بود بکونوالی شهر هرات باد و فوج کردی و سواران خود شاهزاده حسام السلطنه جمعه غره ربیع الاول وارد شهر هرات شده در آن نزول نمود و در دهم

ربیع الاول خبر فتح هرات بدار الخلافه رسید میرزا صفای از شعرای این عهد کتابی در این باب
بنظم آورده تاریخ فتح هرات را چنین گفته است

چو هفتاد و سه هزار دو و بیست و نوزده کشت تاریخ فتح هر بیست
هزار و اینست که هزار و دو و بیست و هفتاد و سه باشد شاهزاد محسام السلطنه بعد از
توقف چند ماه در هرات و پس از مصالحه ایران و انگلیس که یکی از شروط صلح خلیفه
هرات از فتنه ایران بود بمشهد معاودت نمود

هزار و دو و بیست و هفتاد و چهل و اینست بواسطه طغیان بعضی از طوایف مروی و نواب
محسام السلطنه از مشهد خوالی مرو تا خت و طایغان را تنبیه و مطیع نموده بمشهد
مراجهت نمود

هزار و دو و بیست و هفتاد و پنجاه و اینست نواب حشمت الدوله خرمی میرزا حکومتمند خراسانی
منصوب و نواب محسام السلطنه معزول گردید و شاهزاده حکمران قلعه سیپا محکم در
سرخرسین بخت

هزار و دو و بیست و هفتاد و شش و اینست ابا مرهمایون شاهنشاه (ناصرالدین شاه)
خلد الله ملکه در بطلانی بجهت روضه مطهره مشهد عضد الملک منوچهری پاشا شی ساخته
نصب نمود نیز همانخانه در کمال امتیاز بنا شد که زواری و ابناء السبیل و فقرا مدت توقف
در مشهد آسوده زندگانی نمایند و در اواخر این سال شاهزاده حشمت الدوله بطرف مرو رفت
هزار و دو و بیست و هفتاد و هفت بواسطه سوء تدبیرها مورین خراسان حشمت الدوله
قوام الدوله معزول و مجدداً نواب محسام السلطنه بحکمران خراسان منصوب گردید
هزار و دو و بیست و هفتاد و هشت حاجی میرزا علی اکبر قوام الملک شیرازی منوچهری پاشا شی آسانه
مبارکه

مبارکه روضه بشد

هزار و دویست و هشتاد و یک شاهنشاهزاده مرحوم جلال الدوله بحکومت خراسان
 مامور و مؤید الدوله طما سب میرزا به پیشکاری و برقرار کردید
 هزار و دویست و هشتاد و دو حاجی قوام الملک منولیا شاهی مرحوم و عضد الملک
 منولیا شاهی سابق مجدداً بانخدمت مامور شد

هزار و دویست و هشتاد و سه مرحوم میرزا محمدخان فاجار سپهسالار به پیشکاری
 شاهنشاهزاده جلال الدوله مامور گردید و پانزدهم ذی الحجه الحرام هجری سال موکب
 فیزی کوکب اعظم حضرت همايون شاهنشاه (ناصرالدین شاه) خلدالله سلطان به قصد
 زیارت مشهد مقدس و سیاحت مملکت خراسان از دار الخلافه الباهره هجری و نقل
 مکان بدو شان پت فرمود و خلاصه و فایع این مسافرت از فراریست که در ذیل سال بعد
 مسطور میگردد

هزار و دویست و هشتاد و چهار روز بیست و ششم ذی الحجه سال قبل موکب همايون از
 دوشان پت بمنزل خانن آباد شریف فرما شد از همراهان و ملزمان این سفر مرحوم
 علیا طاب ثرینها و جمعی از خادمان حرم جلالت و از شاهزادگان عظام ملک منصوبین
 و سلطان احمد میرزای عضد الدوله و غیرها و از وزرا و چاکران بزرگ فرخ خان امین الدوله
 و نوشیروان خان اعضا الدوله و حاجی علیخان اعماد السلطنه و محمدناصرت خان طاهر الدوله
 و میرزا محمد حسین دبیر الملک و پاشان امین الملک و میرزا هاشمخان امین خلوت و بیجی خان
 اجودان مخصوص جناب شیر الدوله و جمعی از مسئولین عظام و امرای کرام و غیرهم بودند
 بالجملة و بیست و پنجم ذی الحجه موکب اعلی از خانن آباد بشرف آباد و از آنجا بابان کیف

و از آنجا

و از آنجا بشلاق و از آنجا بمنزل پاده و روز بیست و نهم بدین ملک نزول اجلال فرمود و شبانه
غره محرم بلا سجد و دویم محرم بشهر سمنان و لا اجلال فرمود پنجم آهوان ششم منزل فوشه
هفتم امیرآباد هشتم شهر دامغان بقدم مبارک مرتب آمد روز دوازدهم فریادیهان و
سیزدهم فریاده ملا چهاردهم ساحل بسطام مضرب جناب سلطنت کرد بد هفدهم از بسطام
بخیاب آباد هیجدهم بفریاد مینا نوزدهم بمنزل مینای بیستم بمنزل مینا دشت شریف فرما کرد بد
بیست یکم عباس آباد بیست و دویم استرآباد بیست و سیم منزل داورزن بیست و پنجم فریادیه
منزله موکب هاپون بود بیست و ششم بفریاد بیل بیست و هفتم بسبزوار تشریف فرمود
ازانی داشتند غره صفر المظفر موکب اعلا از بسزوار بر باط زعفران دویم از زعفرانی برمان
آباد روز سیم به پشاور توجّه فرمودند روز هشتم قدمگاه یازدهم صفر دین آباد و از هم
شرفا آباد بسزودهم طرق مضرب سرادفات شهر باری کرد بد

روز چهاردهم صفر موکب سعود بمشهد مقدس رود فرمود و لدی الورد و ذان اقدس
هاپون بنبارت روضه مقدسه رضو سلام الله علیه تشریف جنبه جفای مبارک را که
علامت خاصه سلطنت است محض حرام پیشکش آستانه مشرفه حضرت فرمودند

منزل خاصر وجود هاپون در دارک مشهد بود و اردو معلی در خارج ارک سکنی گرفت
ولايت و فرمانفرمای خراسان در اینوقت با شاهنشاهزاده جلال الدوله به پیشکار
میرزا محمدخان سپهسالار استخوانین و سرکردگان و صاحب منصبان اراکانی هم بنوسط
سپهسالار شرفیاب خاکپای مبارک کردند روز هفدهم وقت نماز صبح میرزا محمدخان
سپهسالار داعی خوف و التماس جایت گفتا میرزا هنوان خان پسر مرحوم سلطان احمدخان
حاکم هرات با عبد الله خان برادرش و چند نفر از رؤسای علیکدانی و خزان و دیگر طوایف

افغان که از راه سیستان بهرامی مظفرالدوله بجهت شرفیابی آستان هابون آمده بودند
 نیز بقصد آن خسروانی مباحی گردیدند و مبلغی در این روز با اهل استحقاق شهر مشهد از انعاما
 شاهانه مبدول شد و جمعی را بوظیفه و مستخرج اخل در جر که دعا گوین و آسوده فرمودند
 سرکار یعقوبخان و الی هرات پیر امیر شیرعلیخان که بعزم شرفیابی آستان مبارک آمده بود
 بانام بزرگان و اعیان هرات و افغانستان بنوسط ظهیرالدوله بار حضور هابون یافت و
 عرض پیشکشها نمود حاجی میرزا رضای مستوفی خراسان بلیغ سئوشتار الملک و حایل و نشان
 از درجه دویم سیرتیدینا پل شد حاجی محمد باقر خان و کبیر طبعی دالملک لقب یافت

روز هجدهم ربیع الاول آستان عرش نشان حضرت رضوعلیه السلام را وداع فرموده
 موکب معلی تشریف فرمای حین قهقهه کردید روز نوزدهم بحشمه کلاس بنول اجلال فرمودند
 نواب پرویز میرزا حاکم سبزوار ملقب بنیرالدوله شد روز بیستم حین کو باغ بدست بکم
 بلده رادکان بدست بیستم منزل سوهان بدست و چهارم علی آباد که اول خاک قوچانست
 و روز بیست و پنجم مؤچیان بور و موکب مسعود خسروانه مزین آمد امیر حسینخان الیمانی را
 شجاع الدوله لقب دادند بدست نهم بچیر ایل و غره ربیع الثانی بمنزل فیض آباد شریف
 نزول ارزانی فرمودند و بیستم شهر شیروان و بیستم منزل عبدلآباد و چهارم قره نو ده و پنجم
 بلده بجنورد مضرب خپام سلطنت گردید

چون نژاد طاعنه موت و کلان که در این اوان در حد و داسنر اباد مصدد جسات
 و شرارت شده و در دفاع آنها جناب حاجی ملا نصرت رئیس العلماء اسنر اباد شهید محمد
 پیرشاهزاده ملک آرا حاکم اسنر اباد مجروح و آخر الامر نژاد که منهرم و مغلوب گردید
 بودند بنیبه و ندیر آنها کاملاً مکنون خاطر هابون بود از اینجا جعفر فلچان سهام الدوله

ایلیانی را با جمعی فثون و سواره خراسانی و غیره مامور این خدمت فرمودند که نتیجه این ایلیان
مجاور از هزار اسیر و دو بیست نفر سر و الحجه بسپا از آنرا که بود که غنیمت سپا منصوب شد
روز هشتم موکب فیر و از مجبور و تشریف فرمایان فیر و زده و روز نهم از فیر و زده چهار
و دوازدهم از چهار بید چهارده سنا حاصل انفاض فرمودند در غالب نقاط خط این راه
مقرر شد فراوانخانه ها و قلعه جات بنا نمایند

روز پانزدهم مجاورم سپرد هم بقریه ابر و دره چهاردهم بزد بن تشریف قدوم دادند
شانزدهم از نزد بن بکاشی دار و هفدهم بتبلا و در و هجدهم بخوش بلا و انفاض فرمودند
نوزدهم کلانی خج بسطام و بیستم کرمانه و بیست و یکم قریه ابر و بیست و دو
چهارم ناس (طاش) بیست و یکم شاهکوه بیست و ششم چهارده کلانه و بیست و هفتم
دامغان مضرب حیان اردو با احتشام کردند

غره جمادی الاولی بصب سرحه هضت فرمودند و روز بیستم بقوله محله سیم بمنزل خرد چها
باشان و پنجم بچپر گور سفید نزل اجلال نمودند ششم بسمن شورستان و جلگه فیر و زکوه
هفتم بتبلا و اشی بازدهم بقریه لزور و دوازدهم بمنزل ارجند سپرد هم بزرنا چهاردهم بکشر
انکار و روز پانزدهم بجاک لاریجان توجه فرمودند شانزدهم چشمه لای و ماوند و نوزدهم
مبارک آباد و ماوند و بیستم رستان من محال لوانسان بیست و یکم لثیان و کنار و جاجر و
و یکشنبه بیست و دویم جمادی الاولی سلطنت آباد بکشر قدوم مبارک فرزند کردند
و روزدهم جمادی الثانی بقصر و شان پیر و روز پانزدهم بالین السعاده بشهر
دار الخلافه الباهره نزل اجلال فرمودند

و در همین سال وزارت خراسان بظهور الدوله و تولد آستانه مقدسه رضویه مجاهی

میرزا محمدخان که ناز به لقب مجدالملک ملقب شده بود تفویض کردید
 هزار و دویست و هشتاد و پنج ناخوشی و باد مشهد مقدس برز کرده و شاهنشاهی^{هزاره}
 جلال الدوله والی مملکت خراسان در مشهد از این غرض مرحوم و در حرم مطهر مدو
 و شاهزاده حشمت الدوله حمزه میرزا بجکومت خراسان منصوب کردید
 هزار و دویست و هشتاد و شش بواسطه شرارت طوایف ترکان حشمت الدوله^{شاهزاده} والی
 خراسان در فاری قلعه و طبرستان آنها را تنبیه نمود
 هزار و دویست و هشتاد و هفت میرزا ابوالقاسم معین الملک که بمنصب لشکر نویسنده^{شکر}
 مسبوق بود بتولیت مشهد مقدس منصوب شد
 هزار و دویست و هشتاد و هشت شاهزاده حسام السلطنه سلطان مراد میرزا بجکومت
 مملکت خراسان مامور کردید بمحطی شدید و خراسان و مشهد ظهور نمود حاجی سلطان
 محمد میرزای سیف الدوله ابن خاقان مغفور بمولایا شیکری منصوب و در اواخر همین
 سال حسنین خان شهاب الملک بولا به خراسان مامور کردید
 هزار و دویست و نود و در اواخر این سال میرزا سعیدخان مؤمن الملک بمخدمت و منصب
 مولایا شیکری آسانه مقدسه نایل آمد
 هزار و دویست و نود و یک شهاب الملک والی خراسان بلیق نظام الدوله ملقب شد
 هزار و دویست و نود و بعد از فوت حاجی حسنین خان نظام الدوله در دار الخلافه
 ولایت خراسان بحاجی ظهیر الدوله محمد ناصر خان فاجار تفویض کردید
 هزار و دویست و نود و سه حاجی ظهیر الدوله دارالحکومه عالی دارک مشهد مقدس
 بنامود سیم تلکرافاز دار الخلافه وصل بمشهد شد و اوایل همین سال میرزا دارالملک
 خراسان

خراسان و سبستانجا بر مہر زاحی بنجان سپہ سالار اعظم مفوض آمد و در ربیع الاول و
والا رکن الدولہ بولایت و حکومت مملکت خراسان و سبستان منصوب شدند
ہزار و دویست نود و شش سلیمان خان صاحب اختیار امیر تومان بسر داری عساکر خراسان
از بومی و ساخلو منصوب کردید

ہزار و سیست نود و ہفت حاجی ملا ذبیح اللہ مجتہد مشہد در عرض راہ عبان غالباً
بجوار رحمت حق پیوستن مسنان مشہد را بنیکافوق العادہ سخن بود میرزا سعیدخان
مؤمن الملک از تولیت مشہد معزول و بوزارت امور خارجہ منصوب و تولیتانجا بانو
والا رکن الدولہ شد مہرزا مصطفی خان ولد مؤمن الملک نائب التولیت کردید

ہزار و دویست نود و ہشت شب غرہ محرم بروز معجزہ از حضرت رضا علیہ آلاف التحية
والثناء شدہ نکرانی نائب التولیت بوالد خود مؤمن الملک وزیر امور خارجہ کرد کہ سوا
آن از فرار ذیل است

سوال نکران نائب التولیت از مشہد مقدس بنابر الخلاف طہران

حضور جناب مؤمن الملک متولیتاشی وزیر امور خارجہ از بہن اقبال مصون از زوال
اعلیٰ حضرت اقدس ہایون شاہنشاه اسلام پناہ روحان فداء و نجات بلند جناب عالی و صدق
چاکری این غلام زائرہ کرمائتہ مستامہ بنیات خانم کہ زیادہ از پانزدہ سال اقلیم و زمین گیر
بود ماہوساً با مشقت تمام اوزا با سنانہ مقدسہ رسانیدہ بودند سر ماہ تمام پناہ بردہ
و ملجنی بود دہشت کہ شب غرہ محرم بود کشتیک ثانی بالای سربارک در عالم بہوشی حضرت
تامنہ علیہ السلام را در لباس سبز زبارت کردہ با و فرمودند بر خیز کہ تو را شفا دادم
زائرہ مشارالہا بیدار شدہ اثری از مرض و ناخوشی کہ داشتہ در خود ندیدہ شہود زائرہ

محرمه را با احکام جنابان شریعیان علمای اعلام بصحابت میرزا علی اکبر در بابناشی کل
بمضون نواب الارکن الدوله حکمران خراسان و سپستان فرستاده شادمانی و طبلها را
شد خداوند روز بروز در سائیه بلند پاییه اقدس هما یون بر شعائر دین مبین بفراید و
تولیت جناب عالی را که مرضه خاطر مبارک امام همام علیه السلام است مستندام فرماید
(مفتخر نیابت عظمی حاج آستانه مقدسه مصطفی)

حکومت سپهسالار اعظم حاجی میرزا حسینخان فروز بنی صدر اعظم سابق در خراسان و وزیر
مشار الیه در شانزدهم رمضان این سال بود تولیت آستانه مقدسه هم با خود سپهسالار
اعظم میباشند فوت حاجی میرزا حسینخان سپهسالار اعظم در بیست و یکم ذیحجه این سال و مدفن
او دارالسیاده میار که کرد بد نواب الامجد ثقی میرزای دکن الدوله مجدداً بجکران خراسان
و سیستان و تولیت و ضمه رضویه منصوب گردیدند

هزار و سیصد و بیست و یکم محرم میرزای ناظر که از سادات رضویه و اعظم خدام آستانه
مبتر که بود در گذشت و شنبه پنجم شعبان این سال موکب هما یون شاهنشاه حجه (ناصر الدین
شاه) خدا الله ملکه عزیمت بهارث مشهد مقدس فرمودند و شرح آن از فرار ذیل است
روز دوشنبه پنجم شهر شعبان المعظم سنه هزار و سیصد و هجری چهار ساعت بغرب بهانده
موکب اقدس علی شریف فرمای و دوشان پته کرد بد و زسه شنبه ششم از دوشان پته
انتهای فرموده در کنار رودخانه جاجرود نزول اجلال فرمودند روز هفتم بومهن و
هشتم اراضی حصا دژ و ندم ضرب خیام معلی کرد بد و سه روز در اینجا انراق شد و روز دوازدهم
باغ شاه در حوالی سربندان و سپرد هم کنار رودخانه دلی چای محل آمد و هما یون بود روز
چهاردهم تشریف فرمای چمن فیروز کوه کرد بد و پانزدهم در اینجا انراق شد شانزدهم منزل

معرف بکور سفید و هفدهم جاسم و هجدهم خرنه با خرنه مضرب جاسم با احتشام یا دشاھی
 کردید و نوزدهم در این منزل اتراق شد و بیست و یکم بفولاد محله و بیست و یکم بسرخنده و بیست و
 دویم بمحیطه علی امغان شریف و رودارزانی داشتند و روز آنچل اتراق شد و بیست و
 و پنجم چارده از نواب هزار جریب از ندران و بیست و ششم شناس از مزارع شاهکوه مغلان
 اعمال اسرا باد بود و دو موکب خضرانی مرتب کردید و بیست و هفتم طاش مضرب جاسم مبارک
 آمده بیست و هشتم در اینچل اتراق شد و بیست و نهم بابر مسج از خاک بسطام و روز جمعه سلخ
 شهر شعبان بظاهر بسطام نزول اجلال فرمودند و بیست و نهم غره رمضان المبارک و یکشنبه و دوم
 در ظاهر بسطام اتراق شد و بیست و یکم کلان پنج و چهارم چمن خوش بلاق و پنجم قره
 نیلا باد از خاک فندرسک اسرا باد محل اردو ها یون بود و بیست و ششم حوالی قره کلسان از اعلا
 نردین و هفتم چمن کاپوش مضرب جاسم با احتشام ها یون کردید و بیست و هفتم در اینجا اتراق بود و
 بازدهم بظاهر نردین و دوازدهم بقره دره از فرای جاجرم و سیزدهم بحوالی جاجرم شریف و
 کردیده چهاردهم در اینجا اتراق فرمودند و روز پانزدهم خراسا از چارده سنجاسن بود و
 شانزدهم مرتب کشته شانزدهم در اینچل اتراق شد و بیست و یکم چار بید و هجدهم قره
 فیروزه و نوزدهم ظاهر بجنورد (بزنجرد) منزلگاه اردو معلی بود و بیست و چهارم در
 اینجا اقامت فرمودند و بیست و یکم نوده و بیست و ششم زوارم مضرب جاسم با احتشام
 شهر یاری کردید و بیست و هفتم اتراق بود و بیست و هشتم شریف فرمای شروان کردید
 و بیست و نهم در قره برزل آباد نزول اجلال فرمودند و بیست و یکم شوال المکرم که عید
 رمضان بود چنانچه روز دهم ظاهر فوجان (خوشان) منزلگاه اردو ها یون بود و بیست و
 و چهارم اتراق شد و روز پنجم شریف فرمای علی آباد کردید و بیست و ششم سوهاور و
 هفتم

هفتم حوالی یادگان مفریج بام کرد و ناحتشام شاهنشاهی کرد بد روز هشتم بچشمه کیلاس
 نزول اجلال فرموده روز نهم انراق بود دهم بچشمه نزول اجلال فرموده و روز چهارشنبه
 یازدهم بامیان سعادت و اقبال وارد شهر مشهد مقدس گردیده بنهارت روضه عرش راجه
 حضرت رضا علیه و علی آباءه آلاف النجته والتناشرف جسته نار و زد و شبیه سلخ شوال موکب
 معلی در این ارض فیض فرین اقامت داشت جز اینکه روز جمعه بیستم شریف فرمای پلای ترفیبه
 دوشنبه بیست و نهم معاودت بشهر فرمودند روز سه شنبه غره شهر ذی القعدة الحرام
 پیر از دواع با آستانه مقدسه رضویه از شهر مشهد مقدس انهاز فرموده شریف فرما
 طرُق کرد بدند روز چهارشنبه دویم از طرق بشرف آباد و روز پنجشنبه بیستم بدز آباد و روز
 جمعه چهارم بقدمگاه نزول اجلال فرمودند روز شنبه پنجم ظاهر نیشابور محل ورود
 موکب منصوبه حضرت شاهنشاهی دام ملکه گردیده روز یکشنبه بیستم در اینجا انراق شد
 روز دوشنبه هفتم حوالی نجف آباد و روز سه شنبه هشتم منزل شوراب و چهارشنبه نهم
 حوالی بباطر پوشیده مترکاه اردو نمایون کرد بد روز پنجشنبه دهم ظاهر سبزوار ورود
 موکب سعوه شهریار معدن آثار مزین گشت و جمعه یازدهم در اینجا انراق فرمودند روز
 شنبه دوازدهم قریه رسید و یکشنبه سیزدهم صدخرو و دوشنبه چهاردهم حوالی مزینان
 مترکاه اردو و کوان شکوه معلی گردیده سه شنبه پانزدهم در اینجا اقامت نمودند روز
 چهارشنبه شانزدهم عباس آباد و پنجشنبه هفدهم بمیان دشت و جمعه هیجدهم بمیامی
 شریف فرما گردیده شنبه نوزدهم انراق شد روز یکشنبه بیستم حوالی قریه ارمباد
 شنبه بیست و یکم ظاهر شهر شاه رود ورود موکب سعوه خسران مزین آمد سه شنبه
 و دویم در این ساحل توقف و اقامت فرمودند روز چهارشنبه بیست و نهم بد ملاو

پنجشنبه بیست و چهارم بمنزل میماند و سنت و جمعه بیست و پنجم بخارج شهر دامغان نزول اجلا
فرمودند شنبه بیست و ششم در ظاهر دامغان اتراق شد و روز یکشنبه بیست و هفتم امیرآباد
و دو شنبه بیست و هشتم قوشه سه شنبه بیست و نهم آهوان و چهارشنبه سیلخ ظاهر شهرستان
مضرب جام سپهر احتشام کرد بد و پنجشنبه غره شهر ذی الحجه الحرام در سمنان اقامت فرمودند
روز جمعه دویم فریبه لاسکرد و شنبه سیم ده نمک و یکشنبه چهارم حوالی پاده و ارادان و
علی آباد حواری محل و مترکاه اردو ها پون بود و روز دوشنبه پنجم حوالی فلاق و حسین آباد که
بنزاز فرای حواری است سه شنبه ششم ابوان کیف (ابوان ک) (ابوانک) و چهارشنبه هفتم
خانونا آباد بود و مسعود موکب شاهنشاهی مزین کشت روز پنجشنبه هشتم شهر ذی الحجه
الحرام ابیسفر سعادت اثر بمینا ختام یافت و موکب منصوب اعلحضرت شاهنشاه صاحبقران
عزیزه و دام ملکه و فتنه صبح روز مزبور از خانونا آباد انتهاض فرموده بدارالخلافت الباه
و مفرخلاف عظمی معاودت نموده سرب سلاطنت باجلوس ها پون مزین داشتند و سلا
عام در پیشگاه حضور مبارک منعقد گشت تمام مدثا بن مسافر و رکضت شاهانه
چهار ماه و دو روز بود

نفس مرحوم محمد ابراهیم خان امین السلطان را در یکشنبه چهارم رمضان وارد ارض
نمودند و هجدهم ذیحجه سلیمان خان صاحب اختیار امیر تومان وارد مشهد شد که برای تعیین
حد و جدیده ایران و روس بطرف ناک برود

هزار و سیصد و یک شب بیست و پنجم صفر هشت ساعه از شب گذشت در مشهد زلزله شد
چون بحکم جناب میرزا علی اصغر خان امین السلطان و لد مرحوم محمد ابراهیم خان امین السلطان
وزیر دربار اعظم و غیره دارالسعاده را که مضجع مرحوم والد جناب مغزی الیه بود آینه کاری
میکرند

میکردند این ایام با انجام رسید در جادی الاخری این سال نقش میرزا سعید خان مؤمن
 الملك وزیر امور خارجه را وارد کرده در دار السعاده دفن نمودند در ماه شوال این سال
 جناب نصیر الدوله میرزا عبدالوهاب خان وزیر تجارت و فلاح مملکت با صفا الدوله شده
 بشمشیر مرصع خلعت و بفرمان فرمائی خراسان و سیستان نایل گردیدند و در ماه ذی القعدة^{مشهد}
 ورود کردند نقش مرحوم حاجی اسناد غلامرضا که از مشایخ با اقطاب عرفای نعمت الهی بود از
 طهران حمل مشهد شده در جوار روضه منوره مدفون ساختند

هزار و سیصد و در ثزال لو ممدن صاحب کلیسه که مامور تعیین حدود منصرفات
 جدید و روستا طرف دشت نرکان و سرحدات افغانستان بود پانزدهم محرم وارد مشهد شده که
 بمحل مامور بت خود برود

تراجم احوال مشاهیر مقدس

از مشاهیر مجتهدین و علماء عظام و معارف محدثین و فقهائ کرام و غیرهم جمعی بخط شریف
 مشاهد مقدس رضو منسوب اند بعضی مولدا و برخی محدثا و زمره مسکنا و کروهی مدفنا
 مفضلنا ابن النبی مبارک را انوزجی از تراجم احوال ایشان در این مقام ابراد می نمایم

خواجہ ربیع بن خثیم

در نسب الاسدی الثوری التیمی الکوفی منسوبند از زهاد ثمانیه معدود میشود در حال
 کثی از فضل بشارت ان بنشای بورک منقولست که فرموده حسن بصری یکی از زهاد ثمانیه^{شد}
 و از ایشان چهار نفر با علی بن ابیطالب علیه السلام و از اصحاب آن بزرگوار بوده اند او
 ربیع بن خثیم است بر وزن زبیر و تیم هر مبنی چنان سیم او پس فرزند چهارم عامر بن عبد
 یحیی ابو مسلم خولانی که صاحب معاویه بن ابی سفیان بود و مردم را بفیضت امیر المؤمنین علیه السلام

محضر بن مکر د ششم مسروق بن الاجدع که عشار معاویه بود و با همین شغل در گذشت هفتم
 حسن بصری که پیوسته در خیال ریاست بود و بر مذهب قدر به میرفت هشتم را خود فضل
 ساذان از طایفیان انداخته است و آجیه ربع علم حدیث از ابن مسعود و ابواب و بفر گرفته
 و شعبی و ابراهیم و بکر بن ماعز از او آموخته اند در کتب تفسیر و تخریص و جمع البیان احوال
 ربع بن خثیم در ریاست بر فائون ساپرد و ابان ثنی است حضرت رضا صلوات الله علیه
 بزبان فخر ربع حاضر میشدند و بر وایتی میفرموده اند لم یجری الی هذه الناحیه الا شوق
 زبانه شاه عباس ماضی رضوان الله علیه احوال او را از شیخ بها الدین استغنا فرموده است
 شیخ باغبان جواب نوشته که (بعضی میسازند و آجیه ربع علیه الرحمه از اصحاب امیر المؤمنین
 و بسپا مقرر با آنحضرت بود و در کشتن عثمان بنزد خلیف است و در وقتیکه لشکر اسلام
 بخراسان بجهاد کفار آمده بود همراه بوده است و در آنجا فوت شده و از حضرت امام رضا
 موقوف است که فرموده ما را از آمدن بخراسان فایده نرسید بجز از زیارت و آجیه ربع
 انهی خواجهد الله منو کوبد ربع بن خثیم از جانب امیر المؤمنین علیه السلام و الی فرو
 بوده است ابن اعثم کوفی آورده که ربع بن خثیم و اسپین سرداری است که بار دو مبارک
 امیر المؤمنین علی علیه السلام در پیوست و ربع در ری میبود و آنحضرت را انتظار او را
 میکشید همیکه با چهار هزار سوار آراسته ملک ری وارد شده و کب مقدس بسبت صفین
 در حرکت آمد جارا الله ز محشر صاحب کشف میگوید چون خبر شهادت حسین بن علی
 را بر ربع بن خثیم آوردند گفت آه او فد فعلوا انکاه این کره به تلاوت کرد که اللهم فاطر السموات
 والارض العالم الغیب الشهاده انت حکم بن عبادک بما کانوا فی مختلفون و بر وایتی بیست
 سال تمام از وی در امر دنیا کلام شنیدند نشد علماء اخلاق و ارباب صفت و سکونت از خواج

ربیع چیزها مینویسند حجة الاسلام غزالی در احیاء العلوم آورده که ربیع بن خثیم در خانه کور
کنده بود هرگاه که در خاطر خویش فساد و قاحساس کردی داخل آن کور شد و بجفتی و بگفتی
ربتا رجوعو علی اعلی صلاکها فمنازلکنا نگاه با خود خطاب کردی که یا ربیع خدا را چنانکه فاعل
شیخ بها الدین در کشول آورده که با خواجه گفتند نوراهرگز نمیشنویم که عیب کس بگویی
فرمود استعن بنفسی راضیا فانفرغ لکم الناس از کلمات او است که لو کان الذنوب نفوحا
جلسه حدیث جنبه فون خواجه ربیع بر واپس اکلیل المنهج در حدود شصت سال از هجرت
روی داده است در محضر ذبیح مسطور است که وفات ربیع بن خثیم در سال هفتاد از
تاریخ هجرت اتفاق افتاده شیخ ابوالقاسم فیریه در رساله مشهوره خویش آورده است که
چون خواجه ربیع مرده بود دختر هسائیه او باید گفت که بر پشت بام هسائیه هر شب شنو
میدادم مدتیست بنظر من رسد آنرا گفتای دخترک سنون کجا مرد صالحی در جوار ما که هر
شب برای عبادت بر سطح بام می قیام داشت و در گذشت رحمه الله علیه

خواجه ابو الصلت الهروی

ناشر عبدالسلام است خلف صالح مخالف و مؤلف بر تو شیروایت و تصحیح نقل و جلال
از مردم هریه
امر و علوم مقام او اتفاق دارند و از علماء امامیه در تشیع وی کسی توفیق نکرده است الا
شیخ الطائفة ابو جعفر طوسی رضوان الله علیه که صریحا او را عامی نوشته و محققین
از مصنفین فن رجال این رای را از حضرت شیخ برالبناس حمل نموده اند زیرا که خواجه با اهل
سنت و جماعت اخلاط و امتزاجی بکمال داشته است مثل محمد بن اسحق صاحب سیره و عمش و
غیرها و از اینجهت اخبار و احادیث ایشانرا نقل مینموده بر این سایر روایات ایشان ^{منفعه}
منشأ این فتوی گردیده است که نه خود از علماء اهل سنت و جماعت جمعی تشیع ورفض او

تصریح کرده اند و گفته اند قدیمی که داشت همین بود علامه کشتی از ابن نفیس و احمد بن حنبل و از
روایت نموده است که در حق خواجه ابوالحسن گفته اند شافعی مأمون علی الحدیث و گفته شیعه
المنهج محبت آل الرسول صاحب میزان الاعتدال گفته است عبد السلام بن صالح ابوالصلوات
رجل صالح الا انه شیعه و از جعفری و ابی شده که گفته است انه رافضی حنیف دار فطی گفته
انه رافضی منهم ابن الجوزی گفته انه خادم الرضاء شیعه مع صلاحه باری خواجه ابوالصلوات
از خواص حدیث حضرت رضا علیه السلام بوده و در خبر و ذات آن نیز در کوار کتاب الیف نموده و آیا
بسیار در عیون و امالی از او رسیده که بر تشیع بلکه بر اینکه از خواص بنی طایفه بوده است و لا
صریح دارد در آن خواجه را در کتب جانشان میدهند بکے در خارج شهر مشهد مقدس دیگر
در میان و دیگر در قم و در هر یک از این سه نقطه بناء و بقعه بنام او مشهور است سلسله
نور به طایفه مبرور اعماد الدوله صدر اعظم میرزا آقاخان طاب مکس که غالب ایشان در
مناصب جلبله و مشاغل عظمه دیوان اعلی مستخدم بوده و هستند از نژاد خواجه ابوالصلوات
مباشند و از ایشان جناب شریعتی انساب حاجی محمد علیخان بن امیرزکیان زاد الله ثوابه
ترك مراتب و روایت گفته و بکسوت اهل علم برآمده و این زمان در شهر قم برسم انزوا و انقطاع
مشغول عبادت و دعاء دولت

شیخ بها الدین محمد عاملی

معاصر شاه عباس غازی ماضی است مجدد مذہب شعبه برائسمائه عاشره و سی و یکسال
از قرن یازدهم هجری را ادراک فرموده و از اینجمله علامه محیی صنف خلاصه الاثر
برای وی عقدی گیتی کرده است و او را اهل سنت بشمرده میگوید چون بدمشق رسید کتابی را
که در نهضت با اسم شاه عباس نوشته بود بنام سلطان احمد خان عثمانی کرد شیخ خود در قصد

اخا طاباء الزمان بمقتضی عفو لهم کیلا یفیو هو ابانکاری
ولادت وی چنانکه سید علیخان در کسلافه العصر یقین کرده است و غروب آفتاب روز
چهارشنبه هفدهم ذیحجه سال نهصد و پنجاه و سه بشهر سبلیک بنصره ابوالعالی طالو
در فرزندین رو داد و بپدرش حسین بن عبدالصمد الحارثی الهمدانی بمکه ایران آمد و نزد
مولانا عبداللہ نزدی و غیرها نلذ نمود و در کافه علوم از فقه و اصول و حدیث و تفسیر
معانی و در حکمت و ریاضی بمقام اعلی رسید و سلاطین صفویه بوجود مسعودی افتخار
مهور زدند منصب شیخ الاسلامی در اصفهان که پای تخت بود با اختصاص گرفت پس در
فروسیات غنی نمود و به نیت حجه الاسلام راه کعبه گرفت و سی سال تمام در مصر و حجاز
و عراق و شام سیاحت کرد و با شهرت کامل که داشت خود را در بلاد میوستانند بنشینا
بدیع و منون لطیف که عمده اسباب نجات داسم مبارک و ذکر شخص شریف و در اعصاب منواله
و قرون متعاقبه گردیده و خواه کرد بداد از آنجمله است العروۃ الوثقی و الصراط المستقیم
و عن الجبوه و الحبل المتین و نرایا القرآن المبین و مشرق الشمسین و شرح الاربعین و جامع
عباسی و مفتاح الفلاح و زبدۃ الاصول و لہذیب النور و ملخص الہیئہ و خلاصۃ الحساب
تشریح الافلاک و درایۃ الحدیث و رسالۃ ہلالیہ و اثنی عشر باب خمس و رسالۃ اصطلاحیہ
و حواشی کشف و حواشی بیضاوی و حاشیہ خلاصۃ الرجال و حاشیہ مطول و الفوائد الصمدیہ
فی علم العربیہ و حاشیہ الفقیر و مخلاط و کسکول و غیرها
در چند کتاب معین نظر رسیده است کہ شیخ بها الدین چند پیش از فوت باجمعی از اصحاب در
قبرستانی ببارت رفتہ و نشسته بود کہ ناگاہ رو با حاضران کردہ فرمود آیا شما ہم شنیدید
کشتند

گفتند مگر چاره شیخ جوابی صریح نداد و بجا نواز گشت و همی بغلک و انزو میگذرانید تا در
دوازدهم شوال سال یک هزار و سی و یک با صفها در گذشت و جنازه مقدسه اش را بمشهد
رضو حمل دادند و در خانه که آنجا داشت بجا سپردند شیخ شعر عربی و فارسی
از محاسن منظوم ایشان بزرگوار قصیده فریده ایست مسماء بفوز الامان فی صلح صاب
علیه السلام بدین مطلع

سری البرق من نجد فیهج نذکار عهود انجری العذب ذی قار

شیخ جعفر خطی مجرانه رضوان الله علیه بر حسب اخراج شیخ بزرگوار این قصیده را معاوضه
کرده است بدین مطلع

هی الدار تستقبل عددا الجار فنبأ وخیر الدمع ما کان الدار

بسیار از کتب و رسائل و اشعار حضرت شیخ در اداره و زیارت انطباعات که بنکارند مطلع
الشمس مفوض است طبع و انتشار یافته

شیخ عبدالصمد بن الشیخ حسین العاملی

برادر شیخ بها الدین است فوائده صمدیه را شیخ با اسمی نصیفه فروده مردی فاضل و دقیق
الفکر بوده در حل معنی بدی طولی است استقامت با نمودن صوت از دهها از بند
چاشود که از شیخ اجل بها الدین در حضور شاه عباس و سفیر عثمانی بظهور رسیده و
حکایت کرده است آن قصه در مجرب القلوب بنالیف حکیم قطب الدین بن پله فقیه اشکور
بنافاده و جواب معنی که پدر شیخ عبدالصمد از وی پرسیده عبارت در باب الحزن بنا
میرزا حسن نوزی مرفوم است هر که خواهد رجوع نماید این خاندان بشارت همدان منسوب اند
که از خواص اصحاب امیر المؤمنین علیه السلام بوده و حدیثی را که از لفظ مبارک آنحضرت سید

کتابانی افتاده که من از ابراد و ثبوت آنها معذورم فاضل مذکور را در رفعه و غیره تصنیف
 پدید و ند و بنات جلیل است از جمله ذخیره المعاد فی شرح الاشیاد که تا تمام مانده و کتاب
 و رساله در مجرم غنا و رساله فارسیه در صلوٰه و صوم و رساله در بکر در غسل و رساله
 در تحفید نهار شرعاً و کتابی مستقل در ادعیه مأثوره و دو رساله عربیه و فارسیه در صلوٰه
 جمعه و کتاب وضع الانوار که بطبع رسیده و فائز آن فقیه نبیه در یک هزار و نود و هجری
 اتفاقاً افتاده است در تاریخ رحلت او گفته اند (شدش ربیع الثانی و افتاد از یا اجتهاد)
 مدفن وی در سرداب بیست مدرسه میرزا جعفر که در صحن مبارک حضرت امام ثامن علیه
 الصلوٰه والسلام واقع گردیده و مدرسه سمیه را که هم در مشهد مقدس است این بزرگوار
 مرثیه فرموده و از آنوقت بنام وی اشتهار یافته است

شیخ اجل محمد البحر العالمی

از خانواده بزرگ است و علم و عمل اصلاً از اهل مشغره اند که از فرای جیل عامل معدود
 میشود وی در شب جمعه هشتم رجب سال یک هزار و سی و سه ولادت یافت و در همان
 بلاد جبلیه تحصیل علوم شرعیّه نمود تا چهلم از سنین عمر عزیزش در آنجاها میبود و بار
 از وطن ما لوفج کرد آنگاه بعراق عرب آمد و بزبارت مشاهدات اطهار سلام الله علیهم
 فایز گشت و از آنجا بقصد زبارت امام ابوالحسن علی بن موسی علیه السلام بطوس آمد و
 بصریح خود و قتی که کتاب الملّامی را میساخته است احوال خویش منوشتنه بیست و چهار
 بوده که مجاورت روضه رضویه زاده الله شرفاً را داشته و در آن بیست و چهار سال نیز
 دو بار بزبارت بیست الله تعالی و دو بار بزبارت شائمه عراق موفّق گردید و در مشربیر مذکور
 اخبارین بوده و این کتب شریفه از آثار فلان بزرگوار بر صفحه روزگار یادگار است

الجواهر السنية في الاحاديث القدسية وأن اولين تأليف وی بوده و التصحيفه الثانيه این
مجموعه مبارکه مشتمل است بر ادعیه مأثوره از علی بن الحسین علیهما السلام و از آنچه در صحیفه
کامله درج گردیده مرحوم میرزا عبدالله اقدی صاحب باض العلماء که از مشاهیر شاگردان
علامه مجلسی علیه الرحمه است در سعه تدبیر و فراطیج آیت عجب بوده آنچه را که از این دو
بیرونست بدست آورده مجموعه دیگر ساخته ستما به بالصحیفه الثالثه و سرکار شریف
الاحکام و مروج حافظ العصر و احدا الدهر حاج میرزا حسین نوری بن الفقیه التنبیهی
محمد تقی مجتهد رضی الله عنه آنچه را که از این سه صحیفه شریفه بیرون مانده است بدست
ایند و محدث ماهر با هر گونه احاطت بنفاده پیدا کرده است و مجموعی دیگر پراخته فریم
بالصحیفه الرابعه شکر الله مساعیهم و کتاب تفصیل و سائل الشیعه الی تحصیل مسائل الشیعه
در این کتاب جمیع احادیثی را که از ائمه اثنی عشر علیهم السلام در احکام شرعیه رسیده است
فراهم ساخته با حسن ترتیب بنویس و توضیح و تشریح از اخبار بیک در کنار بیکه موجود است
و بادر سایر کتب معتبره امامیه بقدر هفتاد کتاب در شش مجلد و همه جا اسم مأخذ حدیث و
سلسله روایات را نام برده الحق این تصنیف منتهای افراد کتب احادیث امامیه است و کتابها
الامة الی احکام الائمة و این اجمال تفصیل آن سائل است مگر آنرا سند و توضیحات و ثبوت
انداخته و آن شش مجلد عظیم را در سه جلد لطیف گنجانده است و فهرست و سائل الشیعه
مضمون الاحادیث الموسوم بکتاب من لا یحضره الامام و الفوائد الطوبیة و کتاب اثبات الهدایه
بالنصوص و المعجزات که در باب خود از عجایب مستفاد است و امل الآمل فی علماء جیل عامل که
بر اساسی علماء مناخرین امامیه نیز اشماله دارد اگر چند از جیل عامل نباشد رساله الايقاظ
من المعجب بالبرهان و الترجع رساله الرد علی الصوفیه رساله فی خلق الکافر رساله کشف الغمیه

حکم التسمیه و مراد شمیم حضرت قائم است عجل الله تعالی فرجه ساله الجمعة ساله ترقه الاسماء
 و حکم الاحیاء رساله فی اثر القرآن رساله الرجال رساله احوال الصحابه رساله فی منزله العصور
 عن السهو والنسیان رساله فی الواجبات و المحرمات المنصوصه من اول الفقه الی آخره کتاب الفصول
 المهمه فی اصول الایمان در اینجا فواید کثیره از ائمه اثنی عشر علیهم السلام در اصول دین و اصول فقه
 و در فروع و فن طب و غیرها رسیده است فراهم ساخته که غیر ذلک فوت وی در بیست و یکم
 رمضان سال یک هزار و یکصد و چهار وی داده و در یکی از حجرات صحن مبارک مشهد رضا
 بحاکم رفقا شعاریک بجز در نمونه از آنها را خود در کتاب امل الامل آورده است

شیخ محمد رضا الخلف شیخ حر عاملی

در مقامات فضل نمونه از پدر بزرگوار است وی در شعبان سال یک هزار و یکصد و ده که
 بروایت فاضل نصیری در تاریخ شاه سلطان محسن شهید سال فوت علامه مجلسی است و بنا
 یافته و در جوار پدر از حجرات صحن مشهد رضا علیه السلام بحاکم فاضل زوزی میگوید من این
 پدر و پسر را بسیار بار بار کرده ام از آثار او جمع و ندیده این اشعار شیخ بها الدین علیه الرحمه است

شیخ طبرک سی

صاحب مجمع البیان وی با پدر الدین ابو علی فضل بحسن بنا الفضل ملقب و مکنی و موسوم است در
 فقه و حدیث و تفسیر عربی و لغت از اساتید زمان خویش بود و با جارا الله ز محشر
 معاصرت داشت بعد از فراغت از تفسیر کبیر چون کشف زاد بدید پسند بدین تفسیر دیگر
 نوشت مشتمل بر فوائد تفسیر کبیر خویش و نکات و لطایف کشف و نام آن جمع الجوامع نهاد
 گویند تفسیر دیگر مختصر تر از آن دارد فقها در مجتبه ضاع و کتابارشان این بزرگوار
 فتوای مخصوص نقل میکنند سید مصطفی در صفت او میفرماید با دقت فاضل دین من اجله

(جوامع الجامع) ب

هذه الطائفة كتاب احتجاج از فراریکه معلوم شد از این طریقه نیست بلکه از ابو منصور احمد بن ابی
اسنباری شیخ ابو علی طبرسی در شهور سنه ثلث و عشرين و خمسمائة از مشهور رضوی کسب و وار
انفال حبش در ليله الخراز سال پانصد و چهل و هشت و سبزواری از اینجها کجدار رحلت نمود
و جازیه او را بنصر فاضل مجرب بمشهد رضوی عود دادند فاضلی نور الله سیف فرماید قبرش پیش
در موضعی است که حضرت امام رضا علیه السلام را غسل داده اند و آن مکان الحال بقعکاه معروفست
و این فقیر پیش از یادش آورسیده انتهی کلام الفاضلی

مولانا محمد رشید

بجا و مشهد مقدس و معاصر شاه عباس ماضی است زمانیکه از زبان خطه شریفه را در حصا
داشتند علماء ما و راء النهر در ابطال مذهب شیعه مکتوبی نگاشته اند جواب ایشان را مولانا
محمد مذکور با نهایت جود و انفاق در قلم آورده و فرستاده است و صوت آن مکتوب غناء
اسلوب در ضمن تاریخ مشهد از کتاب سنن طاب بطلع الشمس راج شده

مولانا عبد الله شیشتر شهید

در علوم عقلیه و نقلیه از اجله اساتید عصر خویش بوده بعد از تحصیل و تکمیل در فارسی
غیر بجا و راء النهر مشهور را اختیار کرد و در تفهید و ترویج مذهب که مشهور است
شد آن بزرگوار در دست آن گروه افتاده او را بیلاد ما و راء النهر بردند و با علماء اهل سنت
و جماعت مباحثات سخت کرد بالاخره بدست آن جماعت مقتول و محروق گردید

المحقق الموفق مولانا میرزا محمد بن الحسن الشیرازی

صاحب حاشیه معالم الاصول از معاصرین شاه سلیمان صفوی است تالی محقق علوم از شیروان
با صفهان رفت و با علم درجه نرفته در فنون شرعی و عقلیه مایل گردید و بجز حاشیه معالم

تلیفه تصنیف نمود مثل حاشیه شرح حکمة العین و حاشیه شرح اشارات و میگوید بنده فاسق
 شرحی بفارسی در نهایت بسط و جود نوشته حدیث ذهن و دقت فکر و مسلم است در مناظره و حدیث
 یدی طولی داشته در یک هزار و نود و هشت رکعت و بخت بی محقق بزرگوار و در مدینه
 جعفریه مشهود مقلدین مدفون گشت لوح مراد و بی این عبارت منفور است (و فاته المولی ^{عظم} الا
 العالم الربانی الفاضل السجانی فدوة المحققین ابو اهل البقین حجة الله علی العالمین اعلم علما
 زمانه و افضل فضلا عصره و او اندام مولانا میرزا محمد بن الحسن الشیرازی طهر الله رسته ناسع و عشرين
 من شهر رمضان سنة ثمان و تسعين و الف)

السید العالم المجتهد السعید زاده محمد مهدي الشهد

از اکابر مجتهدین خراسان و اجله رجال ایرانست در یک هزار و یکصد و پنجاه و دو ولادت یافت و
 در شرعیات خدمت جیدیهائی نمود فاضل کامل عالم عامل عماد العلماء و عیال و
 او خدا سائید و وجد هم میرزا عبدالرحمن مدرّس اول آستان قدس نشان روضه در حجة
 ابن بزرگوار از تاریخ علماء خطه خراسان میفرماید که بنده چهار مهدي لقب محمد نام از لامنه ^{عظم}
 آقای بهبهانی بمقام اشهار و اعتبار نمای رسیدند نخست فاضل مجتهد محمد مهدي بحر العلوم
 که له مقام معلوم و دیگر میرزا محمد مهدي شهید صاحب این عنوان ستم قدوة الفقهاء مولانا
 محمد مهدي نراقی چهارم عالم ربانی میرزا محمد مهدي شهرستانی و شهید سعید و عفا بانات و
 آقا محمد بیدآبادی در ریاضیات خدمت شیخ حسین آقای الذکر شاگردی کرد و بنده چون
 در لبالی و اسخار بربارت روضه روضه رفتی در بطن طهر بدست غیبر و مبارک گشت و
 کشتی خلاصه شرح شهادت وی آنکه هنگام طبعان نادر میرزای افشار محاصره مشهد
 مقدس میرزای حسینیان از جانب عاقان مغفور فحمله شاه چون زمان حصا بطول انجامید

و مردم شهر بسنوه آمدند سید زبور یار و شای بلد در خفیه مواضع نمود که در وقت معهود
 مردم دکن از جنگ کشیده شهر را تسلیم کنند و سیر دار نیز آگاهی داد این گفتگو بسمع نادر
 میرزا رسید و با جمعی که داشت بقصد سید حرکت کرد آن بزرگوار با گروهی از علماء و
 اشراف مجرم مبارک ملجی شدند و چون مکشوف خاطر وی گردید که نادر میرزا او را بدست
 ندارد از پای نخواهد نشست با پنجه احترام انعام مبارک محفوظ نخواهد ماند در وقت
 بیرون آمدن نزد باب بندهایان علیادربدار الضیافه ملاقات نادر میرزا اتفاق افتاد
 و آن طاعنی آغاز ناسرگشتن کرد سید را نابجائی نماد و جوابی چند بفرمود نادر میرزا که
 خود را بزدن و بسن اشارت کرد بقیور نام نسجی نیز زبنی بر سر او فرود آورد و خوان
 نابکار با پای چکمه دار لکدی چند بر پهلوی و سینه آن بزرگوار زد در این اثنا شهر مفتوح و
 سردار داخل شد و نادر میرزا بی اختیار فرار کرد و او را از پشت دروازه مشهود و بقول
 از حوالی دادگان گرفته آوردند و کشتند و سید در روز بعد از آن لطافت و صدمات
 بسعادت شهادت نایز گردید و مرادش مجرم انور در مسجد پشت سرافع است اینک غائب
 علماء و اشراف مشهد مقدس از اولاد و احفاد این بزرگوار اند

مولانا شمس الدین بن جمال الدین هبه نیا

از محققین مجاورین مشهد مقدس بود خدمت چند بیهانی و میرزا مهکاشه نیا
 و مرحوم بحر العلوم و علامه صاحب یاض ضوان علیهم السلام فرموده است بعد از تکمیل
 علوم شرعیه در بلا دشتی بحر اسان آمده در یکی از حجرات صحن عتیق عبادت و تصنیف
 اشغال جست بر معالم الاصول شرحی در دو جلد نگاشته و دیگر خاشیه بر مطول و
 کتاب جواهر الکلام در اصول عقاید و رسائل چند در مسائل چند از او یادگار است و

در هزار و دویست و چهل و هشت اتفاق افتاد و در صفه حجره خود بقاصله یک صفحه

مرحوم شیخ حر عاملی بخاک رفت

السَّيِّدُ السَّنَدُ الْكَبِيرُ الْحَاجُّ مُحَمَّدٌ الْبَعْرُوفِيُّ الْفَيْصَرِيُّ

از اعظام مجتهدین سلسله سادات رضویه مشهد مقدس است یا سنی عامه و قفا هست
نامه وی اشنه‌ها را کامل دارد دفع فتنه خان جنون که در زمان فزث ما بین دولت خانان
فخیم شاه و شهریار میر و ماضی محمد شاه روی داد بصلای جهات این اسناد را در بوزار
مصنفانش کتاب مصابیح است و ده تمام فقه دیگر اعلام الوری از مجت طهارت تا بنتم
و دیگر شرحی مرسوم بر کتاب خمس و اجاره و فضا و شهادت و مجت لباس مصلی از لمعه
و مشقیه و دیگر کتابی در علم رجال در سال هزار و دویست و پنجاه و پنج سبله قم وفات
یافت و بمشهد مقدس رضوی نقل و دفن شد ما بین مسجدین پیشتر و بالای سهرمارک

مولانا الاعظم محمد حسن الهره‌ئی

از بزرگان زادگان دار السلطنه هرات بود پدرش حاج علی اصغر بیک در مالک افغان
منصب ملک البخاری داشت و او خود بر موجب همت ذاتی و جذبۀ غیبی از میان انبیا
سلسله سبک‌سار باب انش و اصحاب پیش در آمد و اعیانای خزان یافت و اشنه‌ها
نمایان گرفت هانا او در آن عصر نظیر عالم عامل فقیه فاضل امین الاسلام و عمید مرجع
الاحکام ابوالسعود الحاج میرزا محمود الذی به اسنظها را الطلبة البارزة والقراونه
خصه الله بعامة الطافة البارزة والکامنه بوده است و این عصر که این بزرگوار نیز پدید
سائق سعادت و پامردی فائده‌نایب از دایره عظمت کسب ادخار نالد و طارف
بجوزه کریمه کسب افتخار علوم و معارف فکر اید و هم در دوازده در دار السلطنه فز و بن

چون کارهای منصب مورد شایسته تجارت میسازد بزرگوار شعیب و نشر احکام دین
میسازد و ادام الله ایام افادانه و افاضانه باری و ماینکه مولا نا اسمعیل از غدی آن ذکر
هزارت رفت مولا نا محمد حسن صبیح آن بزرگوار در بافتن بارشادوی در مراتب سلوک بمقام
عالی رسید و غالب سرداران افغان بحضرتش سرارادت سپردند تا آنکه شاه رضوان
جایگاه مرحوم محمد شاه در هنگام محاصره هرات او را محرمًا بمشهد مقدس فرستاد و در
مال هزار و دویست پنجاه و چهار فاق یافت و در مزار فداگاه مدفون گردید

سیدنا الحاج میرزا عسکری المیرزا هدیابن الله

بعد از فوت پدر بزرگوار بمنصب امامت جمعه مشهد مقدس رسید و مقارن احوال شاه
نادر آرمگاه مرحوم محمد شاه در دار الخلافه طهران بود بر جنازه کریمه نماز گذارد و در قفسه
سالار محکم آن بدکردار از جمله محبوبین بود و در انضاد و اطاعت سامخان ایلخانی و شاه
او مدخلیت عظمه داشت و فوتش در هزار و دویست و هشتاد و نفا و در مسجد
پشت سراج حرم مطهر مدفون گردید

العلامة الاجل میرزا نصر الله القاری محمد السنا بالله مشهلاً

مدرس اول آستان مقدس و صوفا از اعظم علماء عصر بلکه از فحول رجال دهر بود در جمیع
فنون عقلیه و نقلیه نهایت حدائق و کمال مهارت داشت در غالب علوم مصنفات بدیهه
پرداخته است مثل تعلیقات بر قوانین الاصول در چهار مجلد و حواشی بر کتاب و ضمه و فقه
بزر در چهار مجلد و تالیفات بر او اتمل تفسیر بضا و رساله مبسوطه بر عروض و فقه
کتابی مستقل در خلا الصلوة و رساله در شبه ثنائیه مابین الدوائر العظام حواشی بر شرح کبر
و تعلیقات بر فرائد شیخ مرتضی الانصاری و رساله در حل بعضی معضلات مسائل علم حساب

و بهر ذلک وی از شیخ مرتضی الشیرازی و مولانا الفاضل الدربند مجاز بوده است
 هاتاد در مراتب دین و تقوی و زهد و قدس آن بزرگوار سبب جبار شبنده شده و لی چون بنایا
 در تراجم رجال منسوبین این تربت مبارکه اختصا است باشارتی از مقامات معلوم و مفه
 مشهوره آن اسناد زاده افتاد رحلتش ما بین الطلوعین یوم الخمیس از شهر جمادی
 الاخری سنه تسعین و مائین بعد الالف و دوا و از مآثر کرمه و مناقب عظیمه که بنیاد کار
 گذاشت و در گذشت جو مسعود فرزند دانشمندش عماد العلماء و المحققین میرزا عبد
 الرحمن است که الحقا از مفاخر مملکت خراسانست ادام الله تعالی بام افاضانه

السید السید الاوی الحاج میرزا هدایت الله

خلف ارشد میرزا مهد شهید علیه الرحمه است و مشهد بلکه در نما من حی
 قائم داشته شرارت صید محمد خان کلان بمواعظ و وعیدات وی از سر اهل خراسان در
 بشکتابی در تفسیر نوشته است بسیار فاضلانه و دقیق و قوی و در هزار و دویست و چهل

و هشتاد افتاد

حاج میرزا داود

خلف میرزا مهد شهید و دبا ضیاء پیدی طوی داشت چون شیخ اجل محمد بنی اصفهانی
 صاحب تعلیقات معالم الاصول بمشهد مقدس فت سید مذکور بشرف میرزایی وی
 اختصاص گرفته چهارده ماه بلوازم ضیافه پذیرا خت و فروض و از آنکه فرزندان هزار و
 بود از خاصه اموال خود جدا نمود و در این مدت فقر و اصول را نزد آن بزرگوار تکمیل
 فرمود و در هزار و دویست و چهل رحلت کرد و در پشت سر مبارک از روضه رضویه

بجا گرفت

حاج میرزا عبد الجواد

هم از فرزندان میرزا مهدی شهید است دعا و شرعیه و دیگر فضایل مرثیه بلند داشت در
هزار و دویست و چهل و شش سال و در جنب ترب والد و برادر مدفون گردید

السید الفاضل العالم الحاج میرزا هاشم

ولاد شد مرحوم میرزا هاشم الله است نواده میرزا مهدی شهید درجه اجتهاد داشته
و در انجام مقاصد و اصلاح مفاسد مسلمانان هیچ فرو نمیکنداشته فوایدش در سال هزار
و دویست و شصت و نه روی داده و در حرم محترم فریفت و الد معظم بجا گرفته

مولانا عبدالحق بکری

صاحب مضامین کلامیه در حدیث و معین الطالبین در اصول و کتابی دیگر در فقه از
شاکر نامشهور شیخ جلیل الحدیث زین الدین احسانی است بعد از تحصیل اصول در
خدمت شریف العلماء بپرداز گشت و از آنجا بمشهد مقدس آمد و در توحیدخانه مبارک
تدریس نمود و در مواسم مخصوص مواظب اشتغال میجست و در این صنعت اسبیل او
سلطنت عجب داشت مابین او که بر مسلک بشیخیه میرفت با علماء مشهد مجالس مناظره میکرد
منعقد شد و ماده نزاع منقسم ناکشت تا در هزار و دویست و شصت و هشت هم بمشهد گذشت

الرئيس الاعظم الحاج شیخ محمد جبر البروجردی

قبول عامه مشهد مقدس بلکه تمام خراسان در این زمان با وی متعلق است فن فقه را
در دارالسرور بر وجود در حضرت فقیه الشیعه محیی الشریعه الحاج مولی اسد الله البروجردی
الشهری حجة الاسلام که خلف الصدقا و ثقت الاسلام آقا جمال الدین محمد مجتهد امسال که
هزار و سیصد و دویتم از تاریخ هجریست بار الخلافه طهران در گذشت و فرزندانشمند خود

شریفآب مجد الملة نجم الدين آقا علی اکبر سلمه الله تعالی را وارث مراتب مناصب خوشنیکو
مخفیل نموده است در خدمت شیخ محمد حسن صاحب جواهر تکمیل فرموده و علم اصول را
از حاجی سید شیع جالقی آموخته است در حدیث فقه و غیرها مصنفات مفید را
مثل مخضر نافع و شرح قواعد و الهدیة الرضویة در آداب بارت و رساله در اعمال سنه
و غیر ذلک در سال هزار و دویست و شصت و شش هجری پیر از فتنه سالار بنویس کلیه
آسان عرش نشان رضو منصوب کرده بدو کارهای این منصب جلیل را بر وجه شرع

میساخت مع الله المسلمین بطول عمره
سید المجتهدین الحاج میرزا حبیب الله

از اجله علماء و جله فقهاء السطحة مشهود مقدس بلکه مملکت خراسان را میباید
مبارک و بی بالدام و زرو نفاذ و ندریس و مشهود طهر و ارض تقدس بذات
فاضر البرکات این بزرگوار منوط است در جامع کوهر شاد آغا با ما من جماعت پیران
صحبتش را کرده بسیار بی تعین و در ویش نهاد است در عربی و ادبیات حدیثی و زاید
الوصف دارد شعر را شنیده شد که بفارسی و عربی بر اسلوب سائیدانان میسازد
از مصنفات وی فعلاً استحضار حاصل نیست مثلاً الله ضلاله علی رؤس المسلمین
العالم الجلیل الخفق البیل صاحبنا المیرزا عبد الرحمن المدرس الاقل بالمقدس
الرضوی المدرس الفاضل

خلفائنا الکل میرزا نصر الله فارسی خوان الله علیه است که ترجمه شریفش سبق ذکر
یافت و لادت با سعادتش در شب واز دهم شعبان سال هزار و دویست و شصت و شش
در شهر از روی داده و از محضر پیر بزرگوار و مدد رس میرزا محمد از قول نایب فیلسوف
اعظم

اعظم حاج مُلا هادی مجلسِ نیر اجل حاجی شیخ محمد رحیم علوم عقیله و فنون نقلیه
استفانت فرموده است و بعد از حلت و اندام جلد حسب الارث والاستحقاق بمنصبِ جلیل
تدریس آستانِ ملائک پاسبانان ابل گردیده تصنیفات مفیده و تحقیقات سدیدة از وی ثبت
صحفهُ روزگار است من جمله تعلیقات بر عالم الاصول و خواشینی بر شوارق الالهام و حواشی
بر شرح تذکره خفیه و خواشینی مخبر بر اقلیدس و شرحی بر رساله عروض و الدش و شطری
شایان از کتاب کوه فطر و رساله قمریه در علم حروف و تادبخی ملیح در احوال رجال متأخرین
خراسان نکاشته با بخدمت لایق که در احب آثار و تالیفات علماء دویست و اند ساله
آن مملکت پر داخته است بکافه متاخرین و بیوئات سلاسل سلف حق عظیم اثبات کرده شکر
مساعی جملهُ وی بر جملهُ واجبت رسال هزار و سیصد هجری که ملزمًا للکتاب لاندیس
الهیون بمشهد مقدس رود افتاد صحبت این بزرگوار ادراک شد گذشت از مراتب علمیه
و مقامات کمالیه در آداب سلوک و رسم معاشرت و حسن محضر و لطف محاورت بسپاکم نظر
بنظر رسید اللهم انصر من نصره و اخذل من خذله

الفاضل الفندھار

اسم شریفش حاجی مولی عبدالله است پدرش مُلا نجم الدین از اکابر علماء صنع افغانستان
بوده و خود در فقه و اصول و تفسیر و حدیث بر پدر بزرگوار تلمذ فرموده بعد از آنکه از
برکات خلوص نیت و آثار حسن عینیت وی باین شعبه دستِ دار الملک کابل الینام حاصل
آمده با فدام و اهنام او چهل فوج عسکر انکلیس را از بلاد اسلام راندند و کار سردارها
آن ممالک باد و لث انکلیس بصلح کشید نفی و جلاء این بزرگوار را مکر از شرایط انعقاد
مصالحه فرار دادند لاجرم بجوار خضر رضا علیه السلام پناهیده در این شهر شریف بروج

و نالیف مشغولی دارد از نتایج افکار و آثار خاتمه حقایق نگارش یک نفر اندک بهیته شرح
 العفاندا بهائیه است دیگر کشف الغطاء عن مسئله البنادیکر رساله الهدایه فی نفسیه
 الولاية و حل العفانده خلق الاعمال و مضارع المحدثین رد الصوفیه و للنفسفین و
 رساله البرهان فی قطع شبه الشیطان و کتاب المفاصل و مجرید الاصول و حل الطریق فی علم
 الصوف و حواشی شرح طوابع و کتاب تذکره العلماء در رجال و دلاله الساکین فی فوائد
 العارفين و تفسیر امام علیه السلام بفارسی ترجمه کرده است کتابی بر اسلوب کثول شیخ
 بهائی جمع فرموده است ترجمه بخوان الوان کاهی شعر نیز میگوید

الشیخ الشهير الفقيه الكبير محمد بن تقي الجنبی

اصلاً از اهل بوزجرد است لی بعد از تحصیل فقهات و تکمیل شرعیات بسالها از
 پیش مجاورت مشهد را شعار خویش ساختن مردم آن ولایت و توفیق عجیب بوی دارند
 جمعیت جماعت و از ائمه وقت هیچکدام را حاصل نیست شدت و رع و نهایت زهد با
 اهل دنیا و مستخدمین دیوان مراوده نمیکند زاده الله فی توفیقه

الشیخ الجلیل الحاج میرزا نصر الله

دبایسته کلی داشت در علوم شرعیه و حکمیه و ادبیات و ذرفیات مشارالیه بود خدمت
 فیلسوف اعظم حاج مولی هادی سبزواری و حاجی سید محمد حائری و حاجی میرزا مسیح طهرانی
 تلذکره است و مجاز شده کتاب طهارت و کتاب بیع و حواشی منفرد بر فوائین و کتاب
 فصول و اصول و اجوبه مسائل از مؤلفات یاد کار گذاشته است

سیدک الحاج میرزا زین العابدین

مجله مجد حاج میرزا هدایت الله است که ذکر جمایش سبق یافت و مشهد مقدس از بزرگان

و دنیا محسوب کردیده این مؤلفات شریفه از آثار قلم حقایق و بیستم وی بر صفحه روزگار یادگار
خواهد ماند ترجمه عبّون اجار الرضاء بفارسی شرح بر کتاب نکه و کتاب خمس از کفایه سبزواری
رساله مؤاسعه و مضایقه رساله طهارت کبیر و صغیر

الفاضل البسطا

اسم سامیشر مولای نوروز علی است مجلس ادا کرده از عهد صبی شرف تربیت مفدّس حضرت
رضا علیه السلام رسیده در اجار و احادیث بجزئی عجب دارد انواع علوم از مدرّس مولانا شمس
و مولانا الحاج میرزا عسکری رضوان الله علیهما اندوخته است نالیفات مطبوع پرداخته
مثل کتاب الخفّة الحسینیّة و الخفّة الرضویّة و سرور العارفین در احوال مختارین ابو عبیده
غیر ذلک در این تاریخ که سنه هزار و سیصد و دو میباشد سن شریفش بنشاند و پنج رسیده
شکر الله مساعیه خدمه الشریعه الفادیه

العالم المجدد الحاج شیخ ابو محمد

از مشاهیر مشایخ مشهد مفدّس است رسال هزار و سیصد و با و کی در شهر مشهد ملاقات
افتاد در جامع کو هر شادی امامت اشن از مرابن علی و ماثر دیگر فضلا استخصار کمال
حاصل نیست

مولانا فاضل زکریا

اسم سامیشر داود است در فنون شئی بخصیص صناعات عربیه و کمالا نادیه بمقامی رفیع
و منزله منیع رسیده نواب مغفّر کتاب حسام السلطنه سلطان مراد میرزا طبیب الله شاه در تشریف
و تکمیل وی عنایات کرمانه مبذول اشنه جودت خط مجرید و درجه انشار سالش که مزید
مرا برای بکراواست بنظر رسیده الآن الله کل شدیده کمالا لداد الحیده

زین الامم الحاج مولا فائزك

از مغارب علماء دار الخلافه طهران بود و در مسجد آقا محمد مهدي بن زین مشهور بملك النجا
عليه ضوان الله الملك الغفار که از جوامع معتبره است با ما من جماعت فام داشت مردم را
با وی و ثوفی کاملاً حاصل بود و سابقاً چندین سال بجا و رتاسان مقدس وضو افتخار
داشت و همی آرزو میکرد که غایت عمر نیز در آن خطه مطهره باشد پس این رجاء من جانب الله
محقق آمد و در هزار و سیصد و دو از هجرت بشهر مشهد وفات یافت و در آن تربت مقدسه
بجاک رفت رحمه الله علیه

شیخ العصر الحاج آیت الله العظمی

مرشد کامل بود و بر طریقت شاه نعمت الله میرفت اصلاً از ساری و مازندران است صحیحی
مشایخ هند و سنان داد و پافنه و از آنجا با بران آمده در اواخر عمر ساکن در الخلافه طهران
گردیده بود و از خواص و عوام جمعی کثیر و جمعی غفیر با وی را داشت مشهور و بلند و بدوئی که حضرت
امام ابوالحسن علی بن موسی الرضا علیه السلام در واقع برای او در حوالی حرم مکرّم خود معین
فرموده بود نفل گردید

در شهر مشهور طهران
در گذشت و خایه
معین نکرد

سید اجل حسین محمد

ابن علی بن حسین بن محمد بن حسین بن علی بن محمد بن علی الحسن بن محمد بن عبد الله بن احمد بن حمزه بن
سعد الله بن حمزه بن محمد بن عبد الله بن محمد بن علی بن عبد الله بن محمد بن طاهر بن حسین بن ابراهیم بن
الامام موسی کاظم سلام الله علیه فرزند استمند سید محمد صاحب مدارک است ضوان الله
عليه سلسله نژاد او بطریقیکه ثبت افتاد از وی خط خودش منقولست و در مشهد مقدس
شیخ الاسلام و افاضی الفضا بود و در آستانه مقدسه منصب ندرت داشت محفل افادت و

افاضل آن بزرگوار در تحت قبه کبره شریفه منعقد میگشت شیخ ابراهیم باز و زرد در ملبع
 وی فزیده ایست فصیح صاحب لآمل کوید مدت عمر پنجکس از عطاء علماء شیعۀ اثنی عشریه
 بخط این بزرگوار دیدم که نوشته بود عمر العلامه والمفید کل واحد سبع و سبعون سنة و عمر
 الشيخ الطوسی خمس و سبعون سنة و عمر السيد الرضی حدی و ثمانون سنة و عمر السيد الرضی
 سبع و أربعون سنة

مولانا محمد فاضل محمد مشهدی

از فضلا معاصرین صاحب لآمل است وی در صفت مولانا میگوید فاضل کا صاحب الشاه
 معاصر از مضافات او شرحی است بر جوزه که شیخ محمد در مواردی بنظم کشیده

سید محمد تقی الرضوی المشهور بمیر خدای

از معاصرین شاه سلطان حسین ضعیف و نادار شاه افشار است و همدو تقوای وی مسلم
 خراسان و عراق بلکه تمام آفاقی میباشد میگویند سالی که شاه سلطان حسین بمشهد مقدس
 رفت میرد کور زاد خانه خود ملاقات نمود میر مطلقا در حق و بقیام و اکرام پذیرد
 شاه از نقد و حبس هر چه تکلیف کرد پذیرفت الا فرآنکه از جود ثلث خط امینا ز کلی داشت
 شاه خواست تا مال او را شخصاً که یکی از مزارع مشهد حواله شود تخفیف دهد اضی
 و گفت خلافاً انصاف است که بامر دم انجاموا ساء نکرده باشم پس شاه سلطان حسین تمام
 آنرا عراً مرفوع القلم داشت وجه شتهار وی میر خدای است که در مشهد مقدس از
 سادات رضویین میر محمد تقی دیگر بود المشهور بمیر شاه که هم از عباد و زهاد بشمار میر
 چون صفت صاف و معالی دهد و تقوی میر خدای و ندان عنوان از مشهد باصفهان رفت
 و بجمع شاه سلطان حسین رسید وی را بمکانه احضار کرد راضی نشد تا حکم رفت که مردم مشهد

مکلفند بفرستادن میر محمد تقی رضو و اگر تقصیر کنند بسخط شاهنشاهی گرفتار گردند اهل
 مشهد همداسنان محضت میرد رآمدند و اصرار نمودند و سوگندیدند بالاخره میر محمد تقی
 رضو دیگر را راضی ساخته باصفها فرستادند که حکم پادشاه اطاعت شد و میر محمد تقی رضو
 فرستاده آمد از آنوقت این دو میر بی نظیر که ستمی بلدی و هردو رضو بودند یکی بخدائی
 مشهور شد و دیگر شاهی هردو بعهد نادر شاه درگذشتند و بجایان مکره قتلگاه مشهد
 مقدس نجا رفتند

سید محمد تقی الرضو المشهور بمیرشاهی

در عبادت و ریاضت و رع و زهد و حکم عصر خویش بود و همال میر خدائی بشمار میرفت
 الا اینکه میر خدائی بظاهر شریعت بشر مفید بود و میرشاهی مجادّه طریقت گویند و اینکه
 شاهزاده رضا خلیفه پیر از حکم پدرش نادر شاه بتسخیر ما و راء الهی عزیمت داشت هنگام حرکت
 نزد میرشاهی آمد و استمنا نمود میر فرمود که اگر برای خدا میردی خدا همراه است الا بطلب
 نرسی میر فتاح مرا غی خوابیده است آنرا در مشور با ضل الفئوح بنظم کشیده از آنجا جلا
 فدا این میر بزرگوار معلوم میگردد بعضی عقیدت این بوده است که از میرشاهی
 کرامات بصدور میرسد هاتواوی در سال هزار و صد و پنجاه بمشهد مقدس درگذشته
 و بقبرستان قتلگاه مدفون گشته کامر

مولانا محمد تقی عبدالوہاب

اگر چه اصلاً از اسرا باده است ولی مشهد مقدس رضو سکنی گرفت شیخ حرم اہلی در صفت
 او منیر ایدفاضل عالم متکلم جلیل شاعر معاصر له مؤلفات مفہا شرح فصوص الفارابی بالفارسی
 لمیم

لم یتم ولم رساله فی الاخلاق بالفارسیه و غیر ذلک و در سال هزار و پنجاه و هشت از این
سرای سپنجی در گذشت

شیخ ابراهیم بن فخر الدین العالمی البازوهری

از شاگردان شیخ بها الدین محمداست و هم بر شیخ محمد بن شیخ حسن صاحب معالم لیسر شیخ زین الدین
شهید ثانی تلمذ کرده شیخ حرّ در ترجمه او مفرها بدکان فاضلاً صد و فاضلاً شاعراً ادباً
اوراد یوان شعر است صغیر الحکم که در آن مرثیه در فوت شیخ بهائی و مدحی در حق شیخ زین الدین
بن شیخ محمد بن الحسن بن الشهدا یدیه شده و هم رساله فراهم ساخته مسماه بر حله المسافر از
تلمذ و رثاء او در باره شیخ بها الدین معلوم میشود که همانا او در میان افاضل قرن بازم
بعد از هزار و سی هجری فوت شده و بنصره و احدی از مترجمین احوال رجال اسلام و
در مشهد مقدس اینجهان را بدو و فرموده است

مولانا احمد بن محمد بن فخر

اصلاً از اهل بصره است ولی در مشهد مقدس جای و رت اختیار کرده بود و از علمای است
که شیخ محمد بن الحرّ ایشانرا از معاصرین خود شمرده پس با بدا و اخر مائه حادی عشر اعلی الثم
ادراک فرموده باشد چه شیخ مذکور بنابر پنج هزار و یکصد و چهار در گذشتنه چنانکه پیش
ذکر نمودیم و در حق صاحب عنوان گفته فاضل عالم زاهد عابد و دمع من المعاصرین المجاورین
بطوساً و نقاباً این دانشور بزرگوار را حاشیه است شرح لمعه رساله در بحر غنا و رثاء
و در بصوفیه و غیرها

میرزا حسن خلیفه محمد بن فارصو

از علماء مشهد مقدس و معاصر شیخ حرّ عالمی است مختصری از ترجمه او در امل الآمل و سلا
العصر

العصر و باض الحجة بنظر رسیده و او کتابی در فقه اسنود لای نوشتند اما نامانام مانده است
از معاصرینش شیخ حرّصیفاد می‌شود که در حدّود ما بین قرن پازدهم و دوازدهم هجری
وفات یافته است

میر محمد خان بن محمد جعفر رضوی

از علماء مشهور مقلّس و پیر میرزا حسن سابق الذکراست و او در فقه و حکمت و کلام از اساتید
عظام بشمار میرفت چند کتاب تصنیف کرده از آن جمله است شرح الفواعل شیخ زین الدین محمد بن
الحسن بن شیخ زین الدین که از نوادگان مشهور و میر و شهید سعید است و او شاکر دینی
و درس خوانده سید علیخان صاحب سلافة العصر و دایرة ترجمه مختصر نا پ کرده است میگوید
و یازده عطاء عصر خویش بود در سال هزار و چهل و یک هجری رحلت نمود

مولانا رفیع الجبلانی

از شاکردان مرحوم علامه مجلسی رضوان الله علیه است و مجاور مشهور مقلّس و نویسنده
شیخ یوسف بحرانی در ولولونی البحرین در اثبات سند بعضی از طرق روایت خود میگوید من
طریقاً اخبرنی به الفاضل الا خند ملا محمد بن فرج المعروف فیهما لا رفیعاً المجاور حیا و متیناً
الرضوی عن شیخ ملا محمد باقر المجلسی و هذا الطريق اقرب بطریق لقلّة الوسائط و فیهما ملا سعید
البنی سطوحی اسناد میرزا حسن نوزی از شاکردان ابن بزرگوار است در تفسیر نکات
بدیعه از وی باقی مانده گویند که بهرین بابالعهده الظالمین را بیانی عجیب تفسیر کرده است
و اثبات حق خلافت بلا فصل برای امیر المؤمنین علی سلام الله علیه نموده با سند باطنی در
کال غراب نسخة این تفسیر که بهر نزد صاحب باض الحجة بوده است فوت مولانا رفیعای
مذکور نیز در مشاهدات اتفاق افتاده

الشَّرفُ الجَبَلُ السَّيِّدُ ذُو الْحُسَيْنِ النُّجِّي

پیر سید علی اعرجی استمدانی مجاور مشهد مقدس رضوی بوده است فاضل ز نوزی میگوید من صبح
او زاد در زمان مجاورت روضه رضویه اذ آن نمودم وی عالمی فاضل و ادیبی کامل بود مولانا
محمد هادی نزلی مشهد مقدس کلامی مشتمل بر لغز و اسم بیک جعفر و دیگر صدر العاز که به و
صنعتی در زبده بود لغز جعفر را اصل فرار داده و در خلال العاز آن کلماتی بسخری کنجایند بود که
از اجتماع آنها لغز صدر حاصل میشود سید مزبور صاحب این عنوان از شرط مهارتشان لغز را
گشوده و در این باب سأل لطیف نوشته بود و در آنوقت که من را دیدم بسیار فریاد بود
فوتش در نجف اشرف افتاده است

مولانا عبد الله بن شاه منصوری

در فرزندین ولادت یافت برای مجاورت مشهد رضوی بطور شاف در فقه و حدیث بیکی
طول داشتند الف بن مالک را بفارسی شرحی نوشته و رساله فارسیه را ثبات امامت امیر
المؤمنین علیه السلام سماء بغدادی و نیز از معاصرین صاحب امل کامل است

مولانا عبد الله بن محمد

اصلاً از لشرویه خراسان است مدتی در مشهد مقدس مجاورت و سکنه اختیار کرد و عالمی فاضل
و فقهی صالح و زاهدی غایب بود ارشاد علامه را شرح نموده و رساله در اصول پر داخه
و دیگری در جمعه ساخنه باب شیخ حر عاملی معاصر است

شیخ فضل الله المشهدی

از بزرگان عرفا و مشاییر رجال انجمنه است اداها الله شرفاً در جوانی خدمت شیخ حاجی محمد
خوشانی رسید در آنک زمان بمربا ولایا و اصل شد چنانکه برخی او را با مجد الدین بغدادی

فرزین میدانند بلکه بعضی او را ترجیح میدهند شیخ حاجی محمدیان بزرگوار اجازه ارشاد داد در آن
 اجازه او را چنین میسایید که در آن عصر و زمان بناید ملک منان یکی از آنان فرزند همت بلند
 و الا پسند سالک سالک شریعت طریقت و ائمه موافق اسرار حقیقت مخطوف و خواطف غنائ^ت
 مجذوب و مجاذب هذاب^{الله} الموبدین عند الله ابوالوفت الشیخ عماد الدین فضل بن لاجل المخرم خوا^ج
 علام الدین علی بن الصدر خواجه کمال الدین نعمه الله الطوسی است که در مدت اندک بکثر از بکیال
 مجلته کمال محلی شده الی آخرها

این شیخ بزرگوار با وجود مصاحبت اهل روزگار و مزاولت صید و شکار کاملاً بیرون اشغال
 میل فرمود و اجاناً رساله تالیف نمودی از جمله شرحی بر لوائح ملا عبد الرحمن جامی نوشته است
 وی در شهر سور سنه اربع عشر و ستمائده در مشهد مقدس بسبب حادثات فاجعه کشت و در
 همان خاک مدفون گردید و بزودی شبیکهان کفر انجیل را از شمشیر شاه اسمعیل صفوی اس^ت
 امیر فیض الدین عبد القاهر الحسینی النفری

نفعی فاضل و محدثی کامل بوده است بر مختلف علامه حوائی مفیده تعلیق کرده و بر اثنتی عشره
 مثنوی بدیع نوشته و کتابی مستقل در علم اصول ساخته اگر چه کادش در تفسیرش افتاده ولی
 در تمام مدت تحصیل مجاور مشهد مقدس رضوی بوده و در آخر عمر در غری سرتی جوار داشته
 چنانکه بلدای او میر مصطفی در نقدا الرجال میفرماید که سیدنا الطاهر کثیر العلم عظیم الحکم متکلم
 فیه تفته عین کان مولد فی نفرش و تحصیل فی مشهد الرضا و الیوم من سکان عینه جد بالغری
 بادی میر فیض الله در رمضان هزار و بیست و پنج از این سرای سپنج در گذشت و بحقیقت شرف مدفون^{کشت}

میرزا محمد باقر بن میرزا الدین الحسینی

اصلاً از سادات رضویه نجف است و ولادت و سکونت در مشهد مقدس بوده و با سلا^{طین}

صفویه معاصر است تقریباً در اوایل قرن هادی عشر هجری جات داشته شیخ حرّ در صفیه مرقا

فاضل محقق شاعر متکلم له شرح الاربعین حدیثاً و حاشیه علی الحاشیه القدیمه و غیر ذلک

مولانا محمد ضیاء عبد الحسین النصیر الطوسی المشهد

مصنف کتاب کشف الایات است سال نالیف و زمان علی التقریب ابن هادی ناریجی که بفارسی

دباجه کشف الایات ذکر کرده است معلوم میگردد

نام این نسخه و سال ناریج کشف الایات کلام قدس است

مولانا محمد مؤمن نیرشاه فاسمر

اصلاً سبزواری است اقدار مشهد مقدس می نشسته شیخ حرّ در وصف او منیر مایه محقق

فیه محدث عابد معاصر و ذی نفس است بر کلام الله مجید و حواشی به شرح لعه و غیرها

سید جلیل بن محمد مهکزی بن محمد بن محمد باقر الحسینی

از افاضل محققین مشهد مقدس است علی التقریب در اوایل قرن هادی عشر هجری جات داشته

کتابی در اصول نوشتن ترجم بنیاد السلین

مولانا سلطان محمود بن غلامعلی

اصلاً طبیب است در مشهد مقدس منصب قضاء داشت در فقه و عربی استاد بزرگ بود

شرح ابن الحدید را بر پنج البلاغه مختصر کرد و رساله در اثبات رجعت نوشت و رساله

دیگر در عرض پرداخت فاضل ز نوری و از ازمعاصرین خود شمرده است پس باید از علما

عهد خافان مغفور (فخجله شاه) بوده باشد

مولانا الحاج محمود بن صبر علی المیمند

از فضلا و صلحا و ثقات مشهور مقدس رضوا است معاصر شیخ حرّ بوده شعر نغز می گفتند

رساله در دغاوشنه است از جمله حدائق الاجاب الفول الثابت و الکلم الطیب و سلاح المؤمن
و المقام الامین و هم جوه القلوب و اشرف العقاید که هر دود که معرفه الله است او پر داخه

و عبره و فارسی اشعار دارد

میر محمد حسین معین بنی و بنی و انمو

از سکنه مشهد مقدس در علوم عربی و منطق و غیرها بهره تمام داشته چون اقتدار عهد
الملك امیرخان صوبه دار کا بل در خراسان اشهار گرفت و بی بکابل رفت و نرفته کرد و محل
یافت و در ضلالت افناد و آیینی اخراج نمود و با انواع چل وراج داد و در حد و زمان
فرزها فشارتیه و ربیبی هزار کس معتقدین دین خود را بکذاشت و در گذشت و اولاد
و خلفای بی نیز با جهود پیر و ان تا آخر مائه ثانی عشر هجری منقرض شدند

میرزا ابوصالح

از اشرف ضوئه تقویه مشهد مقدس است گویند مادرش فخر النساء بیکم صبیئه شاه
عباس هاضمی بوده و خود در عهد شاه عباس ثانی بصد الممالکی کل ایران افتخار داشت
از احفاد و نژاد این بزرگوار فعلاً جمعی کثیر در عدد ارباب مناسبات آستان مقدس رضوی
زاده الله شرفا بشمار می آیند از آثار خبر که با گذشتن یک مدرسه صالحه است که
آنرا در سال هزار و هشتاد و شش هجری بنیاد نهاده و املاک کثیره وقف آنجا کرده این
اوقات بمدت سه نوبت اشهار دارد و دیگر ایوان مصلای مشهد مقدس است که در هزار
و هشتاد و هفت بحکم سلاطین صفویه پر داخه

میرزا شمس الدین محمد

از مشاهیر سادات تقویه مشهد مقدس و سرکشکان عبثه رضویه بوده است در حدیث

و اثر ثبوتی داشته و در حالات و کرامات حضرت رضا علیه السلام کتابی نگاشته موسوم به سبله
 الرضوان خود معاصر شاه سلطان حسین صفوی است سال یک هزار و یکصد و سی و شش
 در قیامات بوده نسخه کتاب سبله الرضوان را جناب سبط ابی عماد العلماء و جید العصر
 کهن الافاضل میرزا عبدالرحمن مدرس و لا آسان ملا یکتا پاسبان داماد افاضه
 در حین جمع و تألیف تاریخ علماء خراسان حاضر داشته است اسامی جمعی از علما و اهل
 معاصرین مصنف مرحوم را که تفصیل اخبار و شرح احوال ایشان بدست نیافته از آن
 کتاب استخراج فرموده است چون برخی از اینها مشمول عنوان عام این باب از کتاب مطلع
 الشمس بودند ما نیز اسامی ایشان را بهمان و تیره ثبت نمودیم

میرزا علی محمد کربلی

از موطنین ارض فیض مرین و از اعاظم علماء و مقدسین بوده در یک هزار و یکصد و
 سی و پنج بشیر علوم و ترویج فنون اشتغال داشته
 مولانا محمد معصوم میرزا

معاصر میرزا شمس الدین محمد و در تاریخ فوق از مجاورین ارض قدس بوده و بفضل
 و تقوی و تقدس قبول عامه انصاف داشته

مولانا عبدالرزاق مشهور

هم در آن ایام از علماء اعلام و اجله عظام بشمار میرفته
 میرزا معین الدین اشرف

خادم آستان قدس بنیان روضه بوده و از فضلاء عصر و صلحا وقت بشمار میرفته است
 مولانا علی اکبر

در عبثه

در عبثه مطهره حضرت رضویه بمنصب جلیلند و در بس افتخار داشته و در عداد فقهاء فحام و احلّه
 علماء عظام محسوب میگرددیده است

اَنا ابراهیم

هم از علماء و معاصرین صاحب سبله الرضوان و در آستان عرش تو امان بقلب نایب
 الصدّاره افتخار داشته

مولانا محمد رضا

مدرس و نایب سرکشک آستان مقدس بوده است

مولانا آقا حسین

محقق فاضل و مدقق کامل بوده و بمنصب جلیل خاد مباحثی افتخار داشته است

مولانا الشیخ محمد

از مشاهیر علماء عظام و مدرس آستانه شریفه بوده

میرزا بکدالدین محمد

خلف میرزا ابراهیم نیشابوری از سادات عظام و مدرسین فحام آستان عالی مقام بوده

و در سال یکصد و سی و چهار حیات داشته است نام این ده بزرگوار از منسوبین

مشهد مقدس از کتاب سبله الرضوان نقل افتاده

میرشاه فاضل

اصلاً از بلده سبزوار است و در مشهد فیض فرین ثامن امیر طاهرین علیه السلام مدتها برای

مُحَصِّل و تکمیل فنون عقیقه و نقیبه شرف مجاورت داشته نگاه بسبزوار بازگردیده

در واسطه مائه ثانیه بعد از لاف بجوار رحمت حق درگذشته و بی پسر رسیده محمد است

کرمانی

که زمانی لا ینق امامت جمعه مشهد مقدس با او بوده چنانکه بنیاد

حاج محمد بن میر شاه فایسرا بنی الدکر

در سبزوار متولد شده و بعد از تکمیل علوم در مشهد رضو منوط گردید و اعتبار کامل حاصل نمود تا آنکه شاهزاده نصر الله میرزا پسر نادر شاه امامت جمعه آنجا را با وی تفویض کرد و در یک هزار و یکصد و نود و هشت و هشتاد و هشت سال تقریبه در گذشت و یکی از حجر شماییه صحن جدید مدفون گشت پس منصب امامت جمعه بمرحوم میرزا مهدی شهید اعلی الله مقامه خصاص گرفت

شیخ حسین شهید

از خانواده هاشم خراسان و امام جمعه مشهد مقدس بوده در فقه و اصول و ریاضیات از اساتید و در مسجد جامع مشهد در پیش میگردیده است بهر سبب میرزا مهدی شهید مدتها شاگرد وی می بوده مردم کراما بچند از شیخ مذکور نقل میکنند که او اسطمانه ثانی بعد الالف حلت کرده وی از احفاد عارف کامل مشهور شیخ حافظ است که فرموده یکی از فرزند کوه پا بجا مشهد مقدس باز نگاه میباشند و او خود را و آخر ما نه ثامن هجرت در گذشت

مولانا آقا ابومحمد

خلف شیخ حسین سابق الذکر است در علوم شرعیه و ریاضیات بمختص فن نجوم و احکام از اساتید مشهور دولت خافان مغفور است نواب محمد ولیمیرزا در زمان ایالت خراسان علوم ریاضیه را خدمت و تحصیل کرد و وقتی در عهد این فاضل فرزانه کسوف کلی اتفاق افتاد و سارک نمایان شد وی اینوا مغه را با بنیاد مویخ ساخت (فلان کسوف الشمس کما) فوئش در هزار دوین چهل است و برش مجرم مطهر در مسجد پشت سرانور

میرزا ابوطالب صفه‌ها

پسر میرزا علی رضا بن میرزا محمد علی بن میرزا کوچک بن حکیم داود اسلافش از مشاهیر حکما و اطبا بوده اند خود در واقع بامر شاه ولایت علیه السلام مشهد مقدس آمده از طبابت ببولیت رسید و مدت سی و هفت سال بلوایم این منصب جلیل اشغال داشت در مسلك عرفان و تصوف غایب معفولات و مفضولات از اکابر عصر معدود میشد در هزار و دویست و شانزده وفات یافت پسر از او مخلف کرد بدکه هر يك بنجد منی از آستانه مبارکه سرازیر بودند و اینک احفاد و نسل ایشان ابیاب علیه مقدس تسعد هستند

سید جعفر سبزوار

همیشه زاده سید محمد امام جمعه است که ذکرش گذشت در عصر شاه شهید آقا محمد شاه طاب ثراه بوده و مجاور روضه ثامنیه اطهار علیه السلام این کتاب از مصنفات او است باضلاحاً فی احوال ائمه الاطهاره کتاب اسرار الصاویه و رساله فی اثبات حرقة شرب الخمر رساله فی علم القرآن و غیرها بفرش در پائین پای مبارک نزدیک مزاج حال مفضال خود واقع شده

مولانا محمد اسماعیل از غد

از اکابر عفا عهد خافان مغفور فخر علی شاه فاجار است سی سال در مشهد مقدس مجاورت خدمت ملا محراب و حسین علی شاه اصفهانی رسیده است در هزار و دویست و سی و یک فوت شد در مقبره قلکاه ارض مقدسه مشهد الرضا علیه السلام بجاک رفت چند رساله در طریقت دارد در اشعار و جید تخلص مکررده است

حاجی میرزا معصوم رضوی

از مشاهیر علماء مشهد رضوی است با وجود مقام اجتهاد منصب حکومت شرعی نمیشد و نش در سال

در سال هزار و دویست و هشتاد و دو رکعتشکاه صحن عتیق روضه رضویه مدفون^{ست}
مولانا حاج اسحق زرنجی

مجاور مشهد مقدس و از افاخم مجتهدین و متروجهین دین بوده است اسلافش ناشن^{ست}
 هکی بمنش و بنش داشته اند از آنجمله است حاجی خداداد جد اعلای صاحب این ترجمه که
 با اوائل ظهور صفویه معاصر بوده و مولانا اسمعیل و غیرها تعلیقات بر شرح لمعه از مصنف^{ست}
 حاج ملا اسحق مذکور مشهور است مردم کرامات چند با و نسبت میدهند در هزار و دویست^{ست}
 و سی و هفت بسرای جاوید رفت و بمقبره که خود در مزار فلکگاه ساخنه و پیراخنه بود
 مدفون کرد بدطیب الله و مسه

حاج میر عبداللہ

اصلاً سبز واری و همشیره زاده حاج سید محمد امام جمعه بوده است ولی در این مشهد
 مطهر خدمت خال مفضل تحصیل و تکمیل پیراخنه بدرجه ندر پس آستان مبارک و
 بنایت صدارت مشهد مقدس رسید در هزار و دویست و سی و نه بسن هفتاد و هشت
 سال از دنیا رخصت نمود کویند و از ده فرزند داشت همگان هنر و دانشمندان
 ایشان میرزا حسن و میرزا محمد تقی بمنصب جلیل ندر پس نابله که ^{میدند}

میرزا احمد بسبب

اگرچه در بلده سبز واری بوطن داشت ولی اصلاً از اهالی مشهد مقدس بوده در هزار
 و دویست و پنجاه و چهار در گذشت است

مولانا محمد علی فدیشی

فدیشی بر وزن خدیجیه که مولد و محدث و اساتذ فرای بنش باور میباشد این بزرگوار
 در مشهد

در مشهد مقدس تحصیل عقیقات و نفقات کرد تا آنکه بمیرتبه ندر رسید در سنه عباقله
که از مدارس معتبره آنجا است نابل کرد و همی در این منصب جلیل بود تا رحلت نمود

مولانا حاجی محمد حسن

بعد از تعلیم و تکمیل عادیات در مشهد مقدس از خواجیه نادر بود و در یکی از حجرات مدینه
پایین پای مبارک بر باضات سعبه اشغال ورزید و در ویم رجب هزار و دویست و
دو فوت شد بهر حسب صیبتش در قلکاه دفن کردند

حاج مولی محمد صالح

اصلاً از مینی است لکن بعد از تحصیل و تکمیل علوم شرعیه در عینات ائمه عراق علیه السلام
مجاورت مشهد مقدس روضه اختیار کرد و در هزار و دویست و چهل و شش رحلت
انزلی پیوسته در قبرستان قلکاه بنجاک سپرده شد

مولانا حاج محمد

مولد و موطنش ارض مقدسه مشهد است و خدمت بنده صاحب باض و شریف العلماء
و مرحوم شیخ جعفر محضیل کرد و بر منظومه بحر العلوم شرحی نوشت و کتابی در شرح مشکلا
احادیث و آیات و کتابی در اصول فقه و رساله در حدیث هجدهم از خصا و رساله
شرقی و برقه و اثبات طهارت خون امام و در هزار و دویست و پنجاه و هفت از دنیا رفت
و در دارالسیاده مبارکه بنجاک سپرده آمد

مولانا عبدالوهاب

شیخ الاسلام مشهد مقدس بود در کتابضات سلطانی نام داشت قبل از فوت خانان
مغفور فیجلی شاه از دلائل نجومیه سلطنت شهریار میر و ماضی محمد شاه طاب ثاخر

فوت شد و در جنب مضع پدر بزرگوار بخت

حاج میرزا سید علیان

از سادات عالی درجات است در علوم شئی خاصه در طب حنائی کلمه داشت واسطه
عمر مشهد مقدس هجرت نموده مجاورت نزدیک و بامامت جماعت و وظایف عبادت اشتغال
ورزید و بعد از چند نیک محراب گفته بنشر فضیلت و مباشرت معالجت و زکار گذرانید
تا در گذشت فزشت در مشهد است

حاج میرزا حسن

برادر کهنه حاج سید محمد فیض است در خدمت برادر در محضر شیخ محمد تقی صاحب خاشیه
نموده و با جهاد رسیده و در سال هزار و دویست هشتاد و هشت فوت شده و در
مسجد پشت سر حرم مقدس مدفون گردیده است

مولانا محمد تقی

مولد شریلوک چولانی خانه است از اعمال مشهد مقدس شاگرد حاجی سید محمد علم الهدی
بوده و بدو جهاد رسیده و در ساله علییه کبری و صغری و رساله در علم کلام
تصنیف نموده است فوت شد در هزار و دویست هشتاد و هشت هجری واقع شده

حاج میرزا هدایت الله آو سیجی

از فرای بظام در موقوفات شاگرد شیخ محمد تقی اصفا پاست در موقوفات نلیند مولانا
اسمعیل سلاک عرفان و مشرع اجتهاد با هم داشت و مجاورت مشهد مقدس اختیار کرد و در
سال هزار و دویست هشتاد و یک هجری الاسلام رفته بعد از اداء مناسک بمرضی بدر گذشت
و در مقبره آل ابیطالب مدفون گشت باده از سجد هزار و بیست مؤلفات گذاشت از

انجمله است شرح مبسوط بر معالم الاصول و شرحی شریف بر شرایع الاسلام
 میرزا محمد تقی میرزا عبداللہ

مدرس آستان فیض بنیان رضو بود فوئش در هزار و دویست و هشتاد و دو
 منظومہ از او مانده یکہ در فقه و دیگری در نحو

میرزا عبداللہ میرزا محمد تقی میرزا عبداللہ

در احکام و علمیات فن پنجیم یکانہ معاصرین است لقب منصب نجم باشکری آستان مقدس
 رضو بر مرابا اعتبارش افزوده در اعمال موالید چندین تالیف دارد

میرزا عبدالحسین طیب سمنانی

از افاضل حکماء مجاورین ارض فیض قرین بود و در کتب فلاسفہ ندر شرح داشت و بمطابق
 میرزا سید علیخان سابق الذکر نابلسی در سنہ هزار و دویست و یک فات یافت

مولانا الحاج محمد نجف

اصلاً از کرمان است فقهی غار فشری اخباری مذهب بود در هزار و دویست و نو
 دو بمشهد مقدس مجاور در گذشت این چند مصنفان آثار او ماند

نفع المرام فی علم الکلام خلاصۃ الانساب غناء الادب فی فہم معنی اللبیب خلاصۃ العروض و الرقبۃ
 فی علم الفایہ کشف الغوامض فی علم الفرائض شرح خطبہ الزہراء شرح دعا کبیر شرح دعا
 جوشن شرح غاصباح شرح شرایع الاسلام کتاب جامع الاحادیث و غیر ذلک

مولانا عبدالرحمن

در عہد خانان مغفور فتحعلی شاہ شیخ الاسلام مشہد مقدس بود زمانی کہ رئیس الفقہا
 حاج میرزا مسیح طہرانی بمشهد آمدہ وی در خدمت حاج مشارالہ بفقہ و اصول اشتغال

و زنده و در هزار و دویست و دو فوت شده قبرش در توحیدخانه است

مولانا محمد اسماعیل

در هیئت و علمیات پنجم و استخراج بقا و هم بنظر بوده جناب فضیلت ضابط شریع آبادی
 الافاضل میرزا عبدالرحمن مدرس اول آستان مقدس رضو سلمه الله تعالی در رجب و از
 رساله تاریخ علماء خراسان منکارد که خواننده یکسال قبل از فوت وی شفاها شنید
 که مفرمود امسال آستان بکثرت رحمت خود را نخواهد فرو ریخت و زمین بکثرت زلزله
 خود را نخواهد درو بایند و سال دیگر و ثلث و در سال سیم چنان محظی شود که اکثر مردم
 بملاک در رسند و بکران ایشانرا از خاک برنگیند شکر که من در آنوقت زنده خواهم بود پس
 بهمان ترتیب که فرمودی کامیابتر و می نمود و خود بجوار رحمت حق پیوسته بود

مولانا الحاج محمد حسن

اصلاً از بیات پشاور است در مشهد مقدس تحصیل مقدمات عادی کرده و خدمت مولانا
 عبدالوهاب شیخ الاسلام عقیبات در باب^{ضات} آموخت و مجتهد مولانا علی اکبر شیرازی از
 ظاهرات گذشته قدم بجاده سلوک نهاد و مدت چهار سال در یکی از حجرات مدرسه
 پائین پای مبارک بر ریاضات و تجاهدات اشغال و زنده فصره کرامت چند از اجارات و
 من الغیب نظر رسیده فوتش در دویتم رجب سال هزار و دویست و شصت و دو افتاد و بر
 حسب عیش در کنار رزار شیخ طبرسی از جبان شریفه فلکاه دفن گردید

مولانا الحاج غلام حسن

منجم باشی خراسان اسلافش از فاین واجیاناد در هرات ساکن بوده اند استخراجات بسیار
 عجیب او مشهور است ساعت جلوس شاهنشاهی محمد شاه غازی انا را الله برهانه را و تعیین

نمود در سال هزار و دویست و هشتاد و چهار فوت شد قبرش در دار الشاده است

مولانا محمد مهدی

خلفا الصندق مولانا حاج غلامحسین مذکور است در رفاضیات و احکام پنجم از
اساتید عصر معدود و میشو و حسب الوارثه والاستحقاق حاوی منصب مقام پیر زکوا
امیر نظام الدین عبدالحی قاضی غیاث الدین عزیزی قاضی علاء الملک
این سه نفر از سادات روضو و معاصر سلطان حسین باقر بوده و در مشهد مقدس هم
نقابت اشند اندکم نوبت

سید عیسیٰ الدین افضل حسین

از فقها مشهود بوده و منصب شیخ الاسلامی داشته است

امیر محمد موسوی ابن امیر حاج الدین

در ابتدای دولت صفویه یعنی در زمان شاه اسمعیل اول قاضی مشهد مقدس بوده است
ذکر شعرا و مشایخ خطاطین منسوبین بمشهد مقدس بر تبقیه حروف هجائی
اثری مشهود

از لشکریان بوده شعر هم می گفته است این ندب از اولاد

بغیر نیم غم هجر تو می کشد که مبادا بمر و نوز حال خیر نداشته باشی

ایشری مشهود

تاریخ زندگانیش معلوم نیست این شعر از او است

در غم خویش مرحله پیا عشتو چندان مان نبوده که خاری نپاکشد

احسان مشهود

اشمش

امیر میرزا مقیم و در سلاک قراشان شاه عباس ثانی منسلک بوده گویند چهل هزار بیت
شعر مدون ساخته این شعر از او است

پدایست ورنگی فاش سخن تو بر لب کلد عنائت بان درد دهن تو

ارسال مشهد

امیر قاسم از شعرائی مان اکبر شاه محمد بوده در تاریخ و صنعت خطاطی و حداد عصر
در سنه هزار و نود و پنج هجری راجه بود در گذشتن این شعر از او است

کرمان چو بستر نزل اجاب کند ششم صد مرتبه در هر قدم آزاب کند ششم

اصلی

امیر محمد علی و از خطاطین بوده شعرش در جبهه نداشتن این بیت از او است
چو بطف لبش بدیدم بنمودم اهل دین را که شود بلا جانها بشما سپردم اینرا

آفرین مشهد

مهر و ن بسم الله این بوده اسناد از او است
بیای نافه و شان و دل شکنی گشت که این صدا بصداجر سر نیاند

افسر مشهد

از شعرائی میرزا بابر است این شعر از او است
میکم دیوانگی تا بر سرم غوغا شود شاید از بهر نماشان پری پدایشو

افصح

امیر میرزا محمد علی خلف شاه میرزا در نحو مشهور است جد پدرش در خراسان بود و کورکان بود
در هند و شش سالگی به بیابان نابل شد و در سال هزار و یکصد پنجاه در هانجام منول

کرده بد

کرد بداین شعرازاوست

دلخرا می کند از لفظ بدتر کنی دست نایب ندیده توانی بجز تر کنی

اوحدی مشهد

امیر خواجه عماد الدین نایب حاجی جو شایسته اسطر و سوج رشیع محمد خان
شهبانی او را در هصد و چهارده در مشهد بقتل رسانید و در انجام دفون شد این
رباعی از او است

در مشهد و شیخ خیر جان بریم درد شرح دهند نام در میان بریم
بی زرد عشق ناان کشیم خاموش که نام درد مندان بریم
ایمان مشهد

نامش ملا محمد هادی در علوم مفضوله اجتهادی داشته است این شعرازاوست
بسیار چنگ زدند و راضی آمد بدو چنانچه در کعبه در جواب آمد
باذرا مشهد

امیر فتحان نسبش شمس الدین محمد حافظ شیرازی علیه الرحمه میرسد دهند و سنان
حکومت بعضی بلاد کرده در هزار و صد و بیست و سه در ده درگذشته از آثار او جمله
چند بیت که بود هزار بیت است این شعرازاوست

امشب چو شمع و بخت هزار موما هر کینه که بود که در کلوئی ما
بافر مشهد

امیر میرزا شاه بافر و با اسم تخلص میگرفته این شعرازاوست
زمنه جان سپر شده هوای کوئی دارد نگاه خانه نشین شد فراق روی نو دازد
بافرای

بافرای خلیل

شاهزاده عارف و مولد شرکان بوده مجاورت مشهد مقدس اختیار کرده و تا آخر عمر در آن
خاک پاک بعبادت و ریاضت اشتغال داشتند از معاصرین شاه عباس ثانیست و ایند
شعر از اوست

چند باشم چند باشم چندچند چون شکر در آب و در آتش سپند
ایکه مشهوری بعبادی بگو ناله عاشق رسا ترا بکند
برهان

موسوم بسید برهان الدین با امیر برهان الدین عطاء الله مشهدی شاعری فاضل و صاحب
تصنیف و تالیف میباشد رساله در علم بدیع و نوافی دارد در آخر عمر نابینا شده در
اواسط سؤال نهصد و نوزده درگذشت این دو بیت از قصیده او ثبت میشود
بحمد الله که شد حاصل جهانزار و نو کامل ز قمر آفت شامل ز عدل خسر و عادل
سپهر سلطنت سلطان محسن صفد میندا که نام رستم دستان زد سنان شد باطل
بها الدین حسین مشهدی

منش آسانه مقدسه رضویه بوده و بسپا خوش بنویسنده خط او با سایر اسناد
برامری میکند

تقیای مشهد

الف نخلص میگرفته در مشهد متولد و در همان ارض فیض مزین نشو و نما نموده در آخر
بماند زان رفقه در هزار و شصت و چهار آئین خطه درگذشته است این شعر از اوست
دور کی فلک و جو باو باید بد جهاز کش مکش روزگار باید دید

ثنائی مشہد

اسمش خواجہ حسین بوده و دیوانش بچہزار بیت شرح زندکانش معلوم نیست این شعر را
روزیکہ وقف روی تو کردم نظار را دیدم بدامن این جگر ناپره پاره را

جعفر مشہد

ندیم میرزا محمد وزیر شاہ عباس ثانی بوده است این شعر از او است
اگر بیز فایم کشید وصل چہد وصال پار باہنا انتظار می آرد

جعفری

از سادات مشہد مقدس است این شعر از او است
خواهم کہ تمام عمر در بر کرم آن بنکہ شبی بورد آغوش گرفت

حاصل

اسمش شاہ باقر مشہد است از خدام روضہ رضویہ بوده در مائہ باز دہم در گذشتہ
این رباعی از او است

ما بستم کہ در بحر فنا بستم . در کشتی عمر ناخدا بستم
تا آمدہ ایم رفتن ایم از ہمالہ در کوشن مانہ چون صدایم

حاضری مشہد

اسمش میرزا ابوالکلام عاشق محمد میرزای پسر شاہ اسماعیل بود در ہنصہ و بیست چہا
در گذشتہ این شعر از او است

مہر نم ہر لحظہ از دست غیب نیست سبک سوی من کن بکنظر از لطف سبکبند لبش

حافظ کمال الدین حسین

مولانا واحد العین بوده و اصلاً از مردم هرات است خطوط سته را خوش مینوشت و در
تسلیق سرآمد زمان خود بوده از خراسان بخراسان و از عراق بخراسان افتاد و همیشه
پوش بود و پیاده سفر میکرد قرآن را بسیار میخواند شاه طهماسب را حضوراً ببلا و در قرآن
امرو فرمود گفت خواندکم نمی آید شاه را بسیار خوش آمد و را اسب اسروا شتر خبیر و جمیع
لوازم بخشید مطلقاً قبول نکرد در سال نهصد و هفتاد و چهار در مشهد مقدس رهو

وفات یافت حجت مشهد

اسم میرزا مهکنا بیخ زندگانی و معلوم نیست توانی مدّون کرده اسنان شعر از او است
دولتی بهر از این نیست که از هیلوی غیر همچون کره از بند قبا بر خیزد

حرّی مشهد

پدرانش از اصفها و تولد و نشو و نما بش در مشهد شده سفری بکابلان کرد که در طعن بر
مذهب بدیهه فصیده گفت کبلا به از بان نشایر بدند فرا را بمشهد آمده در سنه هصد
هفتاد و یک در گذشتن این سره شعر از او است

بار بر افراخته قامت رسید فتنه از باب سلامت رسید

میرسد آن شوخ شهید عشق مرده شمارا که قیامت رسید

بهر طرف ز نو آزرده بفریاد است هزار داد زد گشت توان چیر بیدار است

حسرت مشهد

اسمش سید محمد از خدام روضه رضویه بوده این شعر از او است

جان پیوسته بحق را خطر از دشمن هیچ حرّی چو دل خود بخدا بستن نیست

حسنعلی

مولانا مشهد

مولا نامشهد الاصل است در خط از شاگردان میر سید احمد آقا الذکر میباشد بعد از آن
 هرات افتاد و از آنجا بپشاور آمد و از پشاور راه عراق کرفت و آنکس عبات کرد و
 چهل سال در بغداد بسر برد و از آنجا عزم زیارت حرمین فرمود و در سال یک هزار و سه و چهل و
 حسن مشهد

امیر میرزا حسن با اسم نخلص میگرفته از ملازمان شاه سلیمان صفواست این شعر از او است
 کبرم مخلص روی بهامون کند کسی از دست خود کجارد و چون کند کسی
 حسین مشهد

امیر محمد حسین با اسم نخلص میبوده و این شعر از او است
 با تو نبایم تو دم از رنگ میند این خون کز خند من که چیر بر منک میند
 حسین مشهد

از ملازمان شاه جهان هند بوده این مطلع از او است
 هیچ دل نیست که سرگرم دلفروز^{نیت} رنگ خاکسری فاخته سوزی نیست
 حسین

امیر سید فتحعلی خان و از سادات رضوی بوده در هند و ستا میهنه در هزار و دویست
 و بیست و چهار در شاه جهان آباد فوت شد و واقف پاتر ده هزار بیت است این شعر از او است
 ای حنائی بجز کان فریاد از دست داد از دست شاید از دست شما

حیرت شاه مشهد

هند سفر کرده و خود پیر نادیر شاه میگفته این بیت از او است
 دل در سینه میسوزد آتش عشق خدا داد و در پیشین از من ای پلوفین امشب
 خانی

خانمی مشهد

صنعتش حکاکی بوده و کاهی شعری هم موزون مینموده از اوست
بستکری قتاده سرکار خانمی که تمام عمر کارش هر خشم و ناز باشد

خالص مشهد

شرح زندگانی او معلوم نیست این دو شعر از اوست
صبا لطیف کو بار مهربان مرا که درد هجر تو بر باد داد جان مرا
از ثوب دل دلی دریغ ای مهران داریم ما جان اگر خواهی ز ماغت بجان داریم ما

خواجهر علی مشهد

از حال او چیزی بدست نیست جز اینکه در مشهد امانت است و این رباعی را بهین مناسبت گفته
این پیش نمازیم نه از تو روایت حق میدانم که از رایاست شناس
اینک خوشم افتاده که در وقت پشتم بخلا بواست و رویم بجدات

ذراغی مشهد

امیر محمد رضا است و این رباعی از اوست
مارا جانی که جز طلب اند نیست با فرق میان روز و شب اند نیست
دور از نفس غمزه زانکه مرا در دل نفسی که راه لب اند نیست

ذراغی مشهد

امیر مهر نازنی و عهد شاه جهان چند رفت و در زمان داراشکوه در هندوستان
بود فصبه در مدح داراشکوه گفت که ببنا الفصبه آن این شعر است
رناک را سپراب کن ای بر نیاید بهار فطره نامی میتواند شد چرا گوهر شود

داراشکوه این شعر را زیاده از حد پسند کرده صد هزار روپیه که مغادل به پیش بفرست
نومان پول ابراست با وصله داد و الحق شمر مذکور در کمال ثنائیات است اما ایند آن را
یکی از نواد و بیانات عالم دانسته اند بالجملة انش و سنه هزار و هفتاد و دو بوطن نزل
کرده بعد از چهار سال در گذشت این شعر از اوست

چه سان از قید این سیاد آزادی کوشید
که پرواز بلندم نال لب بام فقس باشد
زافر مشهد

امشیر میرزا سید الدین خط را در نهایت خوش منوشتنه از جانب شاه سلیمان صفوی
ابتدا بوزارت هرات بعد به پیشکاری تمام خراسان نابل شد ایند و شعر از اوست
میکند وعده دینار بفرما امروز یاد آنست که امروز مرا فردا نیست
حرف سفر مگو که من از کاوم بروم نقل مکان دور تو از دیده نادل است
رسیده

مولا ناخواهرزاده استاد بهزاد است فیض علی ناخیل خوش منوشت در سال نهصد و
هفتاد بمشهد فوت شد و در جنب مراد مولا نا سلطان علی نجا ک رفت

زاین می مشهد

حال انش معلوم نیست این شعر از اوست
مرا مرده است در دل کرده جاد و چشم شرم چو کل پاکیزه رخ همچون پاکیزه دامن هم
رخبر مشهد

امشیر حاجی محمد ابراهیم این بیت از اوست
ز شوخی آنچنان کرم از پی منجبر بر خیزد که و خشن آنغزلان چون دم از تصویر بخیزد
سایر

سایر مشهد

در زمان شاه اسمعیل صفی از اصفهان بمشهد آمد این شعر را نوشت
 پر تو عشق چرا غیبت کردیم و جو بنسیم مره بر هم زدنی خاموش است

سلطان ابراهیم میرزا

پیر هرام میرزا پسر شاه اسمعیل است چون از خطاطین مشهور عصر خویش بود و مدتها
 در مشهد مقدس اقامت داشت و در آنجا مدفون گشت نامش در این عنوان بفرست آمد
 وی چند بحکومت مشهد مقدس کاهی بد بکر بلاد حکومت منصوب بود در جمیع علوم
 و ریاضیه مهارت داشت و در موسیقی نقشها بشد و تصنیفات ساخته خط نستعلیق
 بسیار خوش مینوشت از ^{خطوط} قطعات مولانا میر علی مشفق کرده بود شعر را ترکبافا و فارسی
 بنکومین ساخت و جاهای مختص میکرد در علم اصول و احادیث سپرو انساب و تواریخ نیز
 بی نظیر بود و بفرات کلام الله با جوی و مواظبت داشت و بصید بازمولع بود نیز را بدست
 می انداخت و خطا نمیداد و در نیر اندازی و چوکان بازی و مشق ثقل و شناور و عدل انداخت
 وقت سیاحت و شنای تفریح انداخت و خطا نمیکرد در طرایف و نقاشی و نذیب و طنبور
 نواختن و شطرنج غایبان و باختر از اسایند محسوب میکرد بد و در پادشاهی فرانک و چین
 کرجی و ساختن حلوبات و خورشها و مرتبات بدینچه امین و در سایر اعمال بدی نیز مثل
 نیرنقاشی و جلد دوزی و طنبور ساز و صحافی و نذیب افشان و عکس ساز و رنگ آمیزی
 و زکری مهارت کلی داشت از شرب خمر اجتناب میکرد و کاهی بخوردن برتن و فلوت و
 نواز اقدام میکرد درسی چها سالگی حکم اسمعیل میرزا بقتل رسید و نعره را از فرزند
 بمشهد مقدس نقل نمودند و در درج حرم بمدفن کردند و در بابا مشهد نذیب داده بود

بجاک رفت رضوان الله علیه

سُلطان علی المشهد

مولانا فاضل الکتاب رخط یسئعلو سرآمد نویسندگان روزگار است در زمان
سلطان حسین بابقر ^{میرزا} در کماجانه خاصه با سنسناخ اشغال داشت اسم خود را کاتب
السلطان قلم میکرد کوبند بخواهش امیرعلیشیرکباب شیخ هم میرزا خا و قنبر شاه
بیک خان اوزبک هرات را بگرفت مولانا از هرات بمشهد مقدس آمد و منزوی گشت
نادردهم ربیع الاول نهصد و بیست و شش وفات یافت قبرش در محاذی پائین پای
مبارک حضرت رضا علیه السلام از بیرون متصل بکند امیرعلیشیر بد رسه شاهرخ
نزدیک پجیره فولاد است عمر او نا هشتاد و پنج سال رسید از آثار خطوط وی سنک
مقبیره سلطان حسین میرزای بایقر است مولانا سلطان علی شعر هم می گفت و رساله در
باب خط و تعلیم آن بنظم آورده این شعر از او است

از جوانی بخط بدی میلم عشق خط را ندانم ره سلیم

سلیم کاتب

از غلامزاده همام جلال الدین صدر اسرا بادی است پدرش حبشه بوده خود کاتب
کرد در ذلک نویسی نظیر نداشت قطعه نویسی بود همه کتابها و افرینه سلطان محمد
میکرد همیشه در مشهد مقدس بود و درها بجا وفات کرد

سید مشهد

اسمش میر سید علی بوده از شعرا و خطاطین مشهده است در هزار و دویست و هشتاد و
وفات کرده این دو شعر از او است

بدیجر

در بحر وجود شد و جهان نقش بر آب است با هستی او هستی ما موج سر با است
معماری اقلیم دل ما نتوان کرد چندانکه در آن دیده کند کار خرا^{بست}

سیری مشهد

شرح حالش معلوم نیست این شعر از او است
ز وصال یار روزی رسیدم بکامی که شب فراز من نکشید انتقامی

سیر

بواسطه طول فامش او را شتری هم میگویند باید و بدش از او است
چو محرم شد ایمن از خود مباش که محرم بیک نقطه محرم شود
مجوذب سلطان اگر غافل می که نفس سلیم تو ظالم شود

سپای مشهد

مردی ظریف الطبع بوده این شعر از او است
دل صد پاره مرا از غم کل پرهی است کمر پرتلخ من از خند شیرین^{ست} هست

سپه

مولانا اصلاً نیشابوری است اما در مشهد مقدس سکنه و بمکتب داری اشتغال داشته
خطوط سبعة خاصه نستعلیق را بنیکو نوشته و در سرعت کتابت به نظر بودی
شعر را هم بنیکو گفته سجع ماهر و این شعر بوده است

(بکر و ذبیح شاه پاکیزه سرشت سپیدی و هزار شعر گفت و بنویشت)
و این هزار هیچ شاعر و کاتب بظهور نرسیده است و معاصر علماء الدوله بن^{بست} با
میرزا شاه رخ بنام مشهور کورکان بوده در فن انشاء سابل و صنعت و فن آفر

و سپاهی

دسپاهی سازی افشان و نذیب اسنادی و مهارت داشت حکایت بدین خرمنا
خوردن او را میرخواند در جیب پیر آورده است

شاه محمد کاتب شهید

شاکر مولانا سلیم سابق الذکر است کاتب را بسیار خوب میگردیده سلفه شعر نیز داشت
تخلص واثقی است

شجاعی شهید

حالات معلوم نیست این را عی از او است

بر من بند لفریب پرفز بگذشت چون من سوز خرمین بگذشت
شور بدین لفریبشان در دست بگذشت بمن ده که چه بر من بگذشت

شریفی شهید

استش میرزا محمد بوده این شعر از او است

ناز صحرای خون روی شهر آردم عافان چو سگ بوانه کن بدندرا

شریفی شهید

از احاد علامه سید شریف جرجانی بوده این مطلع از او است

بسکه سبل غمت دیده دمام گذر روز هجر تو مرا چون شب غم گذر

شعوی شهید

شرح زندگانی معلوم نیست این مطلع از او است

بی توجه خون نشان کم روز و داع دیده شریف واپسین دم جان بلبید سپیده را

شمس بائینقری

از شاعران

از مشاهیر خطا بن عصر کور کاپنه است و از نواد و ارباب علم وی خطوط سته را که محقق و
 ریحان و ثلث و تسخ و توفیع و رفاع باشد بسیار خوش مینوشته و کتابت او بسی نازک و با
 اسلوب شیرین بوده مولا نا شمس اسناد میرزا بابینفر است در دستگاه این شاهزاده
 روزگار میگذرانیده با پنجه با اینفری قم مکرده از آثار او در مشهد مقدس کتبه های
 مسجد جامع است که در کمال جودت و امیناز نوشته

شیخ کمال ابن ولید

شاکر مولا ناعبدالحق ای الذکر است خطوط سته را بنماها خوش مینوشت و همیشه کتابت
 کلام ملک علام و ادعیه دوازده امام علیهم السلام اشتغال داشت از آثارش صناعت بدیه او
 در مشهد مقدس کتبه ها درون روضه منوره است

شیخ رباعی مشهد

چون همیشه رباعی می گفت با این اسم معروف شده بعضی این رباعی را با و نسبت داده اند
 از کل طبعی نهاده کاین روی من است و ز مشک خطی کشیده کاین مؤمن است
 صد نافر بباد داده کاین بوی من است آتش بجهاد زده کاین خوی من است

صابر مشهد

اسم محمد علی بوده این شعر از او است
 هنگام شکر او بن زبان شکوه کشتم بطالعی نکر که همانرا شنید و رفت

صالح مشهد

اسم محمد میرزا بوده این مطلع از او است
 اندیشه خال رخ آن سیم بر سوخت خوش آتشی افروخت که از یک شرم خفت

صد الدین مشهد

محبست شهر هرات بوده و صدر نخلص بنموده این شعر از او است
دشمنی با اهل عالم خصم خو گردان عالمی را دوست بدارم برای خوشن

صنی مشهد

این شعر از او است

دلی که دم زند از صبر صد هزار بوی ز بیم لحظه ناز تو بر نمی آید

صیاد مشهد

این مطلع از او است

دود بکه سر کشیده با فلک آه است این برق سیانشان سپامان

طاهر عطار مشهد

این شعر از او است

آشیانی داشتم

از فریب غمیان این میباش ای عند پیش از این ماهم در اینجا

طغرائی مشهد

در سلطنت ساه جهان از مشهد بهندوستان رفت از شعری معروف عصر آن پادشا
بود در آخر عمر یکبشر رفت از نروا اختیار کرد و هماغذا در گذشت در جوار قبر ابوطالب

کلم مدفون شد این شعر از او است

اگر چو آینه سرفا قدم شوی یک چشم بسوی دُشمنگر سو خود نگاه مکن

طغی مشهد

این شعر از او است

عزم جفا مکن ز گوهر رضا من خجرتین مکش بکثر خا رستم ز پای من

عبدالحی خطاط

شاگرد مولا ناعبدالله طبّاخ است از رشحات خامه کرمه مولا ناعبدالحی در مشهد مقدس
رضو کنبه کنبه طهر خضر ضا علیه و علی آباءه آلافا الحیة والثناء است که از پیرن نشسته

عبدالعلی مشهدی

این رباعی از او است

ای کاسه نویسا و دیک نویسد از آتش و آب هر دو بیریده امید

آن شسته نمیشود مکر در باران این کرم نمیشود مکر از خورشید

عرب

مشهور و میرزا عرب مشهدی مسخره مجلس حمزه میرزای صفوی بوده است این شعر از او است

چو از پرست جان من مناسبت است بشنیم پیش ندارم عزت من مکر از خرنسبم

عزنی

از سادات مشهد مقدس است این رباعی از او است

از خورجگر چهره گاهی شنیم رخسار بخون چنانکه خواهی شنیم

چندان بگریسیم و دراز زخ کرم مردمک دیده سپاهی شنیم

علیرضا خطاط

اصلاً مشهدی است و از شاگردان مخصوص میرستاد احمدانی الذکر بسیار خوش و بانزه

مبنوشت بعد از میرستاد احمد در مشهد مقدس رحلت نمود

علیشی

مولا نا

مولانا از کتاب هراتست بسیا خوش بنوشتن و روش سلطان محمد نورداشتن از هر چی ^{مشهد}
مقدس سفری کرد و آنجا در کتابخانه سلطان ابراهیم میرزا کتابت میکرد و صاحب انعام ^{جواب}
کلی بود شعر هم می گفت در همان ارض مطهر فوت شد

غزالی مشهد

از مشهد بدکن و از آنجا چون پور رفتن ز ما تخان را که از جانب اکبر شاه حکومت چون پور داشت
مذایح گفت در سال نهصد و هشتاد هجری در شهر کجرات فوت کرد ایند و بیبا زاو

خاک دل آن روز که می بچند شبی از عشق برآور بچند

بی اثر مهر چاب و چه کل بی نمک عشق چه سنگ و چه کل

فدائی مشهد

اسمش میرزا علی بوده ایند و بیبا زاو است

انچویش آنروز که ایند بر خطر ناک بنو زاری و دل آزاری فداک بنود

که فداک بوجو آمده از وی غرضش بجز از بندگی خواجه لولاک بنود

فطرت مشهد

اسمش میرزا ابونزاد رحید را باد در هزار و شصت فوت کرده ایند باعی از افکار او بر شک

فیرش نقش شده

فطرت بنور و زکار نیک کرد نواخت بهر خارج آهنکی کرد

آن سینه که عالمی دوا میکند اکنون زرد و نفس نیک کرد

فنائی مشهد

اسمش ملا علی اصغر مشهدی در زمان اکبر شاه هجند رفتن از او است

بمیزان نظر حسن ثورا با ماه سنجیدم میان این و آن فرق از زمین تا آسمان دیدم
غبارم کن خدایا در همی کان مگر دزدان مگر دامن کشتان رو که مرا از خاک بردارد

فنائی شهید

اسمش معلوم نیست و مشهد علاقه میکرده از او است
من ژولیده مو با عقل از آن بیکانگی دارم که در عشق پری روی سرد پوانگی دارم

قادر شهید

وزیر خان پسر محمد طاهر خان شهید از نژاد امرای ^{جنگ ننگانی} و شعرای عالم کبر و بهادر شاه و فتح
هند بوده در سنه هزار و صد و سی و پنج در اکبر آباد فوت شده این شعر از او است
دل را چیدم هم به یاد رنکوبان زین چشم سپاهان بنود چشم وفائی

فاسم دپواند شهید

از اصفهان به هند سفر کرده از شاگرد های صایب بوده از او است
میشود هر چند نیکو بار بدخو میشو ناز چون بر خویش بال در چمن ابرو میشود

فنائی شهید

علاقه میکرده و شعر هم می گفته این را با عی از او است
که جان طلبه ز من فدا خواهم کرد دشنام آرد همی دعا خواهم کرد
هرگز نشود از تو بگردانم رو هر چند جفا کنی وفا خواهم کرد

فدائی شهید

اسمش حاجی محمد خان از شعرای شاه جهان پادشاه هند بوده مشهور و خوب می گفته از او است
در مجلسی که باران شرب بدام کردند نوبت علیچو آمد آتش بجام کردند

اینجا غم محبت آنجا جزای عصیان
آشایش و کینه بر مباحرام کردند
فرانی مشهد

این شعر از او است

که چرخ چون زغم عشق دل پر خوردا^ش لیک خالی که مرا هست کجا بخوندا^ش
فرسفر مشهد

این شعر از او است

که روز صبح رو خود بر فکته نثارا کس نخرد بد زره جلوه آفتاب را
فمنش مشهد

اسم محمد فاسم صنعتش طلا کو بی شعر هم می کفنه از او است
چیز واقع است که با غیر صد سخن دار بر پیش من که رسی مهر بردهن دار
فنبی مشهد

این بیت از او است

ناخن زغم بسینه زدن پیشه من است فرهاد کوه عشقم و این نبشته من است
فنبی مشهد

صنعت و حرفه صباغی داشته این رباعی از او است

خوبان که ز جام حُسن می شنیده هر عهد که بسند شکستنده
با عاشق خویش آشنائی نکند بیکانه و بیکانه پرسند همه
لطفی مشهدی

این شعر از او است

شد چو مہمان من آن شمع شب افز و زامشب کاش تا صبح فیاض نشود روزا مشبک
مال مشہد

این شعر از اوست

بب لعلت بزم می جام نتوانم گرفت بی نوای آرام جان آرام نتوانم گرفتن
مالی مشہد

از ندمای محسن میرزای پسر سلطان حسین میرزای کورکانی بوده در قصد و بخت و
 اوز بکھا انداختند و سائندہ اند این شعر از اوست

ز بشر بجن صورت چو نوای لیر نباشد چه بشر کہ حور حبت ز نو خونریا باشد
مجنون مشہد

خط را باد سنچپ خوش بنوشته شعر ہم می گفتہ این مطلع از اوست
 روزم از فرقت رویش چو شب غم گذرد شہم از ہجر تا روز بمانم گذرد

محبعلی ابراہیم

پسر مولانا رسن علی خطاط سابق الذکر است کہ خواہر زادہ اسناد بہ زاد نفاس بودہ
 چون کنابد از شاہ زادہ سلطان ابراہیم میرزا شد ابراہیمی رقم میکرد شاہ طہماسب را
 بقز و بن طلب فرمود از آنجا بعینا مشرف کرد بدرد مرا جعت بقز و بن فوت شد و
 جسدش را بمشہد مقدس حمل دادند و در کنار قبر پدرش بجا سپردند این مصرع تاریخ
 فوت او است کہ بخط میر سید احمد مشہدی بر لوح مرادش نوشتہ شدہ (ملا محبعلی را
 شافع امام بادی)

محمد ابن خطاط مشہد
 شاکر

شاکر شاه محمد سابق الذکر است بسبب حاج حسن بوده شاه محمد کمال پهل را با و داشت
پیش از آنکه خط بر آورد خطش بدرجاء عالی رسید

محمد صاحب خراج ناب مشهور

شاکر میر سید احمد آتی الذکر بود از خوشنویسان مشهور از مشهور مقدس نیزه افتاد و در
آنجا ساکن شد

محمد فاسر مشهور

ولدمولا نابهاء الدین مذکور است او نیز مثل پدر خوشنویس بوده است

محمد فاسر مشهور

از غزل سرا بان عهد شاه عباس ثانی بوده چند در اصفهان بسر برده در اواخر عمر هیندوستان
رفته در ولا پت چند آباد و وفات یافته است اشعارش شباهت نامی بسبک شعر شعرای هند
دارد این شعر نمونه خیالات او است

مهر و می مستانه برخاکم عنبدانی که من در کفن همچون کباب در نمک خوابیده ام
پر شد بسکه پیکرم از کوههای غم در آب بود چو فند عکس من در آب

محمد بن نیشابوری

اهل فن خط مولانا ثالث میر علی و سلطان علی میدانند در کتاب و فطرت نویسی از حق و علی
بد بیضا مینموده در جوانی ملازم رکاب شاه طهماسب بوده چون آنحضرت از مشین و نقاشی
سپرده به تمام مملکت میرداختند مولانا در خدمت یافته در مشهد مقدس بوطن اختیار کرد
و در مدرسه قدمگاه که در جنب چها باغ آنجا واقع است منزل کرد و در آنجا هشتاد سال
زندگانی وفات یافت و از هیچ مروت و طبع و سپور عالی نداشت و از احکام ربانی پندیرفت و

بحق الکتابه کذراں متبرکه نادر سال نهصد و هفتاد و دو در ارض اقدس رکذشت و در جنب
قبر مولانا سلطان علی مد فون گشت

مردمی مشهد

از شعرای این بلد واسم محمد هاشم بوده بنیاد متعلیقینان شاملو خاکم هرات بکند و ایند
وبا او مقبول گردیده طبع بسیار خوشی داشته باشند و شعر نمونه افکار او است
رسم بیکر کم شرح بی وفائی تو کرد بگری نکند میل آشنائی تو
آدمی با بیکه بیچالت نباشد هیچگاه کرب خندان نباشد چشم کربان هم خوش است

معین

از شعرا و ظرفای مشهد بوده در نهصد و هفتاد و شش با معصوم بیابانچی شاه طهماسب
باسلام قبول نزد سلطان سلیم خان رفت و از آنجا بمکه معظمه مشرف شده در مراجعت از جد
بکشته نشسته بدربار غرق شد این رباعی از او است

افسوس که پیک عمر اهی کریم مردانه تر پسیم و اهی کریم
در نامه ماند جای بکفط سفید از بسکه شب و روز به اهی کریم

مشرع مشهد

اسم میرزا ملک از منشیان شاه عباس اول بوده این دو شعر از او است
دوستیابی از خرقه مای آید نکشت بوسه از بن کهنه قیامی آید
نه زخم خار کشیده بوی گل دهد و غنایب شنیدم که نوبهار می

ملک مشهد

از شعرا شاه عباس اول بوده این شعر از او است

از اول عمر میتوان یافت کا بن قسنة آخر الزمان است

منتهی شهید

معروف بپیر الدین مشهد الاصل دهلوی المسکن مادیح و زوال انگلیس فرمانفرمای ^{هله}
بوده در صله یکصد و ده هزار روپیه با و داده در هزار و ده و بیست و هشت و نوزده
گفته است این شعر از او است

نقدی بکف نبود بجز آبر و مرا آنهم زد دست در نجیب پای سبومرا

مؤمن

اصلش ترکمان اما در مشهد مقیم بوده این شعر از او است
آمدم بر سر کوی تو و از خود رفتم ناگو بند حریفان که چرا آمد و رفت

موسوی مشهد

از سادات موسوی و معاصر اکبر شاه هند بوده این مطلع از او است
نور اینهان نظر سوی من از است صیوانم نغافل کرد نشانیم اغیار است بدانم

مهری مشهد

این شعر از او است

نخل کن دیشد کجا بند تواند کرد چو غبار بی کسی نیست داند بشد ما

میرزا بابین بن میرزا شایم مرخ امیر نیمه کو در کانی

در خط اسناد عصر خویش بوده از مولا شمس البقری سابق الذکر تعلیم گرفته از خطاط
و آثار فلم او در مشهد رضویه کتاب پیش طاق مسجد جامع است که از این بنده والده او کوهر
بیکم پیا شد و اسم خود را رقم کرده است

میرزا رضی الدین

از شغرای ساکن مشهد مقدس و در مرآت حکمت و عرفان ضروب المثل گردیده در هزار و هفتاد
هجری و رکذ شنه اینده - رازاوست

نوبهار آمد که ابر بر چمن پرور شود نکست کل مایه شو جنون در سر شود

میرزا علی محمد

از سادات حسینه مشهد مقدس است در جوانی بهرات رفت و در خدمت میر علی مشفق کرد
و بجای رسید که هر چه مینوشت از خط میر علی فرقی نداشت عید خان او را نیز چون ایشان
او بخارا فرستاد وی کینکه پوشیده از هرات ببلخ رفت و از آنجا بخارا شنافت و بچند کدر
کتابخانه عید خان در خدمت میر علی بسر برد و از آنجا بمشهد مقدس باز گشت و از مشهد عیراق
و از رباچان آمده در مجلس شاه طهماسب زند راه یافت و کتابا بیکه بسلطان سلیمان خان
خواندگار دوم میفرستاد ندیم معظم بقلم حلی مینوشتند آنکه رخصت اضراف حاصل کرده بمشهد
معلی مراجعت جست پس از مدت ده سال مسافرت ما زندران کرد و از آنجا باز بمشهد آمد
و چون شاه اسمعیل ثانی بر تخت نشست میرزا از خراسان بفرزین خواند و او در هفصد و هشتاد
و شش و رانجا وفات یافت کاهی شعر هم نظم میکرده است

میر علی جامی

از سادات حسینه دار السلطنه هرات است در خط نستعلیق اسلوب فاعلا جدید پیدا آورد
و در حسن جمال و صباحت منظر بکمال بوده مولانا جامی از عشاق او است بعد از تلذذ بن الدین
محمود بمشهد آمد و در خدمت مولانا سلطانعلی رسید مشق و تعلیم گرفت و در آنجا نشو و نما
یافت و در جمیع عوالم شئونات خطبه از جلی و خفی و قطعه نویسی و کتابت و کتابه عماران بنده

عالی رسید خط را بر طاقی بلند نهاد که دست هیچ خداوند غلم بآن نمیرسد در بعضی جاها (خادم
آل علی میر علی الحسینی) رقم کرده است این سه شعر در قاعده خط و خوشنویسی شدن از او است

بیخ چیز است که نابع نکرد دبا هم هست خطاط شدن نزد خردا مر حال

دقت طبع و وفوفی خط و قوت طاف محنت و اسباب کتابت بکمال

کرا ازین بیخ یکی راست صورت حاصل ندهد فایده کمر سعی غائی صد سال

چون عبید خان هرات را گرفت میر علی در هرات بود او را با سایر اعیان آنجا در شصت و سه سال همدست

سی و پنج بخارا فرستاد مشارالیه آنجا در کتابخانه عبدالغفر بن خان پسر عبید خان بکتابت اشغال

داشتن این قطعه مشهوره را در آن ایام فرموده است

عمری از مشق و ناکشت قدم همچون تا که خط من بیچاره بدین قانون شد

طالبان همه شاهان جهانند مرا در بخارا حکمران بهر معیشت خون شد

سوخ از غصه در دم چکنم چون شاه که بر اینست از این شهر به بیرون شد

این بلا بر سر از حسن خط آمد مرا و ده که خط سلسله پای من بچون شد

فوت میر علی جای مذکور در سال همدست و چهل هجری بخارا را و داد

میرزا کافی

نسب یی سلطان المحققین خواجه نصیر میر سدا بآء واجداش همیشه در آذر با بجان فاضل

از اهل شرع بودند خود نیز با همه فضل و ملکه انشا که داشت خط شکسته و تعلیق را خوش

مینوشت شاه طهماسب بعد از غزل مهتاب بیک او را منشی ساخت و در سال نهصد و شصت و نه

در فروین رحلت کرده در مشهد مقدس مدفون شد

میر محسن ضو حشره

از شعری

از شعرای عهد اکبر شاه است این شعر از اوست

خواهم مهربان با خویشن پیش اغبارش که میسرسم که غم می بیند و کرد کرفشارش

میرزا میثم مشهد

از بنا بر کمال الدین اسمعیل اصفهانی مولدش مشهد مقدس از مداحان شاه عباس ثانی بود

این شعر از اوست

کردون گراست شکوه بزرگم گراست چون کنگ خواب پدید بلب مطلبم گراست

میرزا هدایت

در مشهد فضاوت داشتند و شعر می گفتند این بیت از اوست

ز بسکه بی تو چنین در هم است پندار که سبزه برون گلزار چین پشانی است

ناظر مشهد

این شعر از اوست

سحر هفت غنیم بکوش رسید که کرب نلکند هیچ بدخواهد بد

نجانی مشهد

امیر ملا عبدالحی بوده این شعر از اوست

پوشه نگو نیست نظر بر رخ ما کاهی سراسر و سلامی و نکاهی

نسب مشهد

از شعرای مشهد و در اردبیل مدفون است از اوست

بهرت و عالمی نگرانش و کی شکم بدل فرو کرد کتاب نظر نداشت

نشا مشهد

امش

اسمش میرزا بن العابدین از اولاد جهان شاه ترکان و مستوفی خالصه مازندران است این شعر
از او است

نشا محنت دیده داند قدر محنت دیده را
هیچ نعمت بهتر از معشوق عاشق پیشه نیست
نظام مشهد

این رباعی از او است

هر دل که بود شیو فخر آیدش باشد و خشر قبا برز بندش
مردانه دهد عروس را می دلاق محمول دو کون را ده کل بندش

نظم مشهد

در هزار و صد و سه بهند رفته در زمره منشای عابد لسا شاه منسلک کرد بدین شعر از او
رضیبت کل و بلبل از آن خوش است دل که آن بروز ملاقات دوسنان ماند
نغمه الله خطاط

مولانا از مفری نادهای مشهد مقدس است در اول حال از مهر سید احمد مشهدی تعلیم
گرفته و در آخر از مشهد بقره پنا آمده و از مولانا علی رضای شیرازی مشق و تعلیم میگرفت
پس از آنکه شاه عباس بزرگ انا را الله برهانه مشهد مقدس را تسخیر کرد مولانا نغمه الله مشهدی
موطن اصل او بود معاودت نمود

واصف مشهد

از شعرای مشهد و اسمش ملا ابراهیم بوده این شعر از او است
در آن مقام که دل مرغ نامهربان شد
کشودن مرثه مفروض بال و پرا باشد
واقفی مشهد

این شعر

این شعر از او است

بیرون مبارزخانه که ذوالفصل به نزد بد نپسند که به روشی آورد

و اَفَنی مشهد

امام جعفر علی امام جعفر مشهد بوده از او است

ز بزم دوش نماز و خیال رفتن بود بهانه جو پیش از لهر رفتن من بود

همچو مشهد

برادر مولانا مشهد بوده از او است

بگرد کوی تو با صد نیاز میگردم نگاه میکنم از دور و باز میگردم

هدی مشهد

حلوای فروش بوده از او است

چون حال خوشم اکنون بزم زبان خورا که بوقت بخود بهانکنم شکایت از تو

(خاتمه الکتاب)

گفته اند شرف هر علم بشرف موضوع است و شرف موضوع این تالیف مبارک که مشهد

مقدس میباشد فقط از این جهت است که مستودع هیکل مبارک امام ابو الحسن علی بن

موسی الرضا صلوات الله و سلامه علیه واقع شده پس در غایت این مناسبت نامه را با آنکه

صفحات این صحیفه همچون از اسم و لقب آنحضرت مشحون است بطری چند از خالات خاصه

و در خاتمه این کلامی نامه نکارش یافت تا ختام کلام بمسک ذکر نام آن امام همام علیه السلام

اتفاق افتاده باشد

اعد ذکر نغان لنا ان ذکره هو المسک ما کثر نثره بموضوع (فقول)

چون حضرت امام ابو ابراهیم موسی کاظم صلوات الله علیه در بیست و پنجم رجب یکصد و
 هشتاد و سه از هجرت رسول صلی الله علیه و آله بدارالسلام بغداد در گذشت حضرت امام
 ابوالحسن علی ثالث علیه السلام بموجب بیضوص غیر مختصا از پدرش و دیگر ائمه هده در مدینه
 بر مسند امامت بنشست در آنوقت سی سال از عمر عزیزش برآمده بود چه سعادت و لادت
 آن بزرگواران کینز مستماة بخیزان مرسته و با شفاء نوبه او غیرها من الا فوال در بازدهم
 ذی حجه یکصد و پنجاه و سه رو داده بر پنج سال پس از رحلت جدش جعفر صادق سلام الله
 علیه و قنکه امامت خویش ظاهر ساخت برخی از خاصکان شیعه بر او بنشستند که بنابر
 خلیفه وقت هرون الرشید وجود مبارک او را نیز عرضه هلاک سازد از آنجمله محمد بن
 محصور بن یزید و معروف داشت که آنکند شهرت نفسک بهذا الامر و جلست مجلس است و
 «من مظهر الدم فرمود جراتی علی ما قال رسول الله ان اخذ ابو جهل من رأسی شجرة فاشهد
 انی لست بنبی وانا اقول لکم ان اخذ هرون من رأسی شجرة فاشهد انی لست بامام و چون
 این بزرگوار با امامت فرار گرفت در نزد هر کدام از وکلاء و قیامان پدرش اموالی کزاف انداخته
 شده بود از جمله زیاده فندی هفتاد هزار دینار با خود داشت و علی بن حمزه سی هزار دینار و
 عثمان بن عیسی که بمصر همی بود مال بسیار با شش کینز حضرت رضا علیه آلاف التحية والثناء
 از قیامان حضرت کاظم سلام الله علیه اموال و امانات را مطالبه کرد ایشان از دو طمع
 راه ضلالت گرفته موث موسی بن جعفر علیه السلام را منکر شدند از اینجا فرقه و افضیه پدید
 صدوق علیه الرحمه میگوید حضرت موسی علیه السلام از کسانی نبود که مال دنیا ببندد و بد
 و حطام فانی بدخیرت بر گیرند بلکه این اموال از عهد رشید و زمان کثرت عادی در دست
 و کپلان و قیامان مانده و امام را اقتدار تغریق و تقسیم آنها بر موارد معین و مضارفت فرمودند

نشده بود با آنکه جل آن اموال خود با آنحضرت اختصاص داشت و حقوق فقرا را بنوعی عبدالله
 مامون چون بر محمد امین غالب شد او را مخلوع و مقنول ساخت و در خلافتنا سبند اکتی
 بهم رسانید برادرش قاسم مؤمن را از ولعهد خلع نمود و رسم این اسم با علی بن موسی علیهما السلام
 بظهور آورد و این معامله آیا با فضا عقیده نشیع بود چنانکه حافظ جلال الدین سبوطی
 گفته یار برای تسکین علویین و الزام طالبین که در اطراف بلاد اسلام خروج میکردند و فلرو
 عباسیان را همی آشفته و شوریده میساختند چنانکه همام الدین ضد هروی و جمعی دیگر را ناهل
 نارنج نصیر کرده اند و با بر موجب عهد و نذر بکه مامون خود در زمان محاربه امین نمود
 بوده است چنانکه از لفظ مامون روایت شده و با با فدام و همام فضل بن سهل ذوالریاستین
 که میخواهند را نیز برای نقل خلافت از خاندانی بخاندانی صاحبالدوله دانند و هال ابو
 مسلم مروزی خوانند چنانکه در طی و ابان دیگر رسیده افوالی است که از علماء خیر و نقله سیر
 هر یک یکی را اختیار کرده خلاصه آنوا فاعداً آنکه مامون بن هرون در سال و بیست هجری بمعا
 بن ابی الصخاک را مبد نه فرستاد با جماعتی از آل ابی طالب رضی الله عنه را نزد وی برد از آنجا
 بود امام هشتم علی بن موسی سلام الله علیه ما پس از ابی الصخاک آنحضرت را با همراهان بر حسب
 سفارش مامون مخصوصاً از راه بصره در حرکت آورد و آنچه از خط راه آن بزرگوار معلوم شده
 است که از بصره با هواز و عربستان ایران گذشتند و آنجا بفارس و در آنوقت بجای هبنا
 شهر از جان آباد بوده آنرا مسجد بکه منسوب است بحضرت در موضع آن بلد فعلاً وجود دارد
 آنکه از خاک اصفهان برخلاف راه قم گذار نموده همانا از هین خطی که دشنا هوان و کوه
 مهابد ران واقع است بشهر نیشابور نزول جلال فرموده چه گرامی که در این دو موضع از آن
 امام صلوات الله علیه نقل میشود اگر چه متواتر است افواهی است ولی برای تعیین خط جود نه
 واهی است

واهل بیت در نیشابور محلی که آنجا را بلاش آباد گشتند در خانه پسندیده منزل گزید چنانکه ابن
 بابویه در عیون از سند بنی بخت پسندیده روایت کرده است و خازنه که از بادهام کشته امام علیه
 در خصوص آن مقام بنظر رسیده مشهور و در عیون مسطور است از صاحب تاریخ نیشابور
 مروی و ماثور است که چون حضرت امام ابوالمحسن علی بن موسی صلوات الله علیه نماز سفر بیکه
 بسعادت شهادت رسید در نیشابور عبور داد در میان بازارد و حافظ بنزد کوار ابو زرعه
 رازی و محمد بن اسلم طوسی رحمة الله از پیش روی مبارک آنحضرت برآمده که ایها السیدین ^{عنه} السادة
 ایها الامام وابن الامّة ایها السلاطنة الطاهرة الرعیة ایها الخلاصة الزاکية النبوة بحق
 آبائک الاطهرین و اسلافک الاکرامین کرم و مبارک و جمال بمثلت بمائتای و حدیثی برآ
 پدراننا از حدیث رسول خدا برای ما نقل فرمای چون آنحضرت استماع ایشان استماع
 فرمود و اشعرا که بر آن سوار بود بفرمود تا نگاه داشتند آنگاه پیرده غاری از پیش روی
 مبارک برداشت و خورشید رخساره یون و جمال مقدس میونش طالع گشت هینکه چشم
 مردم نیشابور بطلعت غرای امام افتاد بیکبار صیحه شوق برکشیدند و بانگها درهم ^{افکنند}
 کرده بی اختیار شده جامه ها خویش چاک میزدند و زمره در خاک می غلطیدند و بر جماعتا
 دیگر حالات یکسر میرفت و اشک از دیده ها نظاره مانند رود سار جاری بود باری تا
 هنگام زوال هنگامه انحال مانند باقیس آئمه و فضات بر مردم بانگها برداشتند که معاش
 الناس سمعوا و عوا و لا تأذوا رسول الله في عشرته و انضوا چون غوغا بپا میداد امام علیه
 آینه حدیث بر آن کرده املا فرمود که حدیثی از موسی بن جعفر الکاظم قال حدیثی از جعفر بن محمد
 الصادق قال حدیثی از محمد بن علی الباقر قال حدیثی از علی بن الحسین زین العابدین قال حدیثی
 از ابی الحسین زین علی شهباز من کربلا قال حدیثی از امیر المومنین علی بن ابیطالب شهباز من کوفه

طالبین را در یک منزل دیگر شیخ مفید علیه الرحمه میگوید آنگاه کس بخدمت آن بزرگوار فرستاد و آنها
داشت که من میخواهم خوراک از خلافت خلع کنم و این منصب خطیر را بوی باز گذارم چه میفرمائی آنجناب
از آن گاه انکار نمود و فرمود اعیانک بالله یا امیر المؤمنین من هذا الکلام و ان یجمع به احد ما من بکر
کس فرستاد و پیغام داد که چون از خلافت سراز منبر باری ولایت عهد من تا کزیر باید بید پر ایام
از آن نیز بشدت امتناع نمود پس مامون او را بخلوت طلبید و جز فضل بن سهل ذوالرباعین دیگر
حضور نداشت و مافی الضمیر در میان نهاد و از آن بزرگوار جز اصرار بر انکار چیزی نشنید عاقبت کار
بشهادت کشید و در حلقه سخن گفت که عمر بن الخطاب رضى الله عنه برای خلافت معین ساختند
انجله بنای اعلای تو امیر المؤمنین علی بن ابیطالب علیه السلام بود مقرر نمود که اگر امتناع نماید و اگر نه
زنند حضرت چون حال چنین دید ناچار فرمود من ولایت عهد را می پذیرم بشرط آنکه از امر و نهی و
افشاء و فضا و عزل و نصب و تنفی و تنقی در هیچ امری دخالت نکنم و نصرت نمایم مامون قبول کرد
پس در روز پنجشنبه مامون بسلام حاضر جلوس کرد و فضل بن سهل مردم را از غریب خلیفه آگاه ساخت
و طبقات حشم را فرمان داد که تا پنجشنبه دیگر جامه سیاه که شعار آل عباس بود بلباس بزرگ
کسوت طالبین است بندگان بد و روز پنجشنبه حاضر شوند و بولایت عهد با حضرت رضا علیه السلام
بعت کنند تا مواجیب کمال بنفقد ریاقت نمایند پس بوم خیرین مجلسی در نهایت شکوه آراستند مامون
در جای خود فراد گرفت و دو بالین بزرگ برای امام گذاردند و حضرت بلباس کهنه با عمامه و شمشیر
بر فراز آنها جلوس فرمود و مردم علی حسب طبقات در جایهای خوشن بپار میزدند و اعلام اسلام
بر بالای سر مبارک امام علیه السلام طپیدن گرفت پس مامون نخست فرزند صلیبه خود عباس را فرمان
کرد تا شرط بعت بجای آورد آنگاه سایر اماراء و اشراف و فضلاء و لشکری بزرگ بعت نمودند
کپسه ها از روسم نهاده شد خطباء و شعراء بر پای ایستادند و کلمات و مدایح پیرداختند
آنگاه

آنگاه از عباس بن مامون و محمد بن جعفر الصادق آغاز کرده جاپزه های یکان بکان بدادند تا آخر
 علویین و عباسیین و مواجب یکساله لشکر حسب المقرّاد اگر دهند و مامون با حضرت مقدّس رُضو
 روی کرد و گفت برای مردم خطبه بکن حضرت حمد و ثنای الهی بجای آورد و فرمود آن لنا علیکم
 حقّاً بر سؤل الله و لکم علینا حقّ به فاذا اذیتم البنا ذلک وجب علینا الحکم لکم غیر از این بکفره
 کلامی را تخلص از حضرت رضا علیه السلام روایت نشد پس بحکم مامون درهم و دینار سیبایا
 آن بزرگوار سکه زدند از آن درهم یکی در سال تا لیفای این کتاب بنظر رسید و مشتمل بود
 باسم خلیفه عبدالله المامون و ولی عهد مسلمین علی بن موسی القابلهما و لفظ ذوالربا سنین
 بشرحی که خواهیم نکاشت

ابراهیم بن عباس گفته که ببعث مردم با رضا علیه السلام در روز پنجم رمضان دو سینه و یک تو
 و نیز پنج مامون و دختر شام حبیب با آنحضرت در اول سال دو سینه و دو مامون در باب
 عهد علی بن موسی الرضا عهدنامه مبسوط بخط خویش نوشته است و امام علیه السلام
 نیز بر ایشان نامه بخط شریف سطر ی چند نگار داده و در خلال سطور خط مامون نیز
 نصرانی سپهر فرموده است و خطوط شهوا و وزراء و کبراء امراء و اشراف بر همین وینا
 صفحه عهدنامه بوده و فخر الدین علی بن عیسی الاربلی عن آن نامه مبارکه را در ششصد
 هفتاد و هشت کرده و نسخ برداشته و تا زمان مولی سعد الدین نقشا زانی نیز که زمان
 سلطنت امیر تیمور است در خزانه حضرت رضا باقی چنانکه آن عالم فاضل خود تصریح کرده است
 و ما صور نسخه آن عهدنامه را با آنچه امام بقلم مبارک ثبت فرموده بخط شیخ ابراهیم کفعمی
 علیه الرّحمة بدست آورده هر دو صورت را بفرها محض نزد میثا از رُضو خط کفعمی قدس
 سره در این مقام نقل نمودیم

صُورُهُ مَا كَانَ يَخْطُ الْخَلِيفَةُ عَبْدُ اللَّهِ الْإِمَامُ بْنُ الرَّشِيدِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ هَذَا كِتَابُ كِتَابَةِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ هَرُونَ الرَّشِيدِ إِمَامِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيِّ بْنِ
 بَنِي جَعْفَرٍ وَآلِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ أَمَّا بَعْدُ فَإِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ أَصْطَفَى الْإِسْلَامَ دِينًا وَأَصْطَفَى لَهُ مِنْ عِبَادِهِ رَسُولًا
 دَالِّينَ عَلَيْهِ هَادِينَ إِلَى الْبَيْتِ بِشَرِّهِمْ وَأَخْرَجَهُمْ وَيَصْدَقُ بِآلِهِمْ مَا ضَمُّهُمْ حَتَّى انْتَهَتْ بِنُورَةِ اللَّهِ إِلَى
 مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَرَقَ مِنْ الرِّسَالِ وَدُرُوسِ الْعِلْمِ وَانْقِطَاعِ الْوَحْيِ وَاقْتِرَابِ السَّاعَةِ
 فَخَمَّ اللَّهُ بِهِ النَّبِيَّ وَجَعَلَهُ شَاهِدًا لَهُمْ وَمُهِمًّا عَلَيْهِمْ أَنْزَلَ عَلَيْهِ كِتَابَ الْغُرَبَاءِ الَّذِي لَا يَأْتِيهِ إِلَّا
 مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ نَزَلَ مِنْ حَكِيمٍ حَبِيبًا أَحْلَى وَحَرَّمَ وَوَعَدَ وَوَعَدَ وَحَدَّرَ وَانْدَوَّرَ
 وَفِي غَيْبِهِ لَتَكُونَ لَهُ الْحِجَّةُ الْبَالِغَةُ عَلَى خَلْفِهِ لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنْ بَيْتِهِ وَيُحْيَى مَنْ حَيَّاهُ عَنْ بَيْتِهِ وَإِنَّ
 اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ فَبَلَغَ عَنْ اللَّهِ رَسُولًا ثُمَّ دَعَا إِلَى سَبِيلِهِ بِأَمْرِ مِنَ الْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَ
 الْجَادِلَةِ بِأَلْسِنَةٍ أَحْسَنَ ثَبَّ بِالْجِهَادِ وَالْغَلْظَةِ حَتَّى فُضِيَ اللَّهُ إِلَيْهِ اخْتَارَ لَهُ مَا عِنْدَهُ صَلَّى اللَّهُ
 عَلَيْهِ فَلَمَّا انْقَضَتِ الْبُيُوتُ وَخَمَّ اللَّهُ بِحَقِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ الْوَحْيِ وَالرِّسَالَةَ جَعَلَ فِي أَوَامِرِ الدِّينِ وَنُظُمِ
 أَمْرِ الْمُسْلِمِينَ بِالْخِلَافَةِ وَأَنَامُهَا وَعَزَّهَا وَالْفِئَامُ بِحَقِّ اللَّهِ فِيهَا بِطَاعَةِ اللَّهِ الَّتِي بِهَا يُقَامُ فَرَاغُ اللَّهِ وَفِي
 وَشَرَائِعِ الْإِسْلَامِ وَسُنَنِهَا وَجَاهِدُهَا عَدُوَّهُ فَعَلَى خُلَفَاءِ اللَّهِ طَاعَتُهُ فِيهَا اسْتَحْفَظُوهُمْ وَاسْتَوْعَمُوا
 مِنْ دِينِهِ وَعِبَادَتِهِ وَعَلَى الْمُسْلِمِينَ طَاعَتَهُ خُلَفَاءَهُمْ وَمَعَاوَنَتَهُمْ عَلَى إِقَامَةِ حَقِّ اللَّهِ وَعَدْلِهِ وَآمَنِ السَّبِيلِ
 وَحَقِّ الدِّينِ وَصَلَحِ ذَاتِ الْبَيْنِ وَجَمْعِ الْأَلْفَةِ وَخِلَافِ ذَلِكَ اضْطِرَابِ جِبِلِّ الْمُسْلِمِينَ وَاخْتِلَافِهِمْ
 وَاخْتِلَافِ مَلَكِهِمْ يَتَهَرَّضُونَ بِهَمْزٍ وَاسْتِعْلَافُهُمْ وَفَرْقِ الْكَلِمَةِ وَخُسْرَانِ الدِّينِ وَالْآخِرَةِ فَحَقَّ عَلَى مَنْ
 اسْتَخْلَفَهُ اللَّهُ فِي أَرْضِهِ وَأَثَمَنَهُ عَلَى خَلْفِهِ أَنْ يَجْهَدَ اللَّهُ نَفْسَهُ وَيُؤْتِرَهَا فِيهِ رِضَا اللَّهِ وَطَاعَتُهُ وَيَعِينَهُ
 لِمَا اللَّهُ هُوَ أَفْقَرُ عَلَيْهِ وَمَسَائِلُهُ عَنْهُ بِحُكْمٍ بِالْحَقِّ وَيَعْلَى بِالْعَدْلِ فِيهَا حِلُّهُ لِلَّهِ وَقُلْدَهُ فَإِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يَقُولُ
 لَتُبَيِّرَنَّ دَاوُدَ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِأَدَاوَدَ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ وَلَا تَبْغِ الْهَوَىٰ بِنَاوِيَوْمِ الْحِسَابِ

فَيُضْلِكُ عَنْ سَبِيلِ الْقَدَرِ
 الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَنْ سَبِيلِ
 الْقَدَرِ عَذَابُ شَدِيدٍ

وَقَالَ

وقال الله عز وجل نوربك لنسئلكهم اجمعين عما كانوا يعملون وبلغنا ان عمر بن الخطاب قال لو صحت
 سخلة بشاطي الفراء لخرقوا ان يسئلك الله عنها واهم الله ان السؤل عن خاصته نفسه الموقوف على علمها
 بينه وبين الله بعرض على امر كبير وعلى خطر عظيم فكيف بالسؤل عن رعاية الامه وبالله الثقة واليقين
 والرغبة في التوفيق والعصمة والتشديد والهداية الى ما فيه ثبوت الحجته والفوز من الله بالرصوان
 والرحمة ^{نظر} الامه لنفسه انضمهم الله في دينه وعبادته من خلافة في ارضه من علم بطاعة الله وكما
 وسنة نبية عليه السلام في مدة اياسه وعبدها واجهد رايه ونظره فيما يوجب عهده ويخاره لامامة
 المسلمين ورعايتهم بعده وينصب عليهم علمهم ومفرغاً في جمع الفتنهم ولتم شتمهم وحسن دماهم والامن
 باذن الله من فرقتهم وفساد ذات بينهم واختلافهم ورفع نزغ الشيطان وكبدتهم فان الله عز وجل
 جعل العهد بعد الخلاف من تمام امر الاسلام وكماله وعزه وصلاح اهله والهم خلفاء من توكيده
 لمن يختارونه من بعدهم ما عظم به النعمة وشملت فيه العافية ونقض الله بذلك مكر اهل الشقاق
 والعداوة والسعي في الفرقة والزبيل للفتن ولم يزل امر المؤمنين منذ افضت اليه الخلافة ^{خبر}
 بشاعة مذاقها وثقل حملها وشدة مؤنتها وما يجب على من تقلدها من انباط طاعة الله ومرضائه
 فيما حمله منها فانصب يده واسهر عينه اطال فكره فيما فيه عز الدين وقمع المشركين وصلاح الامم ونشر
 العدل واثابة الكتاب السنة ومنعة ذلك من الخفض والدعة ومهتوا العيش علما بما الله سائله
 ومحبة ان يلقى الله منها صحالة في دينه وعبادته ونحوه والولاية بعده ورعاية الامم من بعده افضل
 من يقدر عليه ورعه ودينه وعلمه وارجاهم للقيام في امر الله وحقه مناجاة الله تعالى بالاستخارة في
 ذلك ومسئله لها ما فيه رضا في اناء ليله ونهاه معارفه ^{وطاعته} في طلبه التماسه اهل بيته من ولد عبد
 بن العباس وعلى بن ابي طالب فكره ونظره مقتضاه من علم حاله ومذهبهم منهم على علمه وبالغ في المسئلة
 عن خفي علمه امره جهله وطافه حتى استقصى امورهم معرفته وابله اخبارهم مشاهدته واستبصر في

أحوالهم معانته وكشف ما عندهم مسائله فكانت خبرته بعد استخارته لله واجتهاده نفسه في فضله

في عباده وبلاده في البقيين جميعاً على بن موسى بن جعفر بن محمد بن علي بن الحسين بن علي بن أبي طالب رضى الله عنه وفضل البارع وعلمه الناصح ورعه الظاهر وزهده الخالص وخلق من الدنيا وشبهه من الناس فداً سناً له ما لم يزل الأخبار عليه ^{مواظبة} الألسن عليه متفقه والكلمة فيه جامعة ولم يزل يعرضه من الفضل بأخلاقاً شأناً وحداً ومكتهلاً ففعله بالعهد والخلافه من بعده وإثباته بجزء الله في ذلك إذ علم الله أنه فعله إشاراً ولدين ونظر للاسلام والمسلمين وطلباً للسلامة ونبأ الحق ^{الحقيقة} والجاه في اليوم الذي يفهم الناس فيه لوقب العالمين ودعا أمير المؤمنين ولده وأهلبه خاصة وفواده وخدمه فبايعوا مسرعين ^{موسى} عالمين بإشارة أمير المؤمنين طاعة لله على الهوى ولده وغيرهم ممن هو أشبك منه رحماً وأقرب قرابة

وسماه الرضا إذ كان رضا عند أمير المؤمنين فبايعوا معشر أهل بيت أمير المؤمنين ومن بالمدينة المحمدية من فواده وجنده وعامة أمير المؤمنين وللرضا من بعده علي بن موسى على اسم الله وبركته وحسن فضله لدينه وعباده ^{بعبه} طاعة إليها أيديكم منشحة لها صدركم عالمين بما أراد أمير المؤمنين بها وأثر طاعة الله والنظر لنفسه لكم فيها شاكرين لله على ما ألهم أمير المؤمنين من فضا حقة في رعايتكم وحرصه على رشدكم وصلاحكم راجين عابدين ذلك في جمع الفلكم وحسن دماكم ولم تشكروا وسد ثغوركم وقوة دينكم وأمن نقامه أموركم وسارعوا إلى طاعة الله وطاعة أمير المؤمنين فانه الأمن إن سارعتم إليه

خدم الله عليه فتم الخط فيه أنشأ الله في كتب يدي في يوم الاثنين سابع خلون من شهر رمضان سنة أحد ومائتين

صوتهم ما كان على ظهر العهد بخط الإمام علي بن موسى الرضا عليه السلام

بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله الفعال لما يشاء لا معقب لحكمه ولا راد لقضائهم خاتمة الأعين والمخفي

الصدق وروسله علي بن أبي طالب محمد خاتم النبيين وآله الطيبين الطاهرين أقول وأنا علي بن موسى الرضا

بن جعفر بن أمير المؤمنين عضد الله بالسداد ووقفه للرشاد وعرف من حضنا ما جهله غيره فوصل رحماً

قطع من نفوساً فرغ بل أحياءها وقد تلفت وأغناها إذ انفرت مبغياً رضى رب العالمين لا بد
 جزاء غيره وسجى الله الشاكرين ولا يضيع أجر المحسنين وأنه جعل في عهده والامرء الكبري ايقب
 بعده من حل عهده امر الله بشدها وفضم عروءه احب الله ايها ففدا باح حريمه واحل محرمها ذلك
 بذلك زاربا على الامام متهنيا حرمه الاسلام بذلك جرى السالف فصبير على الفلثات ولم
 يعرض بعدها على العزائم خوفا من ثبات الدين واضطراب جبل المسلمين ولقرى امر الجاهلية و
 رصد فرسه ننهز وبأيفه يندد وقد جعل الله على نفسه ان اسرعنا في امر المسلمين وفلده فخلا
 العمل فيهم عامة وفي بني العباس خاصة بطاعته وطاعة رسول الله صلى الله عليه وآله وان لا اسفل مآ
 حراما ولا بيع فرجا ولا مالا الا ما سفكته حدود الله واما حنيفة فافضه وان اخبر الكفاة جهك وطاف
 وجعلت بذلك على نفسه عهدا مكررا بدلت الله عنه فانه عز وجل يقول واوفوا بالعهد ان العهد
 كان مسئولا وان احداثا وبشرنا وبذلك كسب الخير مستحقا وللنكال منعرضا واعوذ بالله من
 واليه ارجع في التوفيق لطاعته والحوال بيني وبين معصيته عافيه لي والمسلمين والجامعة والمحضر
 يدلان على ضد ذلك وما ادرى ما يفعل في ولا يكم ان الحكم الا الله يعصني بالحق وهو خير الفاضلين
 لكني اقبلت امر امر المؤمنين واثرت رضا الله بعصمه واثاره واشهدك الله على نفسه بذلك كفى
 بالله شهيدا وكنت محطى بحضرة امر المؤمنين طال الله بفا والفضل في سهل وسهل الفضل في حجة
 اكم وعبد الله بن طاهر وثامر بن اشرس وبشر بن المعتمر وحامد بن النعمان في شهر رمضان سنة احدى ومائتين
 الشهادة على الجانب الايمن بشهد يحيى بن اكم على مضمون هذا المكنوب ظهره وبطنه وهو سبيل الله ان
 يعرف امر المؤمنين وكافة المسلمين بركة هذا العهد والميثاق وكتب بخطه في التاريخ المتيقن فيه عبد الله
 بن طاهر بن الحسين اثبت شهادته فيه بشارحة شهد حامد بن النعمان بمضمون ظهره وبطنه وكتب به
 في تاريخه بشر بن المعتمر يشهد بذلك الشهادة على الجانب الايسر رسم امر المؤمنين طال الله بفا

فرقة

فراة هذه الصحفة التي هي صحفة المشاق زجوان يجوز بها الصراط ظهرها وبطنها بحر من سيدنا
رسول الله صلى الله عليه وآله بن الرضا والمبر على رؤس الاشهاد بلى وسمع من وجوبها شتم
سائر الاولياء والاجناد بعد استيفاء شروط البغض عليهم بما اوجبها للمؤمنين الحجة به على جميع المسلمين
ولبطلان الشبهة التي كانت اعترضنا آراء الجاهلين وما كان الله ليدرك المؤمنين على ما انتم عليه فكث
الفضل بن سهل بامر المؤمنين بالتأريج فيه

چون ابن نفصيل در دار السلام بغداد بسمع عباس بن سیدانکار شدید کردند که چو اخلافت
از خاندان عباس با ولا علی نقل میشود پس شورش و آشوب در عراق برخاست که بیم
زوال ملک مأمون بود مأمون بعد از اطلاع از حقایق ماجرای غزیت بغداد انصبتهم داد
در حین عبور از سرخس فضل بن سهل را در حاکم کشند و در حال نزول خطه مطلقاً چنانکه
روایت یاسر خادم است و با فریضه سنا باد خصوصاً چنانکه در روایت ابوصلت هر وی است
حضرت امام ابو الحسن علی الرضا علیه السلام در گذشت مردم این هر دو واقعه را با خیال غلبه
مأمون منسوب ساختند و از علماء شیعه مورخین اسلام جماعتی غیبی و اخیال مأمون
در حق رضا علیه السلام صریحاً باور نداشتند و ما در این باب از جناب مستطاب سید اجل
الفقیه النقیه العلامة الفهامة علم الاعلام مروج الاحکام الحاج میرزا ابوطالب المجتهد الزنجانی
اطال الله ایام افاضانه علی الاعالی و الادانی که بمنزله تتبع و فضل شجر در انواع علوم و فنون
معارف از کافیه افضل میزان ذی کامل دارند سوال کرده بودیم اقتضای مقام را جواباً بنجاب
بجنس در اینجا ابراد افتاد و هذه صوته

سئله من سواله حکم و طاعنه غم عن امر الرضا علیه السلام ما وقع فيه من الاختلاف فانه علیه
مغال مسمو و لا فاقول قد شاع انه علیه السلام فبعض مسمو ما حتی ان اکثر اهل العصر لم يعرفوا

الخلاف في ذلك قديماً مع انه ظاهر معلوم ذلك عليه صحف الاصحاب والطريق على اثباته مع نطق
 الازمنة وتبعد العهد مختصر شذا من الروايات ونقل القلة والمورخين واكثر من يروى
 ذلك عبد السلام بن صالح الهروي وقد طعن فيه جماعة وصرحوا اخرى بانه عامي وان انكرته ثالثه
 وقال انه مخالف معهم لا انه منهم وما كان سبيله ذلك لا يبعد من المقطوعات وللبسب الشهور
 السابقة والاحقر على فرض تسليمها نافع في مثل المقام كما لا يخفى على اهله على انها اتماما لثبات
 عبد النكير والشماع نعم ذاك مضمون كما يفضيه الامارات وتساعد عليه العلامات فمن علم سيرة
 بني العباس لم يطلوا الخائفين على دولهم المعالجين خصوصهم الفاضل بن سبأ بالجميل في دفعهم من
 الذين لم يعصمهم عاصم من شرع او عقل ظن بذلك ولم يسبقه فانك ان مضى فبحث لو وجد النور
 ناطقة بمثل من الملوك الاقدمين والامراء السابقين الذين احاطوا في دفع من يجذرون سطوا
 وبوادره ونفيل الامور من جهته وملوك العرب المعاصرين للامم عليهم السلام من الامويين و
 العباسيين كانوا منهم على وجل شديد لم يستمع مقالة ابن عمه عبد العزيز على هارون وبه المرضي
 سره وغره لا راي عظيم عطاء هرون لو سئى جعفر عليه السلام يفعلون هذا بمن لو اراد انهم عن
 سرهم وقول هرون لما اراد قبضه عليه السلام ودخل الحضرة النبوية معذراً بارسول الله في انما
 الفرض وشو عصا الامم وهراقة الدماء وقول اسمعيل لما دخل على هرون ساعياً به عليه السلام
 ما راي خلفين في عصر واحد ان يجي اليك الخراج وموسى يجي اليك غير ذلك ثم اذا انضمت الى
 ماضى الجبهة الداعية الى اشخاص عبد الله بن هرون للامام عليه السلام من المدينة الى مرو ^{نقله}
 الخلافة اليه ثم توليه الامر والعهد بعد امتناع من قيام آل علي عليه السلام على مضادهم وارغام
 انوفهم حتى تقلص ظلالهم عن اليمن والحجاز واطرافها فظن انه اراد ان يفعل ما فعلت النائرة وشكر
 هذه الفئدة النائرة مع مراعاة الاحياط حتى انه على هارون امر بان يسلك طريقاً لا هو اوزونك

طريقهم وغيرها من البلدان التي كانتا لها لها على منهاجه طريقته ونعتقد وجوب توليه وأما
وأما نشيخته وسلبه الأمر اليه مع امتناع رده فذلك وتحليله المنع قوله فمن حرمه من الأول
يا جعل انت حرم ما أحله الله واعترافه بما منه عند حواشي ونقله ذلك من أبيه وأصهاره ووضع
سواده وأظهار خزنه بموته وجرعه عليه بكائه وانين وفعوده للغراء وغير ذلك مما يطول شرحه
فلا ينبغي ذلك أصلاً على أن بعض ما تم منقولاً لا يبلغ حد اليقين فإن أراد المثبت القطع فحق
مضروب عنه صفحاً وإن أراد غالب الظن فهو الذي نعتقه ولعله لذلك ومثله لم يتعرض له الكليني
مع قرب عصره من تلك الأعصا بل ظاهره العدم فانه ذكر في كافي انه عليه السلام فبعضه صفة سنة
ومائتين وهو ابن خمس وخمسين سنة ثم ذكر الاختلاف في تاريخه ثم قال إلا أن هذا اقصا انشاء الله
ثم روى خبراً عن محمد بن سنان انه فبض سنة الفنتين ومائتين فلو كان قدس سره عالماً بهذه القضية
لذكرها كما ذكر ذلك صريحاً في ترجمة الحسن عليه السلام ومثله المفيد في المنع والشهادة في الدروس
غيرها كما صاحب النفاذ فانه ذكر في ترجمة أمير المؤمنين عليه السلام انه قتل بالسيف في ترجمة الحسين
انه فبض مسموماً في ترجمة الحسين عليه السلام انه أصيب يوم الطف فم ذكر ذلك الصدوق في عفا
لكنه لم يخص الأمر به عليه السلام بل عمه إلى النبي صلى الله عليه وآله وإلى جميع الأئمة عليهم السلام فقال
اعفادنا أن النبي والأئمة عليهم السلام ما بين مفعول ومسموم وانكر ذلك عليه المفيد مع اضطلاله
وتقدمه العلوم الإسلامية وأحاطة بما يقصر عنه غيره فقال في شرح العفا بدع اللفظة وأما ما
ذكره أبو جعفر من مفعلة بنينا والأئمة عليهم السلام بالسهم والقتل فانه ما ثبت ومنه ما لم يثبت المفعول
به أن أمير المؤمنين عليه السلام والحسن عليه السلام خرجوا من الدنيا بالقتل ولم يمتا أحدهم
حقت نفوسهم من بعدهم موسى بن جعفر ويقوى في النفس أمر الرضا وإن كان فيه شك فلا طريق
إلى الحكم فيمن علمهم بانهم سموا واغثوا واثقوا جبراً فالتجريد بذلك مجرى مجرى الأراجاف وليس

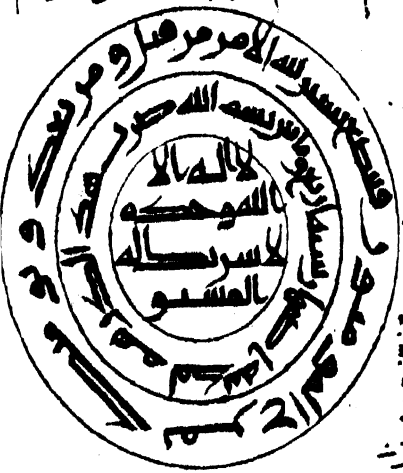
الى بنفته سبيل انتهى وقد نقل مثل هذا الكلام عن الشهيد في بعض كتبه ولا يحضر في الفاظه
والشيخ العالم العاقل علي بن عيسى الاربلي عليه الرحمة استظهر عدم وفاقا للسيد الاجل علي بن طاووس
الحلي قدس الله سره قال بلغني من ائمة اهل البيت السيد رضي الدين علي بن طاووس رحمه الله كان لا يوافق
على ان المامون سفي على السلام والسم ولا يعنفه وكان رحمه الله كثير المطالعة والتفتيش والتفتيش
على مثل ذلك والذي يظهر من المامون من خنوة عليه مبله اليه واخباره ليعود اهل بيته واولاده
ما يؤيد ذلك ويقره ثم ان نصيحة المامون واسا رنة عليه بما ينفعه في دينه لا بوجوب يكون سببا
لفعله وموجبا لركوب هذا الامر العظيم منه فذلك ان يكفي في هذا الامر ان يمنع عن الدخول عليه
يكفه عن وعظه ثم انا لا نعرف ان الابرار اذا غرست في العيب صار العيب صموما ولا يشهد به القياس
الطبي ورايت في كتاب يعرف بكتاب التديم لم يحضر في عند جمع هذا الكتاب ان جماعة من بني العباس
كتبوا الى المامون بسفهم رأيت في نولته الرضا عليه السلام العهد بعده واخراجهم الى بني علي
عليهم السلام وبنا لغون في مخطئه وسؤراية فكذب اليهم جوابا غليظا سبهم فيه وقال من عراضهم
قال فيهم العنايج وقال في جملة ما قال وفي على خاطري انتم نطف السكارى في ارحام الفيان
المعبر ذلك وذكر الرضا عليه السلام ونبتة على فضله وشرفه وشرف نفسه وبنيته وهذا
امثاله مما ينفي عن المامون الاقدام على اذهان تلك النفس الطاهرة والسعي فيما يوجب
خسران الدنيا والاخرة وقال الاربلي عليه الرحمة في موضع آخر ما صورته ظفر المامون
بنهذ وانفاذه آياه الى اخيه وظفره قبل هذا بجملة جعفر وعفوه عنه وقد خرجا عليه
ادعيا الخلافة وفعلا ما فعلا من العيش في بلاده يفوي حجة من ادعى ان المامون لم يعبد
عليه السلام ولا ركب منه ما اتهم به فاق محمدا وزيدا لا يفاربان الرضا عليه السلام في منزله من
الله سبحانه وتعالى ولا من المامون ولم يكن له ذنب يبارب في نوبها بل لم يكن له ذنب اصلا فما

وجه العفو هناك والفلك هنا انتهى والله العالم

ولما ناريخ انشغال آن بزرگوار بجوار پروردگار پس آنچه در کتب حدیث و دفاتر خبر و صحف
ناریج و مضایف اهل سیر مشهور است و قول پیش نیست یک سال دوست و دو و دیگر
دوست سه ابن بابویه میفرماید قال ابراهیم بن العباس انه ثقی فی سنة ثلث و مائین بطوس
و المامون منوجه الى العراق في رجب الصحيح انه ثقی في شهر رمضان السبع بقين منه يوم الجمعة
من ثلث و مائین من هجرة النبي شيخ مفيد میفرماید و قبض بطوس من ارض خراسان في
صفر سنة ثلث و مائین و له يومئذ جنس و خمسون سنة شيخ طبرسی میفرماید و قبض عليه ^{سنة}
في آخر صفر و قبل في شهر رمضان السبع بقين منه يوم الجمعة من سنة ثلث و مائین كما لا ^يدین
طلح مكيوید و اما عمره فانه مات في سنة مائین و ثلث و قيل مائین و ستمين من الهجرة
و حافظ عبد العزيز جنابی مكيوید ثقی في خلافة المامون بطوس و قبره هناك سنة
مائین و ستمين بلهام الدين صدر هردي در جريد السیر و جداتي و غياث الدين ^{خوار} امير
خاوند شاهي رد و ضرة الصفاء نخست این دو تاریخ را نقل کرده اند آنکه گفته اند و قيل
سنة ثمان و مائین در حال تالیف این کتاب که سال یک هزار و سیصد و دو از هجرت رسول
خاتم صلی الله علیه و سلم است از دراهی که بحکم مأمون در دار الضرب اسلام باسم مبارک و
القاب مقدس حضرت رضا علیه السلام از مین و آیین قدس پذیرفته بود یک سبب فضل و تطول
امیر بن نظیر و وزیر بخرم حای رایت فلم و سبب ما حی آیت ستم و حیف بدالو لاه شمس الکفاه
نصیر الملة آصف الدولة جلال التاب مهرانا عبد الوهاب خان والی کل مملکت خراسان دام
افباله زیارت شد و شرط تقبیل و تجلیل بعمل آمد آنکه مورخ بود بسال دوست و چهار
از هجرت رسول مختار و این از عجایب انکشاف است چه علماء حدیث و ائمة تاریخ علی اختلاف

فی ضبط سنته استثنای الله تعالی آیه علیه السلام له جواره بر نفی قول ثالث اجماع دارند زیرا که
قول ثمان و مائین که خوانندگان نقل کرده اند از غایت شد و در حکم عدم است منافات آن قول
با کافه تواریخ اسلام و عموم تصانیف مسلمین مجدی است که ضرورت کارش نیست آن الطحینه العیالی
امر هذه السکه البضا که بقلم کوفی در نهایت وضوح عبارت (سنة اربع و مائین) مشتمل
و صاحب عقل سلیم و ذهن مستقیم نرا از این اثر صریح و آیت صحیح میتواند اغماض کردن و صرف نظر
نمون و نه بر مضوم و محو شدن عظام و مورخین فحاشا میتواند مجرماً آوردن و محسور و زدن
چرا که سکه با ثبات کافه عتلاء عصر حکماء و فاضلان از احمال اخلاق و افعال است و
داعی بر تکلف و نضاع نیز مضوم نمیشود و اما تفاضل الاقطار و ترجیح الاثر الصریح علی الخبر الصحیح
و بالعکس از آنجا که امر این سکه مبارکه در کمال شکفته عین آن اثر را بنظر غیر واحد از مجتهدین

زمان و فضلا دار الخلافه طهران رسانیده شهادت ایشانرا بخط شریف و خاتم منبهر
بل در خانه ابن جلدتاش خیم و هذه صوته ذلك الدوم و ما رسم خط منبهر من النفس و الرثم

Handwritten notes and signatures in Persian script, including names like 'میرزا محمد علی' and 'میرزا محمد علی'.

(صورت طرّقی سکه شریفه بخط منفر)

عَرَضُ مُؤَلَّفَاتِ خَصْرٍ عَلَى سَيِّدِ الرِّضَا عَلَيْهِ أَلْفُ الْخَيْرَاتِ
كَرَمُ مُحَمَّدٍ حَسِينٍ بِفَرْغٍ عَنِ بَيْتِ رَأِ الطَّبَاعِ عِدَّةً وَلَيْفِ مُدِيرِ
الْخَيْرِ هَاهُنَا بِنَظَرٍ أَوْ كَلَامٍ

چون رهی ناچار مشهد را هشت	رفت بیرون همچو آدم از هشت
ماند نهاد در سر اندک غمش	یاد روضه بود یار همدش
شهرها مون کوه و صحرا مرز و گشت	هر کجا میرفت مشهد بنوشت
قبس مشور وی لیلی مینمود	خاطر خود را سلی مینمود
مشق کردم صفحه صفحه روز و شب	جمع گشت شد کتابی منتخب
فصل او خرم نزار فضل بهار	هر ورق را صد طبقه لاله نثار
این کتاب من بجهت نامه ایست	نامر چون باشد چنین هنگامه
عرض حالی از دل پر شود شوق	شرح شوق از سر در طوق و ذوق
سطرها گشت مرکب ز اشک و آه	مشور و ما و عشق کوی شاه
چون بدو ز مبدل فرماز فضا	میرسم سوی شهر این نامه را
ای رسول نامه بر بار سفر	بند این نامه بدان درگاه بر
چون نهادی و بدان عالی و	کوفلان را گشت درد اشتیاق

یاد آن ابوان و آن صحن و حرم
 می نه گوید جز از آن فرخ جنب
 از خلوص بندگی دم میزنند
 شرح مشهد را نوشته بالتمام
 ذکر آن روضه مؤید کرده است
 هربار را و اموده خشت خشت
 هر چه آبخار سم بود و نقش بود
 از مصاحف از دواوین و کتب
 از خبا بانها و جوهای روان
 جمله را در این خریده درج کرد
 در معظم حضرت سلطان طوس
 خدمتی ناپیخته و کثر هدیه است
 ای سلیمان حشمتی را دجواد
 کن قبول این هدیه ناپیخته را
 کرده ای شریف با حسان و قبول
 هستم از خدام آن پالایشان
 تا شوم در هر دو عالم سر بلند
 فارغ از اندیشه روز حساب
 آتش و زخم بمن باشد حرام

نازه سازد داغ او را دمدم
 شاهش نامه است بجهت این کتاب
 خدمت این آستانه میکند
 کوچه کوچه قطعه قطعه گام گام
 صفحه را خلد مخلد کرده است
 دفری بنوشد چون باغ بهشت
 صورتی از آن در اینجا و آنجا
 از خطوط و از علامات و نصب
 از مراقد اینمکان و آن مکان
 تا بماند نازه این رجحان و ورد
 هست این خدمت بجای خاکبوس
 چون کنم چون غیر از بنم هیچ نیست
 غلّه جائت بر جلی من جرّاد
 عیب آن را بین ثوبا عین رضا
 این بود خود شمت آل رسول
 خادم خود را کرم فرما نشان
 بنکجست و کامکار و ارجمند
 این و آسوده از هول عذاب
 چون سلام و بر کرد و السلام

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

کفر العرفان و فطریہ میر میر علی جبر قریب

[illegible]

در شهر مازندران ۲۰ ساله اگر از ارباب کسوات	فرزندش که بجای ما کفیم و می خواهد از یک	اسب بشفوقه	معد
ما کفیم و او ارباب شفوقه از فرزندش ارباب	فرزندش که بجای ما کفیم و می خواهد از یک	اسب بشفوقه	معد
جفت سه و ده گانه	فرزندش که بجای ما کفیم و می خواهد از یک	اسب بشفوقه	معد
در شهر مازندران ۲۰ ساله اگر از ارباب کسوات	فرزندش که بجای ما کفیم و می خواهد از یک	اسب بشفوقه	معد
ما کفیم و او ارباب شفوقه از فرزندش ارباب	فرزندش که بجای ما کفیم و می خواهد از یک	اسب بشفوقه	معد
جفت سه و ده گانه	فرزندش که بجای ما کفیم و می خواهد از یک	اسب بشفوقه	معد

خورشید و فلک و موفات و ابراهیم که از این کتاب میرزا ابوالحسن خلیفه در اوقات مصححی که بنیانه مبارک جعفر علی مدینه است
 خاندان بزرگ خدیجه صفی و علی و اسحاق و از فرزندانشان بزرگ
 جعفر صفی خدیجه صفی و علی و اسحاق و از فرزندانشان بزرگ
 خورشید و فلک و موفات و ابراهیم که از این کتاب میرزا ابوالحسن خلیفه در اوقات مصححی که بنیانه مبارک جعفر علی مدینه است

مرض و غیر مزاج طعم و رنگ و بوی و قوام و قوت و ضعف و تقویت و تسخیر و تسلیم در قاع و تصویر
مرض و غیر مزاج طعم و رنگ و بوی و قوام و قوت و ضعف و تقویت و تسخیر و تسلیم در قاع و تصویر

تصویر مقطع	خط فرش در پس درست قطع	تصویر مقطع	خط فرش در پس درست قطع
---------------	--------------------------	---------------	--------------------------

حضور مبارک جنس الہی ہمارے کرامت فیض الہی و فیض محمدیہ بالانصاف و مطلقہ کہ وقف خطاطا بالاسرمارک حاجی مہدی علیہ السلام ہر روز صبح از قندیل ہر روز

استاد حسن اله اشعری اینها را تقدیمه از علما و فقهه و علمای قرا ل بنا بر شهره و الا در ۱۲۸۹

[illegible][illegible]

در این کتاب است در این صورت
است که مقدمه که مصطفی
و در آن زمان از ایشان است که
مصطفی و نزد ایشان

و منتهای حاجی محمد علی بن ابراهیم
و محمد لاک که مراد از مریدان
اسانی است که مقدمه به چند
حکمر

مصطفی با حاجی محمد علی بن ابراهیم
اجازت می دهد بقیه خان اکرم و ولایت حاجی محمد علی بن ابراهیم
تا پنج شهر فروردین ۱۲۸۹ حواله مریدان حسن تا پنج شهر شعبان
حکمر

مرور رخ مصطفی محمد
حکمر

چون این جا از کتاب مطلع الشمس کرد و یمن جلد و متعلق بشرح اماکن مبارکه مشهد
مقدس و جغرافیای این شهر شریف و تاریخ و رجال و بعضی تحقیقات دیگر آنست لیسط
همه رسانید و این تفصیل طبع و اختتام آنرا بنا خیر انداخت و حسب الرسم معمول بود
که سالنامه ضمیمه این کتاب کرد که همینکه بختیم این تالیف صنف فایز کرد بدیم دیدیم ماه
ششم سال است تغییر کلمه در وضع ادارات جلیله و کلمات ابداً آیت نیز حاصل نشد و
سالنامه سال آینده هم مقارن عید نوروز انشاء الله تعالی منتشر خواهد شد
لذا این جلد دوم مطلع الشمس را که همان سمت سالنامه معموله دولتی را دارد بجهن^{جا}
قطع و ختم نموده منتشر کردیم

احمد راحون مرجه و طبع جلد بن این کتاب مبارک
نیست مکر باذن و اجازه
مُصَنَّف

بِسْمِ اللَّهِ
الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَبِشَارِكِ

جَلَدُهُ وَمِنْ
كُنَا مَطْلَعُ الشَّمْسِ
وَصَفَاتُكَ جَنَابُ صَنِيعِ الدِّينِ
مُحَمَّدٌ حَسَنًا وَنُزْطَابُهَا
وَدَا التَّرْجَمَةُ

هَذَا التَّحْقِيقُ
فِي مَنَاقِبِ
سَيِّدِنَا

